

GHEORGHÎĂ ȚĂRĂLUNGĂ

REVANȘA CUGETULUI

REVANȘA CUGETULUI

Motto :

Biata viață! O fugară amantă a Timpului!
(*Cristale de cuget*, Brăila, Editura Danubius, 2011)

Cuvânt de început

Aceste însemnări le scriu pentru a marca evoluția suferinței de a-mi cunoaște, în limite destul de probabile, modul în care suport și reacționez la agresiunea unei boli mai întotdeauna învingătoare și perfidă. Dar poate că nu numai pentru atât apelez la puterea cuvintelor, ci și pentru a-mi inspira eu însumi nădejdi de existență.

Nu-mi propun să meditez asupra niciunui subiect anume, ci mă voi lăsa pradă sincerității de moment atunci când un fapt, o senzație ori un imbold indefinit știu că mă vor îndemna să cuget. Netrebnicia care m-a atacat are chip de Limfom Malign Non Hodgkin; hidos, periculos, neiertător și nemernic!

Viața este aceea care mă determină să asociez orice se întâmplă în jur cu starea mea de sănătate. Nu exclud că un regret, un egoism ori o înfrânată revoltă nu mă călăuzesc în demersul meu. Dacă rândurile scrise vor deveni publice, nu vreau să fie considerate un abandon, o renunțare la luptă și nici o trădare de sine. Însuși faptul că îndrăznesc să scriu este o dovadă că undeva, în conștiința mea, mai pâlpâie o speranță de viață și că ea, nădejdea, poate fi un îndemn de izbândă și pentru acei semeni ai mei mai îndurerați decât mine.

N-am făcut un plan de expunere, nu ordonez în niciun fel ideile și nu-mi propun să adaug considerații exegete. Așa cum se vor ivi le voi însemna de-a lungul timpului, cu bucurie sau cu durere, după cum vor mihi optimism sau cedare.

Știu că mă voi expune unor aprecieri nefavorabile, că nimeni nu e dispus să fie, într-un fel, martorul unor confesiuni ce pot fi considerate ca destăinuiri penibile ori dezarmante tânguiri. Nu va fi vorba să creionez trăsături de caracter, ci să descopăr relația mea cu mine însumi – cu viața. Despre ea este vorba în toată plenitudinea ei, despre ce mai aștept de la ea, ce-i mai ofer, cum am negat responsabilitățile existenței ori cum, poate, sunt o victimă. Nu simt o teamă de sfârșit, nu mă consider un om neîmplinit, dar o decepție cât și o revoltă mă anină. De ce? Împotriva cui? Poate că doar a mea însumi. De aceea simt nevoia de a scrie, de a mă expune, judeca și reacționa. Este poate o revanșă a spiritului adresată nefastelor răutăți ale vieții, menită să supraviețuiască destinului trecător. Ofer acum zilelor ce vor mai fi posibilitatea să-și aștearnă modesta lor considerație asupra vieții mele. Nu mă aștept că se vor ivi meditații de geniu, ci doar îngândurarea sinceră a unui om obișnuit, dar îndrăgostit cu disperare de minunea vieții.

SALVARE SAU NIMIC !

Mă voi prăbuși în deznădejde, voi putea suporta povara întunecată, însingurarea mă va distruge și ea ori voi avea lângă mine Duhul familiei, Puterea spiritului și Îndurarea Supremă? Cine va domni peste sufletul și spiritul unui biet om împresurat de izbucnirea Răului? Curajul, Teama, Lașitatea ori Credința?

Mă voi strădui să nu las lacrimile să izbucnească, să nu descătușez strigătul deznădăjduit, ci caut să potolesc propriul meu spitt, să fac doar aprecieri ponderate, să generalizez impresiile și simțămintele în forme reflexive. Dar cât timp voi rezista, voi găsi călea către o deplină stăpânire de sine și chiar de împotrivire? Cine știe, cine știe! Gânduri bune, gânduri mari și-ncrezătoare, sunt de-acum al vostru, faceți ce veți crede de cuviință, n-am putere să vă sfătuiesc, ci doar vă voi însemna scâncetul ori strigătul de revoltă. Dar de ce nu pe cel al izbâzbzii?!

18 septembrie 2012

- Diagnosticul a fost pus, pare că mă pierd, de viață însă mă voi agăța...
- Dincolo de piscul munților s-au ivit nori uriași, ca o pasăre neagră cu aripile desfăcute care se năpustește cu tot cerul peste viața mea.

19 septembrie 2012

- Deși putere parcă nu mai am să-mi conduc picioarele; m-aș tot duce peste zări să colind prin lume, căci mă strigă viața mea să o strâng în brațe.

20 septembrie 2012

- Ies când se întunecă să mă plimb prin curte, în credința că mișcarea mă ajută să răzbat boala, dar, de fapt, ies mai mult ca să plâng în singurătate.
- Un prieten îmi spune să am încredere că voi răpune boala, în timp ce în apropiere se depozitează resturi din demolări. De unde se aduc acestea, se vor înălța noi construcții; doar în locul vieții mele nu rămâne nimic!

21 septembrie 2012

- Indiferent de izbânzile ori înfrângerile vieții, regretul că nu vei mai putea exista este marea durere a condiției de om.

22 septembrie 2012

- Și astăzi mi-am scos gândurile la plimbare; vor să zboare, să părăsească trupul meu firav și trecător ca ele să dăinuiască.
- Văd că rămân tot mai în urmă, iar oamenii, cu toții, trec pa lângă mine...pustiul de neviață mă cuprinde!

23 septembrie 2012

- Ce puțin timp mi-a rămas spre a mă bucura, văzând cum razele de soare mângâie întreaga natură!
- Rămân întristat, deși din apropiere se aude o muzică veselă; e ca o altă existență.

24 septembrie 2012

- Privesc coloana de mașini cum dezmiardă șoseaua...Se duc spre alte zări, dar nu știu încotro își caută bucuria; de închid ochii eu nu deslușesc decât un cortegiu...
- Voința e un avânt de existență; nu cedează niciodată; doar vieții i se impune să obosească!

25 septembrie 2012

- Inspir cu nesaț aer pur, căci știu că îmi va lipsi cu disperare nu peste prea mult timp; voi cere viață milogind văzduhul!
- Fugarele mele însemnări vor să se ascundă de hotărârea de a nu mai scrie; nu știu dacă de rușine sau din disperare.
- Chiar dacă pretutindeni lumina trezește natura, o pată de întuneric nu se desprinde de mine!
- Încremenirea timpului este pentru mine nu doar posibilă cândva, ci o văd ca pe o certitudine curândă.
- Nu freamătă nimic în jur; mă înspăimântă nemișcarea, fiind neviață stana naturii.
- Orice agitație este doar în afara mea, în viața suferindă există doar încremenire.
- M-aș rătăci pe Bărăgan, să nu mai știu de mine; aș fi cu cerul frate și fiu al Dumnezeirii.
- Mă duce gândul spre Bărăganul natal și rămân pe acolo, mi-e dor de sfințenie și de ciulini...

26 septembrie 2012

- O viață afectată de răutate se poate vindeca, dar ca orice reparație nu poate fi definitivă; va exista un sfârșit necruțător dictat de Rațiuni Superioare, considerat necesar și meritat.
- O sufeință, oricât de gravă, nu te poate face să te răzvrățești împotriva Creatorului și nici asupra propriei tale vieți; întreabă-ți îngerii!
- Nu îmi mai pare orizontul un început, un zbor spre viitor, ci doar o strictă limită de viață.
- O fi supărată pe drept viața pe mine; îi ofer atât de puțin, îi pretind mai mult decât merit.
- Cum nimeni nu-i mulțumit că părăsește viața, eu de ce aș fi revoltat că ea nu mă mai ia în seamă!

27 septembrie 2012

- Chiar dacă miracolul existenței umane este unic, viața nu depășește limitele unei văgăuni universale.

- Clipele vieții par, fiecare în parte, a fi străluciri permanente, dar care se sting toate deodată.
- Viața este o poartă a bucuriilor prin care nu ne străduim să intrăm; când ne hotărâm, nu mai putem decât să plângem.
- Nu suferim că nu știm când vom dispărea, ci pentru că ne despărțim de miracolul existenței noastre.

28 septembrie 2012

- Un dor nestăvilit îmi este viața, dar ea, nepăsătoare, mă ignoră; de-a fost să afle câte ceva despre mine, poate că a fost cândva!
- Când se lasă seara, îmi pare că aud un greu suspin al zilei, urmând să apună însăși viața, iar întunericul să-mi invadeze trupul...
- În obscuritatea care mă inconjoară, nu mai pot observa nici propria-mi viață, nu știu unde să o caut și nici chemări nu mai deslușesc.

29 septembrie 2012

- Pot privi nemărginirea, dar nu îmi este dat să o cuceresc; de viața mea Timpul se desparte.
- Cu vremea, răutățile se înfrățesc, se adună și se potențează; n-ai scăpare!
- Iluzia valorii proprii ne este cea mai perfidă dușmănie; ne deturneză sensul vieții.
- Viața nu este în afara noastră, există o trinitate unică: trup, suflet, voință; toate fac din om o ființă a Divinității.
- Lumina nu-mi mai risipește umbrele vieții; curând chiar soarele se va stinge!

30 septembrie 2012

- Nici atât de puțină viață câtă mai am nu încap în odaie; tot tânjește nemărginirile!
- Deși viața mi-a fost o libertate de spirit, a ajuns o prizonieră a Timpului; nu o mai eliberează, veșnicia captivității nu o iartă!
- Doamne, cum mai freamătă pretutindeni viața, iar eu nu-s nicăieri!
- Sunt nefericit că sunt nemulțumit de cât mi-a dat viața, dar n-am niciun regret cu cât nu i-am fost de folos, deducând că îmi merit osânda.
- Unde să te caut viață ce te tot duci? În Univers de-ai avea o clonă nu-mi e de folos; tu mi-ai fost pereche de nedespărțit, ne-am iubit extatic, am clădit un vis!
- Dacă n-ai rămas uimit și fermecat de propria-ți viață, atunci n-ai nimic de regretat, tu însuși neștiind dacă ai existat cu adevărat!

1 octombrie 2012

- O ardere e viața cu flacără divină, dar în final e numai scrum; cenușă pururea va fi, cenușă!
- Dacă viața n-ar fi desăvârșită și de esență divină, nicio dușmănie n-ar îndurera-o.
- Orice amintire de demult ne reaprinde entuziasmul trăirii, dar el nu mai poate fi decât o iluzie de viață, o stare de suferință a ei.
- Ciobul meu de viață a captat o rază de soare, dar se răsfrânge mică și neputincioasă.
- Unii cunoscuți de care demult nu mai știam nimic îmi trimit încurajări; nu pot să le reneg, deși îmi contrazic descurajarea.
- Avem datoria să ne îngrijim de propria viață, s-o protejăm și să o iubim cu disperare; cel mai adesea, o trădăm însă și apoi suspinăm că ne părăsește.

2 octombrie 2012

- Mă uit în apa unui râu și văd un chip necunoscut ce tremură lipsit de forța vieții; al cui oare o fi?
- Caut singurătatea să stau de vorbă numai cu viața mea și cu ideea de Dumnezeu, căci El poate că nu mă știe, iar eu nici nu merit mai mult.
- Multe nemulțumiri poartă viața cu sine, dar toate ajung să se transforme în bucurii ale trecerii prin această uimitoare lume!
- Chiar răpus de boală, nu mă regăsesc printre dezertorii vieții; o implor, îi cerșesc vigoare, o încânt cu iluzii frumoase, jur s-o iubesc și mai mult!
- În apropiere de sfârșit muribunzii găsesc pentru puțin timp revelația puterii; oare dorința mea de a scrie este un semn?
- La câte mari bucurii ale vieții nu renunțăm, considerându-le nimicuri trecătoare!
- Unde ești emfază, unde plângi trufie? Mai veniți în treact să mă consolați, căci cedez din viață mult prea-ndurerat!
- Când ritmul trăirii e domol, pretenția de viață e alertă și e dureroasă.
- Aripile vieții sunt gândurile; urmașii ei – faptele, viitorul – ideile.
- Nu-mi aud glasul vieții ca venind dintr-un amvon, ci răzbate dintr-o fundătură și de pe baricade.

3 octombrie 2012

- Chiar dacă îmbătrânim, tot mai urcăm mărețul pisc al vieții, până ne prăbușim în neant.
- Forța vieții de a izbândi uimește rațiunea și depășește închipuirile și speranțele noastre.
- Din fapte brave și demne, și din iubire mândră își trage viața seva; la orice-i e potrnic le-înlătură pieirea și se clădește pură.
- Ce de bucurii ne mor prematur, sărăcindu-ne viața de zile minunate!

4 octombrie 2012

- De ce crezi, viață, că tu ești menită nemuririi? Pe orice ram de sus ai fi, ești doar precum o frunză!
- Mă îngrădește teama și-mi mărginește orizontul, limitându-mi viața.
- În văgăuna întunecată a neîncrederii poate izbucni oricând speranță ca o văpaie a credinței.
- Dă la o parte perdeaua tristeții și vâlul îndoielii, și te vei afla deodată dincolo, în lumea mirifică a vieții creatoare!
- S-au stins luminile-mprejur, iar viața mea firavă îmi pare însă o văpaie, ca o speranță a tuturor.
- Ce de rele avem de înlăturat din viața noastră, dar cât de târziu ne hotărâm să o facem!
- Tot ceea ce observ în lume are legătură cu viața mea; taina ei este pretutindeni, orice îi induce reacții.
- Chiar dacă viața pare o stare de liniște, în realitate este o zbatere cu decizii necruțătoare.
- Singurul interes al vieții este propria ei protecție, un timp și un spațiu numai de izbândă.

5 octombrie 2012

- Viețile lipsite de văpaia iubirii au cugetele îndurerate.
- Ne lăsăm cu trupul gol și vrem ca-n viață să pătrundă puritatea soarelui, dar din noi nu scoatem nicio răutate.

- Regretul vieții nu este acela al unui Paradis pierdut, ci este o luptă înverșunată de a-l cuceri.
- Nu ne luăm rămas bun de la nicio clipă de viață ce-a trecut; sunt ale noastre, nu le dăm nimănui, pe toate am vrea să le revedem cândva.
- Durerile vieții se percep și de cea mai plăpândă ființă; doar bucuriile, pentru a fi trăite, au nevoie de vigoare.
- Dacă toamnele se vor sfârși, să îmi vină gerul vieții dintr-odată, căci nu vreau să mă sufoc sub nămeții anilor!
- Cât de puțin o privim, o înțelegem și ne respectăm viața; când suntem obligați să o facem, tot pe ea o găsim vinovată de orice suferință.
- Astăzi am fost prin oraș și am constatat că orașul meu are multe boli ca și mine, numai că ale lui pot fi remediate, chiar dacă sunt cronice; amândoi, eu și el, avem nevoie de o nouă viață!
- Nicio faptă, chiar eroică, de mai târziu nu ne poate compensa nepăsarea și indiferența față de nevoile pe care viața le-a cerut de la noi.

6 octombrie 2012

- Am reparat o instalație, deși nu credeam că sunt în stare; oare nu se poate întâmpla la fel și cu viața mea?
- Chiar dacă am cunoaște toate pericolele care amenință viața, cu puține dintre ele ne-am putea lupta; oricum, pe multe le desconsiderăm!
- Oare când și care viață nu este-n nevoie?
- În loc să-ți târgui viața, mai bine ai amăgi-o cu bucurii!
- Adeseori, cei de la care nădăjduim ajutor, îl așteaptă ei de la noi; te recompui dacă îl poți da!

7 octombrie 2012

- Vrem să rămână ceva după noi; sperăm c-ar putea fi chiar o parte din viața noastră.
- De departe se aude un cântec vesel; în sufletul meu îl simt însă ca pe un plâns.
- În prezența fiecărui om pâlpâie lumina Divină de viață; unde mă aflu eu este însă doar o pată cenușie de amăgire.
- Dincolo de viață nu mai există nimic pe acest Univers; limanul unde înșine încetăm a fi.
- Din cât mai pot trăi și percepe, puține nu sunt regrete.
- Orice freamăt în lume mă cheamă la viață; orice întristare mă deprimă.
- De plec către un nou drum, curajul nu mă însoțește.

.....

ALARMĂ- RELELE SE ÎNFRĂȚESC!

27 – 31 ianuarie 2013

A sosit momentul să vorbesc despre întâmplări deloc frumoase, chiar urâte, dramatice. Cursul vieții mele pare că a luat-o pe un alt făgaș. Încerc să dau explicații cât voi putea mai simplu, dar presimt că îmi va fi foarte greu să mă fac înțeleș.

La data de 7 octombrie 2012, vrând să consult pe cineva asupra modului de expunere al însemnărilor mele, am făcut o copie a celor scrise până la acea dată. Acest fapt mi-a permis să pot transcrie ceea ce am prezentat până acum. Ulterior, am continuat însemnările până la data de 2 decembrie 2012, ajungând la pagina 51, incluzând și o addendă anticipată, ca modalitate de lucru. La această ultimă însemnare aveam să constat cu uimire și cu mare neliniște că tot ceea ce am scris au dispărut din

calculator. Căutările desperate nu au dus la depistarea lor. Într-o *fereastră* am găsit însă un halucinant răspuns: *Documentul a fost blocat pentru editare de către User*. Eu însumi fiind utilizatorul, înseamnă că am comis o eroare și am apăsat vreo tastă care mi-a ascuns cartea. Câteva cunoștințe mai pricepute decât mine nu au reușit nici ele să afle însemnările, considerându-le pierdute. Zile întregi am trăit momente de intensă agitație. Nu puteam admite că nu le pot recupera. Simțeam că o parte din viață mi-a fost desprinsă de ființa mea așa cum ai reteza un copac într-o pădure. Stresul făcea din viața-mi o haslie jucărie! Asta mi-a mai trebuit, nu era destul o boală nemernică!

Nu am mai putut să scriu, să judec ori să mă revolt. Spiritul mi-a amuțit, iar zilele au trecut în neștire. Am refuzat să rețin orice meditație. Cugetările se opresc!

Situația a căpătat proporții când pe date de 31 decembrie 2012 mi-a fost pus și diagnosticul de Zona Zoster la piciorul stâng, de la talpă, la mușchii gambei și chiar la cei ai coapsei. Rău peste rău, urgie peste urgie!

Au urmat zile și nopți de groază! În primele săptămâni, cu tot tratamentul făcut, durerile s-au manifestat cu sălbăticie, de parcă aș fi avut un trup de piatră. Mai cu seamă nopțile mi-au fost un adevărat calvar; m-am mișcat năuc între pereții casei, am gemut, am țipat în suflet după ajutor. Nu știam că pot suporta atâta barbarie! Poți deveni în asemenea situații inconștient de gesturile pe care le poți face! În ultimele zile durerile au mai diminuat, se manifestă ceva mai rar, dar sunt tot ucigătoare, anulând orice activitate ori acea puțină odihnă. Dorința de a dormi mă copleșește, dar manifestările diferite de durere îmi înfig în ființă pumnale otrăvite.

După cum evoluiază boala, cred că voi rămâne cu o nevralgie post-herpetică ce poate dura luni ori chiar ani de zile. Nu știu cât de intense vor fi manifestările și cât de frecvente, dar nu pot accepta o asemenea tiranie, deși nu prea știu cu cine și cum să mă lupt. Ce nevoieășă pare că este ființa umană!

Ca urmare a acestor simptome, mi-au fost amânate două cure de tratament contra limfomului malign. Medicul specialist consideră că evoluția bolii este staționară și nu trebuie să solicităm prea mult reacția organismului. Eu mă îndoiesc însă că relele nu se înlesnesc reciproc! Apariția Zonei Zoster o pun nu atât pe seama scăderii puterii de apărare, ca urmare a limfomului, căci tocmai în această perioadă examenul hematologic a fost cel mai încurajator. Cred că mai degrabă dispariția însemnărilor a constituit un factor de stres care m-a învins.

Pe viitor nu știu dacă și cum voi putea continua însemnările de fiecare zi. De va fi să găsesc paginile pierdute, prin grija vreunui bun specialist, le voi atașa pe cele de după 7 octombrie și poate voi duce mai departe intenția mea inițială. Încă de pe filele dispărute începusem să scriu o addendă cu aforisme despre viață ori referitoare la ea, cuprinse în volumul *Cristale de cuget*, pe care sper că le voi putea retranscrie...

Ceea ce-mi propun îmi pare însă o iluzie. În acest moment nu sunt capabil să mă apuc de lucru. Este un chin în plus, dar nu pot renunța la el. Parcă o disperare mă atrage să o îmbrățișez!

Trebuie să țin seama și că pe date de 12 februarie se redecide tratamentul cu Lirica pentru manifestările dureroase, cu toate că eu sunt nemulțumit de ce efect a avut până acum. Am încercat și cu altceva, însă fără rezultatele scontate. Și cum ar spune românul: *colac peste pupăză*, am făcut și o entorsă foarte dureroasă la glezna stângă, fiind astfel, în mod practic, imobilizat. Sunt pe deplin un infirm al soției, care și așa are de dus în spate toate treburile casei, ce cu greu le poate face față...

Suferințele mele parcă mi-au luat mințile! Nu-mi îngăduie să fac raționamente, să cântăresc ce-i bine ori ce-i rău, să aflu răspunsuri și să găsesc remedii. Și eu care, cu emfază, am intitulat chiar titlul cărții *Revanșa cugetului*! Care revanșă? Sunt un

înving. Cugetul mi-a fost sechestrat în caverne de durere. Rarele minute de liniște n-au curajul să înfrunte nimic, abia de pot creiona asemenea gânduri. Chiar scrisul îmi e ilizibil, grăbindu-mă să nu se sfârșească pacea îngăduită de boala despotică. Sperasem că voi face un teribil rechizitoriu asupra infrafracțiunilor săvârșite contra ființei mele și a stării ei de sănătate. Drama care m-a cuprins nădăjduiam să o fac cunoscută lumii cu o putere de glas asurzitoare, spre a înfricoșa toate suferințele oamenilor. Sunt nevoit însă a recunoaște că abia de pot ține creionul între degete, fiind chiar mulțumit că pot scoate scâncete răzvrătite. Simt deja că mă opresc să continui chinul, geamătul, durerea. Aș vrea să mă prăbușesc pe o pernă și într-o absență totală a dezmățului durerii să dorm, să dorm...

Nu pot însă deloc să o fac, căci mai am un gând de expus pe care îl țin ascuns pentru că mă îndurerează de-ar trebui să se realizeze: **Și dacă nu voi mai putea scrie nimic?** Ar lipsi destăinuirile bolnavului și tot edificiul s-ar prăbuși, iar în plus va fi atât de mult de lucru și nu o va putea face nimeni în locul meu. Doar cu ceea ce am salvat până acum este prea puțin și iluzoriu de înțeles o atitudine, un comportament.

De va fi și va fi cândva ca cineva să afle însemnările mele, îl implor să le adauge la locul lor și să ducă mai departe disperata mea dorință, ca unică bogăție și mântuire de care aș avea nevoie.

Iată că se sfârșește și ziua a cincea de când am început să rescriu însemnările – confesiunile despre viața mea, de fapt despre curajul meu de a înfrunta suferința. Nu ar putea fi un exemplu de urmat, chiar dacă eu nu am ridicat brațele. Tot cerșind câteva clipe de calm, indiferent că a fost ziua sau noaptea, am pierdut șirul trecerii timpului pe care nici nu-l luam în seamă în acele momente de zbucium. Că a fost o zi sau alta nu a mai avut importanță. Niciuna dintre ele nu a avut virtutea unei adevărate vieți. Ori poate că greșesc. Nu cumva tocmai ele sunt cele care s-au jertfit pentru mine? Nu cumva laurii victoriei trebuie orânduți în coroane de eroism pentru fiecare dintre ele? Eu am supraviețuit, ele au pierit în cumplite zbateri!

5 – 8 februarie 2013

Trecând câteva zile de la ultima consemnare, s-a ivit o neliniștitoare dilemă: ce voi răspunde celor ce se vor întreba de ce scriu toate aceste trăiri amare de viață? Poate că nu interesează pe nimeni, lumea fiind adeseori indiferentă la pacostea altora. Propriul ei zbucium o face să uite de griji străine și chiar de ale sale.

Nelămurirea lor nu îmi pare însă deloc a avea dificultate. Ba chiar îi găsesc oarecare superficialitate. De ce o fac? Ca să se știe! Să dau glas adevărului care ne orânduiește viața. De ce să tac? Nu pot să mă ascund când sufăr. Nu o fac pentru a fi victimizat. Cred că las a se înțelege că nu dorința de compătimire este resortul care mă anină. Nici nu mi-aș putea îngădui doar o atât de banală, nefericită și infimă considerație. Port sentimentul ales că mă aflu printre oameni adevărați. Față de ei sunt dator cu destăinuirii, cu sinceritate și cu înălțare de spirit. **Oare ce sens are suferința în viața omului?**

Nu mi-ar plăcea nici să se creadă că vreau să-mi evidențiez virtuți pe care nu le am și să transform lutul existenței în cristalizări pilduitoare. Scriu despre aceste trăiri deloc atrăgătoare, așa cum am menționat încă din prima pagină, pentru a mă cunoaște în primul rând pe mine însumi, cum pot face față unor încercări la care suntem supuși poate că nu de perfidia unor răutăți, ci de către însuși Judecătorul Suprem, ca o dovadă a iubirii și iertării Sale.

Se spune că suferința deschide sufletului poarta către sfîntenie și ne înalță cugetul spre desăvârșire. Poate! Dar numai după ce reușești să treci prin ea, după ce i-ai cunoscut calvarul. Cât timp te lupți cu ea, nu ai libertatea și puterea de a raționa în mod potrivit. În creuzetul durerilor reacția noastră de apărare este infimă, limitată și

vlăguită. Trăim o netrăire de viață. Lumina oricăror frumuseți și virtuți încetează. Deja pătrundem în întuneric. Parcă o diabolică poruncă se întrupează și ne obligă să ne adaptăm, să ne pregătim spre a nu ne speria și mai mult de ceea ce va urma...

Desigur că în tot iadul durerii întrevădem uneori o văpaie a eliberării de zbulc, năzuind într-o salvare Divină pe care credem că o merităm, deși rareori ne-am străduit să îi înțelegem rosturile profunde și n-am recunoscut nici macar limitele pe care le avem.

După ce ne îngrozim de ceea ce am suportat, ne reluăm în cele din urmă drumul vieții, răstălmăcind în favoarea noastră cele întâmplare ca pe un fapt de bravadă. Uităm, ne înveselim, nu ne simțim datori nimănui. Suntem desprinși de noi, de realitate și de credință. Considerăm că suntem ai nimănui, Nu ne aparținem nici măcar nouă înșine; răătăcitori prin viață! Ce merităm oare?!

9 – 12 februarie 2013

Dificultatea de a scrie și de a medita nu o datorez numai durerilor situate în extremitatea piciorului stâng, ci este și rezultatul unei adevărate neîncrederi în unele conduite medicale, temeri ce s-au instalat de nu prea mult timp. Mă gândesc la câteva atitudini neonorante pe care le-am putut constata la unii medici față de suferințele mele, ca pacient al acestora.

Astfel, la Spitalul Județean de Urgență, unde am ajuns cu o salvare, un medic care doar îmi privește de la distanță glezna inflamată a și decis: - *Nu este cazul de radiografie*, și a plecat fără să spună niciun alt cuvânt, de parcă eu nici nu existam acolo; un sfat, o încurajare...

Peste o oră o Doamnă, probabil medic, era în costum de stradă, intrând în salon întreabă pe un ton răstit: - *Cine este Țărălungă?* După ce eu îi răspund, se adresează autoritar: - *Ia să-ți vad **buba**!* Și în timp ce eu mă descălțam anevoie o aud strigând : -*Haide odată!* Și cum privea erupțiile cutanate de la nivelul gleznei și al gambei murmură ca pentru sine: - *N-are nicio legătură cu...*N-am mai înțeles cu cine...Atât! A plecat glonț! Am credea că nici nu i-am părut a fi om; poate doar *un caz* sau ceva de natură telurică ori o lighioană oarecare.

După o jumătate de zi, tot așteptând pe un pat, într-o cameră cu alți patru pacienți, apare în mare grabă doctorița care m-a consultat la sosirea în spital și-mi dă un bilet de trimitere către Spitalul Dermatologic. Fereacă Sfântul, un alt cuvânt în plus! Medicilor de aici parcă le-ar fi amuțit sufletul!

Ajuns după eforturi dureroase, entorsa nu mi-a fost tratată, la spitalul unde am fost trimis, sunt consultat de o Doamnă doctor care îmi privește glezna, apoi se retrage în cabinet...A revenit cu un bilet de ieșire din spital în care se precizează diagnosticul de Zona Zoster, iar alăturat îmi dă o rețetă. În rest nicio vorbă, niciun zâmbet. Deduc că și ea este tot mută de omenie. Plec de la spital întristat; buna dispoziție mi-ar fi fost cu siguranță un mic remediu terapeutic, dar probabil că acesta trebuia recompensat...

Tot la acest spital, după zece zile, timp în care eu am parcurs infernul durerilor: încerc să adresez o rugămintă: - Doamnă doctor mă doare cumplit...- *Urmați tratamentul cu Lirica timp de treizeci de zile și reveniți...*- Ce aș mai putea face...- *Nimic. Destul!* Urmează ca peste o lună de zile să mă duc la un nou consult. Simt însă că o voi putea face ca un alt om! Voi fi mai bogat în suferințe, mai sărac în speranțe, lipsit de admirație și de iubire. Nu m-aș duce, dar încotro să o apuc? Doamne, ce țară săracă de suflet avem!

După consultul de la Dermatologie va trebui să ajung la Centrul Oncologic de Diagnostic și Tratament pentru a reîncepe o nouă cură de tratament. Urmează să mă internez pentru 24 de ore. Abia aștept să mă instalez! Aici este o altă lume medicală,

simți că te vindeci de cum ești întâmpinat. Dar despre aceasta altădată. Este mult și frumos de povestit. Chiar dacă eu nu cunosc încă multe din relațiile posibile, dintre bolnav și medic, nu se poate compara umanitatea de aici cu cea de la spitalele administrate de stat. Dar poate că nu este totul pierdut!

15 – 17 februarie 2013

Nu am avut îndemnul să reiau mai repede însemnările. Când puteam m-a copleșit somnul, iar când nu prea sunt în stare, m-am jenat să nu fac cumva unele reproșuri nedrepte. Am mai scris că acum trei zile am fost la o nouă consultație privind afectarea nervului meu sciatic. Am explicat ce simptome dureroase am avut, dar pare că nu a fost nimic deosebit: *-Se va mării doza de Lirica de la 150 mg. pe zi la 300 mg în două reprize, dimineața și seara.*

Întreb dacă pot veni mai repede pentru evaluare...- *De ce te grăbești? Nici nu au trecut trei luni de zile...* Mă trec fiorii! Mai insist să știu cum pot fi ajutat... Mi-a mai prescris un unguent, Diclac, care conține Diclofenac, produs pe care nu-l suport, producându-mi eriteme, iar la o emisiune T.V. am văzut anunțul că acest produs este *pericol pentru pacienți*. Nădăduiesc că l-a văzut și cine trebuie!

Vrând-nevrând, continui tratamentul cu Lirica, dar durerile se manifestă aproape neconținut, doar că sunt de o intensitate ceva mai mică, însă supărătoare, irascibile, parcă se emit din extremitatea piciorului unde calorice dureroase continuate cu înțepături reci și la fel de insuportabile. Se repetă la câteva secunde sau minute și persistă mai redus mult timp. Mereu aștept ca ceva să se întâmple, să mă înjunghie...

În aceeași zi de 12 februarie am fost și la Spitalul Oncologic. Sprijinit de soție și de taximetristul Gigi Drăgan, care mă transportă în mod regulat unde am nevoie, pătrund în interiorul spitalului. Imediat am fost întâmpinați de o recepționeră și de medicul meu curant, poate întâmplător aflat acolo, Doamna doctor Alina Roșca. Mi-a zâmbit și mi-a urat bun sos. În cinci minute am și fost cazat în condiții ireproșabile. Aici nu trebuie să vii cu pijamelele de acasă ori cu veselă sau tacâmuri!

Până la prânz rezultatele examenului hematologic au fost gata și am putut să le consult. Doamna doctor Alina Roșca este atentă, politicoasă, blândă și cu zâmbetul totdeauna pe buze. Mă întreabă ce stare generală am avut în ultimul timp, dacă am avut vreo suferință, ce am mai făcut, dacă am mai scris ceva...Consultă atentă, cu răbdare, pune întrebări, îmi explică ce constată. În final, merge să stabilească în amănunt conduita terapeutică. Până la prânz tratamentul este efectuat, după ce s-au făcut, mai întâi, unele injecții pregătitoare. Surorile medicale sunt ca niște îngerași gata să te ajute în toate. Doamna Alina Roșca are o aură de iubire și de înțelepciune!

În spitalul acesta mă simt în siguranță, ca între niște prieteni. Toată lumea se poartă cu mine de parcă aș fi o mare personalitate. Ori poate că și sunt; sunt un om în suferință! Mi-au fost afectate ființa, demnitatea, speranța. **Mi-e viața în mare pericol!** Acest fapt este înțeleș aici!

Toată după-amiaza am dormit ca un prunc. Nu m-a durut nimic. Cu lăcomie m-am învelit în așternuturile primitoare, parcă spre a mă ascunde de boală. Venind la o nouă consultație, Doamna doctor nu m-a trezit din somn. A revenit când mă uitam la televizor. Ba, am făcut împreună și comentarii politice...

A doua zi durerile îmi păreau doar ca niște amintiri. Cum analizele făcute ieri au ieșit bune, cu excepția unei ușoare leucopenii, mi s-a stabilit cum voi continua acasă întregul program de tratament. Înainte de orele douăsprezece Doamna doctor mi-a adus *Biletul de ieșire* în care se preciza clar, redactat la calculator, ce conduită am de urmat, când și cum se acționează, asigurându-mă că totul va fi bine...

Încă din noaptea următoare, acasă fiind, toate manifestările precedente de boală se repetă. Intru în tristețea incertelor așteptări. Pentru Limfomul malign voi

repetă examenele medicale pe data de 12 martie; doar la Spitalul Dermatologic nu mi s-a precizat nicio dată, deși am insistat...

În programul de tratament dat de Doamna doctor Alina Roșca este prevăzut ca în zilele de 18 și 20 februarie să folosesc cele două seringi preumplute cu Zarzio, în vederea stimulării și a mobilizării celulelor albe din măduva osoasă spre a intra în circuitul sangvin. Eu sunt demult în posesia acestor seringi date cu grijă de Dumneaei, cu scopul de a le folosi de mare urgență, de gravă neutropenie. Deocamdată, meditez la modul în care aș putea reacționa, produsul având multe reacții adverse ce pot fi periculoase. Iar față de eventualele manifestări reactive ce le-aș putea avea, soția mea s-ar speria, ca să nu spun că însumi nu îmi îndemn curajul să mă însoțească.

Mă tot gândesc dacă n-ar fi mai bine să-i mărturisesc doctoriței că nu citez să-mi fac singur injecțiile. Am numărul său de telefon și am să-i spun. Prefer să mă duc la spital, chiar dacă eforturile financiare le resimt mai mult în prezent, căci prețurile s-au dublat, ca urmare a anulării sponsorizării, de către Casa de Sănătate, a unor cheltuieli. Nici nu prea înțeleg de ce se apelează acum la această soluție terapeutică, întrucât nu am o scădere accentuată a leucocitelor, ba chiar au crescut ușor față de ultimul examen, iar neutrofilele sunt în limite normale și în creștere evidentă față de examenul precedent. Rațiunea ar fi că totuși nu sunt suficient de bine protejat imunologic. S-a dovedit, într-un fel, în faptul că am făcut o infecție zosteriană, care este o boală infecțioasă și oricând pot contracta o alta destul de ușor. În cele din urmă, o stare de neîncredere ori chiar o doză de lașitate mă îndeamnă să o consult pe Doamna doctor. Răspunde la telefon, iar eu, scuzându-mă, îi explic... Mă invită să fac injecția la spital. Îmi pare foarte bine, incertitudinile s-au sfârșit!

Între timp, mă înșel pe mine însumi cu diferite gânduri și presupuneri ori inventez soluții miraculoase, anticipând vindecări spectaculoase... Mai că aș apela la diferite leacuri furnizate de diferiți binevoitori...

În prezent mă doare piciorul destul de enervant. Când mă întreabă soția dacă mă doare *tare-tare*, eu nu știu ce să-i răspund. Mă doare atât cât să nu simt nicio bucurie, să nu percep gânduri frumoase și să nu pot să-mi ascund unele gemete surde.

E tare rău că nu mă uit în oglindă să văd că trebuie să mă bărbieresc, că nu privesc mai întâi afară să văd dacă ziua prezentă va fi o adevărată viață, ori cum pe stradă trec oamenii zâmbind încrezători. Parcă ieri scriam entuziasmat și mă aflu în locul acestora:

*Cât timp mi-e dor de frumusețe
Și de metafore nescrise,
Un veac să n-aud de tristețe...
Să mă-mbățați numai cu vise!*

Oare cine mă va fi preferat să fiu eu unul dintre cei chinuți? Nu mai vreau să scriu, dar nici nu mai pot. Sunt obosit, nu știu de unde am reluat însemnările acestei zile. Sper că am căutat să nu vă spun cât mai multe, ci cum să le spun pe cele expuse...

18 – 20 februarie 2013

Dis-de-dimineață m-am prezentat la Spitalul Oncologic. Doamna doctor Alina Roșca mă privește zâmbind, chiar dacă eu recunosc că de data aceasta nu m-a îndemnat deloc curajul, ci mai degrabă s-a manifestat în voie partea mea de lașitate ascunsă în egoismul intrinsec. Imediat o soră medicală m-a ajutat să-mi descopăr pieptul și, așa ca într-o doară, mi-a arătat siringa umplută cu Zarzio, iar după câteva secunde zâmbeam puțin rușinat... Am plecat de la spital încrezător și fără să fac nicio staționare pentru observații. Ce să mai spun, că m-am dus direct la Carrefour, unde rămăsese soția mea pentru cumpărături, spre a mai economisi din costuri?

Cu un cărucior de marfă, folosit cu discreție și pentru sprijinire a piciorului stâng, am parcurs tot interiorul magazinului și înapoi al mașină. Efortul a fost destul de important, dar nu l-am reținut ca având repercursiuni, poate doar că m-am odihnit ceva mai bine în timpul nopții. Cât privește reacția față de Zarzio, a fost de neobservat, am și uitat de ea! Doar a doua zi mă tot întrebam mirat dacă va avea în viitor vreo reacție, aceea așteptată, din partea organismului. Voi fi fiind eu un areactiv la intervenții bune și receptiv numai la imixtiunile relelor?

Ziua s-a scurs anonimă. Cel puțin atât am fost eu în stare să observ. De fapt, cred că am amânat în subconștientul meu reacțiile cât și meditațiile asupra deciziei de a-mi injecta Zarzio. Parcă sunt neputincios, deși mi-am făcut adeseori multe injecții.

Am făcut, către seara zilei următoare, prezenterea produsului, repetiții și...Gata! N-a fost nimic deosebit. Mi s-a părut o injecție banală cu toate că ea se vrea sau și este un produs de succes medical. Nici de data aceasta nu s-a manifestat cu reacții adverse impulsive. Bravo ei! Sau bravo mie, că tot aș avea nevoie de o vorbă bună, căci de mult timp nu le-am mai auzit prin prajma mea!

Uit acum orice impresie despre starea mea de sănătate, căci am de relatat fapte de mare importanță: La data de 20 februarie 1975 s-a născut fiica noastră Lidia – Alina. Doamne, ce zi de aleasă prețuire! S-au scurs de atunci anii, gândind și trăind pentru ea! O bucurie de viață și o răsplată pe măsură! Este țelul, nădejdea și sufletul nostru! I-am dedicat atât de puține gânduri în creațiile mele literare, fiind pe deplin conștient că orice aș fi scris, nu s-ar fi ridicat la nivelul la care ea o merită și la dragostea ce ne unește într-o familie care și-a aflat fericirea. Ce multe am, fiica mea, să-ți spun, dar știu că mă voi îneca în durere, că nu voi mai avea timp să o mai fac!

Te rog, Alina, doar să nu uiți cât de mult te-am iubit în această viață potrivnică marilor iubiri!

22 – 23 februarie 2013

Spre seară m-au năpădit gândurile despre mine și despre cei ai mei. Parcă vreau să-mi reamintesc ceva și să spun ce mă frământă ori chiar să-mi scriu testamentul. În fond, suferințele mele sunt multiple și nu se poate preciza un prognostic încurajator. Iată cum se precizează în *Biletul de ieșire din spital*:

Diagnostic:

LIMFOM MALIGN NON HODGKIN;

POLINEUROPATIE MEMBRELE INFERIOARE;

NEURALGIE ZOSTERIANĂ MEMBRUL INFERIOR STÂNG;

I.C.C. CLASA II NIHA;

INSUFICIENȚĂ MITRALĂ GRADUL II;

BOALĂ CARDIACĂ ISCHEMICĂ – P T CA ȘI STENT;

Și se mai adaugă: poliadenopatii periferice, splenomegalie, alte constatări paraclinice..

Ce ar mai fi de spus? Poate că multe, dar ce mai este de așteptat, cred că foarte puțin! Când va fi ca soția mea, Cici, să rămână singură cred că va avea o viață greu de dus aici, la Predeal: casa, curtea, zăpada o vor sfârși, precum și singurătatea!

La Alina nu va voi să se ducă, pentru a nu-i produce neplăceri în căsnicie. Nici soția mea nu are o stare generală prea bună, fiind slăbită, obosită, tristă, fără speranțe aprinse de viață. Nu vrea să discute nimic despre viitor. Plânge! Poate că dacă rămâneam la Brăila, știu că așa gândește, situația ar fi putut fi alta. Poate! Viața are însă tainele și surprizele ei! Oricum, așa cum s-au desfășurat faptele, amândoi am regretat despărțirea de casă și de oraș. În primii zece ani de la mutare, n-a fost zi în care cugetul și sufletul nostru să nu fi plâns, pe ascuns, deznădăjduite.

M-am tot gândit și la Alina. Căsnicia ei nu s-a încununat cu un copil. Cândva și ea va rămâne singură, a nimănui. Doamne, ce-i vei oferi?! Îmi vin în minte amintiri

personale, de cuplu, care ne-ar fi putut tuturor schimba și ușura existența. Eu sunt însă vinovat că n-am modificat faptele propiei mele vieți în înțelepciunea unei depline siguranțe de existență. Și o familie numeroasă poate fi nefericită, dar nu se stinge în sine, se rezidește!

Tot ceea ce am scris în această zi poate că nu ar fi trebuit să le mai redactez sau, oricum, să le dau o mai lungă expunere, dar parcă n-am curajul de a recunoaște că undeva nu mi-am controlat pe deplin faptele și responsabilitățile de viitor ale existenței. Îmi vine să scriu că am trădat, nu pe mine, ci familia. Mă sfârșesc nu doar eu, ci și toți ai mei. Neamul spiței mele nu va mai rodi! Veșnicia nu m-a vrut!

O, o! Și cu câtă încredere scriam primul catren din *Confesiuni îndurerate*, gândit odată cu ivirea fiicei mele pe această lume, când întrevedeam bucurii de nesfârșit și pătrundere în nepeire:

Lidiei

Am fost și sunt mereu prezent,

Ființei tale-s astăzi suma...

Iar tu, prin cei ce încă nu-s,

Eternă ești de-acuma!

20 februarie 1975

Ce greu îmi este acum, la cumpănă de viață, să recunosc că n-a fost deloc așa! Fetiței mele i-am îngustat viziunea despre adevăratele chemări ale existenței! De ce trăim? Cum împlinit șansa de a dărui viață? Acum mai trebuie să spun copilei mele că este parte din ființa mea: - *Confesiuni îndurerate* –

Lidiei

Pe oricare drum apuc

În calea mea te ivești,

Dar nu sunt trist că mă duc...

Oriunde-aș fi îmi lipsești!

27 februarie – 1 martie 2013

Gândul că manifestările dureroase vor persista mult timp nu doar mă neliniștesc, ci îmi induc uneori o adevărată stare de panică. Să fiu tot timpul, zi și noapte, robul unei chinuitoare suferințe nu poate să nu-mi transforme orice faptă sau idee în manifestări de nemulțumire și chiar de răzvrătire. Ajung eu însumi să nu mă mai suport. Pun la îndoială orice argument și caut să aflu din surse directe modalități de a mă desprinde din supunerea degradantă a bolii. Îndemn puterea pe care o mai am la opoziție! Trebuie să mă eliberez din ocna maladiei! Tocmai de aceea mă aflu la policlinica Med Life pentru un nou consult dermatologic suplimentar, în nădejdea unuia mai competent și salvator.

Mă consultă doctorul Ion Coteț. E atent, politicos, plăcut, trădează bună dispoziție. Mă face să uit de starea mea. Eliberez, la rândul-mi, entuziasm și vigoare. Îi place. Mi-a dat la plecare, ca o favoare, o carte de vizită. Dar în cele din urmă, după ce află tratamentul pe care îl urmez, nu mi-a dat nicio altă șansă: - *Medicația cu Lirica este cea mai bună. Nu mă poate ajuta în niciun fel !* E sincer. Îmi prescrie totuși o rețetă cu toată gama de vitamine din complexul B.

Plec de la policlinică dezamăgit, dar împăcat cu ideea că remediul folosit până acum nu a fost greșit, deși pare că m-a ajutat, așa cum se glumește uneori, ca o frecție la un picior de lemn.

Spre casă, în mașina lui Gigi Drăgan, însoțit ca mai întotdeauna de soția mea, mă simt relaxat, nu pare că am făcut un efort mergând la consult, unde am urcat un etaj până la cabinetul medical. Cu zece minute înainte de a intra în Predeal, am simțit o ușoară durere în piept, care a persistat până am ajuns la un punct medical din

Predeal. Un consult sumar, efectuarea unei cardiograme și amabilitatea personalului medical au fost suficiente pentru a mă repune pentru moment într-o stare normală, aparent încrezătoare.

Totuși întâmplarea mă alarmează și mă pune în situația de a medita cu grijă la situația inimii mele. A trecut mai bine de un an de la implantare primului stent, dar eu nu am făcut niciun consult de specialitate. Am tot amânat o vizită la doctorul Horațiu Rus din motive pecuniare; deși pensia mea este relativ bună, ne limitează multe nevoi. Chiar dacă îmi controlez frecvent tensiunea arterială, nu pot avea multă liniște.

Nici la primele manifestări, când am introdus stentul, nu am avut creșteri de tensiune arterială. Durerile retrosternale au fost singurele motive de intervenție chirurgicală. Și acum, la un efort minim, cauza să fie tot înfundarea unei artere coronariene? Of, e încă un motiv de îngrijorare! Parcă nu aveam destule!

Chiar așa? Am urcat într-un edificiu doar un singur nivel, dar cobor în viață ca într-o prăpastie?! În zilele și nopțile care au urmat, inima a fost totuși liniștită. Și-a făcut însă de cap nebunia zosteriană de la picior. Mai mult decât în zilele precedente nu mi-a oferit intervale de calm. Tot timpul, cu diferite intensități, piciorul a ars, s-a congelat, a înțepat mai adânc sau doar a zgândărit în emisferile mele cerebrale. E diabolic! Privesc conformația piciorului: e normală, neinflamată, sensibilă la palpare și reacționează adecvat. Atunci unde se ascund toate grăzăviile pe care mi le-a oferit? Filetele nervoase senzitive ale nervului afectat vor fi fiind abia existente, dar tocmai în ele infima particulă virală este capabilă să făurească un uriaș iad de dureroase simțăminte!

1 Martie n-a adus în acest an niciun mărțișor. Nu cred că acest dar ocolește casele îndurerate, dar simt că este o tristețe, o nedreptate. Către sfârșitul zilei soția intră de afară în casă iradiind de mulțumire: *-Ghiociei! A ieșit în grădină de sub un strat subțire de zăpadă un pâlă de ghiociei! Ce bine îmi pare! Îi iubesc! Nu m-au uitat!* Și eu m-am bucurat: am dormit apoi două ore fără să mai simt nicio durere. A fost ca o rugăciune!

4 – 7 martie 2013

Este ora unu și zece minute. M-am trezit, nu ca în fiecare noapte dintr-un somn chinuitor cu dureri în extremitatea piciorului, ci dintr-o stare de calm, fără senzații neplăcute. Prima reacție a fost să-mi pipăi piciorul. Nicio reacție negativă. Nu-mi vine să cred, fac mișcări, umblu prin casă, nu scot nici măcar un suspin. M-am vindecat? Așa, într-o clipă! Neîncrezător, aștept cu nerăbdare reacții, făcându-mi de lucru în toiul nopții cu nimicuri. Abia peste două ore unele arsuri și înțepături în talpă mă readuc la realitate.

A fost doar o amăgire? Oricum cred că este un prim semn că răul poate să dispară. Dă semne de oboseală? Nu mă așteptam atât de curând, nu-i întrevedeam un timp apropiat.

Mă cuprinde optimismul: în fond, cum am avut acest urât ghinion de a face boala, de ce nu aş avea norocul de a mă vindeca mai repede!? Ziua a trecut cu înșelări: când aveam perioade de liniște, când mă furnicau dureros unele porțiuni din talpa piciorului. Noaptea următoare rareori nu mi-a fost dușmană. Abia spre ziuă am adormit și chiar am visat că scap de urmărirea unor răuvoitori. Desigur că am și dedus imediat, ca un dezlegător de vise, că mă voi vindeca. Aștept să treacă ziua. Parcă stau la pândă. Orice durere îmi pare mai redusă și tot îmi spun că ar putea să fie ultima. Un gând totuși mă îndeamnă a întâmpina oricând o asemenea stare alternativă de durere care să nu fie deloc ușor de suportat.

Mă încurajez și mă potolesc singur. Trăiesc între două încercări ale spiritului; a emite impulsuri de voință și a nu observa ori nega orice ofertă de restabilire.

Intensitatea durerilor din primele săptămâni mă face să fiu circumspect pe viitor în a acorda încredere oricăror promisiuni ori dăruiri ce mă vor îndemna să le asum. Sunt într-o stare simbiotică de aspirații și tristețe.

În noaptea care a venit, ca și în ziua următoare, nu m-am bucurat de liniște. Am și uitat de clipa în care am nădăjdut că boala a dat semne de vindecare. Și la frig, și la cald parcă stimulez reacții dureroase. Sunt dezorientat. Doctorul care m-a consultat ultima dată mi-a spus că nu e bine să mărim deloc, acum, doza de *Lirica*...

Și atunci ce am de făcut? Mă simt un prizonier al neputinței, fără a întrevedea evadarea salvatoare. Și a mai trecut o zi în neștirea durerilor, și cred că vor mai trece și altele, dar nu mă pot obișnui cu dezmățul și teroarea la care sunt supus.

9 – 11 martie 2013

Zilele în care nu scriu nimic sunt perioade greu de suportat. Durerile sunt prezente, iar starea generală nu este deloc bună, determinată nu numai de impulsivitatea stimulilor nervoși, cât și de aceea a efectelor secundare ale medicamentelor. Acum, când reușesc să aștern câte ceva pe filele unui caiet, mă folosesc de mici intervale de timp în care manifestările dispar ori abia le resimt. Caut întotdeauna să speculez aceste clipe favorabile, căci nu știu dacă o voi putea face mult timp. Boala mea nu este doar perfidă, ci și capricioasă. Pot avea momente de liniște deplină, curmate brusc de dureri când mai blânde, când de nesuportat, năucitoare.

Cam așa s-a întâmplat după miezul nopții de opt martie. M-am culcat agitat de impulsuri dureroase fregvente pe care le mai potoleam lăsând piciorul bolnav la răcoare, neînvelit, câtva timp. Când durerile reîncepeau, repetam manevra și mă potoleam cât de cât. A urmat o perioadă mai domoală și spre ziuă am adormit, somn profund, odihnitor. Se repetă oare semnalul de vindecare avut de curând? Acum, când scriu, doar mici iritații mă deranjează, și e în plină zi. Amân să mai scriu altceva, căci sunt în așteptare. Răbdare, tu, ai grijă de mine, nu-mi da iluzii!

Noaptea care a urmat s-a răzbunat! Până în zorii zilei, minut cu minut, nu m-au slăbit deloc durerile. Ziua însă a trecut mai blândă, la fel s-a comportat și noaptea care a urmat, odihna având puțină grijă de mine. Trag nădejdea că voi simți tot mai des cum redevin om, eliberat de suferință. Deduc că și sănătatea este o stare de libertate, iar aceasta se cucerește numi prin jertfă!

Mâine voi merge la spital pentru o nouă cură și mă voi interna pentru 24 de ore. Aștept să văd rezultatele exmenului hematologic și dacă *Zarzio* a determinat sau nu o reacție corespunzătoare. Ziua aceasta este și cea mai calmă, mă îndeamnă să cuget, multe idei vor să le expun, dar refuz, ca și în zilele anterioare, să consemnez ceva. Aștept să recapăt pe deplin libertatea spiritului. Parcă aş ieși din infern, dar la poartă este încă Cerberul tricefalic.

15 – 17 martie 2013

Așa cum fusese stabilit, în ziua de 12 martie m-am prezentat la Spitalul Oncologic pentru o nouă cură de tratament. Surpriză însă: Doamna doctor Alina Roșca este în concediu de studii. Simt o stare de decepție. Nu voi putea avea nicio discuție despre evoluția bolii mele. Ca și în perioada când a fost în concediu de odihnă, o înlocuiește doctorul Mihai Ciochinaru. Deși acesta este amabil și comunicativ, nu îi simt aceeași dăruire. Poate că este și foarte ocupat, fiind și director administrativ.

Am efectuat examenul hematologic și tratamentul. A fost o perioadă de liniște zosteriană. De la spital am plecat dezamăgit. Nu am comentat cu medicul nici de ce am scăderi de leucocite și în special neutrofile, nici cum se explică reacția mea la medicamentul *Zarzio*. Mă așteptam să am creșteri importante de leucocite care să-mi asigure o mai mare putere de apărare antimicrobiană. Ori în această situație, întrevăd

că procesul malign nu este stăpânit. Am stabilit, la plecare, ca pe data de 18 să fac un nou examen hematologic, iar medicul mi-a propus să repetăm Zarzio pe data de 18 și 20 martie. Nu știu ce poziție să am. Dacă examenul sângelui nu va fi satisfăcător, cred că se impune administrarea de Zarzio!

Tot meditez dacă nu este cazul să o informez de situație și pe Doamna doctor Alina Roșca, chiar dacă este în concediu. Nu vreau să creez însă nici reacții dificile între cei doi medici, dar poate că voi ascunde părerile lor...

Zilele care au urmat internării nu au fost deloc mulțumitoare, A trebuit să mă divid între a suporta durerile zosteriene și a înfrâna gânduri înfricoșătoare despre evoluția procesului malign. Oricât îmi propun să am o atitudine încrezătoare, îmi este destul de anevoie să înlătur unele presupuneri de rău augur. Să-ți întrezești dintr-o anumită cauză un neîndoielnic sfârșit nu este ușor de înlăturat din memorie și din comportament! Tocmai de aceea cred că nu am putut nota nimic demn de reținut în zilele care s-au scurs de la internare. Nu am evitat să fiu sincer în a-mi destăinui sentimentele trăite, ci, pur și simplu, nu am putut să scriu. Creionul a rămas imobil ca și zborul cugetului. Am avut zile de adormire spirituală, poate ca o reacție de teamă, dar și de repulsie față de ceea ce mi se întâmplă. În plus, sunt și obosit, și îndurerat, și neîmpăcat cu propria-mi soartă. Ce îndemn, ce curaj, ce voință să mă mai poată reconforta? Nu le întrevăd, dar nu renunț la marea nădejde, poate că ar trebui să spun credință, a proprie-mi regăsiri, precum din propia-i cenușă s-a reîntrupat pasărea Pheonix.

18 martie 2013

Am sosit la Spitalul Oncologic pentru un examen hematologic suplimentar. După cum au fost rezultatele din urmă, nu sunt deloc încrezător. Ca o ultimă soluție, dacă vor fi nivele scăzut de leucocite, va trebui să apelez la Zarzio. Dar acest medicament nu m-a satisfăcut nicicum. A decurs, așa cum mă așteptam, bine întrevăderea cu doctorul Mihai Ciochinariu și am efectuat examenul sângelui.

În acest spital toată lumea este politicoasă și operativă. Eu sunt de acum un pacient cunoscut care așteaptă rezultatele *în urgență*. După câțiva timp, primesc rezultatul. Nu-mi vine să cred. Mă gândesc dacă nu cumva s-a greșit și este al altuia ceea ce citesc pe buletinul de analiză. La doar șase zile de la efectuarea curei de tratament, leucocitele au crescut de la 2.860 mii la 5.600 mii, fiind cu 1.600 mii mai multe față de normalul minim. Au crescut mult și neutrofilele, de la 1.560 la 3.800.

Toată atitudinea mea întristată din zilele precedente a căpătat alte valențe. Este posibilă și o izbândă a binelui? Renunț să mai îmi injectez Zarzio, dar doctorul ar vrea să o fac. Simt că ar trebui să mă cert pentru câtă neîncredere am manifestat. Mă gândesc totuși dacă nu cumva această izbucnire a creșterii leucocitelor nu se va opri brusc. Oare cât trăiesc leucocitele? Va trebui să mă informez de pe Internet. Altădată am citit că unele din celulele albe supraviețuiesc doar câteva zile, iar altele chiar câteva luni de zile. Aceste cunoștințe mă vor încuraja să sper.

Mă las pradă optimismului și plec de la spital despovărat de griji imediate față de boala mea, și ajung la *Selgros* unde Cici face cumpărături. Mă bucur că îi voi da vestea cea bună. Ea pare încântată și spune: *Doamne, ajută!*, iar eu repet, ca și altădată, parcurgerea drumului prin magazin sprijinit de căruciorul destinat transportului de cumpărături.

Am trecut destul de repede de la o stare de grea îngândurare la una de siguranță. Poate că și așteptam un cât de mic motiv să o fac! Am atât de puține momente să mă entuziasmez de ceva sau măcar să întrevăd mai multă putere de a aborda răul și utătul vieții.

Zilele care vin nu le întâmpin cu răsuflăt limpede. Sunt întristat, întunecat în cuget și anevoie îmi pornesc faptele să se întrupeze. Îmi lipsește bucuria de a întâmpina ziua care a venit și de a-i afla voia, frumusețea și nemărginirea speranțelor.

Aș vrea să pot ieși din casă și să umblu macar prin curte, să trebăluiesc câte ceva ori să pun ceva răsaduri în mica grădină din spatele casei. Entorsa gleznei de care nu am reușit să scap, cât și localizarea în talpa și în mușchii gambei a nevralgiei zosteriene post herpatice nu mă lasă încă să pășesc fără să simt durere și schiopătez, sprijinit într-un baston existent în casă de pe la începutul secolului trecut. Chiar că nu știam de cum s-a păstrat până acum, dar m-am convins că mă aștepta pe mine să-mi înlesnească o speranță. Ce viziune o fi avut cel ce l-a meșteit cu mîgală! Fapta lui parcă îmbrățișează vremurile apuse cu îndemnul unui viitor! Aș vrea să am senzația că încep să trăiesc, să simt puterea de a acționa și a imagina proiecte de perspectivă. Într-un fel, neg suferințele prezente și pe cele pe care atâtea *comorbidități* ar putea să mi le ofere.

21 martie 2013

În după-amiaza zilei de ieri, entorsa gleznei mele s-a inflammat și durerile au fost și mai mari. Cu toate acestea, tot timpul am dorit să merg prin casă fără să mă sprijin în baston. Părea că pot suporta greutatea corporală. Iluzii! Într-un târziu, m-am trezit cu un *butuc* care părea terminația membrului meu inferior stâng. Hotărât, nu mai calc fără sprijin! Am voința să mă vindec în două trei zile! E nevoie de mișcare, de multă mișcare! Doar ea poate să-mi fortifice piciorul, trupul și cugetul! Este în stare de a-mi da puterea și voința, chiar de a zbura dintre viperele îmbolnăvirilor mele.

Am suportat trecerea nopții destul de bine, câteva ore nu am simțit nicio durere. Nu știu cât este efectul tratamentului cu *Lirica* și cât reducerea potențialului maladiiv.

Oricum, acesta a scăzut mult față de debutul bolii, când era de nesuportat și nu era diminuată cu nimic de doza de *Lirica*. Aici nu mai înțeleg care va fi fost rațiunea medicală. A mă proteja pe mine de eventualele efecte secundare ale medicamentului pe o perioadă lungă de timp în schimbul unei ineficiențe terapeutice, mi se pare o eroare medicală. Cred că trebuia mărită doza încă după doar câteva zile de la începerea tratamentului, din moment ce era evident că nu are efect. Nu am avut însă cu cine să mă consult. Atitudinea distantă, ar trebui să mai adaug și alte epitețe, pe care am întâlnit-o la Spitalul Dermatologic a avut consecințe certe; am suferit mai mult, pe nedrept, acuzator. Poate că ar trebui să fac unele observații și în ceea ce privește poziția medic de familie – pacient. Nu există o relație apropiată, responsabilă față de cel bolnav. *Trimiterea* la medicul specialist se vrea a fi o degajare de orice grijă ulterioară asupra pacientului. Pare că ar spune: te-am dat în seama cuiva, nu mai depinzi de mine! La rândul său medicul specialist te îndeamnă să faci multe analize, pe care nu ți le mai explică nimeni, iar în final se debarasează de tine, neavând nicio responsabilitate în viitor. *Scrisoare medicală* către medicul de familie, pe care ți-o dă, este un adio de la pacient, așa cum este, la rândul ei, și *trimiterea*.

N-ai cu cine să deslușești suferințele. Ești un străin care perturbă sobrietatea sanitară. Dacă într-un spital particular aspectul se schimbă într-o oarecare măsură, în unitățile de stat ele capătă proporții îngrijorătoare. Medicul de familie ar trebui să fie parohul trupului nostru. Lui să ne destăinuim toate încercările și suferințele prin care trecem. El ar trebui să ne viziteze adeseori, așa cum o face preotul de suflet când vine cu sfeștania. În aceste condiții ni s-ar dăru, ne-am cunoaște, i-am primi mai ușor sfaturile și, poate, lecțiile de viață.

22 martie 2013

Noaptea a nins abundent. Cici s-a sculat de dimineată și s-a dus să dea zăpada. Face pârtie până la șopronul cu lemne, apoi până la intrarea în curte.

Nu se încumetă să urce și panta spre șosea și nici treptele la etaj. Pe acestea le vă lăsa pentru după-amiază. Pe la orele nouă a intrat în casă obosită și supărată că trebuie să facă o asemenea corvoadă. Nu am găsit un om dispus să facă astfel de treabă. Totuși când este foarte multă zăpadă, apelăm la Costel Țapu, deși acesta este destul de ocupat, având și serviciu. Uneori, pentru porțiunea de la șosea, mai beneficiem de serviciile unui om din Azuga, care când și când vine și cere câte ceva de mâncare sau câțiva bănuți. Nu știu însă cum de se întâmplă, dar acesta vine mai mereu cam prea târziu...

Eu, astăzi, m-am dat jos din pat cam pe la orele opt. Până atunci timp de vreo două ore am tot oscilat între somn și trezire, între durere și calm. Prima grijă a fost să ațâț focul în sobă. După o toaletă sumară, beau o cană cu lapte fierbinte și mănânc o feliuță de pâine unsă cu puțin *Becel* care conține *Omega 3* și *6*, indicat pentru scăderea colesterolului. Sfârșesc dejunul cu o grefruit în care am nădejdea că va conține radicali liberi, atât de necesari organismului. Urmează cotrobăirea prin sacoșele cu medicamente. Le caut cu grijă într-o anumită ordine. Mai întâi *Plavix* și *Aspenter* pe care le pun în cutiuța pentru după masa de prânz. Apoi celelalte medicamente, unele pentru dimineată, altele pentru seara. La urmă repartizez *Lirica* pentru dimineată și pentru seara. În total sunt opt medicamente din care șase vizează inima, pe care le voi lua toată viața, atât cât va mai fi ea de lungă. Pe celelalte, pentru afecțiunea zosteriană, nu le pot suferi, căci nici nu prea le văd eficiența, de nu cumva sunt eu insuficient de înțeleghător...

Despre glezna mea ce să mai spun, că nu și-a redus inflamația, iar acest fapt mă îngrijorează. Noaptea durerile au fost intermitente, cu mult necaz până reușesc să ațipesc una-două ore, când se repetă spectacolul dureros. Nu mă înfioară, nu mă răzvrătesc ca altădată, dar sunt suficient de enervante și urâte. În cursul zilei încerc să stau cât mai mult în pat pentru a ajuta glezna mea să mai scadă în volum. Evit să lucrez la calculator pentru a transcrie însemnările, tocmai pentru a nu avea poziție verticală, care nu mă liniștește.

Iată că mă văd a recunoaște că tot ceea ce am scris, mai ales în această zi, nu se referă deloc la preocupările mele spirituale, la meditații și la considerațiile pe care le fac, chiar fără să le nominalizez în însemnări, ci au avut în vedere îndeletniciri cotidiene monotone ori intense, neplăcute sau chiar greu de suportat. Aș dori să revin la simple considerații despre zilele mele și trăirea lor în înfruntarea cu urgiile bolilor. Chiar ziua de astăzi parcă îmi reproșează că mă găsește tot în izolare de lume și în absență de creație. E ca un îndemn să mă vindec cel puțin de ceea ce este mai rău și să mă preocupe doar cele mai puțin intense în răutate și cu afinitate către ani mai îndepărtați.

Boală a mea, știu că puterea ta este renunțarea mea. Și chiar dacă nu te voi putea învinge, vei cunoaște agonia, căci nu te vei mai întreține cu slăbiciunile mele!

23 martie 2013

Toată noaptea a viscolit. Când și când au izbucnit și manifestările mele dureroase. La fel s-a întâmplat și în timpul zilei. Tot trag nădejdea că voi putea răsufla despovărat de orice dureri.

Am urmărit la posturile T.V. desfășurarea Convenției partidului drag președintelui de țară, care va stabili cine va fi noul ei președinte. A învins Vasile Blaga care nu este pe placul lui Traian Băsescu. Elena Udrea a contestat în dorul leli, iar Monica Macovei s-a făcut de răs cu cele 200 de voturi. La începutul lucrărilor președintele - jucător a ținut un discurs în care s-a proslăvit pe sine, dar și partidul său.

A lăsat să se înțeleagă, ca și în alte împrejurări, că o susține pe Elena Udrea, apoi a plecat încrezător...

Spre miezul- nopții Traian Băsescu a apărut disperat la posturile T.V. că nu a fost aleasă protejată așa cum a dorit *Măria Sa*. Și-a luat *adio* de la partidul său drag, deși mai înainte spusese că îl are în suflet! A avut o atitudine caraghioasă, amenințătoare, făcând semne superioare de adio. Era inconștient că, de fapt, s-a lepădat de sine, căci acest partid l-a susținut în toate reușitele lui. Am avut sentimentul că asist la o tragi-comedie. Un partid fără ideologie și fără simțul realității și al responsabilității! Starea economică dezastruoasă a țării și corupția generalizată parcă nici nu le-ar aparține!

Printre atâtea știri care erau transmise, eu emiteam dureri, dar parcă le-am simțit mai ușor în avalanșa de noutăți politice. Ascultându-le am simțit chemarea către iureșul vieții și mă întreb de ce stau și mă supun ori mă complac cu unele împotriviri dușmane vieții

24 martie 2013

După o zi de repaos la pat și de știri politice, am decis să mă ocup mai mult de starea mea de boală. Cred că trebuie să forțez nepăsarea care mă ține la pat. O stare de amorțeală și de slabă voință produsă de boală sau de efectul medicamentelor cred că o voi elimina din comportamentul meu prin propria convingere de a le nega existența.

Cu entorsa încă nu am reușit prin repaos să-i grăbesc vindecarea. Astăzi am început să merg în picioarele goale prin casă și să mă sprijin mai mult pe toată talpa... Întreaga zi am exersat, cu pauze de 1-2 ore, și văd că piciorul nu s-a inflammat deloc și nici dureri mari nu am în timpul mersului. Articulațiile gleznei parcă s-au mai relaxat și permit o mai mare mobilitate. Avansează! Încep să cred în puterea de autocontrol, de sugestie și în puterea intrinsecă a ființei umane.

25 martie 2013

Exercițiile mele de mișcare nu dau roade. Glezna se inflamează, dar cedează la repaos. Nu știu dacă nu sunt cumva și reacții ale nevralgiei zosteriene, căci altfel nu înțeleg de ce nu se vindecă de atâta timp entorsa gleznei. Trebuie să recunosc că nu credeam că întinderea sau chiar unele rupturi ale ligamentelor pot să creeze atâtea probleme, cât timp starea de repaos a fost în cea mai bună parte respectată. De bună seamă că relele se întrețin și se potențează reciproc! Ce secături!

Astăzi afară timpul este frumos, soarele strălucește, chiar dacă e frig. Aș ieși să dau o tură prin curte. Libertatea parcă este numai dincolo de pereții camerei. Simt că și ziua intră în dialog cu mine numai dacă o întâmpin sub cer deschis. La intențiile mele de a ieși afară parcă și piciorul vrea să cedeze înrâncenările dureroase. Încep să cred că voi relua, cât de cât, o viață normală. Aștept chiar cu nerăbdare să vină ziua când voi relua o nouă cură de tratament. Cu vădită curiozitate vreau să văd dacă s-a menținut nivelul crescut al leucocitelor, în special al neutrofilelor. Doar într-o stare de deplină siguranță putem întrevedea virtutea de a cugeta!

26 martie 2013

Sunt neliniștit pentru că deși uneori nu mai simt dureri, nu reușesc să-mi adun gândurile. Nu pot să reflectez și să trag unele concluzii față de multiplele întâmplări care se perindă de-a lungul zilei. Unele idei se frâng înainte de a se încheia ivirea lor, iar unor fapte le neglijez înfipirea și mă rezum la a adopta atitudini indiferente.

Recitind instrucțiunile de folosirea medicamentului *Lirica*, găsesc unele explicații și mă liniștesc în bună parte.

Ba chiar sunt mulțumit că nu-mi este dat să am reacții destul de greu de stăpânit. Iată câteva dintre zecile de manifestări posibile a fi prezente: amețeală, oboseală, confuzii, dezorientare, insomnie, vertigii, schimbări de personalitate și încă

multe alte manifestări patologice. La atâtea grele încercări prin câte trece organismul meu, sunt chiar mulțumit că fac față. Oare în câte dintre ele nu am pătruns și eu sub diferite forme și feluri! Câte dintre ele nu mă sâcăie permanent, insidios și neliniștitor! Cum tratamentul se pare că va continua mult timp, este posibil ca efectele să se amplifice și să se diversifice, iar reacțiile mele să fie din ce în ce mai greu de controlat. Mă voi confrunta cu răul în virtutea de a-l folosi spre propriul meu bine. În acest fel, sunt parazitat de periculoase inferiorități!

27 martie 2013

Am hotărât să nu mai scriu niciun rând în această zi. Mă gândesc la ceea ce am scris ieri. În biologie este cunoscut că *fără gazdă parazitul moare*. În cazul meu aş putea uide parazitul dacă nu îl mai utilizez. Aşa că m-am hotărât ca pentru mâine dimineață să nu îi mai dau doza de *Lirica*. Într-un fel, voi vedea cum cum vor fi durerile în absența medicamentului, Mă aștept să fie ușor de suportat. Voi vedea stând la pândă parcă să treacă un mare vânat. Debarasarea de orice răutate este o senzație de ușurare, de descătușare a spiritului.

28 martie 2013

Prima grijă de dimineață a fost să nu mai iau doza de *Lirica*. Am avut ceva emoții, căci nu știam cum se va comporta piciorul meu. Ziua fiind doar la început, sunt orele opt, iar până diseară e vreme de așteptat și, poate, de meditat. Până la orele 12 senzațiile de durere au fost ca cele obișnuite. E un fapt îmbucurător. Ce va fi mai târziu?

A venit la noi vecinul Victor Petre. Am stat de vorbă bucuros și bine dispus. Ca întotdeauna el este supărat pe Primărie, pe toți politicienii și, în general, pe lipsa de civilizație din România, el devenind cetățean austriac, după ce a reușit să fugă din țară, pe vremea comunismului. Este amuzant, dar și antrenant să stai de vorbă cu Victor. Știind că ne chinuim cu iernile la Predeal, ne întreabă de ce nu ne mutăm la Brașov, vânzând tot ceea ce avem aici. Oare este posibil? Unde să încapă mobila, bibliotecile cu mii de cărți, cât și atâtea *hangarale* de care nu poți să te desparți? Cici a început să plângă, invocând apartamentul de la Brăila...

Mai târziu, m-au copleșit gândurile. Prin anii 2.000 tot voiam să vindem locul de casă alăturat și să cumpărăm o garsonieră în București. Nu au fost de acord însă nici Cici și nici Alina.

Ar fi fost o posibilitate de a avea unde să locuim în situații dificile. Acum, când scriu aceste însemnări, cu greu mă stăpânesc să nu mă podidească plânsul. Dacă eu dispar, șederea lui Cici la Predeal nu este posibilă. Pe de o parte cheltuielile lunare sunt însemnate, iar pensia ei de 1500 de lei nu prea ar fi destul, incluzând și costurile cu încălzirea pe timpul iernii. Cei 10.000 de lei rezervă sub formă de *Certificate de trezorerie* s-ar epuiza repede. În prezent nici cu cei 2500 de lei din pensia mea tot nu reușim să economisim nimic, chiar făcând abstracție de unele costuri cu tratamentul afecțiunilor mele. Dacă eu voi pleca mai curând, răul este și mai mare. Cici nefiind obișnuită cu mari restrângeri, încă nu s-a împăcat cu gândul despărțirii și nu va avea inițiativa ieșirii din dificultăți. O soluție ar fi tot aceea de a vinde locul și a-și cumpăra o garsonieră în București. Ar fi lângă Alina și ar putea suporta avatarurile existenței. Poate că și a închiria o garsonieră să fie o variantă, dare nu sunt orientat cât ar putea costa și în plus i-ar putea diminua mult resursele bănești; ea nu ar apela la Alina să o ajute, spre a nu-i produce, cumva, dificultăți...

Doamne, ce durere resimt! Nu credeam că voi gândi la asemenea griji, că voi lăsa în urma mea atâtea grele poveri ale existenței pe umerii firavi ai iubitei mele de o viață.

Ce zi! Și eu care nădăjduiam că voi reflecta la idealurile existenței!

Mă rezum, cu dureri în suflet, la a mai scrie câte ceva despre insuccesele mele. Nu știu cum și în ce fel să îmi cer iertare. Mă sfâșie regretul că, poate, am dezamăgit!

29 martie 2013

De câteva zile iau seara câte o tabletă de nitroglicerină, pentru a atenua unele ușoare dureri în zona cardiacă apărute cam fără motive. E un fapt în plus pentru un consult medical. M-am programat pentru data de 10 aprilie la orele 14, după ce voi ieși de la Spitalul Oncologic. Mi-a răspuns la telefon chiar doctoru Horațiu Rus: *Da! Puteți veni!m!*

Cum ieri spiritul meu s-a îndurerat, a fost ca și lutul piciorului meu bolnav să-i țină frățietate. De după-amiază și noaptea care a urmat, până la orele patru durerile au fost mari, chinuitoare. Din cinci în cinci minute trebuia să-mi masez ușor toată extremitatea piciorului pentru a scăpa de dureri. Concluzionez că nu a fost benefică anularea dozei de *Lirica* ieri dimineață. Răul este puternic, medicamentul doar îl potolește. N-am curajul să repet experimentul. De-ar fi să fac o comparație, durerile au scăzut mult față de primele săptămâni, dar au rămas de câțva timp la un nivel care neliniștește și supără rău atunci când se manifestă. Tare cred că așa vor persista mult timp! Pe internet am citit că la 15 % din cazuri ele pot dura *luni de zile și chiar ani*.

Când mă gândesc că sunt în una din aceste situații mă aprinde revolta! De ce se întâmplă așa, de ce nu există un tratament eficace, de ce nu am putut preveni apariția procesului zosterian? Presimt că trebuie să existe un vinovat... Și cu cât nu aflu răspunsurile, cu atât sunt mai nemulțumit, întristat și însingurat. În aceste condiții, răul se amplifică și se diversifică. Devine preponderant în viața mea. El și nimic altceva! O, cât să mai resist, cum să mă extrag din clocotul adevăratelor mătrăguni? Poate că dacă analizele hematologice și examenul cardiac din data de 9 și 10 aprilie vor fi încurajatoare aș putea izbucni din starea de înfrângere și să recapăt pierdutele speranțe de viață. Dar dacă examenele nu vor arăta bine? O, nu s-ar putea să fie așa! Încă mai am, acum, forță să mă împotrivesc!

30 martie 2013

După o noapte relativ liniștită, comparativ cu deșențatele chinuri din lunile trecute, mă îndemn să scriu câte ceva despre nădejdea mea de a învinge bolile mele. Desigur că mă gândesc doar la o amânare a unui sfârșit. Am sentimentul că sunt năpădit prea devreme și dintr-o dată de prea multe afecțiuni. Acum mai puțin de doi ani, mă simțeam pe deplin sănătos și împresurat de idei și fapte demne de anii tineri.

Deodată, s-a manifestat impulsiv inima mea, care n-a cunoscut niciodată o tensiune mai mare de 12, și a trebuit să implantez doi stentori. S-a constatat că am depuneri de colesterol, ateroame, scleroză aortică, insuficiență mitrală, diabet 2. N-au trecut însă prea multe luni și splenomegalia mea, mai veche, a alarmat un medic conștiincios, Doamna doctor Alina Roșca, care din aproape în aproape, efectuând examene de măduvă osoasă histologic și imunobiochimic a stabilit satanicul diagnostic: ***Limfom malign Non Hodkin***. Bănuiam ceva mai demult asemenea desnodământ când un examen hematologic semnală un posibil proces neoplazic, prin evidențierea în sânge a Beta 2 gamaglobulina, un marker specific. Stabilirea precisă însă a diagnosticului m-a bulversat. Viața a căpătat alte valențe de cunoaștere și acțiune! A fost un taifun de cuget!

Și oarecum băjbâind la început cu tratamentul, vreo trei luni, în curând și-a făcut apariția un proces semnificând scăderea rezistenței organismului și anume *Zona Zoster* la piciorul stâng. Ce a urmat și urmează a fost dramatic, așa cum s-a mai spus. E ca un blestem pe care refuz să-l urmez. Mai am ceva de spus, de înfăptuit și de iubit în această existență! Înlături urgie din ființa mea! Îmi vreau înapoi liniștea, idealurile - **viața!**

De când fiica mea, Alina, a plecat de acasă, la facultate, și până astăzi, când demult este la casa ei, pentru mine a început veșnicia dorului de părinte. M-a

străfulgerat această meditație și nu am putut să nu o menționez la sfârșitul acestei zile. Voi găsi o altă dată când am să mai fac și alte mărturisiri despre acest subiect.

31 martie 2013

Meditez cu mult interes asupra bolilor mele: Mă vindec foarte greu de entorsa căpătată ca o pedeapsă suplimentară, dar nu știu motivele; a încremenit în piciorul meu nevralgia zosteriană, limfomul malign lânțezește a pândă în măduva oaselor, inima bate cu atenție să nu stârnească, cumva, avalanșe de circulație sangvină prin îngustimile care s-au format, căci s-ar produce un dezastru funcțional în tot organismul.

Cu toate acestea, mă vreau a fi un învingător. Am în firea mea puterea de a furniza cugetului meu îndemnul de a nu se prăbuși de pe culmea idealurilor sale.

1 aprilie 2013

Dornic să părăsesc camera în care mă chinuiesc și să mă eliberez de dureri, am privit prin ferestrele din fața casei pâlcurile de ghiocei răsărite de sub nămeți. Sunt o puzderie la marginea gardului din spre oraș, unde am plantat cu mulți ani în urmă doar câteva firișoare aduse din pădure. Cei mai deosebiți sunt însă cele câteva cuiburi de ghiocei de grădină care au corolele duble atârând ca doi clopoței. Sunt ca niște ființe înzestrate cu noblețe. Mă uit, dar nu am ca altă dată o stare de înălțare și de libertate. Sunt captiv al bolilor mele, ceea ce îmi imprimă un sentiment de nemulțumire și de revoltă. Să-ți dorești cu ardoare altceva, dar să fii condamnat a suporta nu doar dureri, ci și o inchiziție a spiritului! Într-adevăr, cea mai mare parte din timp sunt obligat să o dedic piciorului meu dureros. E ca o corvoadă: Mă încălț, mă descalt, mă masez, schimb poziția piciorului, e prea frig, e prea cald, mă arde, mă înțeapă, mă liniștesc, mă agit. Toate acestea formează Universul meu de preocupări. Spiritul este absent.

4 aprilie 2013

Zi de însemnată valoare. Am fost în oraș să mă tund. Având umbrela drept baston, m-am deplasat destul de ușor de la frizerie, unde m-a lăsat mașina aceluiaș Gigi Drăgan, la farmacie și la complexul alimentar pentru a face unele cumpărături. Privind cu atenție clădirile și oamenii, am sentimentul că sunt văzut ca un străin, un locuitor nedorit. Parcă sunt întrebat: *cine ești tu, ce cauți prin locuri ce nu te vor? Întristat, șchiopătând, dezorientat și bătrân, arăți că vii de pe la începutul secolului trecut. Moșule, caută-ți un alt loc, pe aici nu încapi!*

Cu aceeași mașină m-am dus acasă fără bucuria că am reușit să mă vindec cât de cât de entorsă. Și cu câtă nerăbdare așteptam clipa când voi putea să mă desprind prin propriile-mi puteri de pragul casei- închisoare! Fără prieteni și fără rude, cu doar câteva cunoștințe pe care le pot enumera pe degetele mâinii, orașul îmi pare, într-adevăr, nu doar lipsit de ospitalitate, ci și indiferent față de orice zbatere de viață. Parcă am primit o poruncă în timpul vizitei mele: *înapoi între pereții odăii. Acolo îți este Universul!*

Da, în casa mea nu mă mai face nimeni moș. Ce mult urăsc acest cuvânt! Nici nu îi înțeleg rostul cu privire la persoana mea! E cugetul meu bătrân? Nicidecum. Veșnic simt o primăvară în suflet, chiar dacă adeseori nu pot să-mi manifest exuberanța, încântarea ori entuziasmul. Trăiesc într-o lume a mea frumoasă, fericită și liberă de orice constrângeri. E ca un basm în care întotdeauna învinge Făt-Frumos. O lume în care mă întorc oricând în adolescență ori în copilărie. Da, chiar așa am să fac acum că tot suntem în data de 4 aprilie. În anul 1946, la Călărași, eram elev la Liceul Știrbei Vodă, în clasa întâi, în această zi împreună cu un cârd de copii am făcut baie în Borgea, fiind o zi foarte călduroasă ce prevestea seceta care a fost în acel an, cu nemiloasa foamete din anul următor. Personal am simțit mai puțin această urgie, dar am mâncat și eu destul turtoi, mămăligă din făină de orz, ori a trebuit să pescuiesc

peștișorii *sabiță*, pe care îi frigeam pe o tablă expusă la soarele fierbinte. Foametea pe care am apucat-o a constituit un exemplu de suferință umană. Asemenea exemple am desprins și din trăirea în timpul celui de al doilea război mondial și din dramele cutremurelor din anii 1941 și 1977.

Mi-a mai fost dat să nădăjduiesc spre o altă lume și în timpul Revoluției Române din anul 1989 în care am văzut uciși oameni – copii nevinovați. Și în prezent trăiesc urâta criză economico-financiară care ne afectează demnitatea existenței. Da, am viețuit parcurgând aceste mari urgii drept creații ale omului și ale sorții. Dar trecând prin toate acestea, nu voi depăși oare și împilarea bolilor mele?

8 aprilie 2013

Măine mă voi duce la Spitalul Oncologic pentru o nouă cură de tratament. Am credința că o fi venit din concediu medical și Doamna doctor Alina Roșca. Trebuie să discut cu Dumneaei ultimul examen hematologic, dar doresc ca și cel pe care o să-l fac să fie la fel ca cel din data de 18 martie. De curând am recitat rezultatele ultimului examen la computer tomograf făcut în data de 22 august 2012, dar abia acum mă neliniștesc mai mult față de câte diagnostice sunt puse: Adenopatii intramediastinale, lomboartice și ingvinale ș.a. Oare cum au involut sau evoluat. Ar trebui să repet examenul. Să văd dacă este posibil prin C.A.S., căci altfel resursele mele financiare nu îmi mai permit...

Ce să mai reflectez acum, ce speranțe să implor? Mai bine las să treacă pe lângă mine timpul cu multiplele lui incertitudini, chiar dacă mă ceartă cugetul meu lovit de dureri, de neliniști și de reacții medicamentoase.

11 – 12 aprilie 2013

Ajuns la Spitalul Oncologic acum două zile, aflu vestea că Doamna doctor Alina Roșca este plecată pentru trei-patru luni de zile în Anglia. Simt că am fost părăsit. O înlocuiește, ca și altă dată, tot doctorul Mihai Ciochinăru. Mă instalez, îmi recoltează probe de sânge și aștept nerăbdător rezultatul. Decepție! Rezultatele sunt la parametrii cu mult reduși față de cele la o săptămână de la efectuarea tratamentului. Totuși sunt ușor mai crescute față de cele de la începutul curei medicale. Parcă ceva nu este bine! Consultul clinic nu mi-a spus nimic despre evoluția ganglionilor și a splinei, dar am dedus că ar fi totul staționar. Trebuie să menționez că doctorul mi-a prescris și patru doze de Zarzio pe care să mi le injectez în zilele de 14-17 aprilie, menționând că vrea să vadă odată că am o mărire a leucocitelor. Cura ulterioară va fi pe data de 30 aprilie, ceva mai devreme, fiind Paștele pe 5 mai, când toate cadrele medicale vor lipsi câteva zile.

În timpul scurt cât am stat în spital, nu mi-am administrat Lirica, neștiind dacă asocierea cu medicamentele citostatice și cu prednisolul este potrivită sau nu. Noaptea a fost în întregime de nesomn, ca niciodată în acest spital. Durerile au fost foarte intense, iar eu m-am tot gândit că nu mai scap de nevrelgia zosteriană.

Reîntors acasă, nedormit și drogat de medicamente am reușit să mă odihnesc după-amiază. Noaptea care a urmat parcă nici nu a existat. Am dormit pentru prima dată de când au început durerile, 1 ianuarie 2013, timp de șapte ore neîntors, liniștit, fără dureri. O adevărată minune! M-a trezit în deplină lumină afară și în suflet. Da, va dispărea boala, nu va dura multe luni sau ani așa cum am citit pe internet!

Ziua sosită nu a uitat însă pe deplin de boală. Discret, senzațiile dureroase au revenit, dar mai neputincioase. Parcă le este frică, vor muri?

Nu, nu vor renunța la mine, le sunt un sclav captiv în propria lui conduită terapeutică. Am recitat instrucțiunile de folosire a prednisonului, deducând că are o acțiune *imunodepresivă* și *favorizează apariția Zonei Zoster* și nu se folosește în aceste cazuri. Dacă însă folosirea lui este de *importanță vitală*, cum este și în cazul

limfomului, atunci nu este de ales. De aceea mi-a apărut afecțiunea zosteriană?! E o eroare medicală? Să deduc că în perioada de cinci zile cât iau prednison durerile vor fi mai mari? Dar la alte administrări parcă nu am observat acest fenomen.

Noaptea care a urmat nu a mai fost ca cea precedentă. Și-a recuperat ceea ce a pierdut anterior. Abia la orele cinci am adormit, după ce m-am epuizat toată noaptea, suportând senzațiile de arsură în secul piciorului. Nici masat, nici răcit sau încălzit nu a cedat. Nu a fost diabolic, dar a fost revoltător de enervant. Aceste manifestări au fost mai intense decât anterior ultimei cure de tratament. Se adevărește interdicția prednisonului? Îl mai am de administrat în ziua de 13 aprilie și voi judeca.

Tot văd, tot mă plâng, tot mă revolt de exact 100 de zile de la declanșarea dezastrului nevralgic. Pot spune că am pierdut din viață aceste zile. O lecție dură pe care nu credeam că merit să-mi fie dată.

Am scris mai înainte că apariția zonei zoster s-ar datora scăderii inunității determinată de leucemie și de stresul cauzat de dispariția însemnărilor zilnice din calculator, dar cred că cel mai mult a contribuit prednisonul administrat în doze crescute – 75 mg. în cinci zile – începând cu schimbarea conduitei de tratament în ziua de 7 noiembrie și repetat în 11 decembrie 2012, adică anterior datei de 31 decembrie când s-a declanșat boala. Oare medicii de la acest spital nu știu, inclusiv apreciața doctoriță Alina Roșca, doctor în științe medicale? A fost chiar mirată că am această afecțiune. Poate că ar fi trebuit să iau preventiv aciclovir, un chimioterapic oarecum specific antiviral în acest caz sau poate altceva.

Scriam anterior despre relațiile medic – pacient, dar și acest ultim pasaj poate fi transcris fără nicio reținere. Medicul trebuie să informeze bolnavul, să-i spună riscurile, dar și propriile îndoieli. Să se confeseze reciproc. Ei, dar asta-i adevărată prietenie, o dăruire de suflet care este însă o raritate pe fața Pământului! Oare Doamna doctor Alina Roșca, medicul specialist, dar și cel de familie Doamna doctor Mihaela Zorici, mai mult decât dezinteresată, căci a citit scrisoarea medicală adresată Domniei- Sale, prin conduita lor nu mi-au cauzat apariția bolii zosteriene? Greu de știut, de dovedit, ușor de acuzat! Este adevărat că administrarea acestui medicament corticosteroidic-prednisonul- este de *importanță vitală* în cazul meu, dar eu trebuia să știu, să mi se spună! Am fost desconsiderat, înșelat, nesocotit? Poate că au fost doar umane nevinovății ca neștiință, neînțelegere, uitare! Și în aceste situații înțelegerea și iertarea mea trebuie să le împresoare ființa lor!

13 aprilie 2013

Zi însorită, caldă, cer senin. Îndemn la extaz. Mă hotărâsc să ies în curte. Șchiopătând, mă uit prin grădină. Ghiociei sunt pe trecute, dar cei *de grădină* sunt însă tot viguroși și mândri. Câteva tufe de vioarele și-au îmbrăcat bluzițe albastre și te invită pe la ele. Au ieșit și narcisele, și bujorii, și crinii, și macii, și câte alte flori, unele parcă fără nume, de abia de-ți amintești de ele. Și iarba a început să-și arate veșnicia ivirii ei. În această curte până târziu în toamnă florile vor întoarce capul trecătorilor. Apoi va veni iarna cu multă zăpadă...Iar nu peste prea mulți ani casa frumoasă, un pic mândră, va fi tristă și pustie, pustie...

Încurajat de vreme și de izbucnirea florilor îmi caut ceva de făcut. Ud ghivecele din beci cu multe plante de tuia încă mici și pe cele cu ortenzii care au stat la adăpost toată iarna lungă și geroasă.

Mă apuc, în continuare, să repar broasca porții care nu se mai încuie de multă vreme și mulțumit că am reușit mai ung și balamalele cu ulei mineral, apoi mă retrag în casă să-mi oblojesc piciorul care a obosit și dă semne de neliniște. Durerile abia de le resimt când și când, dar nu m-au iertat definitiv. Astăzi este ultima zi de administrat prednison. Trebuie să observ dacă de mâine durerile vor înceta sau vor fi cu totul de

neglijat. Astăzi a fost prima zi în care am încercat să-mi recâștig îndeletnicirile de mic gospodar și să-mi spun mie însumi că merg, hotărât, spre mai bine. Desigur că stau cu mare grijă la evoluția procesului neoplazic. Am o vie dorință de a-l ști staționar sau chiar regresiv. În acest caz aș fi pe deplin liniștit, dar ceea ce aș vrea să fie real, este poate doar o altă amăgire a vieții. Marea încercare a existenței mele nu știu ce evoluție în timp va avea, dar tare țin să o știu neputincioasă ca pe atâtea alte nemernicii prin câte am trecut de-a lungul anilor.

Alina ne-a telefonat că luni pleacă în Germania, la Munchen, cu doi-trei colegi pentru a vedea dacă pot achiziționa utilaje de săpat pentru firma la care lucrează. Ne bucurăm, dar și avem îngrijorare că ei i se încredințează sarcini pentru care nu are pregătirea necesară. Oare nu e o dovadă de aleasă apreciere, de competență, de o educație în care simțul de răspundere, însoțit de copilă, o ajută să răzbată, fiindu-i cea mai înaltă însușire?

14 aprilie 2013

Am ieșit din nou prin curte, căci s-a mai încălzit. Este locul care o să mă tot cheme până la toamnă. Grijii mai mari ori altele mai mărunte mă așteaptă să le aflui rosturile fiecăreia.

Iată-mă că am început să scriu fără să trec direct la evoluția bolilor mele! Înseamnă că mi-au mai trecut și simt dureri mai mici, deși nu sunt de neglijat, mai ales seara, până târziu în noapte, când devin irascibile. Spre seară îmi voi injecta Zarzio. Este primul set de patru injecții care îmi vor spune ori nu dacă va crește numărul de leucocite, pe care trebuie să le mobilizeze din măduva osoasă și să intre în circuitul sangvin. Dar oare numai atât? Când va scade și volumul splinei? Oare ce fac ganglionii mei văzuți la tomograf? Trebuie să realizez, dacă este posibil, o examinare în acest sens prin C.A.S. Nerăbdarea pune stăpânire pe mine și îmi creează stări de neliniște. Ce se va alege de idealurile mele?

Voi fi cu adevărat nefericit doar atunci când viața mea va părăsi această uimitoare lume!

19 aprilie 2013

Am lăsat cugetului libertatea de a alege dacă este oportun să însemneze curgerea zilelor, dar constat că nu se petrece această acțiune, ba, din contră, chiar o neglijează, dacă nu o și respinge. După injectarea primei doze de Zarzio, deși mai folosisem acest medicament, am manifestat o accentuată stare de oboseală, amețeli și somnolență, chiar neliniși în zona cardiacă. Timp de două zile aceste simptome nu au încetat, încât am amânat să-mi injectez doza a doua pentru data de 16 aprilie. Curios că după această dată nu mi-au mai apărut simptomele precedente, așa că am continuat cu dozele trei și patru fără probleme. Cu speranța că va crește numărul de leucocite renunț să mai dau vreo importanță acestui subiect. Voi culege rodul nădejdilor cu ocazia următorului examen hematologic.

Zilele în care nu am notat nimic îmi par că nici nu au existat, eu însumi simțind că sunt înrobit efectelor adverse ale medicamentelor. Am încercat, văzând turburările date de nevralgie, să renunț la a mai lua Lirica. Doar după o singură neadministrare, m-au copleșit două zile durerile. Se pare că întrerupând efectul anti inflamator se potențează acțiunile virale la nivelul terminațiilor nervoase. Deduc că trebuie susținut tratamentul, chiar dacă durerile încep să dispară. Va fi o perioadă, întrevăd cu neliniște, lungă de timp în care voi lua medicamentul și voi fi supus oricând unor reizbucniri. În prezent durerile sunt suportabile, dar se fac simțite când nici nu te aștepți.

În una din zilele trecute am fost la medicul de familie, pentru a obține rețeta de medicamente, parțial compensate. A fost, precum mă așteptam, ca și altă dată: -Nu pot

depăși un anumit plafon valoric; ba că medicamentele sunt prea multe pe lista A, ba că sunt prea puține pe lista B și câte alte birocratii greu de înțeles.

Ce să mai spun, că la farmacie am mai scos din buzunar 330 de lei pentru a putea beneficia de sprijinul guvernului, completând necesarul lunar cu aport personal important. Vezi, Doamne, că după ce plătesc din pensie 123 lei C.A.S. și 295 lei impozit nu e destul să primesc peste 300 lei medicamente compensate. Zgârcenia națională mă face pe mine, vechi contribuabil, să-mi ajustez mult veniturile, deoarece cu ce mai plătesc la Spitalul Oncologic și cu transportul de 2-3 ori pe lună la Brașov, să depășesc 1000 lei lunar. Sumă uriașă pentru cei cu pensii mici, dar și pentru mine care încasez 2600 lei lunar. În cele din urmă, nu mă aleg cu niciun câștig, având în vedere și pensia lui Cici de 1500 lei. Totul se evaporază, niciun șfanț nu mai rămâne!

Și eu care tot sper de vreo doi ani că am să strâng ceva parale spre a putea edita volumul II *Cristale de cuget!* La suferința bolilor se adaugă durerea neputinței. Suferință, tu, ai nevoie să fii înveșmântată în fapte spre a mă putea menține deasupra oceanului de nevoi, de amenințări și de nedreptăți!

Să mai uit de neputință, să mă mai încurajez măcar cu fapte fără importanță, ies în curte să-mi fac de lucru cu te miri ce. Delimitez cu lănișoare o brazdă de lalele și narcise, observ ce a mai rămas de peste iarnă din usturoiul plantat în toamnă, văd că pătrunjelul protejat de ger cu folii de plastic a fost devorat de soriceii de câmp, ca mai apoi să despic câteva scândurele pentru aprins focul în sobă ori la grătarul pentru fript antricoate sau mititei. În final deduc că piciorul mi-a obosit și mă dor toate articulațiile tălpii, care nu calcă pe vârful ei, ci pe partea laterală din exterior, ceea ce face ca la orice denivelare a terenului să simt cum se forțează dureros ligamentele articulare, cu posibilitatea de a face oricând o nouă entorsă.

La aceste preocupări, manifestări și sentimente se rezumă aspirațiile mele de viață. Nimic înălțător nu mă mai îndeamnă, nicio idee cugetul nu mi-l anină. Sunt oare semne de degradare a existenței? De-o fi să mă vindec, Doamne, nu-mi lăsa numai dorința de a mânca și dormi! Dă-mi putere să înțeleg viața, să-i slujesc idealurile, să-mi desăvârșesc aspirațiile!

21 aprilie 2013

Ieri a fost o zi de cumpărături. Înzestrați cu 1300 lei și încă 300 lei de rezervă, am descins împreună cu Cici la Carrefour, purtați de aceeași mașină a lui Gigi Drăgan care a beneficiat de 100 lei pentru intervalul 10-14. După ce am luat fructe și legume, am găsit la prețuri *convenabile* icre de știucă și un curcan de 6 kg. pentru zilele de Paște. Și când mă gândesc că la Brăila luam icre de știucă cu kilogramul de la abilitii pescarii lipoveni! Obişnuiam să împărțim icrele în pungulițe de plastic și le păstram la congelator până în primăvara următoare. Curcanul, care înlocuiește încă de anul trecut tradiționalul miel, era pe vremuri un produs mai rar de găsit, astăzi însă nu mai constituie o atracție deosebită, dar este de apreciat că nu conține colesterol și nici grăsimi saturate, ceea ce este de recomandat pentru bolile mele.

La întoarcere acasă, am intrat și pe la Selgros, pentru alte produse, inclusiv cele pentru câinele nostru, Karol, granule și conserve de carne. În final am rămas doar cu *rezerva*. Desigur că am făcut și alte cumpărături pentru sărbătorile de paște, nelipsind ouăle de ciocolată, iepurașul și cozonacul profiterol. Ca și altădată, eu am împins prin magazine căruciorul, sprijinându-mă bine pe el, dar la sfârșit piciorul mă durea, simțindu-l fierbinte și cu impulsuri dureroase. Noaptea abia de am putut dormi spre ziuă câteva ore, parcă cineva tot vrea să se răzbune anume pe mine...

Am plătit destul de mult efortul, dar știam că așa voi păți. Cum se vede, am căpătat totuși un pic de putere și vreau să fiu și eu util măcar pentru treburi mărunte. Câtă vigoare am îmi va spune un control al efortului pe care vreau să-l fac la cabinetul

doctorului Horațiu Rus. Nu știu însă dacă îmi este îngăduit, nu cumva arterele mele coronare vor reacționa, trădând o eventuală înfundare? Chiar dacă în ultimul timp colesterolul a fost în limite normale, procesul de ateroscleroză poate că a mai continuat. Un nou examen coronarian nu îl întrevăd a fi posibil de efectuat prin intermediul C.A.S. Sunt și eu un amărât de *sărăntoc*, precum se spune pe coridoarele spitalelor, așa că nu-mi îngădui să apelez la serviciile medicale cu prețuri de 3000 de euro pentru introducerea unui stent.

Niciodată nu m-am gândit, de-a lungul întregii mele vieți, că voi fi pus în situația de a nu avea resurse materiale să-mi caut sănătatea. Sărăcia e o nedreptate! O, și cu câtă grijă și devotament nu mi-am îndeplinit datoriile, care mai tot timpul nu au fost lipsite de importanță!

22 aprilie 2013

Noaptea care a trecut a fost în întregime albă. Cred că durerile nu provin numai de la nevralgia zosteriană, ci și datorită eforturilor pe care le-am făcut, sprijinându-mă prea mult pe piciorul bolnav, fără să se fi vindecat leziunile ligamentelor. De aceea îmi propun ca pentru următoarele zile să elimin, pe cât posibil, eforturile în mers. Deduc că aceasta ar fi cauza principală a durerilor, căci ele nu mai au caracteristicile celor date de nevralgia zosteriană. Sau cel puțin așa cred, căci nu mai știu nici eu însumi cum să interpretez reizbucnirea unor suferințe. Parcă sunt victima unor comploturi maladive. Toate rele mă atacă. Mai de curând scriam că trebuie să forțez piciorul în mers, acum vreau repaos.

Băjbâi după sănătate cum tânjește un cal priponit după libertate. Îmi este cugetul puternic, dar durerea vrea să îl domine. E un război în care nu sunt sigur de izbândă cu cât durează mai mult. Așa privind faptele, tratamentul pe care îl fac îmi pare că este un armistițiu cerut de mine, deși n-am deplină convingere că nu pot fi înșelat și chiar trădat!

23 aprilie 2013

Deși este ziua de Sf. Gheorghe, nu am pregătit, ca altă dată, nimic de băut ori bunătați de mâncat. Pentru cine să fi făcut? Parcă anume pentru o zi ca aceasta scriam mai demult catrenul 236 din *Confesiuni îndurerate*, prima mea carte cu 1001 catrene, Editura Edmunt, 2007, Brăila:

*La poarta mea nu vine nimenea să bată,
Să-ntrebe dacă-n casă cineva trăiește;
Numai tristețea fața veșnic și-o arată,
Iar umbra ei urâtă viața stăpânește.*

De-a lungul zilei am răspuns la vreo douăzeci de apeluri telefonice de la unele cunoștințe mai vechi și de la câțiva colegi, dar cu toate urările entuziaste, am rămas în cele din urmă tot cu singurătatea mea. Interesant, că spre seară un mesaj telefonic deosebit l-am primit de la un străin, Bondoc Ionel, având numărul de mobil 40754830196, nume necunoscut, oricât m-am străduit să aflu. În cele din urmă formează numărul și mă trădez recunoscând că îmi e o persoană de care nu am auzit. Am schimbat multe cuvinte. Este cadru didactic la F.M.V. Iași. Numărul meu de mobil l-a luat din *Anuarul medicilor veterinari*. Un gest frumos care m-a impresionat, autorul meritând tot respectul cuvenit. Unii oameni au menirea de a face pe alții să se bucure. Nu e un fapt ca fiind o simplă politețe, ci e o profundă dragoste umană. Mesajul lui a acoperit un gol al existenței care se deschide tot mai mult și mai mult. Mi-a spus că îl cunoaște pe Domnul Haralambie Irimia, colegul meu de Trust I.A.S., care mi-a sponsorizat editarea a trei cărți în anul 2007. M-au mai sunat și fostul meu șofer la Trust și la Agrita- Holding, Petrică Pană, și un fost tehnician la I.A. S. Însurăței,

Ghinea Stoianov, om de aleasă conduită morală și profesională. Parcă aceștia m-au făcut să retrăiesc cu mai mult entuziasm anii înveșmântați în tinerețe.

Ziua de astăzi mi-a adus și o scrisoare de la colegul de școală tehnică, Genu Turculeț. El este organizatorul întâlnirii colegiale după 60 de ani de la absolvire. Revederea va fi pe data de 18 mai, orele 10, la Liceul Agricol, construit de doctorul Aurel Banciu, fostul director al Școlii Veterinare. Trebuie să mă duc negreșit, chiar dacă știu că Cici nu prea este de acord, ținând cont de starea mea de sănătate. Promoția mea, din anul 1953, s-a întâlnit cu regularitate din cinci în cinci ani, eu lipsind de la două întrevederi, fără să mai știu din ce motive. Astăzi știu că am mai rămas puțini în viață. Unii au pierit mai din tinerețe, alții când nu erau prea bătrâni. Dintre profesori nu mai trăiește niciunul. Ultimul s-a stins fostul director doctorul Aurel Banciu, personalitate deosebită pe care am apreciat-o pentru calitățile sale de dascăl și de medic. Dumnealui i-a spus fratelui meu, Lucian, că Gheorghiuță, adică eu, este *cea mai deosebită personalitate pe care a avut-o Școala Veterinară din Brăila*. Lucică nu mi-a relatat decât după ce acela care a spus nu mai era printre noi, încât n-am mai apucat să-i mulțumesc pentru vorbele sale. Mai ales că tocmai eu să fiu acela, care, pe vremea când eram elev, am făcut multe boroboate pentru care adeseori am fost muștrat chiar de Dumnealui, dar întotdeauna cu înțelegerea unui înțelept și a unui adevărat părinte, chiar dacă nu a avut copii.

Un gând de aleasă politețe a avut cunostința mea de la Asociația medicilor veterinari din Brașov, Doamna doctor Alexandra Stroia, medic uman, care mi-a trimis pe calculator urări de bine, dar și un filmuleț cuprinzând nouă catrene din cap. II *Confesiuni îndurerate*, aranjate în peisaje frumoase și pe muzică adecvată. Această Doamnă s-a integrat în Asociație cu mult devotament și prezintă cu regularitate filme despre medicii veterinari ori diferite evenimente culturale, dumneaei fiind destul de pricepută în folosirea calculatorului. Din anul 2010 și până acum mi-a montat peste 20 de catrene și încă tot pe atâtea aforisme în nouă filmulețe.

S-a dus și aceasta zi, și ea ca oricare alta, fără să fi știut a profita de existența ei. Nimic de seama n-am înfăptuit, cugetul nu și-a imprimat în trecerea timpului puterea lui de a dăinui. Sunt îngropat în tăcere.

Nu mă mai simt că exist în freamătul lumii. Zilelor ce vor veni n-am ce să le mai spun și nici ele nu vor avea motive să-mi deschidă porțile sufletului. Puterea mea, voința, îndemnul, forța cugetului nu mai sunt chemări pentru nimeni, nu pulsează în niciun fel. *Absenta* a început să se înfiripe. De la o zi la alta se va extinde în *Absolut*.

28 aprilie 2013

Sunt Floriile, zi sfântă care cheamă mulți credincioși la biserică. Oameni cu frica lui Dumnezeu în suflet, devotați, milostivi și cinstiți! Desigur, printre ei mai pot și unii indivizi prefăcuți, adevărați Iuda Iscarioteanu, vânzător de fiu al Domnului. Eu doar așa pot să interpretez faptul că soției mele i-a fost furat, după cum susține cu multă convingere, portofelul din geantă, fiind absolut convinsă că l-a avut când a intrat în sfânta biserică. Iar aceasta, în biserica plină ochi cu lume, în timp ce preotul citea din Evanghelie și fiecare om era ingenuncheat și învăluit în smerenie. În aceste împrejurări, o mână, care în alte împrejurări în mod sigur se întinde după cerșit, s-a alungit către geantă și a cotrobăit în ea, păcătuiind pentru exact 30 de lei, parcă pentru cei 30 de arginți ai supremei trădări. Va fi un fapt de judecat și exemplificat multă vreme. Trăim într-o lume care se pierde pe sine. Gestul îmi pare totuși că nu este posibil...

Despre mine, nimic. Am stat acasă schiopătând prin curte după câte o trebușoară. Durerile sunt mai rare și se asociază cu cele ale entorsei. Răbdarea însă mă părăsește, medicamentele mă amețesc, încrederea nu mă îmbie, zilele trec

nepăsătoare, iar eu n-am putere să mă războiesc cu atitudinea lor. Tânjesec după înălțările cugetului meu!

30 aprilie 2013

M-am prezentat la Spitalul Oncologic să fac o nouă cură de tratament, până după amiază când voi plec acasă. Examenul hematologic făcut indică rezultate modeste, leucocitele crescând foarte puțin. Nu reiese nicio reacție față de cele patru administrări de Zarzio. Medicul nu mi-a dat nicio explicație, preocupat de sarcinile multiple pe care le are. Abia de m-a consultat înainte ca eu să plec din spital și a făcut-o superficial și grăbit. Mi-a recomandat să fac pe 5-9 aprilie cinci injecții cu Zarzio pe care le-am luat pe bază de rețetă integral compensată. Valoarea lor a fost de 1800 lei, cu două injecții rezervă, la dispoziția mea. Este cazul să constat că de data aceasta am fost ajutat de C. A.S., căci nu mi-aș fi permis să suport costul mare al medicamentelor.

Iată-mă că trebuie să recunosc iar că sunt un om sărac. Și de ce? Toată viața am avut slujbe mai bune, fiind totdeauna pe poziții fruntașe în profesie. Ar fi trebuit ca la răspunderile mari avute să am o pensie importantă care să mă lipsească de umilințe. Dar așa a fost regimul comunist, așa pare că este și acesta care ne promite și tot promite...

2 mai 2013

Ziua de 1 mai nu mi-a produs niciun fel de emoții, gândindu-mă la vremurile când i se dădea o mare importanță. Doar faptul că pe atunci eram tânăr m-a făcut să-mi amintesc de freamățul lor primăvărat.

După-amiază a venit de la București fiica noastră Alina împreună cu ginerele Florin. Întrevederea cu ei fiind atât de rară, sosirea lor este o bucurie de suflet emoționantă. De când sunt bolnav, mă gândesc adeseori că mai am atât de puțin ocazia să o văd pe fiica mea și să stau de vorbă cu ea. Orice întâlnire mi se pare un avertisment că ar putea să fie ultima mea mângâiere a sufletului. E ca o prăbușire în neant. Mă întreb cum este posibilă o asemenea orânduire a existenței. Mi se pare chiar o nedreptate divină!

4 mai 2013

Alina și Florin au fost să dea o raită prin oraș, iar apoi au trecut pe la cimitir să vadă mormântul bunicilor din partea mamei. Știu că Alina așa face de câte ori vine la Predeal, căci are vie amintirea că bunica ei a crescut-o câțiva ani, iar apoi aceasta a stat cu noi la Brăila. Când s-a întors acasă, ne-a arătat un portofel găsit la cimitir, pe crucea familiei. Desigur că era cel al mamei ei, care susținea că nu a umblat nicăieri cu el și că dispariția lui nu putea fi produsă decât în biserică, în timpul slujbei religioase, când îngenunchea pentru rugăciune. Întâmplarea are, în felul ei, și o doză haslie, dar în ceea ce mă privește eu am considerat ca plauzibilă supoziția soției, dându-i toată buna încredere. Am fost uimit, întristat și chiar revoltat de o asemenea posibilă faptă chiar în biserică. De aceea am scris indignat, acuzând un asemenea gest, fără să acord niciun fel de circumstanțe eventualului făptuitor, ba chiar asimilându-l cu trădarea lui Iuda. În cele din urmă constat și trebuie să recunosc că sunt vinovat. Rechizitorul meu a fost o falsă alarmă, o nedreaptă acuză. Poate că tocmai în biserică oamenii se regăsesc și nelegiuirile sunt absente, iar eu sunt străin de asemenea dăriuri, având nevoie de cunoaștere și de credință.

6 mai 2013

Paștele a trecut, Alina a plecat, noi am rămas cu tristețea de toate zilele. Câtăva vreme va fi cu mult mai îndurerat traiul nostru la Predeal.

Spre seară mi-am injectat o doză de Zarzio, în ideea că o voi suporta mai bine decât luna trecută. Îmi pun și eu mari speranțe în acest medicament, nu atât că ar

contribui la distrugerea celulelor canceroase, ci că îmi pot susține un nivel mai ridicat al potențialului imunologic prin efectul lor de a mobiliza din măduva osoasă leucocitele responsabile de protecția antimicrobiană. Reiau ideea că acest medicament ar fi trebuit injectat odată cu mărirea dozelor de prednison, pe care le acuz cel mai mult de apariția afecțiunii zosteriene. Și poate că tot atunci trebuia injectat și doze mari de aciclovir cu rol antiviral specific.

Asemenea gânduri nu le-am mărturisit și nu le voi spune niciodată medicilor cărora le-am fost pacient, căci ar însemna a-i acuza, fapt ce nu mi-ar fi deloc iertat, chiar dacă mi-ar da dreptate, recunoscând vina lor. În fond , nimeni nu suportă reproșuri. Suntem ființe înzestrate cu mult orgoliu, fiecare având păreri minunate despre sine.

8 mai 2013

De două nopți dorm buștean. Seara durerile sunt mai reduse și dispar mai repede. Când mă trezesc în timpul nopții resimt mici dureri care sunt anihilate de dorința mare de a dormi. E ca o recuperare a nopților când n-am lipit geană de geană. Pare că revin la nopți normale. Era să scriu la viață obișnuită, dar aș fi greșit, căci ziua piciorul mă doare la mers. Nu mai pot să stau în pat toată ziua. Fac cât pot diferite trebușoare pe lângă casă, cum ar fi plantarea de usturoi și semănarea de pătrunjel. Norocul meu este că pământul l-am săpat din toamnă și acum se lucrează ușor, sfărâmându-se bine, iar la greblat rămâne terenul neted și uniform mărunțit.

De m-ar vedea bietul meu tată, care devenise un bun grădinar, cu siguranță că s-ar mira, m-ar sfătui cum să fac mai bine, dar cred că s-ar și întrista de ceea ce fac. Nu că n-ar trebui să o fac ca activitate recreativă, ci pentru că ar înțelege că o fac de mare nevoie. Cu siguranță că s-ar strădui să mă ajute, căci nu ar suporta să mă știe că sunt în suferință.

De când ne-am mutat la Predeal, am tot extins suprafețele cultivate cu legume de la câteva brazde la vreo zece. Acum am revenit la vechile suprafețe și mi se par și acestea prea mult față de puterile pe care le am.

Nepuțința mă domină, chiar dacă nevoile dispar. Din ce în ce mai mult prevăd că va trebui să renunț la multe activități pe care încă le mai pot face acum. De aceea mă întristez, mă tângui în sinea mea și plămădesc gânduri de revoltă, neștiind față de cine. Cât de mult urăsc suferința umană!

12 mai 2013

Zilele sunt mai călduroase, soarele strălucind tot timpul. Se poate spune că, într-adevăr, a venit primăvara și la Predeal. Cei câțiva lilioci albi și albaștrui au înflorit, parfumând întreaga curte. Mărul de lângă casă și-a pleznit și el mugurașii roșietici, desfăcând petale alburii de o gingașă puritate. Să tot îi dai dreptate poetului nedreptățit și uitat, Al. Baconski, când scria seducător: *veniți, privighetoarea cântă și liliacul a-nflorit*. Poate că ar fi trebuit să spună ceva și despre merii care izbucnesc la viață; sunt ca o invitație la dragoste. Toată curtea surăde, iarba a acoperit bine pământul, multe flori vor să încante privirile sau deja își etalează minunea corolelor. Mai spre gardul dinspre amiază doi *merişori* ornamentali surăd în inflorescențe maiestose, portocalii la unul, roșii la celălalt. Deși au abia câteva rămurele, încântă de pe acum și mai mult la gândul că nu peste mulți ani vor fi veritabili copăcei care vor uimi de departe.

Iată-mă descriind ograda, uitând de bolile mele, făcând abstracție de durerile piciorului care nu se dau pierite, chiar dacă nu mai izvorăsc parcă din iad. Nu mai am curajul și nici îndemnul să meditez despre șansele ori rosturile existenței mele. Mă rezum să fac doar ceea ce mă atrage imediat de la distanță, fără să-mi solicite prea mult efort.

De 10 mai am văzut la televizor multe imagini despre regele Mihai și Casa regală ori despre virtuțile monarhiei. Sunt nefericit când mă gândesc cum ar fi arătat România dacă ar fi fost regat. N-am avut această bucurie și nici nu cred că o voi avea vreodată. Văd că nu o va avea nici poporul român! Sărman de el, de nu-i va fi dat această demnitate! După Revoluție România a pierdut marea șansă de a deveni o națiune de aleasă ținută. Acum ne zbatem între vulgaritate și impostură, nedreptate și sărăcie, criză și corupție. Am sentimentul că nu voi mai apuca să știu că în țara mea se îndreaptă lucrurile. E o tristețe ce îmi agravează bolile și n-am nicio nădejde că pot acționa într-un fel oarecare. Comunismul s-a prelungit insidios și devastator prin intermediul unor indivizi și chiar prin organisme statale, deturnând idealurile Revoluției și acaparând posturile de comandă ale națiunii. Poporul este într-o derută urâtă și nefericită.

De 10 mai mi-ar fi plăcut să văd că se serbează Ziua Natională a României! În anul 1877 regele Carol I ne-a condus în războiul cu Imperiul Otoman la câștigarea independenței naționale, devenind *țară de sine stătătoare*! O biruință de însemnătate cu rezonanță divină!

S-a uitat, s-a înșelat, s-a trădat această zi sfântă a României!

Murmur întristat, cu durere adâncă în suflet: *10 mai ne-o fi de-a pururi sfântă zi, căci ea ne-a dat Domn puternic țării noastre, libertate și regat!...*

Întrega copilărie se răzvrătește la gândul că i-a fost distrus acest suprem ideal! Nu îmi mai regăsesc propria mea viață. Totul a căpătat alte dimensiuni, lipsite de valoare, nedrepte, schilodite de interese meschine și trădare de neam!

14 mai 2013

Am evitat să fac mișcare, inflamația gleznei s-a micșorat, încât seara nu am mai simțit dureri. Somnul a fost liniștit, adormind odată ce m-am culca, fără să mă mai chinui până târziu după miezul- noptii, când inflamația se mai restrângea. Încerc și în ziua următoare să repet starea de repaos. Nădăjduiesc ca pentru ziua de 18 mai să fiu mai în formă, întrucât mă duc la Brăila, fiindcă are loc aniversarea a 60 de ani de la absolvirea Școlii Veterinare, precum am menționat anterior, și nu am curajul să mergând în baston. Tot în această zi am programat și o întâlnire cu unii foști colegi de serviciu, medici veterinari, colaboratori de-a lungul timpului.

De fapt, întâlnirile de la Brăila le simt ca pe o despărțire, ca un rămas bun, un adio adresat unei părți însemnate de viață. Nu cred că mă voi mai duce la Brăila vreodată, pare a fi ultima mea vizită în acest oraș de legendă. Fenomenul îl simt ca pe o durere în suflet, deși doresc aceste întâlniri și despărțiri. Mă gândesc la toți cei cu care mă voi întâlni și o puzderie de amintiri mă năpădesc, făcându-mă să tresar de emoție la fiecare gând. Doamne, cum mă mai cheamă anii tineri să-i retrăiesc, așa cum au fost, cu greutăți ori neîmpliniri, cu entuziasm și bucuri. O, voi imagini de demult, cum mă mai faceți să plâng de fericire! Îmi acoperiți tristețile de astăzi, mă faceți să uit împilările și să nu simt durerile. Intenționez să nu mai scriu nimic până la întâlnire...

19 mai 2013

Ziua festivă de ieri s-a încheiat! Directorul Liceului Veterinar a strigat catalogul. Catalogul acela mare cu copertile groase de carton, ros pe la colțuri, un pic murdar. Cei de față au spus *prezent* și în câteva fraze au enumerat ce au realizat în viață. Pentru cei dispăruți s-a spus *absent* și s-a păstrat în final un moment de reculegere. De observat că dintre cele 26 de colege nu mai sunt astăzi 8, iar dintre cei 32 de băieți ne-au părăsit 20. După cum se constată aceștia au fost cei mai *grăbiți*. Personal mi-am prezentat bilanțul a ceea ce am scris, în total 14 cărți, insistând pe ultimele două publicații, *Cristale de cuget* și *Prietenii eterne*. Colegii mei

nu sunt însă prea interesați de literatură, ei manifestând doar uimire și o oarecare admirație pentru truda mea.

După o fotografie în grup ne-am dus la o grădină de vară unde fiecare a mâncat ceea ce a avut voie de la medic și s-au ciocnit paharele, mai rar cu vin și mai mult cu sănătoasa apă de izvor. În schimb, toată lumea a fost bine dispusă și s-au schimbat impresii despre timpurile scurse ori despre cele prezente, deloc încurajatoare.

După doar două ore îmbrățișările de despărțire s-au produs. Chiar dacă eu însumi am îndemnat să ne revedem cu orice preț peste cinci ani, puțini erau entuziași la această invitație. La cei 80 de ani ori și mai mulți, cât am putea avea atunci, sănătatea ar putea fi mai precară decât acum. Însumi sufăr la acest gând!

Aproape de orele 15 m-am dus în fața prefecturii, unde o altă amenajare a platoului din fața edificiului mi-a produs o deosebită uimire; multe plante rare, bănci destule, chiar și ceva umbră. Îmi rotesc privirea și văd blocul unde am avut un apartament cu patru camere de vis. Regretul despărțirii de el vine instantaneu, ca un fulger de durere, mă abțin să nu îmi podidească lacrimile...

Puțin după orele 15 apare primul coleg de serviciu, dr. Ionel Coșarcă. Merge hotărât, poartă pălărie de paie și este bine dispus. Ne îmbrățișăm cu căldură. Mi-a și spus că atât de mult i-a plăcut *Prietenii eterne* și mă sfătuiește să scriu în continuare asemenea istorisiri, căci aş avea *talent narativ*. Desigur că a ținut să precizeze că el lucrând la unitatea unde se petrec unele fapte din capitolul despre ovine, trăiește personal cele scrise.

Pe parcurs au mai venit doctorii Nicu Chiscăneanu, Petrică Iuga, de la Măxineni, și inginerul zootehnist, Vasile Țovârnac, coleg timp de cinci ani la Facultatea de Medicină Veterinară din București cu mine, dar care nu a luat examenul de stat, rămânând tehnician. A urmat însă, după câțiva ani, cursurile la fără frecvență la Facultatea de Zootehnie din Cluj pe care, de această dată, a absolvit-o. Întrevederea a fost animată de veselie și mici istorisiri trăite și povestite de fiecare.

Eu am tot fost îndemnat să istorisesc diferite secvențe de viață din activitatea mea profesională, fapt ce nu m-a făcut să fiu reținut, ci, din contră, să o fac cu plăcere.

La urmă, am împărțit câteva cărți la cei care nu aveau niciuna ori le-am completat la alții cu ceea ce le lipseau. Aproape de orele 17 șoferul meu de drum a apărut de la cumnatul său, brăilean, și am plecat spre Predeal, urându-le colegilor sănătate, viață lungă, și mărturisindu-le că am sentimentul, ca o vie durere, că nu ne vom mai vedea niciodată. Simțeam nevoia să le-o spun, căci mă sfâșie regretul ruperii de viață. Într-un fel, am și căutat parcă să nu cumva să nu-mi iau rămas bun de la ei. Chiar dacă au fost doar câțiva, am credința că am spus adio tuturor celor cu care am muncit și colaborat de-a lungul vieții. Recunosc că acum, când scriu, am vaga senzație că mi-am dorit să le dovedesc, într-o ultimă ocazie, că am făcut ceva în viață, că nu i-am dezamăgit, că tot ce poate li se pare la mine ar fi fost o discutabilă poziție de valoare, le-a fost o înșelare, că puterea cugetului meu era reală și îndreptățită să se afirme în multiple situații.

Doresc să fiu bine înțeles: ceea ce spun, nu o fac dintr-un ascuns egoism ori mândrie, ci dintr-o sinceră, necesară și îndurerată dăruire. Din mare iubire.

În ființa mea nu vreau să se ascundă trista muțenia și nici comoda surzenie!

Nu fac niciun pact cu răutatea; sunt dușman cu ea!

20 mai 2013

Mâine trebuie să fiu la Spitalul Oncologic pentru o evaluare după șase cure de tratament cu citostatice și doze crescute de prednison. Ce va fi? Nici nu vreau să

anticipez în niciun fel. Nu am acest curaj, nici chiar de a spune că va fi bine. Dar oare este posibilă o asemenea stare? Voi vedea!

Ziua care vine este și aceea a Sfinților Constantin și Elena, adică și aceea a soției mele, Elena – Cici. Ca de atâtea alte ori, nu-i pot face o cât de mică bucurie-atenție- clipe frumoase. Nu se supără, dar e rău că nu se poate însenina. Am să-i citesc spre seară poezia în care întreb: *De ce-am îmbătrânit, iubita mea?* Publicată în *Poeme răzvrătite*, Editura Edmunt, 2008, Brăila.

25 mai 2013

În ultimul timp nu am găsit liniștea necesară pentru a scrie câte ceva după vizita la spital. O nouă nesiguranță se naște în mine. Nu am mai efectuat niciun tratament. Am făcut doar un examen hematologic, s-a recoltat probă de măduvă osoasă, care a fost trimisă și la un laborator din București, și am efectuat și un examen la computer- tomograf. Rezultatele le voi afla peste 7-10 zile și chiar mai mult. Întrebând pe medicul Mihai Ciochinăru ce va urma dacă rezultatele nu vor fi bune, acesta mi-a răspuns, mirat, că va face un referat către C.A.S. pentru a se aproba un tratament cu Mabthera, care este foarte scump.. După cum mi-a spus farmacistă din Predeal costă cam 6000 de lei.

Dacă însă nu se va aproba de către C.A.S. atunci îmi revine mie sarcina de a-l procura. Cu ce bani? Toată rezerva familiei este de 10.000 de lei sub formă de *Certificate de trezorerie*, de care nu mă pot nicicum atinge. De la Alina n-am cuviința și nici curajul să apelez. Și poate că nici nu-i are...Noi trebuie să mai luăm luna viitoare lemne, care costă, cu tăierea și depozitarea lor, cam 2000 de lei, plus că vor mai fi deplasări la Brașov și câte altele...

Viață muncită și chinuită, unde am ajuns?! De ce ești pedepsită? În seama cărei nepăsări mă lași?

Bine că cel puțin durerile la picior au mai încetat; abia de le mai resimt când și când în mod neplăcut, dar suportabil. Am redus doza de Lirica la jumătate pe care o iau doar seara, căci ziua este mai mică senzația de disconfort. Cât privește entorsa gambei, chiar dacă încă nu mi-au trecut durerile, acestea au diminuat și merg ceva mai bine.

Mai tot timpul trecerea zilelor mă întristează, gândul la un posibil rezultat rău la tratamentul efectuat până acum contra limfomului nu-mi dă pace, oricât mă străduiesc să fiu încrezător. Am făcut un tabel cu rezultatele obținute la examenele hematologice de la începerea tratamentelor. Nu se observă o creștere evidentă a leucocitelor în timpul administrării de chimioterapice, hematiile staționează, iar trombocitele chiar scad. Poate că scăderea lor se datorează și administrării de Lirica, căci medicamentul produce trombocitopenie. Să am răbdare totuși până vor fi gata ultimele rezultate la probele luate.

Of, mă neliniștesc numai presupunând, dar și văzând un rezultat rău! Chiar dacă starea generală nu-mi este, cât de cât, afectată, oricând pot contracta o infecție pe care organismul meu nu va fi în postura de a-i face față. Această posibilă situație îmi stă ca o sabie deasupra capului. O pândă amenințătoare și nefericită! Și n-am cu cine să vorbesc, cui să spun, cui să mă vait?! Parcă m-aș liniști, mi-ar da curaj. Cici nu e în stare să suporte o asemenea discuție, Alina e departe și nici n-ar trebui să o neliniștesc cu spaimile mele. Vorbesc doar cu mine într-un limbaj chinuit.

Dacă nu voi mai avea putere să sufăr, înțelepciune dă-mi, Doamne, și nădejde în Tine!

27 mai 2013

Astăzi trebuie să-i dau telefon doctorului Mihai Ciochinăru, care mi-a promis că îmi va comunica rezultatul de la examenul tomografic. O să-l sun pe la orele 11.

Până atunci mă frământ în neliniști, dar îmi propun să-l abordez cu mult calm, bănuind că inima mea ar putea-o lua razna la vești proaste. De fapt nu mă aștept la nimic bun, având în vedere că rezultatele hematologice în timpul tratamentelor cu chimioterapice nu sunt deloc corespunzătoare. Dar mai am o oră de așteptat și voi afla. O oră înseamnă însă șaiszeci de minute și fiecare dintre ele își numără nepăsătoare secunde. Și sunt în total 3600 care se scurg cu prefăcută răbdare...

În fine, îl sun. Îmi citește buletinul de analiză emis de laborator. Pe măsură ce îmi reproduce cele constatate deducă că parcă mi-ar citit buletinul de anul trecut. Chiar specifică laboratorul: *nu se deosebește de cel de anul trecut*. Nu știu ce să spun. Înseamnă că procesul neoplazic a staționat, ceea ce mă face să deduc că nu este prea rău. Doctorul mă încurajeazăși îmi promite că va trimite astăzi referatul la C.A. S., pentru a putea începe alt tratament. A rămas să-l sun pe date de 29 mai pentru a-mi mai comunica rezultatul și la un examen histologic făcut de către Spitalul Oncologic. O, iată un nou motiv să mă îngrijorez! Iar va curge timpul în indiferența și nepăsarea lui !

29 – 31 mai 2013

Zilele trecute l-am întrebat pe doctor ce părere are despre rezultatul examenului medical, iar acesta mi-a spus: – *Păi cum, foarte bun*, spune Dumnealui! Nu pot să mă bucur, nu pot să judec ceea ce este foarte bun, dar nici nu mă neliniștesc. Conchidem că trebuie să-l sun pe date de 7 iunie când va putea să-mi comunice rezultatul de la București și ce a hotărât C.A.S. Până la această dată mi-a spus că lipsește din localitate, așa că nu îmi fac iluzii că aş putea grăbi într-un fel luarea unor decizii.

În această pauză de tratament boala mea își face de cap ori lânzește din motive numai de ea știute? Mă întreb când oare se va fi declanșat limfomul meu? Splenomegalia observată prima dată la un examen ecografic în anul 2010 era însoțită și de reacțiile ganglionare? Și de când proveneau? La data de 3 martie 2010 la un examen ecografic efectuat cu ocazia operației de ademon de prostată făcută de doctorul Mugur Popescu se menționează splenomegalie cu dimensiunile de 19,9 cm. și se recomandă consult hematologic și efectuarea examenul la Computer-Tomograf. Medicul hematolog consultat mi-a spus că nu vede nicio legătură între splenomegalie și examenul sângelui – hematii 9,7 mil., leucocite 7,2 mii, limfocite 2,0 mii, neutrofile 4,6 mii, trombocite 199 mii. La examenul C.T. abdominal, nu și toracic, efectuat la data de 24.04.2010 se constată splenomegalie de 16 cm. și adenopatii retroperitoneale, datorate adenomului de prostată. Nici la examenul ecografic și nici la cel C.T. nu se menționează adenopatii abdominale. Procesul neoplazic înseamnă că nu era de prea mult timp?

De menționat că la un alt consul ecografic din 12. I. 2012 splina era de 17 cm., dar la cel din 28.06. era de 19 cm. Cum mai fusese semnalat în data de 3.03. 2010. La niciunu din examenele efectuate doctorii nu mi-au atras atenția pericolului pe care îl reprezintă splenomegalia.(Dr. Mugur Popescu, Dr. Horațiu Rus, cardiolog) Stricta lor specializare îi îndepărtează oare de cunoștințele de medicină generală și de responsabilitate?

Abia în data de 28. 06. la un nou examen ecografic făcut la Med Life doctorița Andreea Fleancu îmi atrage atenția asupra splenomegaliei, insistând să consult pe dr. Alina Roșca de la Spitalul Oncologic. Și astfel a început marea tragedie! Conștiința mea a fost subordonată acestui proces al nemerniciilor biologice!

Câtva timp, cât durerile produse de nevralgia zosteriană și de entorsa gambei mi-au ținut gândurile, am uitat sau am amânat să mai judec evoluția procesului malign ori abia de am amintit despre el. Acum, după cinci luni de chin, când pot

spune că afecțiunile piciorului au diminuat, gândurile mă tot îndeamnă să meditez mai mult asupra stării mele de sănătate. Inima nu o uit, dar cancerul este întunericul care mă obsedează. Ce neșansă pentru mine să am o afecțiune cu o cauză nu prea cunoscută, pătrunsă în corpul meu ca o pacoste, ca o năvălire barbară, pe care medicina, neștiind prea multe despre ea, nu o poate stăvili și elimina din viața omului. O altă boală care semnifică o uzură a organismului este mai de înțeles și, într-un fel, te împaci cu ea pentru că simți oarecum vinovat pentru un regim inadecvat oferit traiului de fiecare zi. Dar cum nu ne apără nimeni de rele, cum nici noi înșine nu ne ferim de propriile excese, nu putem avea o soartă mai bună, fiind expuși să suferim. Și iarăși întreb: care este sensul suferinței? Înnegurarea ne cuprinde ființa și nu putem răspunde. Invocăm doar voința divină.

3 iunie 2013

Au fost zile mai răcoroase și cu polei, Mai tot timpul am stat în casă, dar cu gândul afară, la grădina care a fost aprinsă de tufe de bujori roșu- grena, Nu peste mult timp se vor desfăta bujorii roz, mirositori, apoi cei albi care vor lumina în jur, izvorând bucurie.

Nu m-am putut concentra asupra bolilor mele, ocolindu-le de câte ori voiau să mă atragă în neliniști. M-au incitat știrile de la poturile T.V. care au anunțat arestarea directorului de la Antena 1. Eu nu pot interpreta situația decât ca un nefericit abuz din partea procurorilor. Patria noastră este a lor! Noi le aparținem.

Suntem oropsiți de nedreptate, de dictatură, de o dementă lăcomie de putere a celui care nu doar le îngăduie excesele, ci chiar îi îndeamnă, le conduce gesturile. Acesta nu este nimeni altul decât președintele țării, Traian Băsescu, dezavuat de poporul român la referendumul de anul trecut când 7,4 milioane glasuri i-au strigat disperate să plece, dar voințe străine și unele slugărnicii interne l-au făcut să nu audă, să nu țină seama de voința națiunii.

Ce minunat sună dictonul: *Vox populi, vox Deit*, dar care e doar o vorbă în vânt pentru mințile întunecate de jaf și de putere. Au spaima că vor da odată și odată socoteală. Și vor da, și le va fi mare jale!

6 iunie 2013

Am neliniștea că nu se înțelege puterea pe care am înzestrat-o să rămână lumii: cuvântul care a fost zidit din dragostea mea și din noblețea trudei creatoare.

În ultimele trei zile nu am mai luat deloc Lirica, ținând cont că intensitatea durerilor s-a micșorat, ba chiar aproape că a dispărut din viața mea chinurile nevralgice. Dar, ca un blestem, în ultima noapte au reapărut înțepăturile dureroase, așa că a trebuit să înghit din nou medicamentul salvator, cel puțin acum către sfârșitul bolii, căci la început nu cred că m-a ajutat. O să continui să-l iau câteva zile și apoi iar voi renunța, căci m-am săturat de el, îmi produce repulsie...

Ies prin grădină și deodată mă întristez: Florile de bujori în care ardea viața au îmbătrânit la fel ca și mine, și le cad petalele ca niște lacrimi însângerate, iar eu număr anii și îmi îmbrățișez trăirile să nu se desprindă de mine.

7 iunie 2013

Comform înțelegerii, îl sun pe doctorul Mihai Ciochinaru, să aflu rezultatul analizelor efectuate la București și dacă a venit aprobarea de la C.A.S. – *Nu, nu au venit, poate săptămâna viitoare*, îmi spune Dumnealui. Rămân pe gânduri, nu știu ce să spun. Îl rog să ne vedem pe data de 18 iunie, pentru a face un nou examen hematologic, și este de acord. Sunt foarte curios să văd reacția organismului meu la două luni de la ultima administrare de chimiostatice. Oare de ce nu o fi transmis aprobarea Casa de Asigurări? Va fi să mă confrunt cu indiferența birocratică? Va fi pe la ei un mare econom ori un nepăsător sadea? Poate că ar trebui să merg personal, să

mă cunoască, să-l cunosc, să fiu *atent* față de *efortul* său! Cine m-oi fi crezând de aștept ca treburile să se rezolve așa dintr-o dată?! Vorba doctoriței de la Spitalul Dermatologic: *Ce te grăbești? Nici n-au trecut trei lui...* Mă tem să nu fie o stare de lucru a întregului sistem medical! Regulile, ordinea, datoria, iubirea au murit demult în țara mea. Mă doare inima să o simt așa. Iată și un alt fapt care mă îndreptățește să fiu îndurerat: După frumoasa acțiune a Antenei 3 de a realiza cel mai mare steag din lume, s-a petrecut un gest revoltător din partea postului național de televiziune, condus de un om numit de actuala putere parlamentară:

Redactorii de la Antena 3 au fost categorisiți ca fiind niște *Stegozauri*, desconsiderându-le inițiativa și uitând că însăși Angela Gheorghiu a cânta cu această ocazie, într-un mod maiestos, inegalabil, imnul național, *Deșteaptă-te române*. Cred că s-ar cuveni să se numească autorii care au nesocotit faptele petrecute ca niște *Slugiozauri*.

8 – 9 iunie 2013

Am fost la Brașov împreună cu Cici să facem mici cumpărături. Ca întotdeauna, am apelat la același șofer, Gigi Drăgan, care ne ajută să manevrăm cumpărăturile și să le descărcăm când ajungem acasă, căci eu nu mai pot să car greutăți prea mari. Am un sentiment de jenă când mă simt neputincios. Într-un fel, sunt un infirm care trebuie *asistat* și aceasta o *recunosc* când achit transportul.

Noaptea care a venit i-a fost rău lui Cici, căci a răcit și acuză dureri faciale, faringiene și lombare. A și început un tratament cu Augmentin, iar eu i-am făcut frecții cu spirt sanitar pe spate și pe picioare. A doua zi s-a mai întremat, dar se menajează, revenindu-mi mie să îndeplinesc micile treburi gospodărești ale casei. Ca o mândrie, pot recunoaște că mă pricep cam la de toate. Iată că mă și apuc să fac un borș de zarzavat. Să tot dai cu căciula de pământ, dacă îl acresc ceva mai tărișor iar la urmă îi pun și o mână zdravănă de leuștean, cu miros și gust îmbietor, pe care îl rup din cele câteva tufe viguroase din grădină.

Nu mă mai gândesc la hibe mele, ale sănătății, o menjez cât pot pe Cici și mă simt util. Am grijă și de cățelușa Dona, și de dulăul Karol, căruia i-am făcut o oală de cinci kilograme plină cu orez bine fiert. Îi ajunge pentru trei zile, desigur înnobilat cu bucăți de carne din conservă și urmat de câte o cană mare de granule cu legume și carne. Un biet câine să tot fii! Când latră Karol, se scutură molizii din curtea lui! Nu este un câine prea prietenos, dar îi place să-l mângâii pe cap și pe spinare, gest pentru care îți întinde laba să dai *noroc* cu el ori te îndeamnă să-l prinzi în timp ce face câteva raite prin curtea mare, alergând cu voioșie. Și acest câine face parte din viața mea. Când plec de acasă, abia așteaptă să mă reîntorc, întâmpinându-mă de unde m-a văzut plecând...

10 iunie 2013

Profitând de o vreme frumoasă, am îndrăzinit să semăn o brazdă cu mărar. Dacă vor veni zile mai călduroase, se va face o recoltă bună cum am mai avut și altă dată. Cel mai adesea, ținând cont că sămânța are o germinație doar de 25- 47 %, și de timpul mai rece, rare ori am avut o recoltă satisfăcătoare. Și întotdeauna regret, căci o mâncărică făcută cu mărar mă tentează, preferând-o față de orice altceva. O număr printre legumele favorite, alături de mâncarea de urzici de care nu mă bucur îndeul niciodată.

Scriind, pot recunoaște rușinat că o fac ca să mă cam aflu în treabă. Nu găsesc subiecte interesante, idei de aleasă ținută ori teme cu virtuți de înțelepciune. Poate că ar fi trebuit să spun și că după efortul de ieri am simțit dureri vagi în piept. Mă încurajez însă singur și îmi spun că mi se pare, că mă autosugestionez, că nu au legătură cu inima mea...

Dar poate că nu este prea rău că notez întâmplări mai puțin importante, care doar în aparență nu spun mai nimic. Cine oare a spus, poate Eliade ?, *să scriem despre orice, numai să scriem!*? Și cu siguranță că are dreptate. Dacă aș fi notat, așa cum începusem prin anii 1953- 54, o sumedenie de fapte și întâmplări trăite ori văzute, aș fi dispus astăzi de un izvor puternic de inspirație. Poate că ar fi fost rampa mea de lansare în timp, orbita pe care s-ar fi putut opri orice cuget curios să-mi afle pulsația vieții prin vremuri grele.

11 iunie 2013

Această zi s-a imprimat în conștiința mea ca o dată istoric nefastă. Comuniștii au expropriat, pur diabolic, în anul 1948 marile proprietăți ale *regimului burghezo-moșiere...*

Au mai făcut astfel rost de ceva bunuri care să susțină dezastrul economic și au mai găsit un motiv prin care să deruteze conștiința oamenilor nemulțumiți de regimul politic. Cu această ocazie, la Brăila a luat foc faimoasa moară Herdan, clădire modernă cu multe etaje și poziționată în intervalul dintre două străzi pe artera Sf. Constantin. Mai târziu am aflat că în același timp a ars și moara similară din Brașov. Cred că nu sunt singurele exemple în care proprietarii s-au simțit disperați. Aveam pe atunci 14 ani și priveam flăcările uriașe care se ridicau spre cer parcă a rugă, înțelegând cumplita nedreptate socială. Un regim acaparator, inuman, falimentar, în esență profund criminal a început să se deslănțuie!

Seara voiam să scriu ceva despre starea mea de sănătate, că va trebui să-l sun pe doctorul Mihai Ciochinăru spre a mă duce pe data de 18 iunie la spital. Nu am mai avut însă liniștea necesară. La posturile T.V. a apărut președintele, i se mai spune după referendumul din vara trecută guvernator, Traian Băsescu, și ne-a anunțat că a declanșat procedura de a se ține un nou referendum național cu aceeași temă ca și în anul 2009, Parlament unicameral și 300 de parlamentari. Și-a manifestat dispreț față de lucrările la noua constituție pe care o conduce președintele Senatului, Crin Antonescu. Are guvernatorul o spaimă cumplită că acesta va ajunge președinte. Îi este teamă nu doar că va trebui să stea un an de zile la Cotroceni ca o cucuvea, ci și ce va urma după aceea. Desigur că cel mai mult se gândește, fără să o mărturisească, la faptul că va face pușcărie pentru câte nelegiuiri și hoții a făcut.

Doamne, cum de ne-ai dat un asemenea conducător, după câte am suferit în regimul comunist! El este un plod maladiv al acestui regim. Într-un fel, eu sunt bucuros că mai am puterea să mă revolt față de asemenea manifestări, trecând peste îngrijorarea produsă de bolile mele. Mai uit, mă mai încurajez meditând că sunt atâtea și atâtea alte rele în lume.

12 iunie 2013

Ieri nu am mai luat Lirica. Vreau să am o pauză de o săptămână până la următorul examen hematologic când sper ca cel puțin trombocitele să crească în absența influenței negative a medicamentului antinevralgic zosterian. Am avut însă surpriza să constat că durerile la picior sun destul de neplăcute, nu chiar insuportabile, dar cel mai mult m-au deranjat o intensă cefalee, stare de agitație, insomnie, greață și transpirație. Neliniștea m-a făcut să-mi amintesc de faptul că întreruperea administrării medicamentului Lirica poate produce asemenea simptome și încă multe altele cu mult mai grave, ca o reacție ce semnifică o stare de dependență. În aceste condiții am hotărât să fac o renunțare treptată, scăzând doza până la un sfert în timp de zece zile. Desigur că tot acest program o să-l fac numai dacă durerile îmi vor permite.

Starea de dependență mi-a fost și ea o altă manifestare a răului care nu mă iartă, găsind felurite forme de a se pune în evidență. Tocmai când nădăjduiam că mă înzdrăvesc, iată că o altă urgie mă îndrăgește!

Am scris despre răutate multe cugetări în cărțile mele, dar nu o asociaz nicidată cu mine însumi. Mi se păreau noțiuni urâte, dramatice, însă departe și înstrăinate de puterile mele de a reacționa. O, Doamne, dar n-a fost să fie așa! Ce de multe ori a fost să mă înșel în viață! Unde-i sinceritate și candoare răul este cu atât mai prezent!

13 iunie 2013

Mă înțelesesem cu doctorul Mihai Ciochinaru să-l sun spre a afla rezultatul examenului histochimic de la București și dacă a sosit aprobarea pentru medicamentul Mabthera de la C.A. a Județului Brașov. Din ce mi-a relatat Dumnealui, deduc că rezultatul este satisfăcător. Rămâne să-l compar cu cel de anul trecut. Cât privește aprobarea, nicio veste!

Mă tot duce gândul la posibilitatea ca limfomul meu să acționeze nestingherit, mai ales că de două luni nu am mai făcut niciun tratament. Am senzația că, ascuns în măruntaiele corpului, el se simte protejat și de acțiunea substanțelor nefavorabile lui, cât și față de repulsia mea. Oricât de mult îl reneg, parcă tot pe atât este mai perfid. Aș vrea să pot măsura cu ceva foarte precis reacția intrinsecă a organismului meu, dar nu știu cu ce anume altceva decât datele care se obțin în urma examenelor medicale, ori acestea mi se par insuficiente, cam imprecise, dacă nu chiar vagi. Deși în prezent mă simt bine și nu am reacții organice negative pe care să le atribui cancerului, nu acced către o liniște deplină. Oricând mă pot aștepta la răbufneli maladive. Ambianța casei, cât de bună, nu mă împacă nicicum cu siguranța existenței.

17 iunie 2013

Măine mă duc la Spitalul Oncologic. Urmează să-mi controlez constantele sangvine după două luni de la întreruperea tratamentului cu chimioterapie.

Sunt destul de îngrijorat. Nu mai am putere să fac nimic. Sau mai bine spus nu am voință, inițiativă, optimism. Ce va fi? Ce voi afla? Nu mai știu nici cine sunt. Chiar mă întreb și totodată îmi răspund: *Sunt ceea ce scriu, scriu ceea ce sunt*. Când scriu simt că mă înalț; nădăjduiesc spre lumină! Scriind, mă revigorez, mă înving pe mine însumi, merg înainte, durerile rămân în urmă, eu îmi aparțin!

19 iunie 2013

Ieri am fost la spital unde mi-am făcut un examen hematologic, am intrat în posesia rezultatului și am avut o convorbire cu doctorul Mihai Ciochinaru. Examenele hematologic și imunobiologic nu arată diferențe importante față de cele făcute anterior. Poate că doar infiltratele nodulare sunt într-un procent mai redus, 17% față de 25%, iar trombocitele sunt însă mai scăzute, deși tratamentul cu Lirica l-am făcut în ultima săptămână cu doze reduse la jumătate. Doctorul spune că scăderea nu se datorează medicamentului, ci tot limfomului. Atunci cum de celelalte constante sangvine nu s-au accentuat în evoluție? Ceea ce arată examenul histochimic înseamnă că nu este o staționare și chiar o diminuare?

Plec acasă întristat, confuz în așteptări că aprobarea de la Casa de Asigurări nu a venit. Trebuie să revin cu un telefon pe data de 26 iunie. Până atunci cad în îngrijorare. Cât va trece până când voi relua un tratament? În acest timp procesul malign evoluează insidios și meschin. Nu mai are o cât de mică stavilă!?

Sunt dezamăgit, nu mai am nici măcar curajul să plâng!

20 iunie 2013

Nu-mi găsesc locul! Aștept să treacă zilele. Și trec în neștire!

Mă apuc să sap o brăzduță spre a planta, ca pe o a doua recoltă, arpagic. Amân să termin treaba căci mă simt obosit..

Mă opresc în grădina de flori și privesc uimit bujorii albi, cu buchetele mari desprinse parcă din puritatea luminii și din tainele sevei din adâncuri. Simt că este o

invitație la viață, dar nu am curajul să cred. Mai alături alte tufe cu zeci și zeci de flori roze te îndeamnă să participi la o serbare veselă, zâmbitoare, plină de voie bună.

Renunț să mă mai uit la multe alte flori și mă retrag în umbra casei. Aici găsesc o atmosferă tristă care mi se adresează. Stă de vorbă cu mine, căci mă vede îngândurat, deși eu nu pot să-i dau niciun răspuns...

Mai târziu un gând mă străfulgerează luminându-mi spiritul: Dacă eu exist și meditez, nu sunt oare mai puternic decât ceea ce vrea să mă ucidă?

22 iunie 2013

Dan Toma, nepot de văr al lui Cici, ne-a adus un camion cu zece metri steri de lemne de fag. Împreună cu Costel Țapu le-au descărcat și stivuit pe drumul de la intrare în curte. Să-i tot privești cum se opintesc voioși să descarce și să așeze ordonat trunchiurile scurtate la un metru, dar nedespicate. Dan ne-a vizitat pe vremuri la Brăila. Este un șofer dichisit și foarte priceput. Cu această mașină după Revoluție făcea curse în străinătate, dar acum a renunțat, nevoit de cerințele stării tehnice ale camionului. Față de Costel am o părere frumoasă, dar nu-i accept obișnuința de a vizita cam des birtul local. Este de aceeași vârstă cu Alina, dar nu vrea să se însoare. Împreună am mers de multe ori prin pădurile din jur pentru a culege ciuperci. El știe toate coclaurile, căci îi ajută adeseori pe pădurari la diferita activități, inclusiv la marcarea arborilor pentru tăiere. În săptămâna următoare urmează să vina și să transporte lemnele cu un cărucior în spatele garajului, unde vor sta până în luna septembrie pentru a se usca. Apoi la va scurta cu drujba, le va despica și depozita în șopronul magaziei. Costel este un om modest, liniștit, harnic. Păcat că nu are grijă de el, căci deși are serviciu și mai câștigă binișori, făcând diferite treburi, nu și-a permis să se ducă la un dentist, incisivii lui fiind aproape toți căzuți. Personal compățimesc toți oamenii care au lipsă dinții din față, căci semnifică de la distanță nu doar o stare de sărăcie, ci și o suferință fizică. Un rău uman care se expune pe sine.

Mi-e dor să mă mai duc în pădure, dar sănătatea nu-mi mai permite. Cândva le colindam singur, căutând figuri de lemn crescute anormal și care imitau diferite forme de animale sau de obiecte curioase. Cu timpul am tot modelat asemenea formațiuni pe care însă nu le-am putut expune nicăieri, dar pe care le arăt cu mare plăcere oricui ne vizitează casa. Poate că ar trebui să le fotografiez și să le postez pe internet, dar tot amân să-mi cumpăr un aparat foto...

Tot pe atunci, când cercetam ramurile copacilor ori albia pâraielor, urmărind formele interesante, îmi exersam memoria și cugetul pentru a le obișnui cu taina aforismelor. O, ce vremuri de înălțare! Începuturi de frumusețe, minuni ascunse ale existenței! Într-un fel, voiam să-mi dovedesc mie însumi că nu doar activitatea profesională o îndeplinesc cu devotament, ci că sunt capabil să realizez și altceva care să bucure oamenii.

De când am început să scriu în această zi, am fost conștient că o fac pentru a mă încuraja, pentru a readuce în viața mea de acum puterea, jertfa și devotamentul de altădată. Am nevoie de ele, de pulsația și harul lor!

26 iunie 2013

Este zi de miercuri. Îl sun pe doctorul Mihai Ciochinăru să aflu dacă a venit aprobarea de la C.A.S. pentru Mabthera. Îmi explică ceva puțin de înțeles, dar deduc că nu a primit confirmarea. Mă fulgeră o durere în suflet. Îi propun să începă o altă variantă de tratament, dar îmi spune, sec, că nu are o altă soluție decât Mabthera sau splenectomie. A rămas să îl mai sun pe data de 1 iulie, poate că va primi până atunci un răspuns. Ce să fac? Accept fără să fac niciun comentariu!

Mă gândesc că extirparea splinei este dificilă pentru mine și nici nu-i înțeleg rostul. Deocamdată splina nu mă supără în mod evident și apoi eliminarea ei mă

vindecă de limfom? Celulele canceroase nu se vor depozita în alt organ? În ficat, în pulmon, în creier, oriunde?! La următoarea conversație cu doctorul, trebuie să-l întreb în ce constă tratamentul cu Mabthera, dacă pot începe cel puțin o singură repriză, procurându-mi eu medicamentul. El nu părea prea îngrijorat de soarta mea! Mă tratez de aproape un an de zile în spitalul pe care îl reprezintă și acum mă văd nevoit să apelez în altă parte. Unde?

Prea repede am fost tratat cu indiferență ori cu nepăsare!

Nu mai pot să scriu. Mă doare adânc fruntea, am o senzație de neputință, de sufocare. Ochii mi se umezesc, plâng pe ascuns. Poate că mă vindecă lacrimile!

29 iunie 2013

Îndelunga și captivanta aventură a creației mele se sfârșește; pier în necunoscut!

Zilele îmi trec, parcă nu mai sunt ale mele. Nu vreau să le împovărez cu neliniștile apăsătoare. Sunt stăpânit de neîncredere. Atitudinea mea face casă bună cu evoluția nefastă a bolii, încât inconștiența îmi anulează orice opoziție față de răul afecțiunii. Mă împac cu acțiunile satanice. Nici măcar nu mă pot ruga. Presimt că nu peste mult timp vor izbucni nemerniciile. Mă acuz, mă simt vinovat, neștiind de ce.

30 iunie 2013

Noaptea care a trecut nu a fost cu odihnă. O durere de cap cât și o spondiloză cervicală și lombară s-au manifestat cu intensitate. Nu știu cum de am răcit, dar constat că am devenit vulnerabil față de orice acțiune negativă asupra mea.

Mă tot gândesc la situația în care sunt, de a număra zilele cum trec fără niciun tratament. Cine să aibă grijă de mine? Responsabilitatea asupra vieții îmi aparține. Trebuie să întreprind ceva, dar nu știu ce anume. Și chiar dacă aș ști nu întrevăd cum anume. Sunt limitat în posibilități materiale și în gândire. Decad! Cobor o scară a existenței. Sus este visul, în jos – absență absolută!

1 iulie 2013

Ce zi de neliniște! Astăzi trebuie să aflu dacă a venit sau nu aprobarea pentru Mabthera. Simt că se deschide în fața mea un hău. Mai am însă putere să aștept până la orele 11. Incertitudinile mă domină însă ca niște sentințe nedrepte.

În fine, aflu: - *N-a venit! Sunați mâine, dacă vreți să aflați datele dosarului!*

Ce să fac? Trebuie să am răbdare. Mai aștept. O sun pe farmacistă din Predeal și-i spun tristețea mea. Îmi promite că va vorbi mâine cu o cunoștință de la Casa de Asigurări de la Brașov dacă poate impulsivă rezolvarea problemei. Nu este o liniște pentru mine, dar mă simt încurajat în așteptare. Sunt în situația de a mă agăța ca un înecat și de un fir de pai. Speranța este un dar dumnezeiesc!

2 iulie 2013

Vorbesc cu doctorul Mihai Ciochinaru care îmi comunică numărul dosarului, 396, din 7. 06., trimis de către Casa de Asigurări Brașov la C.N.A.S. București. Îmi explică, binevoitor, că se aprobă foarte greu asemenea cereri. Între timp mi-am făcut unele calcule privind administrarea de Mabthera-Rituximabum- Se folosește câte 375 m.g./ m.p. suprafață corporală, ca primă doză, apoi câte 500 m.g./ m.p. în toate cel 4-5 reprize câte ar mai trebui efectuate la un interval de 3-4 săptămâni între cure. Suprafața mea, am luat-o de pe Internet, deducând că am nevoie de cca. 600 m.g de medicament, ceea ce înseamnă cam 15.000 lei. Suma îmi pare fantastică și nu mă pot aștepta la găsirea unei soluții de rezolvare. Îmi vine să gem ca de o durere fizică! Cum să acționez?

Îl sun pe prietenul meu Remus Lungu din București care nu-mi promite că va putea rezolva problema, dar că încearcă vreo intervenție. Același lucru îmi spune și colegul meu de facultate, Alexandru Necula, din Brașov care va apela urgent la

medicul șef de la Laboratorul Veterinar, dr. George Pucleanu, bănuie că ar putea găsi o soluție de a interveni. Mai târziu voi vorbi și cu fiica mea, Alina, căreia i-am transmis un mesaj cu datele dosarului; poate că ea va gândi mai bine cum aș putea obține aprobarea pentru medicament.

Toată după-amiaza am fost foarte neliniștit, supărat, lipsit de orice curaj. M-am tot uitat la florile din grădină, căci le văd cum se întrec între ele, care să fie mai frumoase. Mai persistă bujorii albi și cei roz, au apărut o sumedenie de maci uriași de grădină ori din cei mai firavi, ca cei de câmp, de diferite culori, răsăriți pe unde nu te aștepti și fără să pretindă îngrijiri aparte. Cele vreo cinsprezece varietăți de trandafiri își desfac bobocii sculpturați în forme diafane și își potrivesc nuanțele de culoare după cum i-a înzestrat mama natură...

Aș tot scrie despre multe alte flori, dar un gând întristat își face loc în preajma mea. De două zile este mai cald, a venit și la Predeal vara pe care o așteptam mai demult. A sosit greu, de nu cumva nu a dorit să mai vină pentru mine...De mult timp nu am mai făcut niciun tratament. Trec atât de repede zile! Poate că un ganglion mediastinal sau mezenteric să evolueze în nefastul lui plac și să-mi cauzeze oricând manifestări cu tupeu de ultimatum!

O, vară, vară rămâi cu mine peste iarnă și peste anii ce vor veni!

Ce zi de durere mi-a fost aceea de astăzi! Să plâng, să tac, să vorbesc, să mă revolt nimic nu pot. În nimic n-am încredere, nu-mi mai aparțin. Al cui voi fi? Săgeta-mi-s-ar în suflet orice tristețe, căci nu mă mai iubesc nici măcar eu însumi!

3 iulie 2013

O, mamă, mamă mi-ai dat acum 79 de ani viață, dar ce puțin ai apucat să te bucuri ca eu să-ți spun că meriți toată imensitatea dragostei mele! Abia când ai pierit din minunea existenței, mi-am dat pe deplin seama cât de multă iubire ai meritat! Tu și cu tatăl meu mi-ați fost făclii ale vieții, dăruirea voastră față de copii și jertfa în fața comunismului nu le pot uita niciodată!

Ziua se scurge nepăsătoare. Câțiva cunoscuți mi-au urât la telefon ani mulți și sănătate, printre ei, ca întotdeauna, fostul meu șofer, Petrică Pană. Ziua de naștere este un eveniment mai puțin reținut ca data de majoritate oamenilor. Mai curând se fac referiri la ziua numelui. Dacă este să mă judec pe mine, atunci eu sunt, din acest punct de vedere, cel mai mare uituc de pe fața Pământului.

În restul zilei nimic special, nici măcar o cupă de șampanie. S-a sfârșit și *muzica* din pahare, dar nu este nicio supărare!

Poate că totuși ziua mea de naștere nu m-a uitat pe deplin, mi-a adus vești bune în legătură cu sănătatea mea. Prietenul Remus îmi comunică bucuros că o să rezolve problema medicamentului cu Doamna Laura Pop care ar fi mare directoare, n-am înțeles unde anume, și căreia eu i-am trimis un mesaj cu datele din dosar. Deasemeni colegul Sandu Necula are promisiuni de la doctorul George Pucleanu, care are un colaborator, medic uman, ce a deținut funcția de președinte la Casa de Asigurări din Brașov. Chiar și farmacistul din Predeal mi-a spus că i s-a comunicat de către persoana la care a apelat că se va ține o nouă ședință în cursul lunii iulie când se va rediscuta și problema mea...Ce să mai spun, desigur că și Alina a vorbit cu o cunoștință ce se va duce C.N. A. S.

În aceste condiții ziua s-a sfârșit într-o atmosferă mai optimistă. Nu dispare însă din frământările mele întrebarea dacă va avea efect sau nu acest medicament. De fapt, este o substanță proteică cu rol de anticorp ce se fixază pe celulele bolnave, omorându-le! Așa să fie oare? Pare simplu, dar nu este ușor de crezut. Cu siguranță că eu știu prea puțin despre mecanismul de acțiune și tot pe atât de cert este că în organism sunt multe interferențe care pot modifica rezultatul așteptat. Oricum, fără

această nădejde îmi este foarte greu să am un crâmpeli de liniște. Când și când mă tot duce gândul la evoluția bolii mele și mă îndurerez. Un pic de speranță mi-a dat lectura de pe Internet unde am găsit păreri favorabile tratamentului cu Mabthera.

O, Doamne, poate că voi fi printre cei norocoși, uitați de hazard și iubiți de Tine!

7 iulie 2013

Ieri, pe la orele 15 a sunat telefonul. Surpriză deosebită: Alina: - *Tată, mă pornesc către voi!* Venirea ei este o raritate și cu atât mai plină de bucurie. Cam peste două ore și-a făcut apariția într-o mașină nouă, frumoasă, albă, Renault, dată de la serviciu pentru uzul ei. Eu simt că îmi crește inima pentru această apreciere, dar ea nu pare prea încântată, căci știe că i s-au încredințat răspunderi mai mari.

Venind Alina, în situația în care sunt, nu am curajul să fac nicio legătură, dar prea se potrivesc oarecum faptele: Când fratele meu cel mare Lucică era bolnav, am simțit nevoia să mă duc la Brăila și să-l văd. O, ce s-a mai bucurat, mi-a spus că se simte mai în putere, văzând-mă lângă el! Nu peste mult timp a fost ca să se stingă! Refuz să duc similitudinea ideilor mai departe, căci starea mea nu este alarmantă. Am dorința să stau de vorbă cât mai mult cu fiica mea. Măsur cu durere timpul care mi-a mai rămas! Universul meu nu va mai exista. Nu voi înțelege și nu voi accepta niciodată destinul ființei umane! Să urci divine sensuri ale existenței, ca de acolo să te prăbușești în genunile iadului! Și nu oricum, ci prin suferință!

Aproape de înserat, rămași singuri, nu ne aflăm locul. Cici suspină lăcrimând, eu ies în curtea goală acum de viață. Nici împrejur nu se simte vreo mișcare. Peste șosea terenul este plin de ierburi înalte necosite, la vecinii din dreapta și din stânga casei nu se simte nimic, chiar și circulația auto parcă este oprită. Totul este un pustiu, la fel ca și în sufletul meu. Aici îmi voi găsi pieirea! Nu va mai exista altceva decât dezolarea. Lumea, Timpul, Prietenia și Iubirea, Înălțarea și Gloria vor dispărea. Nu există Nemurire! Iluziile mele mi-au fost realitate, iar eu am crezut în ele ca într-un adevăr de proveniență divină.

10 iulie 2013

În ziua de ieri am luat o trimitere de la Doamna doctor Mihaela Zorici către Spitalul Ortopedic Azuga și totodată mi-am luat la revedere de la Dumneaei, căci părăsește Predealul și se mută la Brașov. Eu presimțeam aceasta, căci nu vibra pentru localitate, era puțin distantă cu lumea. Sau poate că a fost o ne iubire!

Ajuns la spitalul de specialitate, după ce fac o radiografie la articulația glesnei stângi, mă consultă un medic căruia nu i-am aflat numele. Părea plictisit, obosit, puțin trist. Concluzia: Trebuie să fac un consult neurologic la spitalul de profil din Brașov. Sunt probleme cu nervul sciatic, îmi spune, așa se explică insuficienta mobilitate și durerile pe care le simt. Înțeleg că este vorba, de fapt, de o ramură a acestui nerv, popliteul extern, și că Dumnealui nu are nimic de făcut...

Plec dezamăgit și de consultație, și de mine însumi! Altă dandana! Sistemul meu nervos periferic este în pericol!

După-amiază primesc telefon de la Doamna Laura Pop care îmi spune că sunt pe lista de așteptare și că se va rediscuta situația mea pe data de 23.07. Mai adaugă că a mai intervenit pentru mine și o altă persoană. Desigur că este aceea rugată de Alina, ci nu sursa de la Brașov care a precizat că abia în luna august se va discuta cererea mea.

N-am puterea să mă bucur. După ultimul diagnostic neurologic mă simt și mai mult înconjurat de dușmani ai vieții. Nu mai găsesc nicio scăpare. E ca un tot invizibil care îmi dă o senzație de sufocare. Unde o fi încrederea?

11 iulie 2013

Noapte trecută nu m-am putut odihni mai deloc. Nu am mai vrut să iau nici doza redusă de Lirica, încât durerile și-au făcut apariția, chiar dacă într-un mod mai discret.

Gânduri confuze în legătură cu posibila pareză sau chiar paralizie a nervului popliteu extern nu-mi dau pace. Ar însemna să rămân schiop și cu o evidentă jenă în mers! E ca o arătare cu degetul spre o paiață! Asta îmi mai lipsea! Parcă n-ar fi destul o boală perfidă și neiertătoare! Nu mai vreau să spun nimic nici despre suferința mea. O simt amenințătoare, vicleană și învingătoare. Ce ar mai fi de comentat!?

12 – 20 iulie 2013

Mă plimb, schiopătând, prin curte și observ multe lucruri pe care le-am făcut de când me-am mutat la Predeal. Deși nu aș vrea să fac un bilanț, nu pot să nu consemnez unele acțiuni care mi-au solicitat foarte mult efort. Doamne, și cu câtă forță mă apucam de treabă! Aveam 66 de ani când ne-am instalat în această localitate, dar mă simțeam ca la 40 de ani! Și dacă socotesc bine, până acum doi ani nu era nimic care să-mi oprească elanul. În prezent am renunțat să mai am proiecte, deși sunt încă multe de făcut.

Îmi rotesc privirea și văd casa înaltă, cochetă, cu pereții albi ce-mi amintește că era de un galben murdar, cu tencuială căzută. A trebuit să angajez o firmă din Săcele care să-i întinerească ținuta, și a reușit foarte bine. Împrejmuirea curții de aproape 1200 de m.p. era făcută cu țamale de brad ajunse către putrezire. În locul lor și-au făcut loc bare de fier cu stâlpi din țeavă și cu porți maiestuoase modelate, din vreme, la o uzină din Brăila, după o revistă de specialitate italiană. Aducerea lor, cât și a materialelor pentru gard, am făcut-o cu un camion da la Agrita-Holding s.a.

A fost ca să ne prindă la descărcare o vreme viforată ca în luna februarie, deși eram în luna noiembrie. Celor trei lucrători de la Agrita care m-au ajutat le-am făcut cu bucurie o substanțială cinste...

Montarea noului gard a fost făcută de vărul lui Cici, Gică Toma, împreună cu Sandu Mahalagiu, meșter de elită cu un caracter înnobilat de modestie. Lucrarea, grea, a costat, pe atunci, 12 milioane, părându-mi-se cam mult, dar a meritat! Cum pentru latura curții din spre Prahova nu am avut pregătit destule materiale, am ales o altă soluție, din panouri metalice ușoare, pe care le-am montat ulterior singur și din mare economie, căci rezervele financiar se epuizaseră. Abia mai apoi aveam să mai fac rost de ceva bani, după ce fratele, Lucică, a vândut locul de casă al părinților noștri. Pe vremea aceea pensia era mai puțin de jumătate decât este acum, căci regimul Guvernului Adrian Năstase nu a pus în aplicare legea de corectare a pensiilor, pierzând, împreună cu Cici, suma de 200 de milioane de lei, în cei patru ani de guvernare. Venirea lui Călin Popescu Tăriceanu la conducerea guvernului avea să înlăture această nedreptate, pensia crescându-mi cu mai mult decât dublu, având aproape patru puncte, adică tot pe atâtea pensii de referință.

Și cum nu ne mai ajungeam cu banii, am trecut la terasarea malului înalt de cinci - șase metri din spatele casei, relizând două trepte orizontale, muncă de Sisif, pe care am cultivat vreo zece ani legume și zarzavat. N-a fost cine știe ce câștig, dar aveam satisfacția că nu mă umilesc, că fac ceea ce trebuie pentru a rezista dificultăților și, poate, pentru a da un exemplu...

Parcarea mică de la intrarea în curte împreună cu drumul până la viitorul garaj din spatele casei, m-a obligat să car pietroaie mari și să le potrivesc pozițiile, apoi amestecarea balastului și turnare betonului mi-au scos sudoarea prin toți porii epidermei, mai ales că nu eram obișnuit cu o muncă atât de grea și nici nu mă prea pricepeam să lopătez mortarul care amenința să se întărească...

Garajul de opt pe patru metri, amplasat în spatele locuinței, l-am făcut cu un localnic nepriceput și mofturos, de a trebuit să lucrez mai mult eu decât el. Bani nu i-am împărțit însă amândoi, ci ia luat doar el!

Cum unui gospodar îi stă mai bine dacă în curte are și o amenajare pentru pregătit o masă la grătar, m-am trezit cărând cu mașina bolovani de piatră albă de pe niște maluri dinspre Trei Brazi, care trebuiau dislocați, eventual spărți și cărați câțiva zeci de metri până la drumul unde am putut parca mașina. Construcția grătarului m-a solicitat ca bun constructor, dar capacul din două plăci așezate obic nu l-am mai putut pune singur, fiind prea greu. Împreună cu Cici m-am chinuit să le urc la locul lor. Dar am reușit după ce am promis că nu voi mai face așa ceva niciodată.

Pentru că de la calea ferată, care trece cam la o distanță de 150 de metri, s-au desființat rolele din beton care aveau rolul de a întinde conductorul electric și au fost înlocuite cu role din fontă, am început să le car și să le așez pe cărarea care urcă malul în curte. O rolă cântărește cam 15 kilograme și nu aducea dor câte una, ci neaparat câte două, deși terenul era mlăștinos, ca să nu fac douăzeci de drumuri, ci numai zece, că așa este omul nu prea harnic...Tare îmi vine să cred că pe vremea aceea am făcut o hernie ventrală, pe care am reușit, din motive financiare, doar după câțiva ani să o operez.

Cauza aceasta *financiară* nu este o invenție, o scuză ori un moft. Am trăit-o, am îndurat-o, m-a umilit adeseori îndestul. Țin minte că în câțiva ani nu ne-am putut permite să cumpărăm, în toiu verii, nici măcar un singur pepene, considerând gestul ca un lux... Era acest fapt ca o arșiță în suflet!

Despre boala mea nu mai scriu nimic. Sunt tot în cumplita așteptare a medicamentului presupus salvator.

Atâtea zile m-am tot gândit la faptele materiale pe care le-am enumerat! Ele sunt însă în viața omului ca un nisip mișcător. O pulbere de inexistență. Nimic nu va rămâne. Procesul entropic universal va distruge totul. Nu va supraviețui decât spiritul! Dacă el a existat cu adevărat!

24 iulie 2013

În zilele din urmă am rescris pe calculator însemnările pe care am reușit să le mai am în copie, după ce mi-au dispărut cele mai multe dintre ele în hiatusul electronic. În acest fel sper să recompun, cel puțin parțial, clipele prin care am trecut de la depistarea necruțătoarei mele boli. Chiar dacă și de data aceasta le voi pierde, voi avea grijă să rămână manuscrisele și le voi relua, și tot relua, dacă va fi cazul.

Spre amiaza acestei zile telefonul meu mi-a adus vestea mult așteptată. Fiica mea, Alina, mi-a comunicat că a primit înștiințarea de la relația ei că mi-a fost aprobată cererea pentru *Mabthera*. Ar urma ca în următoarele zile să fie înștiințată Casa de Sănătate din Brașov, iar eu să pot lua legătura cu medicul de la Spitalul Oncologic pentru a reîncepe această nouă încercare de supraviețuire. Se pare că ar fi ultima șansă și de aceea nu sunt cuprins de entuziasm. De fapt, cam de vreo zece zile mă simt mai obosit și descurajat. Suspectez că ar fi vorba despre insuficiența mitrală care, probabil, n-a stat pe loc din evoluția ei așa cum mă așteptam, bazat pe medicația folosită cât și pe regimul de viață, în general. Trebuie să consult neaparat medicul cardiolog după data de 30 iulie, când va reveni în țară.

În una din nopțile trecute Cici m-a întrebat de ce oftez, de ce gem, ce mă doare? Ce era să-i răspund? – *Nimic*, îi spun, *nimic*! Cum să-i explic că mă dor gândurile, că ele nu-mi dau pace și mă fac să fiu chinuit de nesiguranță?

27 iulie 2013

Dând mai multe telefoane, am aflat că aprobarea de la C.N.A.S se va transmite la Brașov prin fax, că doctorul Mihai Ciochinaru este până în ziua de luni absent din

spital, că Doamna Laura Popa i-a transmis lui Remus că s-a aprobat cererea mea. Nu mai am deci nimic de făcut decât să aștept. Săptămâna viitoare va fi de mare importanță pentru mine: Încep noul tratament și probabil că mă voi duce și la doctorul cardiolog. Voi afla astfel cum vor fi constantele mele sangvine, cât și cum va arăta examenul ecografic al inimii. Este interesant că în una din zilele trecute am făcut un examen al sângelui la laboratorul din Predeal. De necrezut este că numărul de leucocite a fost de 5.600 mii. Să fie oare ca urmare a administrării înainte cu cinci zile a unor doze moderate de *Zeolit* ori este o eroare de laborator? Mai poate fi și o rectie a organismului eliberat de medicația cu *Lirica*? Aștept să văd, deși nu dau mare importanță acestui ultim examen.

Mă zăpăcesc tot felul de îndoieli și de presupuneri, dar ce să fac? Cum să evit întrebările, neliniștile? Unele mici activități nu mă fac să fiu indiferent. Nici faptul că rescriu pe calculator însemnările nu înseamnă că sunt mai puțin descurajat de cum mi-a fost dat să îmi duc bătrânețile. Parcă nu mi-a venit să scriu acest cuvânt! Nu-l iubesc, mai ales că a venit și cu năpasta bolilor! Bătrânețea și viața nu prea se simt bine împreună; fiecare are ceva de reproșat celeilalte.

30 - 31 iulie 2013

Cu ceva timp în urmă am avut o convorbire cu doctorul Mihai Ciochinăru care mi-a comunicat că a primit aprobarea, așa că pe joi, 1 august, pot să mă duc la spital să încep noul tratament. Desigur că va trebui să rămân peste noapte acolo. Aștept cu mult interes și cu nerăbdare să se producă acest eveniment. E ca un punct de cotitură; dincolo de el este o cale spre libertate sau un drum înfundat! Oricum, va trebui să învăț sau să reînvăț cum să fac față acestor mari încercări ale vieții.

Pe un raft de bibliotecă se află ordonate de către Cici cărțile pe care le-am publicat până acum. Le privesc și parcă nu-mi vine să cred! Atâția ani de dăruire nu mai sunt ai mei! Îmi par străini. Realitatea lor s-a transformat, odată cu trecerea vremii, în descurajante iluzii. Doamne, și cu câtă ardoare nu mă dedicam înfăptuirii visurilor de a crea ceva demn de a rămâne lumii! Era o bogăție de simțăminte și de viață care se cerea expusă, dăruită, înălțată. Să fi fost oare în ceea ce am realizat și un dram de talent? Dar ce este acesta? Desigur că e o trudă profundă, o răbdare îndelungată și o scripă de cuget. Ce voi fi avut din toate acestea nu știu, dar am avut suprema conștiință că trebuie să le am!

Ce s-ar fi ales de mine dacă astăzi nu aș fi avut și iluziile că am creat ceva care să dăinuiască și după fulgerătoarea existență?! Am certitudinea că boala mea m-ar fi răpus mai demult! Lor le datorez cele mai frumoase clipe pe care le-am avut, cât și pe acestea pe care astăzi le mai am.

Cugetul are oare puterea de a opri și distruge nefasta răutate? Îm vine să cred că ființa umană are această însușire. Însumi trebuie să dovedesc această divină înzestrare! Conștiința îmi pare a fi înzestrată cu puteri de natură divină...

CREDINȚA, SPERANȚA, PUTEREA CUCETULUI

1 - 4 august 2013

Am lăsat să mai treacă timpul fără să consemnez nimic, pentru a judeca cu mai multă detașare evenimentul administrării medicamentului- speranță din ziua de 1 august. Încă de la recepție mi s-a comunicat că tarifele au crescut (cam 400 lei pentru serviciile primei zile, iar dacă se continuă și alte 24 de ore, numai cazarea costă aceeași sumă). După această informare am fost întrebat: - *Acceptați?* Nepotrivită exprimare! Oare credea că spun nu și implor moartea? Doar eu, cu ea mă lupt!

Odată internat, sunt consultat, mi se recoltează probe de sânge și se administrează substanțe pregătitoare, inclusiv antihistaminice. Rituximabum (Mabthera) este dozat și pregătit de către farmacia spitalului, prezentându-se în final sub formă de soluție incoloră, în volum de 1000 m.l. Trebuie administrat intravenos, încet, timp de șase ore. Sunt asistat mai în permanență de către o soră medicală, iar medicul Mihai Ciochinaru m-a vizitat de mai multe ori.

Deocamdată totul este bine, nu am reacții negative, starea generală o am satisfăcătoare. Parcă vreau să încep un act de răzbunare Administrarea medicamentului a început la orele 13, personalul medical s-a schimbat la orele 15, medicul meu a plecat și el acasă. Ca să îmi educ răbdarea, dau câteva telefoane sau urmăresc cum picură medicamentul în instalația de perfuzie și îmi fac planuri pentru a urmări mai târziu știrile T.V. ; desigur că aici, ca mai întotdeauna, Antena 3 nu va avea sonor...

Pe la orele 16,30 simt că ceva nu este în regulă. Spatele îmi este fierbinte, pieptul mă arde...Mă duc la baie, târând suportul cu medicamentul după mine.

În oglindă văd un om cu o față puternic congestionată, ușor tumefiată, spatele și pieptul roșii, cu sensibilitate crescută și cu prurit. Chem sora, oprim administrarea! Între timp sosesc doi medici care sunt *de gardă*, spunându-mi că se întâmplă destul de des așa ceva și că va fi bine...

Simptomele descrise s-au remis după 15 minute, dar reluarea tratamentului am făcut-o abia după o oră, cu un ritm mai lent, chiar dacă astfel nu se va termina injectarea în timpul de șase ore de la începerea operațiunilor. Peste alte două ore simptomele precedente reapar, așa că oprim din nou administrarea. O reluăm după o oră și cam pe la orele 24 se sfârșește picurarea soluției promițătoare de viață. Răsuflu ușurat și oarecum încrezător. Putea să fie și mai rău!

De acum încolo în tainele organismului meu se vor petrece oare minunile vindecării? Depind de un lichid oarecum banal ori este unul tămăduitor fermecat de știința umană?!

Noaptea nu mi-a fost prietenoasă, m-am tot agitat, am dormit puțin și superficial, cu multe gânduri de neliniști. A doua zi doctorul m-a asigurat că dată viitoare va fi mai bine, chiar timpul administrării poate fi reglat pentru patru ore. Mi-a înmănat și aprobarea în original pentru medicament sosită de la C.A. Brașov, în care se precizează cantitatea totală de 5.600 m.g. pentru perioada august – ianuarie 2014. Prima doză folosită a fost de 600 m. g., urmând ca și celelalte cure să fie identice.

La plecarea din spital, doctorul Mihai Ciochinaru mi-a spus că va lipsi până pe data de 14 septembrie, căci va fi în concediu, dar că după această dată nu va mai lucra în acest spital, din motiva materiale, chiar dacă Dumnealui este și pensionar militar, cu grad de colonel. O, iar schimbare de medic! Despre Doamna Alina Roșca se spune că nu ar mai reveni din Anglia, iar doctorul Mihai Ciochinaru țintește un post la un spital din capitală. În acest fel nu va mai avea nimeni responsabilitate față de evoluția bolii mele? Și aici o fi ca în politică: *dă vina pe predecesor?!*

Următoarea cură de tratament va fi pe data de 26 august, când voi fi consultat de un alt medic. Până atunci mă înarmez cu înțeleapta răbdare. Este de așteptat o creștere a leucocitelor și a trombocitelor, dar fenomenul nu poate progresa evident decât după mai multe ședințe de tratament. *Așa să fie, spune Cici, și Doamne, ajută!*

6 august 2013

De ieri m-am înțeles telefonic cu doctorul Horațiu Rus ca astăzi, la orele 17, să fac un examen ecografic al inimii. Este o zi călduroasă, iar mașina lui Gigi Drăgan nu are aer condiționat, așa că am suportat destul de greu drumul până la Brașov, în strada Traian nr. 85, unde se află cabinetul medicului.

De data aceasta doctorul ne-a primit, sunt împreună cu soția, foarte amabil, am purtat un dialog apropiat, el fiind tot timpul destul de jovial. Ca niciodată! Poate și că de la început i-am dăruit cartea, deși n-a fost pentru prima dată un asemenea gest, *Prietenii eterne*, pe care i-am scris următoarea dedicație: *Această carte este un semn al recunoștinței mele pentru omul care, vindecându-mi rănila inimii, îmi alină și suferințele sufletului.*

În final, doctorul mi-a spus că am o inimă frumoasă și mi-a dat o scrisoare medicală, precum și o notă a ecografiei, de pe care îmi este imposibil să deslușesc ceea ce vrea să spună. Scrisul mic și ilizibil sper că-l va putea descifra viitorul meu medic de familie, Doamna doctor Delia Ciocianu pe care încă nu o cunosc.

După această vizită medicală mă simt ceva mai liniștit. Meditez că totuși va trebui să fiu atent cu regimul alimentar și cu cel de mișcare zilnică. Aceste griji îmi vor spune dacă în luna octombrie, când urmează să fac un *test de efort*, am nu doar o inimă frumoasă, ci și puternică sau cel puțin promițătoare de zile liniștite.

Despovărat oarecum de teama imediată față de inima mea, gândurile se tot adâncesc în necunoscutul afecțiunii sistemului meu imunitar. Este adevărat însă că găsesc motive să nu mă alarmez prea mult. Îmi impun să am răbdare. Atitudinea încrezătoare, plină de voință, îndepărtată de tristețe, se spune că ajută procesul de vindecare, influențând pe multiple căi drumul complicat al vindecării.

De este așa, înseamnă că am posibilitatea, cel puțin până la un nou examen medical, să-mi influențez propriul destin. Îl pot obliga, prin hotărârea mea, să se supună vindecării? Mă forțez pe mine însumi să mă vindec! Sunt doar simple vorbe? Vom vedea!

11 august 2013

În fiecare zi de la ultima însemnare, am tot refuzat să consemnez câte ceva despre starea mea sufletească ori cu privire la unele simptome ale bolilor mele. Să fi adoptat o atitudine neîncrezătoare și să fi lăsat gândurile să se infiltreze în necunoscutul evoluției maladiilor, nu mi-a fost deloc un îndemn. Chiar fiica mea, Alina, mi-a trimis un mesaj, văzându-mi lucrarea *Revanșa cugetului* pe calculatorul ei, trimisă de mine, că nu înțelege de unde *atâta pesimism* și că această conduită îmi dăunează nu numai mie însumi, ci și mamei ei și ei înseși.

Desigur că are dreptate, doar că eu nu i-am mărturisit lui Cici felul în care scriu. În sinea mea sunt convins că voi fi în final un învingător și că această credință răzbate, la o citire mai atentă a însemnărilor mele, din multe reflecții și comentarii făcute de-a lungul timpului. Este foarte adevărat că sunt și unele cugetări care mi-au întunecat entuziasmul, dar ele au fost deliberat înserate pentru a accentua diferite trăiri mai dificile ori destul de rele.

16 august 2013

Parcă a și venit toamna! E o zi ploioasă, rece, neprietenoasă. Dar ce dacă! Este totuși o altă zi, deci o nouă viață! Ce bucurie să întâmpini lumina în fiecare dimineață!

Începe să se înfiripe ideea că voi avea puterea să întâmpin o nouă iarnă ce va să vină, nu prea târziu, aici, la Predeal. Într-un fel, mă și antrenez, executând diferite activități care solicită un efort minin, spre mediu, dar nu de lungă durată. Trebuie să știu cum vor fi constantele sangvine pe dată de 26 august, cât și cum voi răspunde la testul de efort în luna octombrie.

19 august 2013

Astăzi a fost ziua programată să merg la policlinică. În cabinetul Doamnei doctor Delia Cioceanu se află o singură persoană. Are o statură mică, cu fața de copil mirat și trist. După cum mă invită să iau loc pe un scaun și mă întreabă ce probleme am, deduc că Doamna este medicul meu de familie. O întreb, prea tânără după cum

arată, dacă are deja carte de identitate care se obține la 14 ani. Îmi spune ca are de douăzeci de ani și că ia întrebarea mea drept un compliment, pentru care îmi mulțumește.

Îi arăt ultima scrisoare medicală, buletinul de analiză și nota examenului ecografic al inimii. Mă consultă atent, îmi ia tensiunea arterială, ascultă inima cu stetoscopul și observă dacă am edeme la membrele inferioare. E mulțumită de ceea ce constată și apoi îmi explică ceea ce a reușit să deslușească din nota medicului cardiolog.

Înainte de a primi rețeta pentru afecțiunile cardiace și a scrie o *trimitere* către Spitalul Oncologic, îi ofer cartea *Prietenii eterne*, de care este foarte mulțumită și îmi spune ca a auzit mai demult de mine. La rândul meu, îi mulțumesc pentru consultație și plec cu o părere bună despre cum s-a comportat cu mine...

Am revenit acasă după ce am parcurs pe jos drumul până la complexul alimentar unde am făcut unele mici cumpărături și m-am tot uitat mirat la lume. Parcă nu îmi mai spune nimeni că nu mă cunoaște, că sunt străin și bătrân...

Ca niciodată, socot că indiferența lumii nu este un rău. În sinea mea mă simt puternic și înarmat cu răbdare, cel puțin până peste o săptămână când voi face un nou examen hematologic.

Nu mai vreau să meditez despre nimic. Chiar dacă altădată cugetările mi-au fost grave întrebări ori răspunsuri dureroase, despre rosturile existenței, acum nu mă mai îndemnă niciun resort interior să am aceeași atitudine. Ceva indefinit mă oprește. Un gol mă străjuiește și nu mai am nicio reacție despre nimic.

20 august 2013

Dar DACĂ...?

O, cât vreau să evit această conjuncție neliniștitoare, alarmantă, dureroasă! Întrebarea ei persistă oricât aş vrea să o ocolesc. Dacă nu va fi așa cum încă sper? Dacă mă amăgesc? Nu cumva este cazul să acționez în alt fel? Cum anume desigur că nu știu, dar ar trebui să aflu, să întreb, să inventez ceva, chiar dacă ar fi o înșelare.

Amăgirea mi-ar putea fi speranță. Ultima speranță, dar speranță, imbold de viață, de acțiune!

23 august 2013

Ce zi! O așteptam ca pe o minune! Să ai o zi liberă, în afară de duminicile trunchiate de obligațiile profesionale, era o adevărată binecuvântare! Semnificația ei comunistă nu o credeam. Știam ce a făcut regele Mihai I în această zi, în anul 1944, și-mi era ca o înălțare de cuget!

Pentru că mă simt bine, am început să mă ocup de gardul din bare de fier care împrejmuiește curtea cu țepușele lui ca un șir de soldați. Îl curăț de rugină, vopsesc, ung, repar. Regret că deși îl vopseam de două ori pe an, soluțiile folosite de drumari pe timpul iernii i-au degradat culoarea și ținuta sveltă, cochetă armonizată cu arhitectura casei.

Această preocupare mă ajută să nu reflectez prea mult despre situația mea de pacient cu prognostic, să-i spunem, rezervat, în loc de grav. Într-un fel, îmi face chiar bine, mă relaxez, îmi ofer clipe de liniște.

25 august 2013

Mâine este ziua de internare pentru 24 de ore la Spitalul Oncologic, zi în care mi-am pus atât de multe speranțe. Da. Ele predomină, nu descurajarea! Desigur că această atitudine îmi anulează neîncrederea, dar în același timp rămân fără imbolduri de existență. Aștept să mă vindec, și atât! Nu mai am proiecte, elan, virtuți de cucerit! E rău fără speranțe, ele sunt pulsații ale vieții.

Ce îmi vei oferi zi de mare îngrijorare? Știu că nu vei strălumi de entuziasm, dar trebuie să deschizi drumul spre victoria întrezărită de suferința gândurilor mele!

Ai această misiune ca pe o mare datorie! Te conjur!

27 august 2013

Și a fost seară, și a fost dimineață; ziua întâia.- Biblia, I, 6 – În această primă zi Dumnezeu a făcut lumină! Iluminare am simțit și eu în sufletul meu când am constatat, în urma analizelor hematologice, efectuate în ziua precedentă, la trei săptămâni de la prima cură cu Rituximabum, că toate constantele sangvine au crescut vertiginos, ajungând la normalul oricărui ființe umane. O, ce primă zi de sfinte năzuințe și cuvioase gânduri!

Privesc uimit buletinul de analiză și nu-mi vine să cred. Numărul total al leucocitelor a crescut de la 2900 la 5690, din care limfocitele de la 1730 la 3130, iar neutrofilele de la 1450 la 2160. Mărturisesc că nu mă așteptam la un asemenea bun rezultat. Pare că limfomului meu i s-a venit de hac! E de așteptat, ca pe măsură ce se va continua cu tratamentul, starea mea de sănătate să se îmbunătățească și mai mult. La întrebarea mea adresată doctorului Bogdan Gozman, înlocuitorul doctorului Mihai Ciochinaru, dacă leucocitele acestea sunt normale sau sunt și cele imature, canceroase îmi explică faptul că ele se află în circuitul sangvin, iar boala mea se află în sistemul limfatic, puține leucocite bolnave aflându-se în sânge. Puțin cam neclar, dar sunt oarecum lămurit. Ce o fi făcând însă ganglionii mei, dar splina atât de mărită? Întrebări, întrebări, neliniști, nesiguranță, îndoieli!

Suport ceva mai bine administrarea perfuziei cu a doua cură de Mabthera, dar noaptea care a urmat nu m-am putut odihni mai deloc. Poate că este și efectul altor medicamente adjuvante administrate pentru a-mi susține funcțiile organismului și a-mi combate unele reacții negative.

A doua zi mă pregătesc de plecare. Mă simt destul de bine și sunt încrezător în șansa mea. Totuși mă reîntreb: Dar ganglionii, dar splina cum or fi reacționat? Îmi propun ca data viitoare, adică pe data de 18 septembrie, să efectuez și un consult ecografic...Nu apuc să-mi duc gândul mai departe, căci în cameră intră grăbit, îmbrăcat în costum de stradă, cu papuci de protecție peste pantofi, doctorul Mihai Ciochinaru. Este voios, bine dispus și îmi spune satisfăcut: - *Rezultatul analizelor este foarte bun. Am venit special să-ți consult splina.* Mă întind în pat, ridic puțin genunchii și inspir puternic. Doctorul îmi palpează abdomenul în partea stângă, imediat sub coastă și exclamă mai mult decât mirat: *Aici se simțea splina depășind rebordul costal cu șapte centimetri; acum sunt doar doi centimetri. E destul de bine!*

Ce să spun? Gestul său m-a impresionat! Îl știam plecat în concediu. A venit, m-a văzut, m-a vindecat! Un fel de *Veni, vidi, vici* rostit de Iulius Caesar după o victorie fulgerătoare asupra regelui Pontului.

31 august 2013

Mai toată săptămâna a plouat și a fost destul de rece. Parcă timpul se grăbește! Trece pe lângă mine nepăsător și însingurat. Toamna deja s-a făcut simțită, de mă determină să regret vara. Vara care a trecut fără să fi sesizat cu adevărat că este prezentă. A fost scurtă, târzie, îngândurată și lipsită de imbolduri. Vară, vară ești din ce în ce tot mai absentă din viața mea! Nici nu îmi mai propun să obțin ori să realizez ceva. Plimbări, excursii, drumuri prin pădure ori o fugă până la mare sunt doar iluzii de tristețe.

Meditând ceva mai optimist, asupra efectului benefic al medicamentului Mabthera asupra bolii mele, am citit sau am recitat unele sfaturi medicale de pe Internet, cu intenția de a cunoaște mai bine mecanismul fiziopatologic al limfomului și acțiunea asupra lui a medicamentului monoclonar folosit de mine.

Da, am aflat lucruri interesante și încurajatoare pentru mine! Dar, ca un făcut, o precizare medicală mă face să tresar cu îngrijorare. Emoția persistă, mă simt dezarmat! Uneori, după acest tip de medicament, se produce o recidivă cancrinoasă! Se produce, se produce, însă grav este că de data aceasta sfârșitul este categoric! Nimic nu mai poate să remită maladia! E de nestăvilit. O, mai bine nu luam cunoștință cu o asemenea informație! Nu mă înarmează cu puterea curajului și nici cu înțelepciunea vârstei!

Vreau să uit această știre, dar revine des în memorie, chiar și atunci când am o stare de încredere în involuția bolii. Posibilitatea aceasta diabolică desigur că nu mă privește pe mine! Îndoială, lasă-mi libertatea de a mai putea fi eu însumi! Parcă ai sta la pândă și cum întrezărești o geană de speranță îți și înfigi durerea neîncrederii în spiritul meu! O, ce nemernică născocire satanică ești!

1 septembrie 2013

Îmi propun să nu mai scriu nimic câțva timp, în speranța că pot remonta în tăcere, cu încredere și cu discernământ o atitudine degajată față de toate relele care mă pot afecta. Cea mai bună soluție o voi găsi în activitățile fizice pe care le pot efectua.

Am de cumpărat ciment, nisip, balast, țevi drept stâlpi la gardul din spatele curții pe care îl va repara Costel Țapu împreună cu prietenul său Florin, un foarte bun cosaș și un modest lucrător. Deasemeni, am de cărat în garaj lemnele lăsate la uscat, spre a fi mai aproape la iarnă când zăpada va troieni drumul spre șopronul cu lemne.

Dar câte nu am încă de făcut! Ordine în beci și în magazie, curățirea de rugină pe mai departe a gardului, de adunat ceva pietre pentru gropile ce vor fi făcute la construcția gardului, de cosit cu mica mea cositoare electrică prin grădina de flori, cât și unele mici reparații pe la stâlpii de susținere a scării spre etaj. Sigur că pe parcurs vor mai apărea și altele de executat.

Prin aceste lucrări nădăjduiesc să nu mai meditez la nimic, să uit, să desfid trecerea timpului și însingurarea mea. Am de câștigat o bătălie cu un dușman perfid și nu pot lăsa niciun gând să cedeze. În străfundurile cugetului găsesc răspunsuri față de orice acțiune care ar putea să-mi impieteze libertatea vieții. Nemernicii, nu cedezi!

9 septembrie 2013

Ieri a fost o zi de mare bucurie. A venit, așa pe neașteptate, Alina!

O săptămână a fost plecată, împreună cu soțul ei, Florin, la Moscova. A povestit ce a văzut, i-a plăcut, crede că e mai bine ca la noi, spune că lumea îl iubește pe Putin...

Prezența Alinei ne antrenează, pe mine și pe mama, ei la viață. Suntem bucuroși să o auzim vorbind. Are vervă când se referă la serviciul ei ori la politica vremurilor. Este ageră, stăpână pe sine și increzătoare în lupta pentru existență. O, dar cum încă nu mai este fiica noastră cea iubitoare!

La plecare îi dăm câte ceva să ducă acasă, ca fiind *de la mama*. Cici i-a făcut mai întâi prăjitura ei preferată din foi de napolitane cu cremă de zahăr ars și mieji de nucă, apoi i-a mai pregătit o ciocolată de casă cu lapte praf de Rarău la care a adăugat și un pumn de mieji de nucă ușor mărunțiți.

Eu am avut misiunea să le tai în bucăți potrivite și să le împachetez ordonat, fără să opresc nimic, așa cum a dat *ordin* Cici. De, mama tot mamă!

Când Alina a plecat, după amiază, noi părinții, ne-am tot uitat de-a lungul șoselei parcă vrând să o mai vedem, deși demult ne-a dispărut din câmpul vizual...

S-a dus, s-a dus...Am rămas ca de piatră. Cât mă adâncesc în neștire și în regretul că timpul nu-mi mai este prieten! Din ce în ce rămân, rămân tot mai în urmă...

Un gând totuși mă străbate ca o mare bucurie. Fiica mea pleacă spre viitor, înfruntă clipa, e zămbitoare. Când s-a urcat în mașină și a pornit de pe loc inspira

veselie, putere. Avea privirea senină și vie. Știe că o așteaptă neprevăzutul, dar nu se sperie. E o învingătoare. Așa să fie, Doamne!

14 septembrie

În calendar, notat cu roșu, scrie că e Ziua Crucii. Crucea fiind un simbol al credinței creștine, nu am voie, îmi spune Cici, să fac niciun fel de treabă. Îmi convine interdicția, căci afară este cam frig, doar zece grade, și simt nevoia, după mai multe zile de activitate fizică, să lenevesc puțin.

Către seară, dacă va fi senin, ar trebui să mergem la Mănăstirea Predeal spre a vedea, de acolo, *Crucea Eroilor* de pe Vârful Caraiman, monument închinat eroilor ceferiști căzuți în timpul primului război mondial, construit în anii 1926-1928 din inițiativa reginei Maria, care își va aprinde astăzi cele 300 de becuri. Această construcție, se spune, va fi nominalizată în Cartea Recordurilor. Mi-ar plăcea să o văd din Bușteni, dar ne rezumăm de a mai face cheltuieli cu deplasarea până acolo. Da, pentru mine, pot spune, că *am pus cruce* la toate!

Pier din existență, tot mereu, atâtea și atâtea frumuseți! Se îngustează drumul vieții, se întunecă orizontul așteptărilor, se năruie bucuriile!

Bătrânețe, cine te-a chemat, a cui născocire ești, cum de tu ești veșnică și cu vigoare ne iei voia, faima și speranța? În loc de a-mi croi planuri de viitor, mă obligi fără milă să-mi pipernicesc plăcerea zilelor! Ca să nu mai spun că te asociezi cu tot felul de rele și tronezi împreună cu ele peste demnități, sănătate, fericire; peste marea iubire de viață! Ori nu tu ești de vină, ci boala...

15 septembrie 2013

Ultimele nopți au fost răcoroase, iar zilele călduțe. Soarele este mai palid și seara vine mai repede. Pădurea și-a arătat deja simfonia culorilor de toamnă, ca un îndemn să o privești cu admirație, deși paleta de nuanțe poate semnifica, oarecum discret, că este și un plâns, un adio de la efemera viață a corolelor ce și-au desfășurat frunzele în lumina soarelui.

Nu vreau să asociez viața omului cu aceste manifestări ale naturii, dar și bătrânețea mea seamănă cu sfârșitul unui ciclu, doar că eu nu mai pot nici surăde, nici nădăjdui; nu-mi dă dreptul starea urâtă de boală.

Uneori, încerc să alătur ceea ce este frumos, energic și încrezător în jurul meu cu gândurile mele obsesive despre poziția de pacient, dar nu reușesc să mă conving eu însumi, să desfăd răul, să anulez orice prezent nefavorabil vieții.

17 septembrie 2013

Mâine mă voi duce la spital pentru a efectua cea de a treia cură cu Mabthera. Cum rezultatele analizelor obținute după prima administrare au fost bune, nu ar trebui să fiu îngrijorat de ceea ce va spune un nou examen hematologic.

Mă avertizează însă o meditație asupra acțiunii medicamentului, căci doar asupra antigenului CD 20 are efect, nu și asupra altora care au fost depistați la examenul imunohistochimic. Aceștia, mai puțin agresivi, nu vor reacționa, ne mai având un concurent mai puternic, nu vor ataca, nu-și vor potența acțiunea lor distructivă?

Poate că ar trebui să mă documentez, dar îmi este teamă să nu aflu, și de data aceasta, adevăruri care să mă neliniștească și mai mult.

Mai bine adopt necunoașterea, indiferența, nepăsarea. Căci toate fac parte din viața de fiecare zi, sunt la putere și par că ar conduce întreaga societate, de nici nu ai cui să spui ceva ori să primești o infimă compasiune...

21 septembrie 2013

S-au cernut ultimele zile prin sita îngustată de evenimente și-au trecut greu. Cea de miercuri, 18 septembrie, mi-a adus un rezultat hematologic la fel de bun ca și

cel de acum trei săptămâni, dar s-a împotrivit administrării curei a treia de Mabthera. Am făcut reacții alergice cutanate, așa că perfuzia a durat 12 ore, adică de la orele 15 până la orele 3 a doua zi. N-am putut apoi să dorm, încât toată ziua am fost adinamic, amețit, somnoros și cu cefalee. În următoarele două zile am rămas cu o stare de oboseală și cu dureri neliniștitoare în zona cardiacă, deși tensiunea arterială nu mi-a crescut deloc. Acum evit orice efort și stau în casă pe lângă soba pe care am aprins-o încă de la începutul lunii.

Afară sunt 5-6 grade C și bate vântul, iar ploaia e deasă mărunță și rece, dar mai ales neprietenoasă și parcă asociată cu toate bolile mele.

O, cât de mult am iubit ploile! Ploile de vară din Bărgan atât de așteptate, ca și pe cele de toamnă ori de primăvară care sugerau că vor fi câmpuri bogate...

Am venit de la spital nu prea încrezător, puțin deprimat. Chiar dacă medicul mi-a spus că splina mea s-a micșorat, examenul ecografic îi dă o dimensiune de 16,5/7 cm., deși doar o dimensiune s-a redus.

Întrebând pe doctorul Mihai Ciochinaru dacă numai antigenul C.D. 20 este combătut de medicamentul Mabthera, acesta îmi răspunde afirmativ și nu îmi confirmă că și alți antigeni depistați la examenul imunohistochimic vor fi și ei reduși. Această chestiune rămânând să fie *rezolvată pe viitor de știința medicală...* Dar ca o lovitură de măciucă îmi spune, neinspirat, fără să fi fost întrebat, că șansa mea de supraviețuire este mare, de 5-8 ani! Cum adică, îl întreb, de unde știți, cum măsurați și cu ce instrumente, această afirmație? *A nu, spune, statistic este demonstrat...*

Iată! Voi muri statistic! Vai ce bucurie mi-a dat! Nu peste un an – doi, ci peste cinci! Este urât să știi când vei muri! Cum aș putea să uit...

Necunoscutul ne este adeseori cel mai bun prieten!

24 septembrie 2013

Timpul scurs de la ultima însemnare s-a strecurat printre mici activități gospodărești, teamă grijulie față de activitatea inimii, care tot și-a mai expus durerile, și gândurile rămase oarecum pironite în afirmația doctorului Mihai Ciochinaru că mai am de trăit 5-8 ani. Desigur că nu-mi face plăcere să meditez asupra acestui aspect, dar fără voia mea revine în atenție când nu mă aștept sau este asociat cu chestiuni fără nicio legătură cu bilanțul meu de viață. Îmi amintesc de o precizare făcută de Doamna doctor Alina Roșca despre evoluția limfomului meu: *tratamentul are doar posibilitatea să țină în frâu mersul bolii, dar nu o vindecă niciodată complet.*

Eu, ca pacient, trebuie să înțeleg că pot contribui, prin atitudinea mea pozitivă, la prelungirea procesului de luptă față de afecțiune. Evitarea gândurilor împovărătoare și a stresului de orice fel trebuie să le am în vedere tot timpul.

Da, este corect, dar a realiza acestea este o adevărată știință de viață! O preocupare continuă, străină oarecum de realitatea imediată. Ceva mecanic, rigid, fără participarea propriului suflet. Se potrivește această conduită când ești în postura de a da sfaturi, dar atunci când este vorba despre propria ta existență, este de-a dreptul un adevărat calvar să te abții, să te faci că nu știi, că nu vezi ori că nu simți.

Vor fi fiind unii oameni care au această tărie de caracter și puterea de a-și arde în sinea lor suferințele ? Poate că vor fi și îi admir, dar eu nu mă pot înălța spre sublimul lor!

25 septembrie 2013

Copacii, florile au amintiri din anii trecuți? În lumea lor este cunoscută suferința? Eu mă gândesc la zilele mele care s-au dus și pe toate le regret, chiar dacă rareori nu mi-au fost potrivnice unui trai mai ușor. Acum sunt în situația de a mă controla sever în toate acțiunile mele și îmi este dificil să mă aflu, să mă educ, să mă cunosc. Vai, cât de greu este să te cunoști pe tine însuși! Și eu nu pot fi deloc liniștit...

Mă dor gândurile, mă dor! Cum să le evit, cum să mă ascund și să fug de ele? Orice aş face ele mă urmăresc, mă pun în fața oricăror împotriviri ca vașnici inamici. Tot timpul sunt în stare de război. Chiar dacă în aparență manifest o atitudine regresivă, sunt îndemnat din răspuțeri de forțe interioare salvatoare. Învăț să trăiesc, țințesc să înving!

29 septembrie 2013

Mă gândesc că ar trebui să scriu din vreme o postfață la aceste însemnări. Într-o zi oarecare, nu se știe când, nu se va mai putea scrie nimic. Nu vreau să fie un sfârșit neterminat, întrerupt brutal, schilodit în exprimare, rațiune și viziune. Poate că ar trebui să aștept totuși până când voi termina tratamentul cu Mabthera și după un examen tomografic, medular și încă altele, când voi cunoaște sensul parcurs, să concep încheierea notațiilor făcute încă de la punerea diagnosticului agresiv.

Consider că o asemenea abordare este absolut necesară, căci va trebui să mă judec, să reflectez, să analizez modul în care am reacționat, indiferent de rezultatele tratamentului. Concluziile ce se vor desprinde trebuie să poarte blazonul demnității, al sincerității și al obiectivității.

Că va trebui să recunosc că am fost un fricos, un laș în marea luptă cu o boală perversă ori că, din contră, nu am cedat, nu am disperat, chiar dacă am mai căzut uneori prin șanțuri de neîncredere, nu mă va restrânge în intențiile mele de a face cunoscută lumii poziția pe care am avut-o, în aprecierea mea, desigur, subiectivă, dar din inimă redată. Notele mele trebuie înțelese că și eu sunt doar un biet om, o ființă firavă a naturii, că nu sunt înzestrat cu puterea de a chema zeii să mă protejeze, să asculte de nevoile mele.

30 septembrie 2013

Când am început să notez primele gânduri după precizarea nefericitului diagnostic, pe data de 18 septembrie 2012, evitam să fac referiri directe la starea mea de pacient. Preferam să generalizez simțămintele, să le abstractizez de cele mai multe ori în metafore, aforisme și cugetări mai puțin precise sau nu totdeauna referitor la situația mea. Deși nu ocoleam sinceritatea, mă situam, într-un fel, într-o poziție de observator oarecum distant, parcă neimplicat direct în procesul, nu ocolesc să-l numesc, morbid.

Abia după ce am pierdut în calculator cele mai multe însemnări și am început să rescru, pe data de 27 ianuarie 2013, am adoptat un stil mai direct, o conduită, cred, mai apropiată de înțelegerea omenească, punând în prim plan trăirea reală, concretă cu impresiile, suferințele și de multe ori cu desmățul răutăților care m-au neomenit.

Sunt pe deplin conștient că pentru mulți oameni nu este abordarea cea mai corectă, că inspiră neliniști și chiar repulsie față de zbaterea mea adeseori neputincioasă, pesimistă și adeseori refractă la posibilitatea unei vindecări. Acestora le cer iertare, dar nu pot să mă ascund, să evit a mă face cunoscut, așa cum cred că sunt, să apelez la un pozitivism de împrumut care să-mi înalțe un podium din mucavaa bravurilor de ocazie.

Nu îndemn pe nimeni să prefere o asemenea cale! Este destul de facil să te postezi în centrul unor evenimente dificile pe care să le învingi cu faima încrezătoare a reușitei. Personal, prefer un labirint dureros al expunerilor așa cum îl oferă viața, cum îl simțim că ne afectează existența.

1 octombrie 2013

Zi posomorâtă, rece, îngândurată și parcă nemulțumită. Ploaia înfrigurată s-a transformat în ninsoare. Este prima din acest an. Prea devreme! În grădină mai sunt multe flori, copacii din jur sunt cu frunzele verzi, în contrast cu fagi din pădure îngălbeniți și însângerați.

Mă gândesc că iarna trecută am suferit cumplit din cauza Zonei Zoster de la piciorul stâng și nu prea am luat seama cum s-a derulat mersul vremii. Toate greutățile casei le-a suportat Cici, ca o adevărată luptătoare. Acum, mai înzdrăvenit, am preluat eu o serie de activități, dar mă simt amenințat de nămeții ce vor veni. Nu cred că ar fi bine să-i înfrunt, știind că durerile pe care le-am simțit cu un an de zile în urmă s-au datorat înrâncenării troienilor de a se forma zi și noapte. Ce de ninsori sunt la Predeal și cât de neputincios am devenit spre a le mai putea face față!

Și a nins de s-a albit totul împrejur! Zăpada umedă și grea s-a depus peste flori și peste frunzele pomilor, încât crengile s-au încovoiat până aproape de pământ ca o îngenunghere, ca o rugăciune.

M-am dus după amiază, când s-a mai potolit ninsoarea, să scutur merii și corcodușii, liliicii și sumedeniile de arbuști, și mlădioasele flori de toamnă, și micuții trandafiri plini de boboci visători...Parcă m-au primit toate aceste vietăți ale naturii cu suspine de ușurare și cu scâncete de regret pentru ceea ce au pățit.

După ce am făcut și unele potecute prin zăpadă, am intrat în casă, răsuflând ceva mai anevoie, dar bine dispus. Măsurându-mi tensiunea arterială, constat că nu am motive să mă alarmez față de efortul depus. Astfel, presiunea sistolică a fost de 11,7, cea diastolică de 7,3, iar pulsul de 80 pulsații pe minut.

Pot spune deci că par un om sănătos și chiar bun de muncă! Uit că sunt bătrân, îmi pare că am făcut o treabă importantă! Abia aștept ca spre sfârșitul lunii octombrie, după ce voi efectua și a patra cură cu Mabthera, să fac testul de efort, Sper să am motive să fiu mai optimist, desigur, atât cât îmi îngăduie vârsta, latența bolilor și propria mea neîmpăcare cu limitele existenței.

2 octombrie 2013

Iarna s-a instalat temeinic. Cu ce-a mai nins noaptea trecută și astăzi, stratul de zăpadă să tot fie de 25 cm. S-au sufocat sub neaua umedă și rece toate florile, iar unele crengi de la măr s-au rupt, așa încărcate de frunze și ceva merișoare verzi-roșietice tremurânde de frig sub căciule de zăpadă. Și falnicele ramuri de la molizi s-au arcuit spre sol sub povara albă ca aripile cloștilor, de parcă vor să protejeze cetina ca pe niște pușori.

Cum după activitatea de ieri m-am simțit bine, chiar dacă am înregistrat după efort un puls de 80 pulsații pe minut, toată ziua mi-am făcut de lucru prin curte, ridicând de sub zăpadă diferite plante pe care le-am sprijinit și legat de araci. Preocuparea îmi dă sentimentul că sunt util, că salvez de la dispariție viață, că aș fi un tămăduitor la fel ca un medic. Mă bucur că pot face treabă și că pot contribui ca un om pe deplin sănătos la ceea ce nu este bine orânduit și nu este pe placul nimănui, cu atât al meu însumi.

Aș vrea să scriu mai mult, să spun că totuși mă simt izolat, însingurat și neștiut, dar nu găsesc destul îndemn să o fac. Uneori, îmi pare că sunt epuizat, că nu mai am nimic de comunicat, că simțirea lânzezește, că se ascund de mine și ideile, și cuvintele...

Te-ai stins scânteie de înalte imbolduri? Cum te mai înteteai să mă cuprindă văpăi de bucurii, de ideluri și de înălțări! Ce dacă eu nu mai sunt la fel de entuziast și doritor de sclipitoare virtuți? Tu nu mai ești aceeași? Îmi pareai că ești sublimă și nemuritoare, și nu pot să cred că nu ești imună la durerile omenești. O Divino! Părjolește-mă din nou cu simțirile tale! Vreau să cred că nici n-am fost vreodată bolnav

4 octombrie 2013

Iarna tronează ca un dictator! Este stăpână peste tot, nopțile scad temperatura până la -5 grade C., iar zăpada a înghețat temeinic peste sufletele vegetale întemnițate și degerate.

Nu mai am ce să fac pe afară, mă aciuiez pe lângă soba din bucătărie și moșai îngândurat. Nu mă doare nimic, nu mă alarmează nici inima și nici malignitatea limfomului. Am totuși momente în care mă simt obosit, indispus, adinamic. Deduc că sunt simptome ale bătrâneții. În fond și ea este o stare de boală. Și dacă este așa, se poate trata? Cu ce anume? S-ar vindeca complet ori ar fi doar o amăgire, ca atâtea altele întâlnite în viață? Nu știu cum să ripostez. Poate că un suflu de tinerețe mi-ar fi ca o înviere, dar Divinitatea nu mi-l dă...

Desprind însă imagini din trecut și mă simt mai bine. Amintirile se pare că au păstrat din vigoarea vieții puterea de a tămădui orice.

5 octombrie 2013

Gerul nopții a coborât la – 10 grade C. Au înghețat complet toate florile și frunzele. Odată cu ele inima mea a simțit nevoia, vorba cântecului lui Bogardo, de a fi *acoperită cu ceva*. A fost ca o supărare în plus venită când nu te aștepti și nemeritată.

Dar să nu mă cufund în considerații prea triste! Alina chiar îmi reproșă că *de unde atâta pesimism?* Așa a văzut ceea ce am scris în însemnări, dar nu suficient de exact a simțit. Eu dacă nu aș fi pesimist în orice moment, nu aș putea fi un optimist incurabil, de cursă lungă, îndrăgostit nebunește de viață! Negând ceea ce nu este pe deplin bine, mă pregătesc de viitor. Așa înțeleg eu că pot fi un învingător!

6 octombrie 2013

Soarele s-a trezit mai de dimineață, încât de la primele ore dogoarea învăluie atmosfera. Până spre seară zăpada a început să plângă așa că porțiuni mari de teren mângâiate de razele calde își arată iarba verde emoționată de ce s-a întâmplat cu vremea zilele trecute. O iarbă, iarbă plină de viață! Tu ești ultima care dispare, tu ești prima care te ivești! Tu știi de unde apari, tu știi cum de supraviețuiești pe arșițe cumplite ori pe geruri năpraznice!

Dar nu numai atât! Iată ce încă mai poate: Pe drumul betonat, de intrare cu mașina în garaj, s-au produs odată cu trecerea timpului câteva crăpături prin care din adâncurile tenebroase au apărut fire de iarbă mici, firave, chinuite, dar victorioase; au izbutit, vor crește, vor lărgi strânsoarea, sunt veșnice! Ce nu le-a fost potrivnice? Au învins un iad!

Ar trebui ca și noi, oamenii, să învățăm de la umila iarbă. Personal, îmi este rușine că nu am, după cum s-a cam văzut, nici măcar puterea de viață a unui firisor de iarbă!

8 octombrie 2013

Mâine este ziua în care voi efectua cea de a patra cură cu Mabthera. Așa după cum au decurs evenimentele de când am început acest nou tratament, nu mă aștept la un alt rezultat decât cel favorabil.

Nu am emoții, mă simt oarecum liniștit și parcă indiferent. Nu că am obosit să aștept, nu că am certitudinea vindecării, dar o anumită stare de insuportabilitate mă stăpânește cu autoritate.

Nici dorința de a scrie nu mă anină, nu mai întrevăd stridentă nevoie de a spune, de a striga din răputeri că exist pe această lume, că nu mi-e străină, că nu vreau să-i fiu indiferent.

11 octombrie 2013

Reîntors de la spital după ce am efectuat cura a patra cu Mabthera, am bolit vreo două zile, având o stare de oboseală, adinamism și unele senzații de durere în zona cardiacă, cu un puls de 90, deși tensiunea arterială nu depășea 11- 12.

Și de data aceasta administrarea medicamentului a durat tot 12 ore, făcând la 7 ore de la începutul injectării reacții alergice cutanate mai pronunțate, care au necesitat aproape două ore de întrerupere a perfuziei.

Este demn de menționat că am plătit în întregime costul spitalizării, justificându-mi-se că *nu le-au venit fonduri* de la C.A.S. În total am achita suma de 540 lei pentru 24 de ore de spitalizare, cu un minim de analize. Eu meditez față de această situație că există multă minciună în acțiunile Guvernului Ponta, ca mai în toate altele distanțate de Liberali.

Și mai am de executat a cincea cură tot în această lună, pe data de 30, așa că rezervele financiare se duc, se duc...Totuși socotesc că am tăria să rezist la asemenea nemernicii sociale și nu mă voi lăsa, ca pacient, pradă unor influențe psihologice negative.

Am pe deplin forța să aștept rezolvarea acestei nedreptăți care urăște relațiile umane, la fel ca încă multe altele! Răbdarea mea țintește să înfrunte Timpul! E un dictat al optimismului meu pe care nu îl țin la vedere!

O, cât aș vrea să trăiesc într-o altă Românie! Într-o Românie regalistă în toate hotatele ei, în toată splendoarea sfintei dreptăți!

12 octombrie 2013

Sunt zile călduroase. Toamna a revenit din pribegie și pare că vrea să ceară iertare că n-a putut să potolească ninsorile din zilele precedente.

Mă simt ceva mai bine, fac unele treburi prin marea ogradă în care, prin vremuri de demult, pătrundea carul cu boi. Într-un fel mă mir că totuși mi-a scăzut atât de neașteptat, de neînțeles și de neadmis puterea de reacție și entuziasmul de a înfăptui lucruri trainice. Doamne, deși am 79 de ani și 101 zile nu credeam, până foarte de curând, că sunt neputincios, slăbit și bătrân. M-au năpădit nu doar bolile, ci și rănilor anilor atât cele fizice cât și cele ale sufletului! Unde sunteți voi năvalnice clipe ale existenței?

Parcă ieri am fost puștanul care se simțea chemat de glorie și vrăjit de poezie!

Bătrânețe și boală! Oare care predomină? Ele sunt dușmane aprige ori sunt prietene la cataramă? Simt că nu se resping, că se potențează reciproc, îndrăgindu-se cu ardoare. Unde ești tu bătrânețe – nțelepciune? Și tu ai ajuns să trădezi?!

14 octombrie 2013

Este ziua Sfintei Parascheva. Am văzut la posturile T.V. cum zeci de mii de oameni stau la rând foarte multe ore spre a putea să se închine la moaștele acesteia. Îi înțeleg și nu îi înțeleg! Aceștia au credința fermă că vor fi ajutați să răzbată prin greutățile vieții și acest fapt este benefic pentru starea și situația lor. Se simt fericiți, nu le este necesar să judece mai mult! De vor percepe că le-a fost mai bine, vor fi și mai credincioși.

Eu nu sunt printre acești oameni simțitori de sfîntenie, dar nici nu știu unde mă aflu. Vreau și cred că mă voi face bine prin mine însumi, printr-un hazard poate medical, dacă nu științific ori printr-o Forță Supremă pe care nu o pot atribui unora care au fost oameni muritori. Dacă este Dumnezeu, atunci depind de El și-i aduc închinarea mea în toate gândurile pe care le am. El este dincolo de existența umană, de Timp și de Spațiu. Este ceea ce nu vom putea înțelege niciodată. Tocmai de aceea cred în El. Fără existența Sa ar fi în sufletul meu mai multă durere, iar în lume răul ar fi de nestăvilit!

Oare oamenii care s-au îmbrâncit disperați să atingă moaștele se simt mai aproape de Dumnezeu sau El este mai aproape de ei? Sunt aceștia mai puternici în acest fel?

Poate că eu greșesc! M-am format într-o gândire și este prea târziu să fiu altfel. Acesta sunt: fericit și nefericit, credincios și păcătos, încrezător și suspicios, puternic și firav. Sunt de toate și nimic. Sunt al vieții care m-a creat, iubitul și supusul

ei pentru care am divina obligație de a trăi! Mă simt chiar o minune a ei! Ce mare bucurie!

16 octombrie 2013

Mereu găsesc câte ceva de făcut. După mai multe ore de activitate fizică, tensiunea arterială și pulsul sunt în limite normale. Simt că este bine. Dacă nu m-ar dura încă artroza glesnei de la piciorul stâng, aș putea spune că nu mai am nimic. Cordul pare că s-a întremat, iar limfomul malign probabil agonizează...

Plutesc de cântă timp într-o atmosferă de liniște nefirească, prea calmă, o excludere a agitației. Poate că trebuia să scriu o liniște apăsătoare, prevestitoare de rău. Am această tendință de a pune în evidență mai întâi o situație neplăcută, o amenințare în viitor dacă în prezent este absentă. Abia după ce judec această posibilitate sunt capabil de a avea o speranță. Optimismul vieții mele se întrupază din suferințe. Astfel este mai puternic, știind urâtul, răul, nedreptatea.

Poate că însuși optimismul, ci nu teama, mă face să stau de veghe, să pândesc ca nu cumva răutatea să mă găsească nepregătit, să nu am o reacție potrivnică pe măsură.

Este un fel de a învăța să trăiești, existența fiind nu doar o permanentă înălțare în demnitate, ci și o neconținută luptă pe toate fronturile vieții.

Și această zi va trece tot în liniștea pe care o simt împovărată, dar pe care încerc să o eliberez, împodobind-o cu puterea cugetului de a spera mereu la mai bine!

18 octombrie 2013

Spre seară telefonul fiicei noastre, Lidia – Alina, l-a făcut să sune pe cel al nostru: *Venim!* Da, pe la orele 22 au sosit cu noua lor mașină cu care au fost astă-vară în Elveția, o Scoda - Octavia de culoare maro, pe care eu o găsesc destul de confortabilă și chiar împozantă. Personal, nu îmi mai doresc așa ceva, dar mă bucur pentru ei. O strângere de inimă îmi amintește că am pătruns mai demult în lumea puțin frumoasă a renunțării de orice fel!

Venirea Alinei împreună cu soțul ei, Florin, a fost pusă la cale de mine încă de la ultima ei vizită, căci mâine mama ei și soția mea, Cici, împlinesc vârsta de șaptezeci de ani. Evenimentul desigur că trebuia sărbătorit într-un mod aparte față de altădată.

Unele mici cadouri, un tort de toată măiestria, un aranjament floral rustic, alături de cei șapte trandafir roșii oferiți de mine în cursul dimineții au distins seara până târziu după miezul nopții, făcându-mă să uit de starea mea, ba chiar am băut un pahar de vin roșu, după care nu am simțit nimic neplăcut. De, nici nu se cădea să nu fiu în deplină putere tocmai la un asemenea eveniment!

S-au scurs anii tineri și iată-o pe iubita vieții mele cu părul cărunt, senină și plină de dragoste față de familia ei! Ce o fi simțind în acest clipe nu putem ști, dar deducem că dincolo de aparenta liniște se ascunde tumultul unei vieți cu aspirațiile și regretele avute. Existența ei a înfruntat împreună cu mine un regim politic neîubit, îndurerat și ucigaș. Ne-am trezit într-o revoluție populară înrezători în destinele țării. Deziluziile n-au întârziat să apară! Acum comentăm zilnic evenimentele sociale și politice, și așteptăm ca poporul român să învețe a-și alege mai bine conducătorii. Într-un fel, ne place să ne iluzionăm...

19 octombrie 2013

Ziua bucuriei s-a frânt spre după-amiază când copii noștri au plecat la București. De mâine vor relua preocupările lor implantate în lupta pentru existență atât de acerbă a acestor vremuri.

Noi suspinăm și lacrimăm privind cum rămânem singuri, îndurerați și lipsiți de elanul tinereții. Stând aici, ne limităm trăirea, ne-am condamnat !

Încerc să mă comport, pe cât pot, în mod firesc, fără să-mi expun niciun gând de regret, pentru a nu o întrista pe Cici, încheind măcar astfel ziua ei de naștere care s-a petrecut în această casă, unde ne aflăm acum, destul de aproape de pădurea îngândurată și străină de noi. De ce vom fi venit aici? E un loc pe care nu-l vrem și, parcă, nu ne vrea...

20 – 23 octombrie 2013

Zile în care tensiunea mea arterială și glicemia sunt în limite normale. Mă simt întremat fizic și execut diferite treburi ușoare. Am chemat niște meșteri să-mi toarne un strat de beton pe drumul de la intrare în curte și să repare unele jgheaburi de la acoperișul casei. A trebuit să stau pe lângă ei, i-am tratat cu țuică și cafea, iar la prânz cu friptură și bere. Plata: 200 de lei drumul și 120 lei pentru cele cinci dezlipiri la jgheaburi. Treabă făcută oarecum bine la drum, proastă la jgheaburi; două din ele deja picură de a doua zi, când bruma se topește. Cârpaci!

Nu mă supăr, evit să-mi fac sânge rău! Mai trebăluiesc făcând ordine prin sură- magazie unde mai păstrez tot felul de scule care au fost ale socrului meu, meșter bun și strângător! Nu uit să sap câte puțin în spatele casei unde sunt patru brazde cam de 4-5 metri lungime fiecare. În două intenționez să pun usturoi și arpagic, iar celelalte vor rămâne săpate pentru la primăvară, ca pământul să se mărunțească foarte bine.

Nu mă mai gândesc la bolile mele. Îmi este teamă să nu descopăr iar vreo hibă care să mă îngrijoreze și mai mult. Parcă îmi impun o stare de indiferență, de nepăsare față de mine însumi. Am obosit să fiu trist!

Viața are nevoie de bucurii, de voioșie, de mângâierea vorbelor frumoase!

24 octombrie 2013

Nu mi-a plăcut deloc *munca voluntară* pe care comuniști te obligau să o execuți! Înainte chiar de a începe cursurile universitare, în anul 1961, am fost trimis să culegem porumb la o unitate agricolă din județul Galați, pentru o lună de zile. Toți studenții se simțeau umiliți. Personal, nu am cules niciun știulete de porumb. Cunoscând mai demult unitatea, am fost repartizat să ajut medicul veterinar la executarea vaccinărilor. Cam la fel s-a întâmplat și în anul doi de facultate, când a trebuit să mergem pentru o zi în împrejurimile Bucureștiului.

Trecând în anul trei, primim o trimitere cu trenul la o unitate agricolă colectivă să recoltăm porumb. De data aceasta, curios, m-am urcat în tren fără reținere, împreună cu grupa mea de studenți, 3117, a cărui șef eram,. În vagonul necompartimentat în care ne-am suit, mai era o grupă de studenți, tot în anul trei, de la Agronomie. Cum nu urma să călătorim prea mult, priveam cu interes câmpurile care se perindau prin fața ochilor. Deodată, mă pomenesc îndemnat să servesc o prăjiturică de către una din fetele aflate pe canapelele alăturate celor alor noastre. Am rămas înmărmurit! În fața mea era un înger! O minune de fată! Zâmbitoare, cu ochii mari și ușor migdalați, cu părul aranjat într-un coc înalt care o făcea să semene cu Domnișoara Pogany a lui Brâncuș. O față blândă, o cumințenie, mă privea și ea mirată de uimirea mea.

Din acea clipă, ca o străfulgerare, mi-am zis: Ea este! Pe ea o căutam, este aleasa vieții mele! Da, așa a fost fă fie! De data aceasta munca voluntară mi-a luminat existența! Peste un an de zile, pe 24 octombrie 1964, ne-am căsătorit, nunta având loc la Brăila. Ființa de care vorbesc este iubita mea soție, Cici, mama fiicei noastre dragi, Alina. Viața împreună nu ne-a fost ușoară, dar am răzbit ajutându-ne, înțelegându-ne, iubindu-ne! Am fost și suntem fericiți!

Ce vreți fi vrând voi răutăți de la mine? Nu înțelegeți ce vă spun? Sunt pe deplin departe de voi, fericit! Ați invadat sănătatea mea, dar în fericire nu puteți

pătrunde. Accesul vă este interzis de sufletul și de cugetul meu! Eliberați atmosfera, pieriți din prejma umană!

25 octombrie 2013

Urc și cobor repetat scările până la etaj, pentru a forța articulația glesnei bolnave să facă mișcări mai ample. Un tânăr mă vede și-mi face semne cu mâna din mașina sa neagră, frumoasă, strălucitoare. E un fel de salut, nu de bun găsit, ci de adio. A trecut, m-a văzut, s-a dus! Pentru o clipă m-am revăzut când conduceam mașina mea Cielo, pe atunci o noutate în România. Nu am însă regrete. Știu că nu se mai poate să fiu tânăr. În acest sens nu există speranțe! Ba, îmi pare că ar fi chiar o necuviință să le mai am. Și speranțele au o limită. Tinerețea s-a dat omului să nu se repete nicidată.

Pot spune deci că bătrânețea s-a instalat pe deplin în cugetul meu. Ceea ce nu ne dorim, deși ar fi minunat, este o supremă renunțare. Nu un abandon, nu o durere, ci o împăcare ca o rugăciune.

29 octombrie 2013

Ziua de mâine mă va duce la spital pentru a efectua a cincea cură cu Mabthera. Nu sunt neliniștit, dar un gol în percepțiile mele se instalează treptat, făcându-mă să nu vreau a ști niciun răspuns, oricare ar fi el. Nu am cunoștințe despre bravurile acestui medicament- anticorp, încât nu pot să-l acreditez că poate fi cu siguranță salvator.

Oare depinde și de mine, de încrederea pe care i-o acord, de autostimularea reacțiilor intrinseci? Da, cred că există cu siguranță o interdependență. De ce nu ar dispune ființa și cugetul meu de puteri pe care nu le putem percepe în mod obișnuit? În medicină se spune că nu sunt boli, ci că sunt bolnavi, fiecare om reacționând oarecum specific sieși. Cum ar fi ca eu să fac excepție? Cred în mine! Este o șansă a mea pe care mi-o acord ca pe o virtute a victoriei.

30 octombrie 2013

De la orele zece sunt în spital. Ca de fiecare dată, aștept cu nerăbdare rezultatul examenului hematologic. Acesta îmi spune cum evoluează procesul malign al sistemului meu limfatic - imunitar.

De necrezut! Rămân perplex. Numărul leucocitelor, responsabile de lupta antimicrobiană, a scăzut la 3900, evoluția lor fiind în continuă scădere, de la 5690 după 25 de zile de la începerea tratamentului cu Mabthera, la sub 4000, minimum normalului. Chiar și numărul de hematii a scăzut de la 5,3 la 4,8 milioane. Cum, am ajuns de unde am plecat? Nu găsesc nicio explicație, nu știu de ce regresez în lupta cu perfida maladie.

Există oare în știința medicală conceptul de autoanticorpi antianticorpi? Produc o asemenea anomalie încât anulez efectele medicamentului proteic cu rol de anticorp care distruge celulele canceroase limfocitare de tip B – antigenul C.D.20?

O, asta a mai rămas! Singur să nu vreau să mă vindec! Să fiu eu însumi împotriva vieții mele? Ce ironie a sorții!

...Și doctorul nu mai vine...și nu mai vine, și este târziu, trecut de orele 13. Îl aștept ca pe un mesia, să mă lămurească, să-mi deslege Gordiana dilemă...

Teama unei posibile nereușite a tratamentului și de această dată se instalează cu insistență. Nu mă regăsesc, mă pierd în meditații confuze...

Dar, apare! Doctorul îmi palpează zona abdomenului în partea stângă, după ce îndoii genunchii și inspir puternic. Îmi spune că splina nu se mai simte deloc la palpare... Mă bucur, dar nu prea îmi vine să îi dau crezare. Prea a dispărut, prea nu o pot corela cu scăderea leucocitelor atât de brutală!

Rugându-l să-mi explice de ce se constată o leucopenie și chiar eritropenie, mă lămurește direct, sec, convingător: *Rituxinab- Mabthera- produce în mod obișnuit asemenea fenomene. Dacă se vor accentua reacțiile, vom rări perioadele de administrare le 30 sau 45 de zile. O să vă dăm un prospect al medicamentului de la farmacia noastră să vă lămurii pe deplin.*

Față de temerea mea privind producerea de anticorpi antianticorp îmi spune că există asemenea procese, însă nu este cazul la mine... A pleca degajat, rece, dacă nu chiar distant!

Citesc cu interes instrucțiunile de folosire a medicamentului. Multe precizări le știam de pe internet, dar lectura mi-a adus multe noutăți despre reacțiile adverse, pe care nu știu să le fi reținut din documentarele anterioare. Unele nici nu le credeam posibile. Pot spune acum că mă simt chiar norocos că manifestat atât de puține reacții adverse. De data această neștiința, ignoranța m-au făcut să mă alarmez mai mult decât trebuia! A nu dispera este prima condiție în a reuși! M-am pierdut prea repede. Ineficiența primelor două tratamente m-a determinat să acuz fără temei, oarecum irațional, noua conduită terapeutică.

Este încă un semn de slăbiciune, de nerăbdare, de nechibzuință!

3 noiembrie 2013

După revenirea de la spital, m-am simțit ceva mai bine, starea generală nefiind influențată ca la administrările precedente de medicamente. Nu mă pot însă concentra să scriu zilnic despre modul în care percep condiția mea de boală. Faptul că nu simt dureri și nici activitatea cardiacă nu mă neliniștește prea mult nu constituie o detașare care să mă îndemne la reflecții. Parcă se simt în mine reacții de protecție față de exagerate sau neadecvate atitudini optimiste.

Prefer să nu mă gândesc, să am activități fizice care să nu mă solicite nici la efort, nici la preocupări mentale. Așa că prefer să execut lucruri simple, ușor de îndeplinit.

Desigur că nu mă recunosc, că nu mă simt în apele mele, dar nu am de ales. Unde oare sunt? Ce va fi de nu mă voi putea regăsi?

Abia aștept să vină ziua următoare și să mă apuc de vreo treabă. Zile acestea sunt călduroase, cu soare blajin și foșnet de frunze ce cad din copacii care se grăbesc să ierneze, încât mă simt îndemnat să profit de toamna plăcută, hărnicindu-mi brațele și picioarele. Nu mă încurajez să fac la fel cu propria-mi judecată.

4 noiembrie 2013

O odihnă a cugetului mă îmbie să nu pun întrebări, să nu reflectez la starea de sănătate. Ori poate că este o ascundere față de mine însumi, neavând destulă forță să recunosc că mă văd orbecăind în atitudini descurajante. Tocmai de aceea caut refugiu în activități fizice în care să nu depun cine cine știe ce eforturi de gândire.

O asemenea treabă este și curățirea de rugină a gardului metalic ce împrejmuiește curtea și apoi ungerea lui, nu vopsirea ca în fiecare an, cu ulei ars negru și ușor de întins cu pensula. Cu muchiile unei pile mari răzui fiecare bară hexagonală, făcând două – trei mișcări verticale pe fiecare latură. La fel se întâmplă când folosesc pensula cu ulei. Mii de mișcări simple care se repetă mă fac să asud, dar nu obosesc aproape deloc, să nu prea gândesc la ceea ce fac.

Timpul trece încet, lucrarea fiind migăloasă. După două- trei ore de activitate mă opresc și fac o pauză pentru odihnă. Constantele activității cardiace sunt în limite normale, mintea limpede, buna dispoziție prezentă.

Când reiau activitatea, îmi programez cât să curăț și cât să ung cu ulei ars. Am renunțat să mai folosesc vopseaua, inclusiv emailul, căci în timpul iernii sunt degradate de sarea ce se aruncă pe șosea pentru dezăpezire. Sper să fie mai bine cu

ulei, dar voi trage concluziile abia la primăvară. Deocamdată îmi fac socotelile cât am de curățat. Sunt 56 de intervale între stâlpii din țeavă zincată de trei țoli și fiecare interval are 12 bare hexagonale verticale și două orizontale. Rezumând înseamnă că am de lucru la un număr de 756 de bare cu 4536 de laturi, plus stâlpii. Tot să am de lucru și la anu!

În toamna aceasta fac doar partea de gard de la șosea, plus porțile mari și cea mică de care sunt tare mândru, fiind construite la Uzinele Laminoru din Brăila, în anul 1999, achitând o sumă de bani deloc prea mică, dar a meritat!

În sinea mea, cred că activitatea fizică mă ajută să îmi mențin un tonus nervos viguros cu puterea de a găsi în străfundurile organismului resurse de a se opune invaziei diabolice a demolatorilor de viață.

De fapt, mi-a plăcut întotdeauna să am preocupări nu doar intelectuale, ci și din acele care presupun muncă fizică, activitate sportivă, plimbări prin pădure sau înot în apele fermecătoare ale Dunării, căreia n-am mai avut răgazul să-i mai spun cât o iubesc.

6 noiembrie 2013

Vremea a început să se răcească, plouă, bate vântul, este urât. Astăzi, pe la orele 16, urmează să mă duc la Domnul doctor Horațiu Rus pentru a efectua un test de efort. Proba testului o fac cu asistenta, Doamna Dana. Pe un cadru de bicicletă, după ce mi-a postat pe piept și în spate vreo zece electrozi, pedalez timp de câte trei minute, la un ritm constant, trei grade de dificultate. Realizez testul apoi încă trei minute rămân în repaos pentru a măsura și reacțiile de revenire la normal. Testul de efort este un exercițiu din care se deduce consumul de oxigen la nivelul inimii. Când circulația coronariană este îngreunată aprovizionarea cu sânge oxigenat este dificilă, încât nu se obține un rezultat pozitiv al testului.

Când doctorul Horațiu Rus îmi judecă rezultatele, furnizate de calculator pe câteva pagini de grafice, îmi spune că : *Este bine, neașteptat de bine!* Completează apoi, râzând, că pot să dau și zăpadă la iarnă, dar nu din tot Predealul, cu o unealtă mai mică...Îmi reamintește în cele din urmă că nu trebuie să mănânc *salamuri*, să iau aceleași medicamente prescrise mai demult și să beau bere fără alcool, căci conține multă vitamină B6 de care am nevoie.

Am dedus din acest examen că eventualele strangulări ale vaselor coronare, prin depunere de colesterol – ateroame – nu ar fi prezente... E un fapt care mă bucură, dar grija îmi aparține, chiar fără să fi discutat cu medicul. Sigur, mi-ar fi și teamă să nu fiu precaut, pentru a nu risca deloc.

După această vizită medicală mă simt oarecum liniștit și îmi propun să las în plan secund atenția față de activitatea inimii, cel puțin ca preocupare cognitivă, deși nu-mi place că pulsul îl am către limita superioară a normalului, 70 – 75, ceea ce semnifică limpede că inimioara mea prea se agită, trăind intens evenimentele de fiecare zi. Parcă se grăbește să ajungă undeva mai aproape și mai repede, deși eu prefer un maraton... Este o datorie de viață!

7 noiembrie 2013

Am avut în viața mea nefericirea de a sărbători în această zi *Marea Revoluție Socialistă din Octombrie*, 1917, din Rusia. O, ce silă simțeam, deși nu eram decât un copil! Tot ce venea din Rusia știam că este putred și criminal. Nu poporul rus, ci comunismul pe care îl uram din instinct, din ce știam de acasă și din ceea ce șoptea lumea, mă făcea să fiu un încrâncenat opozant chiar și față de manifestările false și lingușitoare ale unor compatrioți- niște secături!

Când mă gândesc astăzi că am scăpat de această nemernicie mondială, mă simt mai puternic, intuiesc că mă vindec chiar și de cancerul devastator la fel ca și comunismul. Unul - o ură față de viață, altul - un dezastru social!

Da, de când mă știu, față de orice boală am avut o convingere intimă, puternică și ascunsă că voința mea poate dicta prin intermediul cugetului ca organismul să învingă suferința. Simplu fapt că voiam, îmi dădea tăria de a învinge. Nu-mi explicam cum anume se petrec mecanismele întremării, dar nici nu încercam să deslușesc. Era ca o taină a mea, ca o știință, ca o putere intimă. Posedam o stare de beatitudine care îmi dădea forță să discern răutatea, să mă comport totdeauna ca un învingător. Tocmai de aceea îmi îngădui să afirm cu toată convingerea că depinde de noi să răzvim din în cele mai dificile situații.

A vrea este toată reușita vieții!

13 noiembrie 2013

De mai multe zile bolesc prin casă. Nu știu exact dacă am răcit sau am o gripă ușoară. Temător să nu fac complicații, mă tratez și cu augmentin, o penicilină cu spectru larg, evitând să ies afară. Nasul îmi curge, mă doare în gât și tușesc, capul îmi pare greu și strănut la orice senzație de frig. Temperatura este normală, iar starea generală, deși nu este afectată în mod evident, nu am imbolduri de nicio acțiune entuziastă.

În situația mea, doresc să mă știu vindecat cât mai repede, dar vorba din popor: o gripă netratată trece abia într-o săptămână, pe când una tratată trece în șapte zile. Am reacționat destul de rău față de durerile laringiene, căci deși am început tratamentul repede, încă din prima zi, nici după cinci-șase zile nu au cedat manifestările, fapt ce mă face să cred că nivelul scăzut de leucocite, cu rol antiinfecțios, este cauza aceste persistențe a bolii.

Desigur că mă îngrijorează această situație, căci ea se poate manifesta în multe alte ocazii similare. Cum oare să-mi impun voința, cum să stimulez reacțiile organismului și să obțin o stare cât de cât normală? Este destul a vrea? Poate că ar fi și mai greu dacă nu a-și dori să dictez regres bolii!

14 noiembrie 2013

Am impresia că grija mea din aceste ultime zile a fost amplificată de impulsurile nervoase pe care mi le-a produs tot felul de știri urâte despre președintele țării noastre, Traian Băsescu. Nu doar că este un așa zis guvernator la Cotroceni, căci titlul de președinte l-a pierdut anul trecut, odată cu referendumul de destituire, când 7,4 milioane de cetățeni i-au spus să plece.

De curând am aflat că este și latifundiar, cumpărând 291 de de hectare teren agricol în inima Bărăganului, la Nana. O, Doamne, cum de ne-ai pedepsit cu un asemenea om în fruntea țării! Îl plâng virtuțile domniei și-n veci de ele nu va fi iertat, căci nu a meritat coroana României!

Oare nu cumva și apariția limfomului malign în intimitatea organismului meu se datorește influenței nefaste pe care acest individ lipsit de demnitate a reușit să o transmită nu doar mie, ci și unei întregi națiuni? Personal, mă simt umilit, insultat, agresat și înjosit de prezența sa la conducerea patriei mele!

15 noiembrie 2013

Mă gândesc că poate nu ar fi trebuit să asociez bolile mele cu persoana lui Traian Băsescu, de atitudini nedemne pe care le are. Nu găsesc însă suficiente motive să renunț la ceea ce am afirmat. În mod cert acest om impregnat cu atitudini dictatoriale – securiste imi produce o stare de stres care favorizează orice rău, făcându-l să se exalte și mai mult.

Nu există activitate, eveniment care să se petreacă în preajma sau în legătură cu mine fără să nu fi suferit influențe, abateri, deformări și îmbibare cu izul unor nefaste trăiri ori chiar împliniri de natură materială și spirituală.

În mod cert, de mai mulți ani, înainte de a mă fi îmbolnăvit de inimă sau de cancer, am fost nemulțumit, supărat și revoltat față de manifestările președintelui din ce în ce mai urâte, nedemne, imorale și ilegale. Încă de prin anii 2008 – 2010 scriam în cartea *Cristale de cuget*, vol. II, aflat încă în calculatorul meu, despre *Președintele jucător* un număr de douăzeci și cinci de aforisme și reflecții, fiind întristat și scârbit față de manifestările lui. El mi-a afectat sănătatea trupului și libertatea cugetului!

Falsitatea pe care și-o arată mereu mai nedisimulat mă intoxică cu silă și dezgust, creând drum deschis oricăror nemernicii care să pătrundă în viața mea.

O Bărăgane, Bărăgane, cât de mult te-am iubit! În inima ta s-a implantat un venetic de suflet și de țară, un ciulin fără roade și otrăvitor, un teribil blestem pentru neamul românesc!

16 noiembrie 2013

Pe cât vreau să ocolesc gândurile mai puțin încrezătoare în evoluția favorabilă a bolilor pe care le am, pe atât unele idei mă obligă să meditez asupra a tot felul de influențe și situații ce mi-ar putea afecta starea de sănătate. Așa bunăoară, gripa sau răceala m-au făcut să mă tem de posibile complicații atât cardiace, cât și ale sistemului limfatic. La fel s-a întâmplat când după o masă poate nepotrivită sau o băutură prea rece am simțit unele dureri abdominale. O, mi-am zis, nu o fi de la splină, de la vreun ganglion mezenteric inflammat și în stare malignă? Și la o durere în regiunea cervică și toracică am suspionat ceva asemănător...

Parcă stau la pândă să pot depista din vreme orice intrus care ar putea să mă îmbolnăvească și mai rău! Este oare bine? Am o conduită, o reacție firească, normală ori mă pierd cu firea în mod nejustificat? Afectat de boli sunt curajos sau totul este pur și simplu lașitate disimulată în precauții?

Ce e cu mine? Cine și ce mai sunt? Trec printr-o perioadă de falsă liniște, se dospesc în ascuns năvăliri barbare asupra vieții mele?

Rățiunea totuși mă ceartă. Am multe dovezi că merg pe un drum bun și nu mă pot opri ori de câte ori mă împiedic de bolovanul unei idei nefericite...

20 noiembrie 2013

Ultimele zile s-au scurs cu preocupări cât mai diverse care mi-au înfrânat reflecțiile descurajante față de starea bolilor mele. Am fost la medicul de familie pentru a lua rețeta pe luna aceasta și o trimitere la Spitalul Oncologic pe data de 27 noiembrie. Explicându-i rezultatele testului de efort efectuat de curând, doamna doctor Delia Cioceanu nu s-a arătat prea curioasă și nici explicții nu mi-a dat... Nu am insistat, pentru a nu o pune, după cât mi-am dat seama, într-o situație jenantă...

Într-o altă zi am fost la Brașov pentru aprovizionare, împreună cu Cici. Desigur că ea a avut în vedere cumpărarea și a unor obiecte și produse pentru sărbătorile de luna viitoare, în timp ce eu m-am preocupat de partea legume- fructe, căci de mai mulți ani am renunțat, aproape în totalitate, la consumul de carne, cu excepția celei de pasăre și de pește.

Este de notat că toată viața, dat fiind și profesia mea, am consumat cantități mari de carne și îmi plăcea să spun celor apropiați că lingura, adică supele și ciorbele, a fost inventată odată cu sărăcia preistorică; atunci când halca de carne nu a mai fost destulă...Recunosc acum că o supă ori o ciorbă bine făcute sunt un adevărat răsfăț culinar. Ca să nu mai spun că legumele și fructele se găsesc pe lista produselor anticancer și a protecției cardiace. Într-un fel, pot spune și eu: Dă, Doamne, mintea românului cea de pe urmă! Și ca o destăinuire, e de afirmat că îmi pun speranțele în

modul de viață, de alimentație. Am citit undeva, mai demult, că sănătatea omului se află în farfurie. Ce frumoasă exprimare! Cu siguranță că este așa! Poate că o spun prea târziu, dar o spun cu toată convingerea. Unde ai fost înțelepciune? Cât de mult te lași așteptată!

24 noiembrie 2013

Știrile Meteo tot anunță că vreme se va răci și vor începe ninsorile, și chiar viscole. Nu mă bucură deloc evenimente ce vor avea loc. Pentru mine zăpada, chiar și atunci când se așterne după o ninsoare liniștită și cu fulgi mari ca-n trăirile copilăriei, înseamnă eforturi anuale de cinci-șase luni cât durează iarna la Predeal. În permanență drumul de legătură din șosea până în garaj, cam vreo 50 de metri lungime și lat de 2,5 metri, adică 125 de metri pătrați, peste care se poate depune un strat de 5-10 c.m. sau de 20-30 cm., după cum se îndură natura darnică, îl dezăpezeam aproape zilnic pentru a nu se depune un strat de nea peste altul și a putea înlesni topirea atunci când soarele își arata zgârcenia razelor. În cazul ninsorilor abundente, eliberarea drumului o făceam în două-trei zile, tăind în troiene cu lopata calupuri pătrate pe care le aruncam în părțile laterale.

Acțiunea era obositoare, dar nu mă văitam, nu era silnicie. Timp de zece ani nu am bănuir că va fi motivul apariției primelor dureri cardiace. O zăpadă, zăpadă! De doi ani m-ai potolit, m-ai învins!

Sau poate că m-ai oprit la timp. Dacă nu mă solicitai într-atât, procesul depunerii de ateroame ar fi continuat și s-ar fi generalizat! Oricum, nu te mai iubesc zăpadă! Poți să nu apari toată iarna, să mă simt ca-n țările calde...

26 noiembrie 2013

Dimineața a venit cu ninsoare. Fulgi mari cad neconținut din cerul mohorât. Peste un ceas totul s-a oprit. Au mai revenit însă fulguieli neputincioase până spre seară. Cerul parcă mocnește totuși ceva; stă să răbufnească în curând.

Stau în casă lângă soba fierbinte și meditez la ziua de mâine, când mă voi duce la spital să efectuez a șasea cură cu Mabthera. Nu am neliniști, nu am siguranță. Trăiesc într-o stare de așteptare. Nimic nu se plămădește în cugetul meu. Parcă și cuvintele au amortit, iar ideile lăncezesc în străfunduri.

O fi un simptom al bolii ori o manifestare a bătrâneții? Nu știu pe care din aceste posibilități să aleg. Niciuna nu-mi convine! Mai vreau entuziasm, putere, virtuți! Gânduri înaripate unde sunteți? În voi am investit idealurile vieții, în voi am speranța revanșei cu nemerniciile existenței!

Ultima suflare va fi a voastră, știu că nu veți ceda fără un adevărat război!

27 – 28 noiembrie 2013

M-am internat la Spitalu Oncologic pentru a efectua a șasea cură cu Mabthera. Încă de la intrare în secție mă găsesc cu Domnul doctor Mihai Ciochinaru cu care schimb câteva cuvinte de politețe și cu referire la ultimele manifestări ale președintelui *ales*, mare latifundiar...

După recoltarea probelor de sânge, doctorul vine să mă consulte: *Splina o simt la palpare de 2-3 cm. sub rebordul costal*. Nu-mi explică de ce la ultimul consult nu o simțea deloc, iar acum a reapărut. Să așteptăm și rezultatele examenului hematologic, îmi spune, apoi stă pe gânduri și mă anunță că în luna decembrie nu va mai fi la acest spital, urmând să plece, prin demisie, și nu va mai avea cine să mă consulte. Va trebui să merg la Spitalul Județean sau să mă duc la București acolo unde va lucra. Situația mi se pare dezarmantă și complicată întrucât aprobarea pentru tratament este dată pentru acest spital și va trebui să obțin avizul pentru în altă parte, ceea ce nu este prea ușor. Îmi mai sugerează că ar mai fi posibil să mă preia șefa secției, Doamna doctor

Carmen Oprea: *Să încercăm mâine dimineață să o abordăm, dar este foarte ocupată și nu are nici specialitatea de hematolog...*

Rămân multă vreme îngândurat și nedumerit. Am venit în acest spital, ca la o instituție, pe data de 18. 07. 2012 , iar acum după multiple tratamente trebuie să plec aiurea! Mi se pare nedrept și necinstit din partea spitalului. Dar poate că mă grăbesc, să aștept până mâine...

Nu a mai fost cazul! În cameră intră o doamnă în halat alb, cu fața rotundă, părul blond, cu un discret zâmbet risipit de priviri. Este chiar șefa de secție, Doamna doctor Carmen Oprea, care vorbește cu asistenta aflată aici. O abordez direct, spunându-i cine sunt și o rog să mă preia pentru următoarele trei ședințe de tratament, dacă va pleca doctorul Mihai Ciochinariu. Rostește simplu: *Desigur, nicio problemă, nu vă faceți griji!*

O ce vorbe calde, firești, îmbucurătoare! Unde-i neliniștea mea? Pe mine doar trebuie să mă acuz!

Este ora 13, încep perfuzia cu Mabthera. Cum va fi de data aceasta? Trebuie să dureze mai puțin administrarea și fără reacții negative, căci am experiență, vechime, sunt rodat...

Peste doar zece minute mă simt înfierbântat, fața îmi arde, respirația pare greoaie, inima îmi bate puternic. Ce se întâmplă? Nu este prea devreme și gravă manifestarea aceasta? Deodată intră asistenta Gina. Mă vede la față și-și pune mâinile în cap, apoi se repede la stativ și întrerupe perfuzia. Îmi face o *spălare* cu ser fiziologic timp de 15 minute și reluăm perfuzia foarte încet, cu 20 de picături pe minut. Menținem acest ritm până la orele 15 când îl mărim la 40 de picături.

După o oră nu apar reacții neplăcute, sunt optimist, poate că nu va mai dura până la miezul nopții. Mă plictisesc, postul T.V. Antena 3 iar nu are sonor, iar cele *băsisite* nu spun adevărul. Caut Discovery și mă încântă noțiunile tehnice și frumos expuse, pe subiecte interesante și variate. E bine. Parcă sunt și eu acolo, nici nu mă văd bolnav...

La orele 21 fără zece minute, când mai era de perfuzat cam 100 ml., mă simt înfrigorat, neliniștit, cu puternice frisoane în tot corpul, de zguduim tot patul. Mă învelesc cu două coverturi, deși în cameră erau 35 de grede. Nu reușesc să rostesc cuvintele în mod clar, frigul mă amuțește. Sun, și vine o soră medicală intrată în tură de curând. Oprește perfuzia și fuge să cheme o doctoariță care este de gardă. Încep administrarea de Gluconat de Calciu. Tensiunea este de 16, iar pulsul 100. Sunt și mai alarmat, căci nu am avut asemenea valori decât acum doi ani când am manifestat dureri în zona cardiacă.

Mi-am revenit foarte încet, abia după o oră și jumătate am putut relua perfuzia. Pe la orele 23 a căzut ultima picătură. Nu am putut apoi să dorm. M-am zvârcolit, ca și altă dată, evitând să interpretez ceea ce mi s-a întâmplat...

Dimineața eram adinamic, cu o ușoară cefalee, parcă puțin mahmur. Da, tensiunea arterială era numai de 8! Asistenta Gina îmi șoptește, conspirativ, că *îmi va face o cafeluță care o să mă pună pe picioare...*

Îi mulțumesc și după ce sorb deliciul din pahar, îi citesc, ca și în alte împrejurări, poezia *Țară de pripas* de Alexandru Vlahuță și *Balada vieții trecătoare* de Rabindranat Tagore. Îi plac, este entuziastă și se confesează, povestind ce îi mai fac copii, una din fete fiind la studii, în Anglia. M-am bucurat că am putut să-i aduc o clipă de bucurie.

La plecarea din spital îmi iau rămas bun de la doctorul Mihai Ciochinariu și reiau discuția cu Doamna doctor Carmen Oprea care mă reprogramează pe data de 18 dec. Părăsesc spitalul cu neliniște. Ceva, ceva îmi spune că nu am siguranța continuării

tratamentului tot aici, dar mă abțin să nu-mi induc singur o stare de inconfort, dacă nu chiar de stres.

Înainte de a părăsi orașul, mă duc la Direcția Veterinară unde are loc întâlnirea medicilor veterinari pensionari din Brașov, la care participam cu regularitate până când m-am îmbolnăvit. Am avut sentimentul că revăd vechi prieteni, le-am redat în câteva fraze ceea ce am pățit în ultimul timp. A fost ca o destăinuire, după care le-am citit aceleași poezii pe care le-am spus și la spital. I-am părăsit cu regretul că poate nu-i voi mai putea vedea prea curând sau...Acestor colegi de breaslă le-am citit de-a lungul câtorva ani în ultima zi de joi din fiecare lună unele din creațiile mele literare și tot lor le-am dăruit multe din cărțile publicate în ultima vreme. Lor le datoresc o apropiere sufletească pe care am simțit că mi-o oferă, tocmai când prieteni noi nu mai am, când singurătatea mă însoțește cu tristețile ei.

30 noiembrie 2013

Oare mi-a fost într-adevăr frică atunci când frisoanele îmi zguduiau tot corpul? Dar teamă de ce? De senzații neplăcute ori de moarte? Mă sperie, mă îngrozește moartea? Nu știu și nici nu vreau să aflu. Propriul meu răspuns nu mi-ar limpezi tulburătoarele meditații. Știu că sunt o ființă efemeră sortită să se dematerializeze în inexistență și nu am percepția că este o silnicie. Eu cred în nemurirea cugetului! Chiar dacă, poate că nu prea târziu, omul se va elibera de balastul genelor nefavorabile tinereții – vieții și va trăi secole, tot produsul cugetului, al conștiinței va fi cel puternic, nemuritor, universal. Ceea ce lasă cugetul este veșnicie, ceea ce emite conștiința este tot etern și penetrează spațiul ca un dictat! O fi având o lungime a ei de undă?

Oare unde este depozitată în noi puterea conștiinței? Ce este această în afară de ceea ce bâjbăim a crede? Ea are volum material ori este o formă energetică care se slobozește când vrem sau când nu mai are suportul material trecător? Am mai scris în aceste însemnări că eu consider conștiința și ca pe un purtător de mesaj în viitor.

Oare mi-a fost frică... Ce întrebare! Mai degrabă am simțit clipa nefastă că mă stăpânește, că nu îi mă pot împotrivi? Nu știu, este o confuzie, o ceață peste rațiune.

1 decembrie 2013

Fiind Ziua Națională, posturile de televiziune au lăsat disputele politice. Toate se întrec în manifestări patriotarde. Urmăresc mai mult Antena 3 care nu uită, cel puțin unii dintre moderatori, să amintească de monarhie. Da, ce păcat că am ratat șansa pe care am avut-o în 1989!

Spre sfârșitul zilei am auzit un scurt comentariu, că s-ar fi discutat în Parlament ca ziua de 10 mai să fie declarată sărbătoare națională. Desigur că ar fi o infimă considerație care s-ar cuveni acestei nedreptățite zile. Zi care a însemnat în primul rând adevărata naștere a României; deplina ei suveranitate, stat de sine stătător! Ce a urmat după această zi este numai o creație a ei înseși, sunt ficele sale, inclusiv formarea României Mari. Suntem datori acestei zile, celor care au făurit-o, jertfindu-se pentru ea! Este parte a patriei, are ceva nemuritor din sfințenia ei!

Această veste m-a bucurat, simțind că îmi bate mai bine inima, că sunt puternic și independent, că nu am o supunere față de nicio boală de care mă pot debarasa ca de reziduri ale existenței!

2 decembrie 2013

Ieri am scris ceva despre monarhie. Între timp mi-am amintit despre întâmplarea petrecută chiar în ultimele zile ale anului 1989 și care ilustrează nu doar o atitudine antimonarhică, ci o profundă manipulare a cugetelor și simțirii unor confrăți. Comentam, pe atunci, cu un grup numeros de cunoștințe, evenimentele petrecute în zilele Revoluției Române. Mai toată lumea prezentă îl slăvea pe Ion Iliescu și regimul

care se instalase la putere. Am susținut că ar trebui să reluăm șirul evenimentelor politice de la data obligării regelui Mihai I să abdice de la tronul României și să nu admitem că suntem o republică. O, a fost o adevărată împotrivire și vehementă acuzație! *Cum de pot avea o asemenea înapoiată și nedemocratică gândire! Cine să vină la conducerea țării, un om care a vândut țara rușilor și a plecat din țară cu vagoane de aur?*

Nicio explicație, niciun argument nu i-a putut face să înțeleagă eroarea în care se află! Întrebând pe unul dintre cei mai puternici opozanți de unde știe ceea ce afirmă îmi spune că : *Se știe, vorbește toată lumea, a spus-o Partidul, scrie în cărți...*

Dumnezeule, ce de oameni cu mintea înșelată de către comunismul prin care am trecut sunt și astăzi printre noi! Și au un tupeu urât, se consideră mari democrați, civilizați, chiar intelectuali!

Aceștia nu au suflet și nici demnitate și sunt mai bolnavi decât mine. Mă bucur că nu am ca ei păcatul unor asemenea gânduri și că mi-a dat Cel de Sus șansa să-mi port propria mea cruce, ci nu pe aceea a unui regim inuman și devastator de conștiință și de suflet! Mai bine canceros decât înșelat, mințit, batjocorit!

3 decembrie 2013

În garajul pe care l-am făcut lipit de spatele casei, de dimensiuni respectabile, nouă m. lungime, cu patru m. lățime, am depozitat pe rafturi mari tot felul de obiecte, dar mai cu seamă cărțile de specialitate și un număr de câteva mii de ziare, păstrate din primii ani de după revoluție. Intenția a fost ca după trecerea a mai multor ani să revăd ideile, părerile, conduitele unor oameni. Dacă ei și-au schimbat ori nu poziția politică odată cu trecerea timpului. Dar nu numai atât. Voiam să pot judeca cu răbdare și fără emoție evenimentele desfășurate în teribilul decembrie 1989. Trebuia să fie cartea mea de căpătâi după ce văpăile poeziilor se vor fi domolit...

Cam neputincios de doi ani de zile și poate neglijent, am constatat că printre maldărele de ziare s-au cuibărit o mulțime de șobolani care au forfecat și murdărit foarte multe ziare, făcând dificilă consultarea acestora în condiții bune. Nedumerit și supărat, am cărat în mijlocul curții întreg balastul acestor publicații și le-am ars cuprins de regrete.

Port sentimentul că am renunțat la o parte din propria mea viață. Cu siguranță că starea mea de boală din ultimii ani a contribuit și ea la acest insucces. Mi-ar fi trebuit răbdare, efort, perseverență și deplină obiectivitate pentru a putea realiza ceva demn de a fi de menționat. A fost ca niște lighioane de întuneric să pună capăt unor gânduri, solidarizându-se cu răutăți mai profunde și neiertătoare ale unui alt întuneric, acela al tristei nevieți. Bătrânețe, boală, lighioane! Ce de dușmani are tinerețea, demnitatea, fermecătoarea viață! Depind numai de mine să înfrunt dureroasa inexistență!

4 decembrie 2013

Acum câteva zile am asemănat conștiința cu sufletul sau chiar am spus că este o similitudine. Nu am răbdarea să caut o lectură despre aceste noțiuni. Mă mulțumesc cu ceea ce eu percep și mă bucur că am făcut această constatare. Nu este așa? Nu este exact? Posibil! Pentru liniștea mea îmi place să fie așa cum spun. Mi se pare că ar fi o altă cale de împăcare a științei cu religia. În acest sens am citit undeva că fără religie știința este șchioapă, iar religia fără știință este oarbă. E o frumoasă cugetare încărcată de adevăr, lipsită de orgoliu. Cred că ne naștem cu miracolul sufletului, percepem binele și răul, nădăjduind și desăvârșindu-ne ca ființe materiale și spirituale, întregind zestrea cu propriile ei creații.

Așa judecând, mă simt al nimănui, părăsit și nedreptățit. Boala mea este doar o încercare, o banală și neavenită persecuție a răului nepotolit de puterea conștiinței. Și

chiar dacă nu înalț ideea credinței, elimin tot ce nu este favorabil vieții. Cred că Dostoievski spunea: *Dacă Dumnezeu nu există, atunci orice rău este posibil!*

Ce ar fi lumea în aceste condiții? Dar care lume? Ar fi dispărut demult, Homo Sapiens s-ar fi pierdut pe sine!

6 decembrie 2013

Demult n-am mai găsit ghetuțe pregătite să primescă daruri de la Moș Nicolae! Fetița noastră a crescut, are răspunderi profesionale, o vedem destul de rar, tot timpul ne este dor să o avem lângă noi!

Sentimentul acesta religios, cu atât de frumosul obicei al darurilor pentru copii, îmi înzdrăveneste puterea, îmi potolește grija neliniștitoare față de bolile pe care le am.

Mă gândesc la aceste suferințe ca la un viitor neplăcut, amenințător. În acest clipe nu am manifestări alarmante, parcă aş avea forța să decid starea de sănătate. Este o siguranță a existenței situată totuși într-un echilibru instabil ce îngrijorează viitorul. Nu cel îndepărtat, neclar, confuz, ci viitorul imediat, neliniștitor, neprietenos.

8 decembrie 2013

Ultimele zile au fost friguroase, cu puțină zăpadă, cu vânt puternic. Față de iarna din nordul țării sau din vestul Europei la noi vremea rea doar mârâie ca un dulău nehotărât dacă să te atace sau nu.

Cum nu mai este nimic de făcut pe afară, mă uit la unele notițe de curs din vremea studenției pe care le-am găsit în biblioteca mea profesională din garaj, ce n-a mai încăput în casă. O, ce regăsire! Ce frumusețe de viață! Studenția este o pază a existenței. Răsfoiesc caiete de lucrări practice la botanică, la plante de nutreț, la histologie și la anatomie. Noțiuni, noțiuni atât de interesante, de vii, temeinic însușite la vremea lor, par că sunt din altă lume. Cele mai multe sunt de acum străine de mine, fără sens, inutile. Și cât de mult le-am iubit, admirat, sorbind cu nesațiul dorinței de cunoaștere.

Prea uităm, prea ne repierdem în ignoranță! Lectura îmi face bine, mă simt apropiat de tinerețe, n-am nicio manifestare impulsivă a bolii, iar bătrânețea parcă nici nu există.

Pe la orele zece din cerul mohorât începe să cadă liniștit fulgi mari de zăpadă. Și ninge, și ninge de se așterne în trei ore o pătură groasă de nea, cam de 15 cm. Și cum a început ninsoarea, tot așa de brusc a încetat. E ca o atmosferă de liniște, de odihnă și de siguranță. Îmi recapăt optimismul și mă gândesc să fac puțină mișcare...

Amintindu-mi de ce-mi spunea medicul cardiolog, Horațiu Rus, că *pot să dau zăpada, dar nu din tot Predealul*, am făcut pârtii până la stradă și prin curte, fiind o activitate reconfortantă și cu îndemn de curaj. De curaj, adică să înfrunt manifestările bolilor, nu și pe acele ale bătrâneții. Ea este de neînvins! Poate doar ne amăgim, să avem iluzii că suntem puternici, entuziaști, plini de seducătoare proiecte.

Nimic nu se potrivește, orice zbatere e o neizbândă. Unde e chemarea versurilor? De ce stau la pândă cugetările despre lume și viață și nu izbutesc, ca altădată, să aprindă pagini de entuziasm și de înălțare?

14 decembrie 2013

Trec zilele fără îndemnuri înalte. Nu îmi găsesc echilibrul gândurilor, nu mă stimulează nicio faptă, nicio idee nu se naște, nicio virtute nu mă anină să ridic pedestale meditațiilor. Viața e mohorâtă, nu rețin nicio chemare spre veselie, mă amăgesc cu știri de senzație și cu vești despre activitățile politice. Unor manifestări de stradă le caut reversuri, atribuindu-le deficit de înțelepciune și interese meschine.

Un manifestant, care este și parlamentar, acuză Guvernul și pentru vini ce nu există și-i aduce elogiul președintelui, mare moșier, Traian Băsescu, precum că apără

țara de corupți. Asemenea atitudini mă exasperează, nu-mi asigură credința că situația politică și economică dificilă în care se află țara se va putea îndrepta, mai ales când se bate în piept cu poziția sa morală verticală, ce nu se înconvoaie în fața măsurilor bune luate de actuala putere, dar este pe deplin de acord cu ceea ce a făcut fostul guvern dirijat de Traian Băsescu.

Pot spune că da, îmi dă impresia că are o poziție dreaptă, dar față de realitate, de adevăr verticalitatea sa nu doar că nu se pleacă, ci are situat capul în jos. Vede lumea invers, fără să fie conștient de acest fapt.

Port sentimentul că atitudinea unor asemenea indivizi mă îmbolnăvește și mai mult. Este ca un alt agent patogen ce îmi atacă nu doar spiritul și sufletul, ci se asociază indirect cu elementele morbide ale bolii mele, potențându-le nefasta lor patogenitate.

Poate că ar trebui să evit contactul cu asemenea fapte și atitudini antiumane, dar nu am destulă forță să le ocolesc și poate că nici nu doresc. Trebuie să cunosc tot ce este rău în viața mea, chiar dacă pentru aceasta îmi voi afecta propria existență.

Numai acest minim curaj mă poate salva! Chiar și bătrânețea se oprește, soarbe energie din împăcarea cu demnitatea și prestația adevăratelor valori sociale și politice.

16 decembrie 2013

Vorbind la telefon cu Doamna Gina, asistentă la Spitalul Oncologic, aceasta îmi comunică vestea că nu sunt programat pentru data de 18 decembrie să fac cea de a șaptea cură de tratament și că Doamna doctor Oprea a spus ca toți bolnavi care au probleme hematologice să meargă la Direcția Sanitară și să facă cerere pentru a se transfera la Spitalul Județean. Știrea mă bulversează! Ceea ce am stabilit cu șefa secției au fost vorbe în vânt? *Nu vă faceți griji, vă preiau* a fost o promisiune nesinceră, urâtă!?

Grija cea mai mare o am datorită faptului că nu știu cum se gestionează aprobarea pe care o am pentru finanțarea medicamentului. Poate prelua altcineva sarcina de a efectua ultimele trei cure și totodată o anumită responsabilitate? După un an și jumătate de tratamente, nu cu puține cheltuieli, în Spitalul Oncologic, mă văd trimis aiurea într-un mod lipsit de grijă, de politețe și nu în ultimul rând de o elementară răspundere.

De ce nu s-a vorbit în prealabil cu Spitalu Județea și să primesc o trimitere oficială, în locul lui *faceți o cerere...* Justificare că spitalul nu mai are medici hematologi nu îndreptățește refuzul de a continua de către alți medici efectuarea ultimelor trei cure.

A te pune să scrii o cerere este un fel de umilință la care se adaugă și promisiunea neonorată a șefei de secție. Chiar dacă este o persistență în umilință, nu îmi poate știrbi cu minic demnitatea, stimată Doamnă...

Încotro să o apuc? La Spitalul Județean îmi este jenă să apelez; este atâta înstrăinare față de pacient și totodată sunt condiții urâte de spitalizare.

Sun la Polyclinica Med Life și aflu că o pot consulta pe Domnișoara doctor Mihaela Lăzăroiu. Peste puțin timp mă sună chiar dumneaei. După explicațiile pe care i le-am dat, îmi cere că trebuie să am aprobarea pentru folosirea medicamentului mabthera, să am o trimitere de la medicul de familie și pot să mă prezint la Spitalul Med Life la orele nouă, pe data de 18 decembrie.

Mi se pare că am rezolvat problema. Nu știu ce condiții au pentru a efectua timp de multe ore perfuzia. Peste două zile voi vedea, însă până atunci îmi voi face, cu siguranță, tot felul de griji

18 – 19 decembrie 2013

Iată-mă la policlinica – spital Med Life!

După ceva dificultăți la biroul de primire, ajung la Domnișoara Mihaela Lăzăroi; tânără, frumoasă, cu zâmbet discret, amabilă și pricepută mă ascultă, citește câteva file din dosarul medical pe care i l-am prezentat și apoi mă consultă.

În cele din urmă mă instalez într-o cameră cu două paturi, curată, aerisită, civilizată. Pe la orele 13 încep administrarea de Mabtera, dar de data aceasta observ că diluția medicamentului s-a făcut nu în 1000 ml., ci în 500 ml, de apă distilată ori ser fiziologic. Domnișoara doctor îmi spune că este *expertă* în acest medicament și că va programa dispozitivul de dozare, pe care nu-l avea Spitalul Oncologic, în așa fel ca în timp de patru ore să se termine, la fiecare jumătate de oră crescând progresiv viteza de administrare.

Pe la orele 15 primesc vizita doctoriței, care îmi spune că arăt foarte bine și îmi lasă Biletul de ieșire din spital, făcând mențiunea că a adăugat la tratament câteva produse, cum ar fi aciclovir sau sulfamida biseptol, cu rol de a mă proteja de eventualele infecții. Vestea proastă este că analizele hematologice arată o scădere a leucocitelor la 2560, iar a limfocitelor la 620, ceea ce mă îngrijorează foarte mult. Îmi dă explicații că suspicionează un sindrom mielodisplazic secundar, atât timp cât leucopenia și trombocitopenia se află sub influența tratamentului cu Mabthera.

După trei ore administrarea medicamentului s-a terminat. Mă simt bine și chem la telefon pe Gigi Drăgan, spunându-i să mă ducă acasă.

Nu termin bine de vorbit că simt picioarele foarte reci, cu dureri din ce în ce mai puternice în zona mușchilor gambei. Se repetă oare simptomele de data trecută? Încerc să fac unele masaje, dar nu am destulă putere, am o stare de greață, vomit în două pahare aflate la îndemână... Asistenta îmi face un tratament să-mi alunge această stare, sosește și șoferul care are amabilitatea să mă freționeze puternic pe picioare...

Abia peste două ore mi-am revenit și am putut să plec acasă, după ce am achitat suma de 258 lei, neașteptat de ieftin față de cât plăteam la Spitalul Oncologic, ceea ce dovedește că nu beneficiau, spre rușine lor, ca aici, de nicio subvenție de la C.A.S.

Seara acasă a fost scurtă, am adormit devreme. Dimineața următoare m-am simțit bine și am putut medita asupra evoluției bolii mele. Citesc pe Internet despre sindromul mielodisplazic, dar puțin mă lămuresc sau nu doresc mai mult. Ori este foarte grav ori doar o manifestare, cum vreau să cred, trecătoare!

20 decembrie 2013

Ultimele recomandări medicale precizează, printre altele, să nu fac efort, să mă feresc de infecții, să iau tratamentul suplimentar prescris...

Da, desigur, este mare pericol! Se poate oare respecta întotdeauna aceste prescripții? Nu cumva sunt sclavul unor împrejurări nesuferite, neplăcute, agresive?

Într-adevăr, observ ceva în neregulă la evacuarea apei din baie...Dezastru! Canalizarea din spatele casei este înfundată, bazinul de colectare este încărcat...Of, of, ce pacoste! După șapte ore de chin, de stat în frig, nemâncat, obosit și timorat de pericolul unei infecții reușesc să rezolv problema, ajutat în ultima oră de Costel Țapu.

Seara a fost stăpânită de efortul făcut, nu am avut poftă de mâncare, iar unele senzații de frig mă făceau să cred că am răcit...Ce mare belea ar fi...

Altceva nu pot să mai scriu, o stare de epuizare mă domină, îmi este teamă să mă gândesc la boală, suspiciunea doctoriței mă îngrijorează.

21 decembrie 2013

Pare că mi-am revenit după ziua grea de ieri. Nu mă pot însă concentra să fac mai nimic. Ar trebui să văd mai bine pe Internet ce se spune despre sindromul mielodisplazic. Aș vrea să o fac, dar nu pot, ațipesc pe lângă sobă, sunt apatic. O fi

efectul medicamentelor? Cum atunci de elimin din viața mea cugetarea, reflecția față de ce se întâmplă cu mine?

Sau poate că este *simptomatologia* vârstei. Nu înțeleg bine cum și de ce am îmbătrânit...parcă cineva trebuia să mă întrebe și pe mine dacă doresc acest fenomen!

Boala, bătrânețea, absența speranțelor și a planurilor de viitor mă vor epuiza oare încet – încet până când voi uita de mine însumi?

O, ce tristețe este nedorita și necugetata trecere de vreme!

22 decembrie 2013

Mă năpădesc amintirile despre Revoluția Română! Câte speranțe nu mi-am pus atunci, cât de frumos nu visam că va redeveni România!

După 24 de ani sunt îndurerat. Mai nimic nu s-a îndeplinit din așteptările românilor. Europa ne desconsideră, politicienii au trădat nu doar revoluția, ci și viitorul patriei. Aceste atitudini mă îmbolnăvesc și mai mult! O atmosferă de neîncredere mă înconjoară, iar lumea este și ea la fel de nemulțumită ca și mine. Cum să găsesc resurse să mă scap de boală când toată țara este în agonie!?

Nu mai pot medita. Nu voi apuca să văd adevărata renaștere a națiunii române!?

23 decembrie 2013

Către seară au sosit, pe neașteptate, Alina cu soțul ei, Florin. A fost ca o surpriză, căci îi așteptam mâine. Și ca niciodată, pomul de Crăciun nu l-am împodobit mai devreme, încât îl văd, așa desgolit cum este, că mă ceartă...

Atmosfera casei se schimbă brusc, nimic nu rămâne fără sens, important este doar momentul regăsirii, nu mă simt inutil, grijile mele s-au spulberat!

Îmi propun să nu mă gândesc deloc la *ale mele* și să nu mai scriu nimic despre acestea timp de câteva zile, până vor trece clipele de sărbători ale Crăciunului.

O să mă cuibăresc în atmosfera creată de sosirea copiilor...

24 decembrie 2013

Trebuie să notez că seara, târziu, am ascultat-o pe Angela Gheorghiu la postul T.V. Antena 3, cântând colindul *O, ce veste minunată* și unele secvențe religioase, A fost o încântare, o dumnezeire!

Ce mic și neînsemnat mă simt în comparație cu aspirațiile pe care ți le imprimă asemenea momente!

25 decembrie 2013

Am primit și trimis câteva mesaje pe calculator. De la Doamna Stroia a sosit capitolul III *Muguri de dor* cu nouă catrene, din *Confesiuni îndurerate*, pe care le-am retrimis unor cunoscuți, ca semn că mă străduiesc să nu-mi uit propria-mi viață. Printre catrenele trimise în forma artistică se află și cel în care se spune: *Oricât am fi de trecători / Prin lume-n care ne petrecem firea, / Acelei clipe ce ne-a dat iubirea/ Îi suntem pururea datori!* Eu, unul, mă simt îndatorat ca unei rugăciuni.

Zilele acestea, deși așteptați, nu a venit niciun colindător. Nu prea mai sunt oare copii prin cartierul Malul Ursului ori copilăria e în suferință, de nu cumva pe mine nu mă mai ia în seamă că exist?!

De când au venit copiii noștri, toate zilele sunt ale lor, în jurul acestora ne petrecem bucuria existenței. Absentează tristețea și gândurile neputințelor. Clipele zilelor sunt mereu altele, cu rosturi și semnificații deosebite.

Viața nu mai aleargă năpraznic, vrem să stea pe loc. Vorba poetului Al. Macedonski: *Clipă, rămâi, căci ești atâta de frumoasă!*

27 decembrie 2013

Astăzi, fiind Sfântul Ștefan, i-am urat cele de cuviință vecinului Ștefan Hegeduș care are o vilă cochetă, dar pe care o folosește destul de rar, locuind în București. A fost un fel de a spune că sunt prezent în actualitate...

Desigur, îmi amintesc și de tatăl meu care serba numele de Stan tot în această zi. Ce om de acțiune mi-a fost părintele meu! Energic și plin de vigoare! Niciodată nu spunea că nu se poate, nu se lamenta, găsea întotdeauna soluții de rezolvare a oricăror probleme. Doamne, ce repede ai avut nevoie de el!

Ce puține am deprins de la el! Cât de mult îmi lipsește, chiar și acum când am trecut de vârsta la care lui i-a fost dat să părăsească această lume.

29 decembrie 2013

Alina a trebuit să plece în grabă. Mâine se va duce la serviciul ei, căci patronul, Simu, i-a dat de câteva ori telefon, spunându-i să rezolve o problemă, deși aceasta nu-i aparține ei să o îndeplinească. Mai ales mama ei, Cici, este tare mândră de această apreciere. Din câte am dedus ar fi primit și un premiu de sfârșit de an, fapt spus mie de către Cici, căci ele s-au tot confesat zilele acestea și au tot pus la cale câte cele...

Cu siguranță, eu sunt la fel de bucuros pentru faptele de responsabilitate pe care și le asumă fiica noastră, spunând că îmi seamănă mie, la vremea când idealurile împodobite cu virtuți îmi erau nesațiul vieții.

Acum gândurile tot plutesc către spital, spre un întuneric de acțiuni. Ah, ce naș da să pot înfrânge neputința, întristarea, neviața!

Este aceasta o stare de putere ori este disperare? Judec, și decid să desfid pieirea!

30 decembrie 2013

Singurăte, tu ce cauți în casa noastră? Nimeni nu te-a chemat, chiar dacă ai da numai o raită, tot nu ești deloc dorită! Te alungăm cu bucuria din sufletele noastre, cu minunatele gânduri despre fetița noastră...

31 decembrie 2013

În această zi, în urmă cu un an de zile, mi s-a stabilit la Spitalul Dermatologic din Brașov diagnosticul de Zonă Zoster la piciorul stâng. Avea să urmeze o lungă perioadă de chinuri dramatice în care nu mai știam de afecțiunea cardiacă, de cancerul malign al sistemului imunitar, de propria-mi viață!

Mă opresc aici, comentariile nu-mi fac nicio bucurie, chiar dacă am scăpat, în cea mai mare parte, de acest dureros neajuns, iar celelalte boli par a fi, cel puțin aparent, stăpânite de medicație.

A fost o luptă cu un dușman nemilos, dar limitat în timp, care nu cred că a avut misiunea diabolică de a-mi abate atenția de la limfomul mai domolit, dar neiertător.

Ziua de astăzi nu este o secvență de viață entuziastă. Primesc și dau câteva telefoane, aranjăm unele bucate pe masă și așteptăm, eu și Cici, să se apropie orele 24.

Între timp, ne uităm la posturile T.V., care au însă un program asemănător și cu muzică zgomotosă. Preferăm postul francez T.V.5 care transmite, ca și altădată, un atrăgător program de divertisment cu gimnastică, iluzionism și scene de circ.

La orele 24 ieșim afară din casă și privim focul de artificii trase de la vilele și pensiunile din apropiere. E o clipă de încântare, parcă se ivesc în viața mea strălucirile unor versuri și ale unor cugetări ca în vremea anilor înaripați de ideluri și de speranțe.

Nu mai simt că sunt bolnav, Uit! Drumul unor tristeți s-a blocat. De-ar rămâne pentru totdeauna așa!

1 ianuarie 2014

E bine că mă regăsesc în noul an! Fără să vreau, îmi vine în minte gafa, prostia pe care a făcut-o doctorul Mihai Ciochinaru: *Mai ai de trăit încă cinci ani de zile...*

Din dărnicia lui trebuie să scad, deci, un an de zile, au mai rămas patru...O, ce curaj mi-ai dat Domnule Necugetat! Și dacă vor fi mai mulți, dacă vor fi mai puțini, voi pretinde să mi-i dai de la Dumnezeu, prevestitorule, profetule! Mi-ai oferit o veșnicie! Nu de existență, ci de tristețe! Mi-ai condamnat liniștea!

Nu știu cum de am uitat, și eu , și Cici, să urmărim la T.V.R. transmiterea concertului de Anul Nou de la Opera din Viena. L-am urmărit cu emoție an de an și deodată ne-am pierdut parcă mințile! Consider că ar fi ca un semn de rău augur, o pedeapsă căpătată în plus, pe lângă toate cele pe care le suportă sănătatea mea!

E început de an însă și nu mă pot lăsa pradă unor gânduri pesimiste. Am în față zile cărora trebuie să le culeg minunile existenței lor. E șansa ce parcă mă înzeiește!

2 ianuarie 2014

Anul acesta voi împlini 80 de ani. Este o vârstă demnă de invidiat pentru mulți, o etate din ce în ce mai mult cu vagi perspective, pentru cel ce o trăiește. De curând profesorul Neagu Giuvvara spunea unui reporter, cu deplină seninătate, că, da, la anul, adică în 2014, voi avea 98 de ani! Siguranță, hotărâre, certitudine!

Eu nu pot avea o asemenea atitudine. Am îndoieli, nesiguranță, chiar dacă, în sinea mea, nădăjduiesc și eu la ceea ce afirma cu vigoare profesorul.

Oare mă împiedică starea de boală prezentă, oarecum latentă, ori nu am puterea de cuget de a respinge lașitatea învinsului?

3 ianuarie 2014

Am făcut un pachet, în care am pus o scrisoare și cartea *Cristale de cuget*, pe care îl voi expedia în ziua de luni prietenului mai din tinerețe, Horia Furtună, din Cotești, Județul Vrancea. Nu prea demult am vorbit la telefon și era foarte încântat că mă aude și să aflăm câte ceva despre noi. După câte știu este bine situat economic, el împreună cu unii cunoscuți de-ai săi privatizându-se imediat după Revoluție prin metoda experimentală a celor 30 de unități.

Recunosc că intenționez să-l rog să sponsorizeze volumul II *Cristale de cuget* și, poate 50 de exemplare din primul volum. Ce să fac? Nu mă jenez, eu nu mai am nicio posibilitate să susțin, cât de cât, editarea acestora. De nu o va face, din neputință, indiferență ori zgârcenie, nu mă voi supăra. Va rămâne același om deschi, simpatic, cu plăcută prezență în orice situație.

Poate că dacă nu aș fi bolnav, nu aș apela, dar o necunoaștere a evoluției exacte a maladiei maligne mă face să fiu oarecum grăbit în a-mi vedea gândurile întrupate în monumentul cărților.

4 ianuarie 2014

Am vizitat, împreună cu Cici, familia Ștefan Hegeduş, la care sunt prezenți și cumnatul lor Ilie Munteanu, cu soția lui, doamna Alina, sora Doamnei Hegeduş. Timp de două ore am tot depănat unele amintiri, am criticat vechiul guvern, dar și pe acesta de astăzi. Ne situăm pe aceleași poziții, nu ne contrazicem cu nimic, regretăm timpul care se scurge în defavoarea României.

Chiar dacă m-am simțit bine, ceva din interiorul ființei mele îmi dictează să nu mă entuziasmez, să mă abțin, să nu rostesc gânduri prea încrezătoare. Parcă mi se spune să stau pe loc, să am răbdare până termit tratamentul. Atitudinea intens pozitivă nu mi-ar fi potrivită. Condiția mea de pacient îmi frânează elanul și înălțarea ideilor.

Chiar dacă gândurile se înalță nestingerite, adeseori ideile și cuvintele nu se pot decât târî! Le cer iertare și le asigur că am să mă revanșez!

5 ianuarie 2014

Îmi vin în minte ultimele versuri din poezia *Trenul vieții* de Rabindranat Tagore: *Dar pe când, privind în urmă,/ Plângem timpul ce-a trecut,/ Sună goarna veșniciei;/ Am trăit și n-am știut!* Ce tulburătoare concluzie: Am trăit și n-am știut! Cui oare nu se potrivește? Ce de frumuseți ale lumii nu mi-au rămas necunoscute, câte minuni din preajma mea nu m-au așteptat să le cuceresc! Toate sunt regrete, starea prezentă nu-i mai îngăduie gândului meu să întrezărească ceva de făcut.

Am trăit parcă doar pentru ziua de mine, subordonat răspunderilor profesionale și într-o veșnică restricție financiară și politică. *Am trăit și n-am știut!*

6 ianuarie 2014

Am ascultat la T.V. Antena 3 verdictul în procesul *Zambaccian*. Adrian Năstase a fost condamnat la patru an de pușcărie cu executare și încă cinci an de interdicere a unor drepturi politice. Simt o stare de revoltă, de silă și dezgust față de Justiție! Nu sunt deloc convins de justetea hotărârii. Comanda politică este evidentă, Traian Băsescu fiind, cu siguranță, autorul persecuțiilor și al nedreptăților.

Ceva mă sâcăie în sentimentele mele, mă afectează, îmi agită toate filetele nervoase. Mă necăjesc că trăiesc asemenea degradări umane, îmi favorizează maladia.

Iarăși avem un regim totalitar, securist și despotice?

7 ianuarie 2014

Mâine, mâine! Iarăși vine ziua de mâine. Mă voi duce la spital să fac a opta cură cu Mabthera. A început să-mi fie teamă de reacțiile pe care le am după tratament, cu atât mai mult cu cât și rezultatele hematologice arată o accentuată scădere a leucocitelor. Simt că sunt amenințat din toate părțile de către o puzderie de trăgători care ținesc sănătatea mea, iar eu nu mai am putere să mă apăr, să mă ascund de gloanțele microbiene. Tebuie să vorbesc cu Domnișoara doctor Mihaela Lăzăroiu, să-mi prelungească perfuzia la cinci- șase ore, pentru a diminua impulsivitatea reacțiilor adverse.

Va trebui să-mi urmăresc personal evoluția tensiunii arteriale și a glicemiei, luându-mi de acasă aparatele potrivite. Poate că și aceste constante contribuie la starea neplăcută prin care trec după tratament!

Mai am de rugat pe domnișoara doctor să-mi explice care elemente o fac să suspecteze un sindrom mielodisplazic secundar, eu știind că acesta s-ar manifesta prin creștere numărului de monocite, ori la mine sunt mult scăzute.

Voi încerca să am o discuție mai largă, fapt pentru care voi încerca să o *corup* cu o carte, *Prietenii eterne*, în care am scris următoarea dedicație: *Vă rog să primiți un dar de cuget pentru virtuți de suflet.*

Dar, să vedem ce va fi mâine!

8 ianuarie 2014

La spitalul Med Life nu mă pot caza pentru tratament. Doctorița Mihaela Lăzăroiu îmi spune că nu au fost achitate costurile tratamentului de către C.A.S. Brașov, așa că nu mai pot beneficia de serviciile spitalului până când ne se achită datoria...

Rămân trăznit! Insistența explicațiilor mele nu o pot convinge să continuăm tratamentul. Desigur că așa o fi stabilit conducerea unității. Ce să fac? Convenim să-i dau un telefon peste două zile, poate că vor sosi banii. Și dacă nu? Ea surâde stânjenită, eu simt că sufletul îmi răbufnește.

Mă duc la Laboratorul Veterinar să discut cu doctorul George Pugheanu pentru a-l ruga pe colaboratorul său, care a lucrat la Casa de Sănătate, să intervină pentru a se efectua plata. Mă simt nevoit să aștept, parcă aș cădea într-un gol din care nu se iese.

Întors acasă, deduc că această săptămână este ratată și voi fi în neliniștitoare așteptare și zbucium interior, în tristețe dureroasă.

Dacă nu se rezolvă nimic, poate că ar trebui să mă duc la Casa de Sănătate și să cer o audiență la director sau să las o cere. Să mă fi dus de la bun început la Spitalul Județean? Cred că aici voi ajunge! Întârzierea nu îmi este deloc favorabilă. O, nefastă birocrație, tu nu știi, nemernico, că există un Program Național pentru ajutorul celor canceroși? Lovite-ar și pe tine o spaimă malignă, de nu cumva merită la fel și fiicele tale hâde, nepăsarea și îndolența!

Seara, târziu vorbesc cu fiica mea, Alina, la telefon, care se neliniștește de ceea ce i-am spus că am pățit, dar nu este deloc surprinsă, ea știind foarte bine că așa se întâmplă în viața românilor pretutindeni.

Da, ea este mai relistă decât mine. O învață zilnic viața. Se gândește ce să facă...

9 ianuarie 2014

Spre orele 12 mă sună farmacistă din Predeal, Doamna Nedelcu, și-mi spune că prietena ei de la Casa de Sănătate i-a spus că trebuie să fac o cere la C.A.S., vizată de medicul care mă va prelua pentru tratament, spre a mi se putea aproba continuarea medicației.

Nu am dedus imediat cum de s-a pus în mișcare această acțiune. Vorbesc la telefon cu Domnișoara doctor Mihaela Lăzăroiu și convenim să mă duc la orele 15 să-mi vizeze cererea. Mănânc ceva în fugă și dus de taximetristul Gigi Drăgan mă găsesc cu Domnișoara doctor, care îmi pune apostila pe două exemplare ale cererii.

Alerg să mai pot prinde la serviciu secretara de la Casă. După un tresușu întortocheat în clădire, reușesc să înregistrez cererea. Cu un exemplar mă duc la biroul Serviciilor medicale pentru a grăbi rezolvarea. Aici Doamna doctor Luminița Târziu tocmai vorbea la telefon și-mi pomenea numele, spunând că nu am depus nicio cerere...

O întrerup și-i arăt cererea. Am sosit la momentul potrivit. Îi arăt cererea vizată de viitorul medic curant, dar mai îmi mai trebuie, explică Dumneaei, un referat de la medic pe care să-l trimită spre aprobare la București. Parcă mă lovește cu o măciucă în cap!

După multe explicații reușesc să o lămuresc că eu continui un tratament pentru care a fost aprobată cantitatea de medicament necesară, fără să mai am nevoie în lunile următoare. Recunoaște că nu mai este necesară altă aprobare și îmi dă numărul de telefon pentru a o suna mâine să văd dacă s-a aprobat, dar ea îmi spune că se va aproba cu siguranță.

Mă întorc acasă liniștit și încrezător. După ce vorbesc la telefon cu Alina deduc tot mecanismul. Ea a vorbit cu o prietenă care lucrează la Centrala Med Laife, iar aceasta a acționat eficient, primind și un e-mail lămuritor de la Alina. Pot spune că fiica mea merită nota 10! Mama ei, Cici, lăcrimează de emoție și de satisfacție...

Până la mezul nopții am urmărit emisiunile la postul T.V. Antena 3, simțindu-mă bine dispus și ușurat de griji.

10 ianuarie 2014

Doamna doctor Luminița Târziu de la Casa de Asigurări îmi confirmă că a obținut aprobarea cerută și că mă pot duce oricând să o iau. Vestea trebuie să o comunic după orele 15 Domnișoarei doctor Mihaela Lăzăroiu. O sun de mai multe ori, dar nu răspunde. De ce? Intuiesc că ar fi ceva neplăcut și apelez la o stratagemă. Sun de pe telefonul fix.

Imediat răspunde la telefon și îmi spune că nu îmi programează nicio zi pentru a opta cură, sugerându-mi să apelez la Spitalul Județean. Îmi reproșează că aș fi reclamat la Centrala Med Laife că *am fost dat afară* din spital până nu se plătește costul tratamentului făcut. Desigur că i s-au făcut observații și este, într-un fel, îndreptățită să aibă o asemenea poziție. În cele din urmă convenim să mă duc pe date

de 15 ianuarie, când va face în așa fel ca să nu pierdem medicamentul aprobat până în luna ianuarie, chiar dacă ultima perfuzie va fi făcută în februarie.

Din discuțiile ulterioare cu Alina reiese că nu este o reclamație, ci o informare, dar că îi va căuta un parfum deosebit, pentru a *primeni* atmosfera...

Ziua nu s-a încheiat însă cu acest, până la urmă, mic succes. Liniștea care părea că se instalează în preajma mea s-a turburat vijelios. Viorica, soția bunului meu prieten Remus Lungu, îmi comunică, din București, direct, brutal că: **Remus a murit în noaptea trecută!**

Știrea cade năpraznic peste viața mea. Am fost cu Lungu N. Petre Remus, așa cum era trecut în catalog, prieten din anul 1949, adică de aproape 65 de ani, când eram colegi la Școala Medie Tehnică Veterinară Brăila. Între timp, ne-am revăzut de multe ori și ne-am urmărit reciproc cum evoluăm în viață și în lume. Simt că o parte din adolescență și din tinerețe au murit și ele odată cu el. E o durere. Ce mulți dintre colegi și prieteni s-au tot dus! Am rămas atât de rășiți, cei care mai suntem, încât o furtună a regretelor răbufnește prin sufletele noastre. Mă gândesc că ar trebui să scriu o carte despre prietenia mea cu Remus...Și cum parcă nu este îndeajuns, mai suntem și bolnavi, și întristați, și fără năzuințe...

N-am să mai scriu nimic timp de câteva zile. Sunt blocat în tristețe. Voi lăsa să se zvânte lacrimile sufletului, măcar până când se vor veșteji florile de pe coroana de flori pe care fiica mea, Alina, a depus-o la catafalcul prietenului meu dispărut în veșnicie.

14 ianuarie 2014

În ziua care urmează trebuie să mă duc, dis-de-dimineată, la Casa de Sănătate pentru a lua aprobarea transferului, apoi la orele 9 să fiu la Spitalul Med Laife. Îmi pare o corvoadă, dar nu am pe cine să fi rugat să-mi ridice cererea aprobată. Am ceva rețineri când mă gândesc că aș putea avea iar manifestări neplăcute după tratament, dar nu am de ales. Sunt obligat să decid între scopul major și efectele secundare destul de greu de suportat.

Trebuie să recunosc că uneori mă gândesc la faptul că acest fel de manifestări de după tratament îmi produc destule îngrijorări. Dar dacă reacția mea de apărare nu va fi pe măsura violentă a medicamentelor?

Renunț să mă mai gândesc, mă cert, mă acuz că sunt lipsit de curaj, ca să nu spun că manifest lașitate...

15 ianuarie 2014

Cu ceva emoții, reușesc să obțin la timp aprobarea de la Casa de Sănătate și mă prezint la spital. Revederea cu Domnișoara doctor Mihaela Lăzăroiu decurge normal, nu este supărată, dar eu îngân unele explicații, ca un fel de scuze...

Mă consultă, splina este palpabilă cam la 2-3 cm. sub rebordul costal, spunând că a scăzut mult față de cum a fost altădată. Da, știu, dar de câțeva vreme stă pe loc la această dimensiune.

Mă instalez, mi se recoltează probe de sânge și sunt pregătit medicamentos pentru a putea începe perfuzia cu Mabthera.

La orele 12,30 începe administrarea medicamentului. La fiecare jumătate de oră se mărește automat viteza de perfuzare. Între timp, mă uit la știrile de la postul T.V. Antena 3 sau vreau să ațipesc. După aproape patru ore se termină ultima picătură, după care primesc o altă perfuzie în care s-a introdus și hidrocortizon, zăbovind încă 30 de minute.

Totul este bine. Nu resimt nicio stare neplăcută. De data aceasta doctorița a avut dreptate: *Nu veți mai avea reacții secundare neplăcute...* Deci se putea și altădată să nu fi avut!

Următoarea cură, ultima, va fi pe data de 5 februarie pentru care a fost eliberată deja cantitatea necesară de medicament și va fi păstrată în frigider de către asistenta medicală.

Atunci când Domnișoara doctor mi-a înmănat Biletul de ieșire din spital, mi-a spus că în luna martie îmi va recolta probă de măduvă osoasă și va întreprinde alte analize, inclusiv un examen mai performant decât C. T. și anume P.E.T.- C.T., pentru care va obține finanțarea de către Casa de Sănătate.

Perspectiva desigur că mă bucură, dar întreb: Și dacă, dacă rezultatele nu vor fi cele scontate...-*O, mai sunt și alte posibilități de intervenție...* Eu rămân oarecum surprins, doctorul Mihai Ciochinaru îmi spusese că nu ar mai fi...Ori eu am citit această știre pe Internet? Mai bine să nu știi! O cred pe doctoriță. Mă întorc acasă încrezător și bine dispus

16 – 18 ianuarie 2014

Iarna continuă să se lase așteptată sau cel puțin ninsorile ei. Zilele sunt călduroase, 5-6 grade, iar nopțile prea puțin reci.

Profit de asemenea vreme și fac unele treburi prin curte, căci simt nevoia de mișcare. Evit eforturile intense, dar îmi place să simt cum îmi freacă respirația și cum mocnesc în brațe dorințele de altădată de a face ceva trainic. O asemenea stare am avut și atunci când am terasat malul din spatele curții în trei trepte lungi de 5 – 10 m., pe care am cultivat legume până acum trei ani. A fost o muncă brută, anevoioasă, dar dătătoare de satisfacții. Acum terasele au fost parțial acoperite de molozurile care s-au adus în zonă. Le privesc pe cele care au mai rămas cât de sărmene și de neputincioase sunt, părându-mi-se că seamănă cu mine, bătrân și bolnav.

Parcă aș vrea să plâng, însă și această virtute nu mă mai împacă deloc cu timpul. Deși zilele sunt calme și se petrec în liniște, eu nu am același ritm, nu am știința propriului proces fiziopatologic. Cum decurg fenomenele maligne după administrarea tratamentului. S-au restrâns, s-au pipernicit ori surâd în perspectiva de a se relansa?

19 ianuarie 2014

Atunci când Alina și Florin au fost la noi, la Predeal, de Crăciun, ne-au spus că vor să cumpere 1-2 hectare de teren agricol pe care să planteze pomi fructiferi, căci afacerea cu restaurantul *Rateș* de pe strada Vasile Lascăr din București nu prea realizează profit. Cum eu am și întreprins unele cercetări, am fost înștiințat de la Brăila despre o persoană care are de vânzare 4,5 ha. la Ianca, și la Merei – Buzău încă 1,5 ha. Cercetând mai în amănunt, constat că pe Internet sunt multe oferte în toate județele țării.

Desigur că am vorbit cu Alina despre acestea, dar eu mu-mi găsesc liniștea. Ei și-ar putea schimba modul de viață, ar intra într-o adevărată aventură. De câteva nopți nu am un somn odihnitor, mă agită și imaginez tot felul de scenarii în postura lor de agricultori. Mai bine ar căuta să întreprindă altceva, căci din agricultură, mai ales când nu ai sacrificiul țaranului român, nu numai că nu te poți îmbogăți, dar n-ai nici speranțe...

Mă simt neputincios că nu pot să îi ajut. Aproape optzeci de ani ai mei nu numai că îmi sunt potrivnici, dar se confruntă și cu o stare de boală latentă și parșivă. Acum regret că am vândut cele zece hectare avute cu cei doi frați ai mei, moștenire de la părinți, pe care reușisem să le transfer lângă Brăila, de la Racovița. Pe atunci nu eram însă sigur că vom rămâne în posesia lor, căci nu era prea aveam încredere în mutarea făcută. Cred că nu am avut nici curajul de a mă fi apucat de o asemenea îndeletnicire. Poate că aș fi scăpat de multe restricții financiare, poate că nici nu m-aș fi îmbogățit, poate, poate...

22 ianuarie 2014

Am primit de la fiica mea, Alina, un pachet în care a pus un parfum deosebit, *Știu eu ce să iau*, după cum mi-a spus altădată, *pentru Domnișoara doctor Mihaela Lăzăroiu*. Cred că Alina se simte un pic vinovată, că prin intervenția ei pentru continuarea tratamentului meu la MedLife, i-ar fi produs unele neplăceri. Da, fetița tatii își face griji pentru mine! Este semn că sunt, într-adevăr, bătrân, că mă vede, cum nu vreu eu să mă văd, nu doar neputincios, ci și amenințat de malignitatea perfidă a unei boli a cărei cauză continuă să fie incertă, dacă nu chiar necunoscută.

Gestul fiicei mele îmi dă curaj, mă bucură, nu mă simt singur și neiubit...

23 ianuarie 2014

De câteva zile urmăresc cu atenție drama accidentului de aviație din Munții Apuseni. Două vieți dispărute, cel mai probabil, din indolența instituțiilor specializate în indentificarea celor dispăruți în necunoscutul unor întâmplări nefericite.

Am credința că nu s-a vrut să se afle unde anume a căzut avionul! Cineva a dorit să aibă motive de a acuza de incompetență Guvern actual, în perspectiva viitoarelor alegeri Europarlamentare.

Aceste stări de fapte mă fac să nu mă simt prea bine. Nu mă doare nimic, dar ceva nedefinit mă indispoune, mă revoltă, îmi murdărește percepția despre dreptate și adevăr.

Parcă tot să nu mai auzi despre libertatea de a gândi și de a trăi în propria țară! Am ajuns, după un sfert de secol, ca și în regimul comunist, să nu ne obsedeze nimic altceva decât ideea de a scăpa de regimul autoritar, nedemocratic, tânt și Băsisist. Iată că a reușit Traian Băsescu a-și adjectivateze numele, lumea asimilându-l cu necinstea și lipsa de bun-simț.

Eu îl resimt ca pe un alt agent patogen care îmi afectează sănătatea, libertatea și demnitatea de român.

Cum să gândesc pozitiv când în permanență sunt contaminat de procesul patologic al băsismului?!

Aștept cu nerăbdare ziua în care va părăsi Palatul Cotroceni! Cred că lumea îl va huidui, ca în atâtea alte ocazii, și va fi mai dornică să contribuie la redresarea țării jefuite și prădată fără nicio reținere de către regimul dirijat de președintele țării, Traian Băsescu.

25 ianuarie 2014

În noaptea care a trecut, un viscol neașteptat a fost sol al iernii care uitase de noi. Se spune că nu vom mai scăpa de manifestări geroase și ninsori până prin luna martie. Va trebui să-mi îngrijesc sănătate, dar nu voi putea renunța să nu mai dau zăpada, căci altfel, singură, Cici, se va epuiza destul de repede, mai ales că stratul de zăpadă măsoară aproape 50 de cm. Lucrez în reprize de câte o oră, după care mă relaxez alte 2-3 ore. Tensiunea arterială după efort este de 11-12, iar pulsul de 80-85, deci nu am motive să mă îngrijorez, cu toate că în timp ce lucrez, mă abțin să am un ritm de lucru prea ridicat. După un efort intens am avut acum trei ani primele manifestări dureroase în zona inimii.

Cum s-a mai scurs vremea! Mi-am implantat două stenturi coronariene, după care pot spune că mă simt bine, dar în viața mea s-a ivit un atât de neașteptat și pervers proces canceros! Simt că fără voia mea am înlesnit, neștiind cum anume, să se întrupeze în trupul meu un monstru invizibil și distrugător. Nu alege! Tot secătuiește, degradează și malformează: sănătatea, vigoarea, zborul gândurilor!

26 ianuarie 2014

Continuăm, eu și Cici, să dăm zăpada, beneficiind de norocul că azi-noapte nu a mai nins. Când avem asemenea preocupări nu mai știm de nimic, de parcă vremea ar

complota și ea la liniștea noastră. Avem de dat zăpada pe o distanță de 80-100 metri lungime și de un metru lățime. Dacă ninsoare a fost liniștită, zăpada este afânată și o aruncăm ușor alături. În schimb, când când este viscolită, stratul de nea poate fi un adevărat troian îndesat și mai greu de străpuns cu lopata.

Cici este lângă mine, dar câinele nostru, Karol nu o lasă în pace, tot îi întinde un picior să dea *noroc* cu el. Ea îl *salută* și râde spunând, acestui câine, parcă noi am fi păpușile Mapeț. Oare crede câinele așa ceva? Dar afecțiunea malignă cum mă crede? Sau nici nu mai contez? Sunt nimeni, sortit o simplă aventură a naturii...

Ah, ce l-aș mai lua de gât pe acest nefast necunoscut! L-aș arunca în iadul unui foc aprins să mă scap de amărăciune! Câtă lume nu s-ar bucura!

28 ianuarie 2014

În după-amiaza zilei mă sună Domnul doctor Vasile Secașiu și mă roagă să scriu câteva rânduri cu ocazia aniversării a 80 de ani de la nașterea sa, care a avut loc pe date de 14 ianuarie, dar o mică petrecere se va organiza în data de 14 februarie.

Solicitarea mă bucură. Este un om ce nu poate fi refuzat, ba chiar mă entuziasmează acțiunea. Este ca o chemare la viață. Ce alte griji, ce boală, ce tristețe? S-au spulberat cu toate. Sunt un alt om. Am un plan, un scop de a face ceva util, cerut, deosebit.

N-am așteptat, așa cum ne înțelesesem, să-mi comunice câteva date despre activitatea sa. Ca un iureș am așternut frazele, cu sinceritate și cu bucuria propriei mele regăsiri. Când scriu mă simt pe deplin vindecat. Iată ce i-am putut scrie într-o răsufare de cuget:

Închinare pentru un confrate

Am bucuria de a a-mi expune câteva gânduri despre Doctorul în Științe Veterinare, Profesorul universitar asociat, Cercetătorul științific gr.I și încă multe alte distincții, Vasile Secașiu. Aceasă deosebită și interesantă ființă s-a ivit pe lume acum 80 de ani, la data de 14 ianuarie 1934, în satul Rahă – Sebeș, Județul Alba.

Aici a deprins de la admirabilii săi părinți minunile vieții de a vorbi, a gândi și a iubi țara în care trăiește. De a se înălța în cunoaștere și în virtuți.

Așa cum a reușit să-și întrupeze personalitate, doctorul Vasile Secașiute atrage în ambianța demnității, te îndeamnă să gândești, să ai o aleasă ținută profesională și civică.

Ce OM! Neobosit, perseverent, tenace! Freamătă și acum de pasiuni la fel ca în anii când se nasc idealurile vieții. E o adevărată întruchipare de modestie și de reflecții umane! De-a lungul vremurilor pe care le-a trăit, n-a fost iertat de greutăți ori de suferințe, dar a știut să le supună, le-a pipernicit existența. Este un învingător! El este omul de lângă tine, de care ai nevoie, în care ai încredere.

Nu mi-am propus a scrie despre sine nimic din ceea ce dragostea, dăruirea și imensa trudă profesională a izbândit în această lume. Faptele sale sunt înscrise în cunoștințele pe care le are, în lucrările științifice și în publicațiile de specialitate. În duhul cuvintelor pe care le adresează studenților săi. De-ar fi să mă încumet în a enumera doar lucrările sale, cu siguranță că Timpul nu mi-ar îngădui. S-a scris despre acestea și nu vreau să repet, căci nu am șansa de a o face mai bine decât predecesorii mei.

M-a interesat de la început doar OMUL; să-i deslușesc trăsăturile de caracter, spiritul său elevat și distincția sufletului. Dacă nu l-aș fi cunoscut atât de târziu și atât de puțin, poate că aș fi putut să scriu un roman despre existența sa ori să-i închin un poem de slavă. Vasile Secașiu a scris, despre sine se va scrie!

Mi-aș fi dorit să o pot face atunci când va împlini 90 de ani, dar eu știu că nu-i voi mai fi alături. Cineva o va face însă, căci nu va fi singur! Asemenea

oameni sunt înconjurați întotdeauna și oricând de prieteni, de admiratori, de stima lumii.

Recitindu-i introducerea pe care mi-a scris-o pe una din cărțile mele, Prietenii eterne, eu simt în inima mea răsunetul iubirii lui față de oameni. Îi sunt îndatorat că mi-a fost dat în viață să-l întâlnesc. Îl venerez!

La mulți ani MĂRIA VOASTRĂ, drag maestru, stimate coleg!

Dr. medic veterinar Gheorghită Țarlungă

Ianuarie 2014

29 ianuarie 2014

Am expediat urările scrise pentru doctorul Vasile Secașiu pe adresa de e-mail a doctorului George Puchianu, șeful Laboratorului Sanitar Veterinar Brașov. Discuțiile cu acesta despre desfășurarea petrecerii din data de 14 februarie îmi mai schimbă din monotonia timpului și mă face să am mai multe îndemnuri față de activitățile zilnice.

Chiar mă apuc să dau stratul subțire de zăpadă, căci a început să ningă încă de dimineață. Activitatea este ușoară, relaxantă, părându-mi-se că sunt în deplină putere de viață. Nu mi-am mai scotocit gândurile despre boli și despre incertitudinile viitorului.

Parcă mă odihnesc când nu gândesc în mod negativ. Poate că este o autoînșelare, dar îmi face însă bine. Absorb oxigen de optimism!

30 ianuarie 2014

Revăd ceea ce am scris ieri și deodată îmi apare un gând care mi-a mai colindat prin existența mea. Acela că omul are înzestrarea de a-și controla actele de voință și de decizie. Poate să-și dicteze lui însuși ce și cum să facă ceva, să admită sau nu o anumită stare de ființare, să se vindece de boli, să-și descopere înțelepciunea și speranța de viață.

Revenirea acestui gând mă bucură, mă înzdrăvenește. De ce nu m-aș vindeca de Limfom? Eu îmi propun să pot face acest lucru. Transmit voința mea în interiorul ființei mele. Parcă o imprim în puterile fiecărei zile. Voința îmi este o armă de apărare.

Ceva, ceva totuși mă oprește să generalizez. Bătrânețea vine orice am face! Anul acesta voi împlini 80 de ani. Vârstă bătrână! Ce de ani au trecut, ce puțini vor mai veni! Mă cutremur! Resimt bătrânețea ca pe o supărare. Este o durere a vieții, chiar dacă îi atribuim multe virtuți! Este un fel de epuizare a entuziasmului, o obosire a lui, o iremediabilă tristețe. Cum de ne este dat să părăsim atâtea și atâtea miracole ale vieții, care fac parte din noi, din contopirea noastră cu natura! Pierind noi, dispare tot?!

31 ianuarie 2014

Meditez la ideile pe care le-am scris în ziua precedentă și nu pot decât să conchid că Universul în care trăim n-are suflet! Este indiferent, brutal, rece. Atunci cum de este creația Dumnezeirii? Nu are în el Conștiința primordială?

1 februarie 2014

În presă se tot discută că începând cu această dată, intră în vigoare Noile Coduri; cel Penal și cel de Procedură Penală. Societatea își asigură prin aceste legi siguranța față de sine însăși, căci orice infractor din ea face parte. Se autopurifică!

De ce nu sunt la fel de drastice și legile sănătății? De ce nu există și un Cod Penal Antimaladii? Un Cod Antisuferință care să descopere și să procedeze la luarea unor măsuri draconice de eradicare a chinurilor.

Societatea se protejează numai față de proprii ei semeni, nu și față de intrușii diabolici în ființa și în sufletul fiecărui membru al ei? Când se va trece de la soluții

paleative la un război total contra a tot ceea ce degradează ființa umană? Ar fi singurul fel de război care să aducă fericirea. Cât de mult îl aștept, deși eu știu că nu voi mai apuca să-l văd declanșat.

Am trăit prea devreme! O vreme și a mea n-a venit!

2 februarie 2014

Fiind duminică, Cici s-a dus la biserică, de fapt la Mănăstirea Predeal, iar eu stau acasă. Corect spus, fiind mai sighinaș, trebuia să spun stau *în casă*. Afară sunt – 10 grade și bate vântul. De multe zile nu mai ninge, noapte cerul este senin și împresurat cu puzderia de stele, făcând ca temperaturile să se mențină la - 10, - 15 grade. Facem focul zdravăn până la orele 24, iar spre ziuă dăm drumul la centrala termică. Liniștea, căldura, odihna îmi fac bine. Mă agită mai puțin, nu resimt mici dureri în zona inimii, nu mă irită gânduri sumbre.

Cu toate acestea, masa de lucru nu mă mai îmbie atât de atrăgător ca altădată, ideile despre orice, când de mai vin, le las să plutească în neștire, fără să le mai fixez în cugetări. Nici amnarul inspirației nu îmi mai aprinde cugetul. Cuvintele din D.E.X. s-au rărit și ele, iar sinonimele și antonimele parcă s-au pitit prin cotloane. Până și verbele nu mai au jarul acțiunilor, iar metaforelor le este teamă să apară trunchiate și timide.

În scrisul care mă învăpăia cândva, nu mai caut cu ardoare nemurirea, părându-mi existența din ce în ce mai searbădă. Acesteia îi lipsește strălucirea, chemare plină de taine, așteptarea a mereu altceva împodobită cu deplinătatea înfrigurărilor.

4 februarie 2014

Iarăși trebuie să scriu cuvântul mâine! Da, mâine voi merge la spital, pentru a face ultima, cea de a noua, cură Mabthera. Dacă va decurge ca și data trecută, nu voi mai avea reacții neplăcute după efectuarea tratamentului. Va fi ultima *doză* de speranță furnizată de acest medicament pe care l-am considerat la început o adevărată revelație; o proteină cu rol de anticorp! Noțiunile mele medicale mă opreau la ideea că numai organismul poate fabrica așa ceva sub influența unui antigen.

Nu pot pătrunde cu privirea minții în necunoscutul organismului meu, nu știu cum am reacționat, deși memoria îmi amintește de ceea ce îmi spune doctorița Alina Roșca: *De această boală nu te vindeci pe deplin niciodată!*

Oricum nu admit să nu existe un rezultat pozitiv! Transmit această idee interiorului meu nu ca pe o dorință, ci ca pe o decizie! Trebuie să învăț să vorbesc cu adâncurile ființei mele! Păi, altfel cum?!

5 februarie 2014

Mă prezint la Spitalul Med Life, cabinetul 111, unde mă consultă Domnișoara doctor Mihaela Lăzăroiu, dar mai întâi i-am dat cadoul trimis de fiica mea, Alina, spunându-i unul din aforismele mele: *În casa părinților Măriaa Sa este copilul*, așa că darul trebuie primit...

La recoltarea probelor de sânge am cerut să le facă și pe cele câteva analize cerute de medicul meu cardiolog, care privesc inima și ficatul. Ca întotdeauna, numai după primirea rezultatului examenului hematologic s-a trecut la efectuarea ultimei doze de Mabthera. Am reușit să înghit repede, pe la orele 12,30, două chifle cu o jumătate de litru de lapte bătut, că a și început instalația de perfuzie să măsoare picăturile de medicament: încet-încet, ceva mai des, iar spre sfârșit, ultimi 100 de ml. mai repede. În final, am mai primit o administrare cu un adaos de hidrocortizon, dar degeaba! Am avut, ca și în urmă cu șase săptămâni, reacții adverse, chiar dacă au fost ceva mai reduse ca intensitate.

Ce să mai scriu despre tensiunea arterială care a scăzut la 9, apoi la 8 și abia la 7,4 cu pulsul de 91 a binevoit să nu mai coboare, primind suplimentar ser fiziologic, pentru a completa patul vascular dilatat.

Am plecat spre casă după orele 18 cu același Gigi Drăgan care a venit să mă ia, primind, desigur, 100 de lei. Tot drumul mi s-a părut anevoios, nu aveam destulă putere, plecasem din spital cu tensiunea 8,8 și cu îngrijorare.

M-am tot gândit la inimioara mea care în mod obișnuit are tensiunea de 10-11. Îmi propun să stau de vorbă cu medicul cardiolog cât de curând, fiind neliniștit de redusa presiune arterială, dar nu numai de aceasta...

Ajuns acasă, după o cină ușoară, m-am culcat devreme, adomind buștean, fără să mai pot medita la ceva. Gândul este obosit, mă doare orice reflecție...

6 februarie 2014

Să mă bucur că am terminat acest tratament? Pare, deocamdată, că a fost cel mai bun, rezultatul examenului sangvin de ieri a arătat o staționare a descreșterii elementelor albe și o ușoară creștere a trombocitelor. O foarte ușoară depășire a fost la ureea serică, fapt datorat consumului proteic ridicat, cât și a unei eliminări mari de uree ca rezultat al degradării celulelor canceroase. Trebuie să măresc consumul de lichide și să îl scad pe cel alimentar bogat în proteine!

Ca niciodată, pe biletul de ieșire din spital nu mi-a mai fost precizată data când trebuie să revin pentru efectuarea, în primul rând, a examenului la Computer-Tomograf, deși discutasem ca acesta să se facă la sfârșitul acestei luni. Am primit explicații că se va face cu subvenție de la Casa de Sănătate. Trebuie să cer lămuriri la telefon, căci numai după acest control urmează ca Domnișoara doctor Mihaela Lăzăroiu să facă o cerere către Casa de Asigurări care să aprobe și să finanțeze efectuarea unor examene P.E.T.- C.T.

Dumneaei consideră că acest fapt va solicita un timp de cel puțin două luni de zile, așa că abia prin luna mai voi putea afla ce e bun și ce e rău, ce cale am de urmat ori ce înfundătură mă așteaptă.

Deocamdată, în biletul de ieșire din spital se face precizarea că se ridică suspiciunea de sindrom mielodisplazic secundar, fapt ce mă liniștește întrucâtva. Cum voi citi oare rezultatul examenului de la Computer-Tomograf? Ce încurajări îmi va transmite ori va repeta ca ultima dată că: *Nu este diferit față de cel precedent*. Să fiu totuși mulțumit că procesul malign a staționat? Dar poate că a regresat, deși splina se simte tot de doi centimetri sub rebordul costal!

Presimt că timpul va trece anevoie, cu multe întrebări și cu răspunsuri neclare! La sfârșitul ultimelor examene voi capitula în fața unor insuccese sau voi putea adăuga însemnărilor mele un imn de slavă acțiunilor medicale, așa cum au fost ele, cu încercări și cu incertitudini?

Mai demult am gândit că ar trebui să scriu anticipat o addendă în care să mă pot judeca din vreme cu puterea deplină a minții, cum m-am comportat în acest teribil calvar, fără să las ca timpul să-mi stingă definitiv văpaia cugetului. Nu am însă puterea de a mă apuca de o asemenea acțiune. Aștept să constat ce concluzii se vor trage și abia atunci să scriu ultima parte a acestor însemnări. Sper că nu va fi prea târziu!

Poate că voi continua îmbarcat pe corabia altor speranțe! Voi vedea! Cum altfel!?

7 februarie 2014

Am primit câteva mesaje pe calculator de la Viorel Lungu, fiul prietenului meu, Remus, prin care mă invită la parastasul tatălui său, care va avea loc în data de 15 februarie. I-am răspuns că afecțiunea de care sufăr nu-mi îngăduie pe deplin să

mă deplasez la București, cu toate că unul din motive este și acela că evit un efort nu doar fizic, ci și financiar. Da, în acest fel am ajuns!

I-am transmis câteva gânduri în care corectez și unele cuvinte scrise pe unul din mesajele primite de către un apicultor care l-a cunoscut pe Remus. Iată ce i-am transmis familiei sale:

Din anul 1949 am fost coleg de școală cu Lungu N. Petre Remus, așa cum scria în catalog. De-a lungul celor aproape 65 de ani de atunci, am rămas buni prieteni. Din timpul școlii și pe tot parcursul vieții ne-am îndemnat reciproc, ne-am urmărit urcușul existenței, ne-am iubit succesele. Păstrez și acum multe scrisori primite de la el pline de entuziasmul tinereții și de pasiunea de a răzbate în lume.

În anul 1953 el a întrerupt puțin școala, fiind bolnav, dar a continuat apoi bine. Astfel că a arămas absolvent la Brăila, participând cu regularitate, din cinci în cinci ani, la întâlnirea promoției 1953, unde era așteptat cu dragoste de colegii lui. Era iubit, apreciat, stimat, avea farmec, avea umor cu finețe de boem. Personal, aveam cu el o legătură sufletească aparte, încă de pe vremea când învățam unul lângă celălalt.

Pentru asemenea motive i-am trimis toate cele 14 cărți de literatură pe care le-am scris de-a lungul vieții mele și despre care îmi spunea că îl copleșesc de emoție și de mirare.

Remus drag, te-am avut aproape de inima mea. Cu tine pleacă din mine o parte din adolescența și din tinerețea mea. Tu vei rămâne pentru veșnicie marele meu prieten, în casă căruia am fost invitat încă de la întemeierea familiei alături de frumoasa ta soție, Viorica, rezultând mai apoi doi copii minunați. O viață reușită! Ai fost un învingător!

Să te aibă în grija Sa bunul Dumnezeu!

Vrem, nu vrem, tot timpul pierdem câte ceva în viață, mai puțin important sau foarte prețios. Așa s-a întâmplat și cu dispariția lui Remus: covârșitor de valoros!

Nu doar că pierdem câte ceva, ci și renunțăm, renunțăm zilnic la o infinitate de lucruri, de fapte, de gânduri până nu mai avem de ce să ne dispensăm, decât de noi înșine. Ne ducem dincolo de spațiul existenței!

8 februarie 2014

Ieri am vizionat un album cu fotografii din viața prietenului meu, Remus, pe care mi le-a trimis prin e-mail fiul lui, Viorel. Mi-au rămas în memorie ultimele poze datând din anul 2013, din viața celui dispărut. O, fața lui Remus este pierdută, ochii parcă s-au afundat în orbite, iar o tristețe răzbate dincolo de zâmbetul expus! Mai bine nu aș fi văzut aceste imagini! Știu că mă vor urmări multă vreme.

Nu aș vrea să ajung și eu într-o asemenea stare. Simt că de dincolo de pleoape nu ar mai străbate strălucirea unei vieți, ci o umbră de regret, o disperată îndurare.

Este de preferat o moarte fulgerătoare decât o distrucție maladivă și o secătuire a zâmbetului și a elanului de către bătrânețe!

Să te întristezi, să te degradezi și să te urâtești oare într-atât încât să ajungi să nu-ți mai iubești propria viață? Să-ți fie dat să vrei a nu mai fi este tot la fel de cutremurător!

Târziu, spre miezul nopții, am adăugat, nemulțumit de ceea ce am lăsat să se înțeleagă în frazele precedente. Eroare cugete al meu, eroare! Oricând viața are resurse de a se regenera, de a-și desvălui minuni pe care altădată nu am știut să le privim.

Trebuie să dovedesc aceste afirmații după ce voi împlini peste... 90 de ani!

9 februarie 2014

Este viața grea? N-are lumină destulă pentru a destrăma întunericul din suflet? Am ajuns la un liman de unde nu mai există pâlpâirea orizontului? Nu cumva se poate cădea într-o prăpastie a existenței fără speranța salvării?

Când re trăiesc momentele dramatice pe care le-am cunoscut de-a lungul vieții, nu pot să nu fiu mulțumit cu actuala mea stare de percepție a existenței. Cum au fost oare evenimentele urâte care au vrut să oprească zâmbetele trăirii? Încerc pe câteva doar să le enumăr și parcă îmi este teamă să le definesc și să le atribui cuvintele potrivite încărcate de dramatism.

În anul 1940, la vârsta de șase ani, în taina nopții, pe o ploaie rece, mama ne-a luat în brațe, așa îmbrăcați în cămășuțele de noapte, pe cei trei băieți ai ei, și ne-a scos în mijlocul curții. Casa se apleca, pământul se mișca, ploaia te îngheța, vântul sufla puternic, iar animalele stigau disperate fiecare pe vocea lor. Era un teribil cutremur! O spaimă!

Ne-am întors în casă uzi, înfrigurați și înfricoșați. A fost primul examen cerut de către puterile naturii unor copii nepregătiți să participe la înfruntări dureroase.

Nu știu dacă am trecut sau nu acest prim *extemporal*, dar am păstrat în amintiri faptul că oamenii se află sub imperiul unor forțe pe care nu le pot stăpâni.

N-a trecut prea mult timp și am luat cunoștință despre declanșarea *Războiului Sfânt* din anul 1941. Din prima clipă am înțeles că este ceva dureros în care vor muri foarte mulți oameni. Până la sfârșitul acestuia am trăit intens emoțiile desfășurării lui.

Atunci când Regele Mihai I a reușit să întoarcă armele, mi-a fost dat să asist, copil de plutonier de Jandarmi și șef de post fiind, la dezarmarea unor formațiuni militare germane, care se retrăgeau în dezordine.

Întregul sat a venise să asiste la predarea armelor de către nemții pe care chiar tatăl meu îi convinsese să se predea. Deși multă lume plângea, copii se bucurau de bunătațile pe care soldații germani le descărcau din camioanele lor. Ceva mai apoi au apărut și primele trupe ale Armatei Roșii; obosite, murdare, brutale, bețive și mai ales atât de pungașe... *Davai ceas, davai palton, / Davai minea milion!* Trupele au staționat câteva zile în comuna unde locuiam, golind cârciumile de băutură și mitraliind stolurile de porumbei. Lumea nu mai plângea, se ferea de soldații violenți, fetele nu ieșau din case, noi eram pregătiți să părăsim localitatea...Toate aceste evenimente m-au marcat, m-au făcut să înțeleg prea devreme că între națiuni există ură și dușmănie, că oamenii trăiesc cu teamă și fără înțelegere. Abia împlinisem 11 ani! Abdicarea Regelui Mihai I sub amenințarea armelor în anul 1947 și instaurarea regimului pro ruso- comunist m-au făcut să percep nedreptatea, asuprirea, spaima. Am învățat să urăsc! Persecuțiile comuniste de tip bolșevic asupra tuturor oamenilor și în special contra elitelor din toate domeniile mi-au stimulat reacțiile de împotrivire și de silă față de orice formă de ideologie nefastă.

Mi-a fost menit să trăiesc și descătușarea de sub regimul comunist: Revoluția Română! M-am renăscut! Păcat că a fost deturnată, păcat că astăzi este la cârma țării un om cu totul nepotrivit, Traian Băsescu, un exponent al regimului securist! O slugă feminină a sa ne-a spus că *Noi suntem urmași ai lui Traian, ai lui Traian Băsescu*. Da, și eu spun că suntem urmașii lui **Tiran** Băsescu!

N-am pomenit de foamea din anul 1947 ca urmare a pârjelitoarei secetei din anul precedent. Am imagini despre oameni înfometați, disperați, epuizați. Parcă văd miile de oameni înghesuiți în vagoane de tren și tixind acoperișul acestora, căutând să ajungă în Oltenia unde se mai găseau unele produse alimentare!

N-am scris nici despre focul din timpul Revoluției care a cuprins blocul unde locuiam , cu aprinderea propriului apartament cu patru camere. Spaima pe care am simțit-o când am descoperit flacăra care cuprinsese perdeaua și o parte din parchet pe

lângă țeava de încălzire care urca de la etajul inferior, mi-a împietrit pentru multe secunde picioarele și brațele! Un înger m-a chemat din refugiul unde ne adăposteam să văd ce se întâmplă după stingerea de către pompieri a focului de la parter și etajul unu. Ignorasem pericolul, căci se trăgea în neștire de pe bloc și din Prefectură spre oriunde, în diversiunea că se trage în teroriști...

Socot că trebuie să mă opresc cu enumerarea unor asemenea momente grele din viața mea. Ele au fost, trebuie să recunosc, tot atât de grave sau chiar mai mult decât cele pe care le trăiesc astăzi: afecțiunea cardiacă și urgia care îmi bânuie sistemul imunitar.

Înțeleg că se pot întâmpla stări cu mult mai triste, că trebuie să mulțumesc Proniei că mai am încă putere să reflectez și să sper! Ce multe chinuri sunt în această lume, cât de recunoscător trebuie să fiu că nu sunt printre cei mai îndurerați oameni!

10 februarie 2014

Vremea e călduță, cu soare vioi, fapt ce mă îndeamnă să fac mișcare de-a lungul șoselei. Glezna piciorului stâng încă mă mai jenează, dar am încălțat niște ghete strimte care îmi ușurează mersul. Demult timp n-am mai fost spre Azuga, așa că mă bucură că văd locurile, casele în care freamătă viață. Am ajuns până la pensiunea cu frumosul nume: White Horse, la distanță cam de 500 m.

Circulația mașinilor este intensă, fiind zi de duminică, se întorc spre casele lor. Am văzut și vreo 20 de autoturisme cu număr de Brăila, care treceau nepăsătoare și indiferente pe lângă mine. Niciun brăilean nu se oprește să stea de vorbă cu mine, nimeni nu m-a conoascut. Ori poate că vreunul m-a recunoscut, dar n-a vrut să se oprească, căci ar fi trebuit să-mi spună: *Vai, ce rău arăți, credeam că nici nu ești tu, brăileanul de vază și mândru de sine! Ești cumva bolnav? Ce de doare, de ce suferi? Ce ramolit apari!*

O, Brăila, Brăila! Orașul înălțării mele, oraș de taine și de legende!

11 februarie 2014

Orice aș face, viața se petrece între aceleași griji, gânduri, întrebări și neliniști care privesc starea mea de sănătate. Mă plimb, fac mișcare, trebăluiesc câte ceva ori o ajut pe Cici să facă de mâncare sau mă uit la știrile de la televizor, însă toate acestea nu pot elimina meditația despre evoluția afecțiunilor mele. Da, acesta îmi este orizontul!

Clipele de extaz nu mai știu să se oprească la mine. Ce tristețe este existența fără divinitatea sufletului!

12 februarie 2014

Am vorbit la telefon cu Domnișoara doctor Mihaela Lăzăroiu, rugând-o să mă programeze pe data de 26 februarie să fac examenul la Computer-Tomograf. Îmi era teamă că, fiind sfârșit de lună, se vor termina fondurile de la Casa de Sănătate, dar dumneaei îmi spune că să nu-mi fac griji: - *Avem fonduri pentru toată lumea!*

Pare că nu vor fi probleme, însă până nu voi face controlul medical nu pot fi pe deplin liniștit. Mecanismele financiare în sistemul de sănătate nu sunt sigure de funcționare pentru mult timp. Am simțit aceasta pe propriul meu buzunar în ultimele luni la Spitalul Oncologic!

Desigur că îmi fac griji, pentru că nu vreau ca pe lângă stresul cauzat de afecțiuni să-l mai am și pe acela al extremei restricții financiare.

Pentru câteva clipe m-a străfulgerat ideea că aș putea să mă fi vindecat complet și că la viitoarele examene de specialitate se va confirm presupunerea mea. Ce, îmi spuneam, nu s-au mai văzut atâtea cazuri? De ce n-aș fi oare sortit acestei șanse? Nu sunt un om care impun corpului, prin voința cugetului, reacții de respingere a bolii? Nu este destul sau nu este deloc adevărat? Dar eu simt că am această putere și

este suficient. Nu? Cine mă poate contrazice ? Cumva Dumneaei Realitatea? Dar cine se crede? Ea nu poate părtunde în sufletul meu! Oricare i-ar fi voia, oricât de mare i-ar fi împotrivirea față de ființa mea, o voi renega și-i voi respinge nemernicia! Eu pot trăi și amăgindu-mă!

13 februarie 2014

Despre ce să meditez atunci când merg de-a lungul șoselei? Nici nu este prea cald, chiar mă deranjează câte o rafală de vânt, iar aglomerația mașinilor mă face să fiu foarte atent, deși mă deplasez pe partea opusă sensului de circulație.

Vreau să mă întorc acasă, dar iată că trece o mașină cu număr de Brăila. Șoferul mi se pare destul de brunet...Seamănă cu un țigan pe care l-am cunoscut mai demult și față de care păstrez o simpatie aparte. De ce nu am scris rrom? Pentru că aceasta mi se pare o jicnire adusă acestor etnii. Ea are o tradiție, o demnitate, nu-și reneagă trecutul! Chiar dacă nu ne referim la *Țiganiada* lui Ion Dudai Deleanu, alte atâtea referiri din istorie sau din literatură folosesc denumirea de țigan cu respect și fără nicio conotație negativă.

Este menirea etniei să-și corecteze unele gesturi, căci altfel și înțelesul de rrom se va degrada și se va ajunge la ipostaze și mai neplăcute...Va trebui să se întoarcă în trecut.

Am făcut această lungă paranteză pentru a putea să mă refer la țiganul meu de la Brăila. Era prin anul 1975, conduceam mașina mea, un moscvici 408, de care eram tare mândru, căci îl câștigasem la tragerile C.E.C., mergând de la Siliștea spre oraș. Cum nu prea aveam grijă să fac plinul, rămân în pană de benzină. Gesticulez către mașinile puține care teceau prin zonă, arătând un bidon gol, dar nimic! Și mă grăbeam, eram în întârziere...

În sfârșit, oprește un camion care transporta gunoi la satul Muchea. Îl întreb dacă are de vânzare benzină. Râde și mă întreabă: *La cât te arunci, la cât ți-e ochii?* Pricep că este vorba de cât vreau să plătesc pe litru de benzină. Îi spun, mai vrea în plus, accept. Îmi dă 20 de litri, plătesc și îi spun pe un ton autoritar că sun ofițer pe poliție și-l întreb de ce vinde bunurile statului?

Degajat, plin de sine, fără nicio timiditate îmi replică pe un ton sigur: - *Nu ține, mâncate-aș! Eu n-am văzut ce față aveai când mi-ai făcut semn să opresc?*

Inteligent, ager, copleșitor! M-a dezarmat! A fost cuceritor! Bravo, omule, țigan de neam!

Rememorarea aceste povestioare m-a făcut să mă văd mai tânăr, optimist și distanțat față de răutăți.

A fost o clipă cu efect terapeutic!

14 februarie 2014

Plimbarea de ieri nu mi-a fost favorabilă. Am răcit! Văzând știrea de la posturile de televiziune, că în Ungaria bântuie o gripă cu 100.000 de cazuri, mă îngrijorez și mai mult.

Nu mai ies pe afară, mă apropiu de sobă și îmi încălzesc picioarele pe care le simt reci și ușor dureroase.

Seara am început să iau, preventiv, augmentin, Cici mi-a făcut o frecție cu spirt pe cap și m-am înfofolit în șervete să simt cum mi se încălzește toată zona frecționată.

Mă gândesc că ar fi destul de grav dacă e o gripă, mai ales că la Mureș este un al doilea caz de Gripă Porcină. Am în acest fel motive să mă alarmez, căci cu numărul meu de leucocite este dificil să suport orice infecție.

Mă doare capul, transpir, am unele frisoane... O, de-ar trece mai repede această noapte! Totuși nu mă agit, nu intru în panică, mai ales că nu am hipertermie, dar îmi trec prin minte destule scenarii urâte...

Mă chinui să dor și doar atât! Să vină ziua de mâine!

15 februarie 2014

Nu am scăpat de simptomele răcelii. Întraga zi m-am oblojit și abia spre seară a scăzut intensitatea manifestărilor. Tensiunea arterială a urcat la 12,5, față de cât 10-11 cât am în mod obișnuit, iar pulsul a crescut la 91.

Sărmana inimioară vrea să facă față solicitărilor, pulsând intens! Cât o să mai poți? Toată viața n-ai coborât spre odihnitorul 60-65, ci mereu te-ai situat la 70-75! Eu spuneam pe atunci că am o fire activă, energică, neglijând că, de fapt, tu mi-ai fost întotdeauna stindardul acțiunilor. Ascultai oare de cugetul meu ori tu însăși îl modelai și-i imprimai avânt și expansiune?

Deși am stat adeseori de vorbă, prea puțin te-m înțeles și prea puțin am știut să te protejiez. Tu ești eroina vieții mele! Când pentru prima oară, în anul 1979, te-ai plâns dureros că-ți trimit drept imbolduri nicotină, am deslușit marea eroare pe care o săvârșeam și iată că sunt de atunci 35 de ani, de când am aruncat definitiv iarba ortăvitoare și fumurile înșelătoare, având convingerea unui gest înțelept și salvator.

16 februarie 2014

Conform unei discuții avute cu doctorul Horațiu Rus, mâine trebuie să fim la o consultație cardiologică, atât eu cât și soția mea, Cici. Ea nu are probleme cardiace, dar un consult e bine venit, căci este destul de slabă, are o tensiune ceva mai mică, cu un puls de 60 și nu se simte prea în putere.

Plecarea de acasă *să-mi caut sănătatea* îmi este un sentiment neplăcut. Parcă este o obligație, o impunere forțată, un mers la cerșit!

Cum programarea la consult este abia la orele 17,30, vom pleca din Predeal la orele 13 și vom face cumpărăturile lunare de la Carefour și de la Selgros, care ne vor lua cam 2-3 ore. Această asociere de acțiuni o facem pentru a mai economisi din cheltuielile transportului cu taxiul lui Gigi Drăgan, anunțat din vreme să nu-și programeze altă cursă.

De, ne chivernisim, nu ne permitem deplasări în alte scopuri decât cele strict materiale, dacă nu cumva trebuia să scriu și reparatorii...

Și ne-am tot duce să vedem lumea, să părăsim ograda, bucătăria și televizorul! Atâtea frumuseți în țară rămân necunoscute, chiar și fetița noastră, Alina, ne este prea departe, dar poate și nepotrivit să pășim în echilibrul ei casnic sau de serviciu...

În anul 1980, când am fost în America, am văzut multe, multe autobuze pline de oameni în vârstă care cutreiarau Statele de la Nord la Sud și de la Est la Vest, având condiții de confort, căldură sau răcoare, baie, televizor și muzică. Nicio grijă de deplasare, de cazare și masă! Să te tot plimbi! Chiar am întâlnit două românce pensionare, stabilite la Paris imediat după 1945, care erau în excursie la New York, spunând că au fost funcționare modeste de bancă, dar că anual își permit să viziteze o altă parte a lumii. - *Acum mergem să vedem Statuia Libertății. În țara voastră, comunistă, nu vom mai veni, deși am lăcrimat când v-am auzit vorbind românește!*

O singură lume, prea multe diferențe, prea multe dureri!

17 februarie 2014

A fost, mai întâi, o zi de târguieli, mai ales de legume și de fructe, iar apoi am fost la medicul cardiolog. Ca întotdeauna, este puțin comunicativ, oarecum posac. Suntem consultați. Prima la examinare este Cici căreia îi face o electrocardiogramă, apoi examen ecografic cardiac și în final folosește stetoscopul, ascultând cu atenție pulsațiile inimii.

Ca un diagnostic precis, spune că are o ușoară scleroză mitrală și aortică, dar că nu este nimic grav și se datorește vârstei...I-a recomandat o medicație pe bază de magneziu și să facă un examen hematologic general. Sper că nu va trebui să deschid un dosar medical și pentru Cici!

Eu am beneficiat de o ecografie cardiacă, după care mi-a prescris aceleași medicamente ca și până acum, dându-mi în completare unele sfaturi alimentare. A concluzionat: *Inima este bine!*

Am revenit acasă optimiști și oarecum relaxați, dat fiind poate și schimbărilor din această zi a monotoniei casnice.

Omul colindă lumea să-și afle sănătatea; de fapt se caută pe el însuși!

18 februarie 2014

M-am dus în oraș, la Primărie, să plătesc impozitul pe teren și pe casă pentru anul acesta, dar o împotrivire: *Din motive tehnice, astăzi nu se pot face încasări.* Da, m-a costat distracția 20 de lei! Va trebui să mă duc mâine în aceleași condiții financiare! Deplasarea în oraș cu un autobuz este dificilă, căci are orar de dus-întors nepotrivit, iar pe jos distanța este pre mare. Altădată o parcurgeam cu plăcere, fredonând...

Cum se mai schimbă lucrurile, cum se inversează rosturile! Ce este obișnuit, firesc, comod odată, poate deveni o corvoadă, o silnicie altădată.

Parcă de acest fenomen au grijă, ca un păcat, condiția de boală și aceea de vârstă!

19 februarie 2014

Domnișoara doctor Mihaela Lăzăroiu mi-a confirmat la telefon că o poate primi și pe Cici în ziua de 26 februarie, ca să facă un control hematologic preventiv. Mi-a mai spus că este foarte răcită, iar eu i-am replicat că probabil a luat prin telefon răceala de la mine săptămâna trecută. Așa bolnavă, cu vocea răgușită a părut că râde...

O veste bună am aflat de la Doamna Gina, asistentă medicală la Spitalul Oncologic, care mi-a spus că s-a întors în țară, din Anglia, Doamna doctor Alina Roșca și că aceasta lucrează acum la Spitalul Județean ca Șef de Secție Hematologie.

Desigur că am sunat-o imediat, urându-i succes și declarându-i că mă bucur mult că a revenit în țară. Am convenit să-i fac o vizită după ce voi avea toate examenele medicale finalizat.

Într-un fel, sunt asigurat că aş putea avea un sprijin medical suplimentar, dacă va fi nevoie. De, bătrânul ce sunt vrea să-și asigure acel minim viitor la care mai speră!

20 februarie 2014

Este ziua în care s-a născut, în 1975, fiica noastră, Alina! Diseară o sunăm, după ce pleacă de la serviciu, să-i urăm ceea ce inimile noastre ne spun că merită.

Ce zi de profunde schimbări în viața noastră! Lumea, existența, viitorul au căpătat alte sensuri; mai umane, mai sigure, mai profunde! Tot ceea ce am făcut și gândit de atunci s-a raportat numai la ea ca un liman, ca la o unitate de măsură, ca o regăsire.

Întotdeauna am receptat legăturile noastre ca pe un dat de la sine înțeles! Este atitudinea și afecțiunea care ne menține pe o undă de plutire în oceanul necunoscut în care ne petrecem zilele care ne mai sunt hărăzite.

Iubirea pentru Alina și dragostea pe care o primim din partea ei ne este tot Universul trăirii!

21 februarie 2014

Mă intigă veșnicele gălcevi între liderii Uniunii Social Liberale, Crin Antonescu și Victor Ponta! S-a ajuns acolo, unde bănuiam de un an de zile! Se caută, se inventează motive din partea Partidului Social Democrat, pentru a avea scuze de a nu-i mai susține candidatura la președenție lui Crin Antonescu, așa cum a fost stabilit încă de la înființarea Uniunii. Aceasta este chintesența tuturor neînțelegerilor!

S-au văzut cu sacii în căruță: Victor Ponta, după ce a fost ales prim ministru cu ajutorul liberalilor, a cooptat, nedemn și neloial, Partidul Conservator și Partidul Unității Naționale din România, formând Uniunea Social Democrată, o anexă a propriului său partid. S-au diluat astfel deciziile, încât Antonescu va fi întotdeauna în minoritate.

Având majoritate în Parlament, vor nominaliza în curând și candidatul lor la președenție. Aceasta este **ciuma** problemei! Ducă-se-n pustiu hotărârea Congresului de partid, principiile care au stat la baza creării Uniunii, cuvântul dat și onoarea pătată! Lăcomia de putere este diabolică! Împotriva liberlilor și în special a lui Crin Antonescu a fost declanșată o adevărată cruciadă de către Antena 3, unde patronul, Dan Voiculescu, manevrează sforile scenariului propriu. Întotdeauna a trădat pentru a menține la putere apendicele său de partid.

Oamenii pe care i-am stimat și iubit parcă s-au urcat pe o scenă încinsă și joacă să nu se ardă la tălpi și la...buzunare: Mihai Gâdea, Radu Tudor, Ciuvică, Ursu, Badea, Dana Grecu...

Adevărurile lor șchioapătă, logica e strâmbă, iar concluziile false! În această atmosferă urâtă nu mai respir aer proaspăt de adevăr și de dreptate. Parcă mă simt încolțit de jivine anume dresate, nu-mi e destul să privesc spectacolul degradant, mă scufundă într-o stare de letargie a curajului și a demnității.

Mă simt mai bolnav, e ca un stres, ca o picătură zilnică de otrăvă! Dușmănia față de Traian Băsescu are o explicație și o justificare, dar nu uit interesul personal al lui Dan Voiculescu care știe ce să supună. Ce rușine Antena 3! Mi-ați fost un zâmbet care mă înălța, îmi sunteți o tristețe care mă omoară! Mă hipercancerizați!

22 februarie 2014

Vremea se îndreaptă spre primăvară. Nu a mai nins din data de 25 ianuarie, zilele sunt călduțe, iar nopțile nu-și mai coboară temperatura sub zero grade.

Ar fi trebuit să observ că au apărut în curte o puzderie de ghiocei de câmp și de grădină. Floarea albă, cuminte și gingașă îmi da emoții de câte ori o vedeam ivindu-se de sub nămeți. Astăzi parcă mă simt vinovat, în suflet nu mi-a pătruns primăvara!

De ce farmecul trăirilor alese e dușmănit, de nu se mai apropie de mine? Cine se opune? Nesiguranța, boala, bătrânețea? Chiar și o simplă bucurie îmi este cenzurată? Ce sens, ce scop au oare? Gesturile firești, lucrurile mărunte, imaginile încântătoare ca și o vorbă bună cu un zâmbet cald nu sunt cu toate un scut de apărare al ființei noastre, ca un sublim îndemn de rezistență și de înălțare?

E un adevărat complot? Noi înșine oare ne împingem către prăbușire? E o cădere cu mult prea tristă și nemeritată!

Mă afund în gândurile tinereții spre a mă debarasa de îngrijorare. Mai am putere să refuz supunerea. Îmi chem amintirile frumoase și victorioase.

Îmi caut viața și e minunat să o redescopăr! Este sublimă!

24 februarie 2014

Nu mă odihnesc bine în timpul nopților. Seara mă culc târziu, agitat, după ce ascult la televizor știrile și comentariile politice. Poate că ar trebui să renunț, dar am un vag sentiment că mă simt activ, că am o ținută responsabilă față de ce se întâmplă în țara noastră.

Chiar îmi dă iluzia că m-am vindecat, că nu sunt prea bătrân și aș putea să o tot țin așa până către 90 de ani și de ce nu, și mai mult?

Dar, mai bine mă opresc aici! Prea îmi fuge mintea spre sublim, îndepărtându-mă de realitate!

25 februarie 2014

Ultimul cuvânt pe care l-am scris ieri a fost realitate. Care, ce fel, o cunosc? Măine, iarăși *măine*, mă voi duce la spital să fac mai multe examene medicale. Ce vor spune acestea îmi este greu să comentez. De câtă putere voi avea nevoie să pot înțelege, admite și suporta realitatea?

Cred că mai bine să mă las în grija viitorului, a acelui *măine* și voi vedea. Decidă el, ci nu gândurile mele sumbre!

26 februarie 2014

N-au decurs faptele așa cum am presupus. Abia am obținut o programare pentru a face examenul la Computer – Tomograf pe data de 28 februarie, iar biopsia medulară se va executa atunci când vor fi gata rezultatele de la Tomograf. Acest eveniment îl voi putea realiza abia miercurea viitoare, adică pe data de 5 martie.

Din discuțiile avute cu Domnișoara doctor Mihaela Lăzăroiu, aceasta mi-a spus că după examenul imunobiologic va ști ce drum are de urmat. Eventual alte examene mai amănunțite sau o rezecție splinică, bine ar fi pe cale laparoscopică. După cum îmi dau seama, se apropie de soluția presupusă de către doctorul Mihai Ciochinăru cu mult timp în urmă. Desigur că nu îmi surâde aceasta, dar mă străduiesc să am răbdare, răbdare...

Cici a beneficiat și ea de o consultație atentă, obținând o programare pentru examenul hematologic tot pentru vineri și la aceeași policlinică, Med Life, din strada Livada Vulturului, ca și mine.

Ne va costa în total 400 de lei, plus 100 lei transportul viitor, la fel ca și cel de astăzi. Am ținut să fac acest calcul meschin pentru a contrazice *reclama* că beneficiem de mult ajutor financiar în vederea apărării sănătății noastre.

Dar tot voi avea analize de făcut și de mers pe drumuri... Da, drumurile ne omoară! Și când apucăm în viață pe unul greșit, și când trebuie să-ți cauți sănătatea!

27 februarie 2014

Este o zi de așteptare. Urmează ca mâine să ne sculăm de dimineață, atât eu cât și Cici, și să mergem la Brașov, la Policlinica Med Life, pentru a face examenele medicale.

Așa că ne programăm de astăzi să nu avem activități pe care să nu le putem continua în ziua următoare. De fapt, orice am deretica prin casă sau prin curte țin seama de ceea ce urmează să se întâmple. Astăzi nimic nu este important!

Și ce ar putea fi? Că eu am fript două scrumbii? Că am pregătit huști pentru a face borș din tărațe de grâu? Că am mers în spatele casei, de unde abia de s-a luat zăpda, și am tot privit cum au deja cam cinci centimetri înălțime tulpinițele de usturoi pus de astă-toamnă? Că am apreciat ce lemne se vor mai consuma și că vor rămâne pentru la iarna viitoare pentru consumul pe două luni? Și câte încă n-am făcut, dar toate sunt sub oblăduirea a ceea ce se va petrece în ziua de mâine.

O, mâine, mâine la tine mă raportează! În tine trebuie să am încredere! Tu-mi erai altădată ca un viitor îndepărtat, distins, seducător și important. Acum te văd restrâns, banal și lipsit de virtuți. Și totuși la tine doar mai pot spera! Atât! Măine!

Și lumea, și viața se tot restrâng?!

28 februarie 2014

Desigur că astăzi am efectuat analizele medicale la Policlinica MedLife, ajunși acolo la orele 7,30, nemâncați și somnoroși. Lui Cici i s-au luat probe de sânge și de urină, iar eu am înghițit răbdător un lichid apos incolor și insipid, câte 100 ml. din 10 în 10 minute. Când aproape că s-a terminat stacana de vreo 1,5 l. am intrat sub *potcoava* aparatului care și-a început mișcările repetate de la gât, la bazin, după ce mi s-a injectat o substanță de contrast pe bază de iod. De câteva ori a trbuit să inspir puternic și să rețin aerul destul de mult timp, încât credeam că mă sufoc...

N-am aflat niciun amănunt, rezultatul urmând să îl iau pe date de 5 martie. Până atunci voi încerca să mă abțin de la orice presupuneri medicale. Încerc să-mi caut de lucru, mai ales spre a nu medita la posibile scenarii privin modul în care se prezintă organele mele interne.

Așa că am ascuțit un fierăstrău de mână și cu o foarfecă de grădină am început să tai crenguțele și lăstarii creșcuți anormal anul trecut la tot felul de pomi și de arbuști. Cu siguranță că voi continua această activitate câteva zile. Regret că nu știu cum să fac tăierile la doi merișori tineri care au început să fructifice de acum doi ani.

Când obosesc fac scurte pauze ca să-i fac pe plac nu inimioarei mele, ci aceleia pe care am început să o înțeleg ca fiind bătrânețea mea. Parcă mă și întreabă:

Nu mă recunoști? Eu sunt de acum prietena ta de nedespărțit și cea mai bună. Împreună vom întâmpina și ce e bine, de va fi, și ce e rău, căci va fi! Vom avea un timp al nostru, dar n-o să ne facem, cum se spune, veacul pe Pământ. Aceasta nu ne este dat și nu se cade! Odată cu tine voi dispărea și eu. Tu vei fi cel ce mă va ucide. Ai grijă de mine dacă ai suflet! Iubește-mă! Jertfește-te pentru mine și-ți va fi mai ușor!

Tu doar ai închinat bătrâneții în vol.I Cristale de cuget 59 de aforisme, iar în vol.II, nepublicat, încă 18, dar credeai că nu te referi și la propria ta vârstă. Îți era, pe atunci, indiferentă, ca o noțiune ce nu te privește. Mai poți să scrii ceva înălțător acum despre bătrânețe? Să o divinizezi, căci merită!

Ce lecție de înțelepciune mi-a ținut bătrânețea mea! Recitesc cele 77 de aforisme și cugetări, și-mi par un adevărat eseu, o epopee închinată ultimei iubiri de viață!

1 martie 20141

N-am mai stat ca altădată în fața tarabelor cu mărtișoare, să admir ingeniozitatea confecționării lor atât de variată coloristic și în forme cât mai neșteptate. Cui să mai dăruiesc când în preajma mea rareori mai văd un chip feminin? Soția mea, Cici, nu m-a lăsat să-i iau nici măcar un bughețel de zambile, dându-mi de înțeles că vor înflori în grădina ei alături de atâtea alte minunății de primăvară.

Chiar dacă am căutat o scuză, explicând poate reticența mea, nu mă iartă gândul că m-a părăsit calda apropiere de semenii mei. Și de ce? O fi boala, or fi anii? Un mărtișor, cu șnurul lui aparte, pare un nimic fără valoare, dar are o semnificație bogată atunci când îl dăruiești!

Nici atât nu mai sunt în stare? Precum îmi dau seama, degradarea vieții este înceată, discretă și pe ocolite. Nu te atacă rapid, ca o boală acută, nu țipă, și nu schilodește, dar se insinuează temeinic, parșiv și neiertător.

O sărmane mărtișor, ai pierit și tu! Câte zâmbete n-ai izvorât, câte surâsuri nu te-au bucurat!

Am scris despre regretul zilei de mărtișor cu gândul de a mă pedepsi, de a mă elibera de tristețe, de a-mi impune o altă viziune și încredere. De a-mi întineri amintirile și ideile. De a mă regăsi pe un alt fâgaș al existenței. Mai puțin prăpăstios, mai luminat în curajul de a fi un învingător în orice condiții.

2 martie 2014

Nu prea mai ies pe afară. Este o zi posomorâtă, vântul este neplăcut, iar soarele nu s-a trezit astăzi, rămânând învelit într-o pătură groasă de nori întunecați.

Dacă nu privesc la televizor, nu știu ce altceva să fac. Ideile nu poposesc pe la mine, iar inspirația seducătoare nu îmi mai străfulgerează mintea. Mă simt izolat, inutil și îndemnat spre gânduri fără limpezime și sumbre.

Ce va fi? Ce îmi pregătește oare aparenta stare de amorțeală a bolii? Stă la pândă? S-a eliberat de orice restrângere medicală și își dospește atacul final?

Vreau să pun punct acestor reflecții, dar o ascunsă revoltă nu îmi admite hotărârea. Nu sunt o vietate situată deasupra oricăror înjosiri perverse și degradante ale condiției umane? Mă las învins de nemernicii și de nefaste voințe?

Nu mă retrag de pe baricada cugetului meu! Rezist, detest, mă reînnarmez cu binefăcătoarea înțelepciune!

3 martie 2014

Acum câteva zile fostul prim-ministru, Călin Popescu Tăriceanu, și-a dat demisia din Partidu Național Liberal și a avut o convorbire cu actualul prim ministru, Viorel Ponta, pentru a continua colaborarea în cadrul Unuunii Social Liberale, din care Partidul Național Liberal a fost obligat să se retragă. Gestul făcut de Domnul Tăriceanu mi se pare incalificabil! Sau, poate, cine știe?...

Și atât de mult l-am admirat! M-a răvășit decizia sa, m-a tulburat, m-a făcut să-mi palpitate neplăcut inima!

Putea să mai aibă răbdare. Să fi trecut alegerile europarlamentare și cele prezidențiale, iar în cazul unui eșec a lui Crin Antonescu, desigur că ar fi fost preferat să revină la conducerea partidului. Acum și-a condamnat definitiv orice posibilă revenire în rândurile liberale. Mă doare și sufletul și cugetul pentru el!

5 martie 2014

Ieri n-am scris nimic, pentru că ar fi trebuit să vorbesc despre astăzi. Adică iar să fi început cu...măine, măine în care, da, îmi pun încrederea, însă nu prea convingător.

Am preluat de la Policlinica Med Life rezultatele examenelor medicale făcute săptămâna trecută. Cele ale lui Cici, hematologic și urinar, au ieșit foarte bine, cu excepția colesterolului, ușor crescut, și a vitezei de sedimentare a hematiilor, mult crescută, ca urmare a unei infecții dovedită de prezența leucocitelor în urină. Aceasta presupune să facă un examen bacteriologic și să se stabilească antibiograma corespunzătoare. Este bine că și-a făcut acest control medical fără să aibă manifestări clinice evidente.

Examenul meu tomografic, mult așteptat, a evidențiat o oarecare scădere în dimensiuni a splinei, având 11,5/15,6/16,3 cm. față de 17/10/18 cm. cât a avut la controlul precedent. Se precizează că: **ganglionii mediastinali, ca și cei mezenterici au dimensiuni mici și fără caractere tumorale**, ceea ce mă bucură, sentiment pe care nu-l am față de cifrele date de splină. Parcă aceasta nu s-a micșorat aproape deloc sau a căpătat mai degrabă o formă ușor globuloasă.

După ce a analizat rezultatele pe care i le-am arătat, Domnișoara doctor Mihaela Lăzăroiu mi-a luat o probă de măduvă osoasă din apofiza iliacă stângă, manevră destul de neplăcută de data aceasta.

La plecare Cici i-a lăsat doctoriței o glastră cu o orhidee și o cutie cu bomboane, iar eu am depus la casierie 350 lei, urmând să aflăm rezultatul examenului histologic până cel târziu pe data de 26 martie. Așa e obiceiul pământului...

După această zi se va face și un examen imunobiochimic, din aceeași probă de măduvă, ca în final să se ceară aprobarea de la Casa Asigurărilor de Sănătate pentru a efectua un P E T – C T . Aceasta constă în injectarea unui analog al glucozei, 18 F. D,

G. de care este atașat un izotop, F 18. Ca urmare, celulele canceroase, fiind mare consumatoare de glucoză, se vor evidenția, putându-se trage concluzii asupra prezenței și intensității procesului neoplazic.

Eșalonată în timp, probabil că abia prin luna mai se vor finaliza ultimele observații. Da, voi avea de urmărit pe parcurs cum se vor derula faptele și ce speranțe se vor încumeta să mă împresoare. Sunt gata să se înfăptuiască decizii ale Sorții! Nu îmi este deloc ușor să le aștept. Trebuie să fiu de piatră! Să nu plâng, să nu râd, să nu exist...

6 martie 2014

În ziua când n-am vrut să notez nimic, marțea trecută, președintele Senatului, Crin Antonescu, și-a dat demisia de onoare în plină adunare a parlamentului, într-o confruntare vertiginoasă cu primul ministru, Viorel Ponta, care a prezentat noul guvern în care a fost cooptat și formațiunea maghiară U.D.M.R., fostă asociată cu defunctele guverne, Emil Boc și Mihai Răzvan Ungureanu, responsabile de dezastru în care a ajuns țara noastră.

Este de precizat că nu s-a vrut propunerea liberalilor de intrare în guvern a lui Klaus Iohannis, dar s-a preferat aceea a maghiarilor, neștiind ce anume au pretins aceștia. După cum spuneam altădată, *buba* prolemei constă în cine va fi candidatul Partidului Social Democrat la președinție, restul sunt doar lupte de culise mizerabile, lașe.

Iar pare că vom asista la un alt F. S. N, de pe vremea când s-au deturnat idealurile Revoluției Române. Dă, Doamne, ca la alegerile prezidențiale din luna noiembrie să câștige Crin Antonescu! Altfel va fi vai de România! Un nou comunism stă la pândă. Viorel Ponta a început să trădeze! S-a înconjurat de oameni specializați în asemenea acte: unul este general cu patru stele, altul știe mai demult de cine să se agațe!

De la desfășurarea acestor evenimente, mă simt neputincios să acționez, parcă iau zilnic o doză de otrăvă. Mă intoxica tocmai acum când nu mai fac niciun tratament contra cancerului meu! Acesta poate că o fi diminuat, dar situația politică îmi este malignă! Este un alt agent patogen față de care s-ar putea să nu se găsească prea curând un antidot, iar eu, cu leucopenia mea, nu voi putea rezista prea mult. Nu voi apuca să-mi văd liberă patria și cu aripile spiritului cucerind zărilor lumii. Trăiesc în nemernicie.

7 martie 2014

Zăpada din spatele casei s-a topit, iar brazdele săpate din toamnă așteaptă să fie însămânțate cu ceva, deși la Predeal este cu mult prea devreme. Totuși mă îmbie o porțiune mai zvântată să încerc a planta arpagic, știind că acesta este rezistent la o eventuală înrăutățire a vremii.

Am o avidă dorință să văd cum viața răzbate spre soare! Orice plantă este de admirat cum reușește să se ivescă din pământ. E ca o naștere. Natura se generează pe sine. Îmi amintesc despre lucrările practice de la histologie când pentru a exemplifica diviziunile mitotice se foloseau vârful de la frunzele tinere de ceapă care au un ritm de creștere foarte mare, oferind toate stadiile de diviziune celulară.

Aceste imagini parcă le văd înșiruite în brazdele mele de grădinar amator și de bătrân îndărătnic la propria lui stare de existență. Mă întăresc asemenea gânduri și preocupări, așa că va trebui ca în zilele următoare să dovedesc, trecând la fapte horticole.

Am nevoie să îmi dau singur curaj, imbold de regăsire. Astfel, alung gânduri nu prea libere, ostatici în lăncezeală degradantă.

8 martie 2014

Nu am de spus prea multe cuvinte despre această zi a *femeii* de pe vremuri. Nu era o manifestare nepotrivită ori nemeritată, dar era puțin forțată, falsă; o altă amăgire a comunismului!

Dis-de-diminează a început să ningă lin, vertical, abundent și cu fulgi mari, grei despre care am citit undeva că cristalizarea lor nu seamănă între ei, fiind unică chiar dacă sunt un număr infinit de exemplare. Au identitatea lor ca și aceea a unui om. Ce distinsă este în toate mama natură! Oricât ar fi de minuscule și de efemeră, orice formă materială are o identitate aparte, o particularitate distinctă.

Spre amiază ninsoarea a încetat, temperatura a urcat spre 3-4 grade, iar stratul de zăpadă s-a tot micșorat, tinzând să dispară până spre seară. Voiam să-mi fac de lucru, dând zăpada, dar, cum se spune, *leneșul n-are noroc de treabă!*

Când și când îmi amintesc rezultatele testului de efort făcut în luna februarie și-i tot găsesc nepotriviri cu starea mea reală ori îi atribui obiectivitate și mă consider destul de puternic la anii mei. Dar vedeți, am scris la anii mei...O, îmi plăcea să fac lucruri dificile, care cereau efort, dar care mă recompensa cu satisfacția înfăptuirii a ceva însemnat. Ori acum nu îmi mai imaginez așa ceva. Dau însă, cel mai adesea, vina pe starea de sănătate, nicidecum nu vreau să mă refer la bătrânețe. Îmi doresc să trăiesc mult, să fiu puternic, să nu mă trădeze cugetul! Ce visuri! Ce nesiguranță, ce pretenții! Ce sunt, ce înzestrare am, ce îndrăznesc să sper? Poate că nu este nimic adevărat din ceea ce am scris! Îmi fac prietene iluziile și mă simt bine. Singurătatea nu mă înfioară, nu mă ucide!

9 martie 2014

E o zi în care nu vreau să scriu nimic despre activitățile fizice, dar nici alte gânduri nu mă îndeamnă să le menționez străfulgerarea lor. Amintirile sclipesc în depărtare, meditațiile entuziaste stau timide prin unghere, iar ideile inspirației se tot îndepărtează de mine.

Ce să concep, despre ce să scriu? Iar să mă refer la boală și la bătrânețe? Mai bine tac. Desigur, trebuie să mă învăț să tac, să nu spun nimic. Să amuțesc! Este o poruncă aspră chiar și pentru recalcitranta mea!

10 martie 2014

A apărut în neliniștea mea o nouă infiltrație de nemulțumire: Călin Popescu Tăriceanu a fost ales, la voia P.S.D., președinte al Senatului României. Dacă l-ar fi susținut liberalii, m-aș fi bucurat, căci merită cu prisosință. Pe când așa, nu este decât un pion al lui Viorel Ponta. Ce rușine! Cine ai fost, și cine ai ajuns! Domnește spiritul trădării!

Dacă eu aș fi fost în locul lui și mi s-ar fi spus că în acest fel voi scăpa de Limfomul malign, aș prefera să mă las ucis de boală decât să-mi terfelesc demnitatea. Tocmai tu, Căline, să mă afunzi în tristețe! Brătienii bravi te vor renega!

11 martie 2014

Astăzi a fost senin, soare călduț, liniște în suflet; zi de primăvară! Ce să fac? Ar trebui să nu scriu că am plantat arpagic într-un pământ bine greblat până s-a mărunțit de se strecura ușor printre dinții greblei. Acesta nu este un subiect important. Când în țară sunt atâtea nedreptăți și tristeți, iar mai alături rușii, expansioniști ca întotdeauna, vor să acapareze Caucazul de la Ucraina, iar eu să mă pierd în nimicuri?

În loc să concep pagini de glorie, vlaguita mea putere se luptă cu arpagicul? Ba mai mult decât atât, cred că îmi și stăpânesc pornirile prizoniere neputinței, iar preocuparea mea înlătură urărul neputinței, opunându-se retragerii de pe câmpul de luptă al vieții. Da, chiar sunt convins că este o etapă de victorie a modestiei unui biet om încercat de *multiple comorbidități*.

Fiecare din noi trebuie să fie un erou al propriei sale existențe, să-și apere locul, demnitatea și timpul pe care le-a cucerit cu trudă. Puterea de a înscrie fapte de geniu este dată doar unor oamei-zei ai cugetelor, așa că tu, umil arpagic însoțește-mă în însemnările mele ca un tovarăși de luptă cu bola și cu mine însumi.

Așa este dat oamenilor: unora coroane de lauri, mie îmi este hărăzită una din frunze de ceapă! Mă voi încorona eu însumi peste două- trei săptămâni!

12 martie 2014

Fără niciun motiv aparent, pe la orele zece am simțit o durere evidentă în zona abdominală stângă, în punctul cel mai de jos, adică aceea corespunzătoare colonului descendent sigmoid. Durerea a persistat puțin, dar a reapărut când și când mai toată ziua, chiar și în timpul nopții. Să fie o colită? Am de vreo două luni unele dereglări digestive, dar care nu păreau a mă afecta în mod evident.

Deși nu pare nimic grav, iar starea generală nu îmi este afectată, un sentiment de neliniște mă îndeamnă să meditez la ceva mai rău, să imaginez scenarii întristate.

Este această percepție de condamnat, ca fiind descurajantă ori este o firească punere în gardă, o prevenție a unei răutăți?

A apărut această nechemată indispoziție tocmai acum când, stimulat de venirea primăverii, mă consideram apt, înzdrăvenit fizic și moral, să înfrunt atitudinile restrictive și conservatoare!

Stau în observație, nu sunt agitat, nu intru în panică, dar mă întreb de ce apar asemenea simptome de parcă nu aș fi avut destule motive să fiu neliniștit. Nădăjduiesc să fie totuși ceva trecător, ci nicidecum un complot al nemerniciilor, un asalt barbar asupra unei catedrale de simțire a ființei umane.

13 martie 2014

Se întâmplă uneori ca diferite idei interesante să-mi cutureie prin minte, dar ele nu au nicio legătură cu starea mea de boală, nu se referă la atitudinea mea față de aceasta și nu-mi influențează în niciun fel comportamentul. Tocmai de aceea evit să le consemnez în însemnările zilnice și nici nu mă simt capabil să le notez în vreun anume fel. Le las să persiste câtva timp în memorie, apoi ele dispar ca și nenăscute vreodată.

Totuși aceste fapte nu dovedesc suficient de bine că organismul meu este încă viguros, că puterea spiritului nu l-a părăsit? Aș mai putea crea, creația fiind condiție de viață nemărginită?!

Iată câteva exemple de astfel de idei, un fel de a gândi și a reflecta asupra vieții:

Nemurirea fizică nu ar fi o mare tristețe. Altfel, lumea în care ai tot pătrunde ar fi mereu alta, din ce în ce mai săracă spiritual, cu mult mai rece și tot mai de neînțeles!

Oricât voi ajunge de neputincios, nu vreau să fiu lipsit nicicum de puterea spiritului. În el am deplină încredere, el, forța aceasta a condiției de om, să-mi stea de veghe și să mă susțină în toate înfăptuirile și mai ales tocmai atunci va trebui să nu capitulez în mod necondiționat.

Pâlcul de ghiocei, câteva mii de picături vii parcă de nea, străjuiește o parte de grădină ca niște soldați pregătiți de luptă, purtând cască mare, albă. Așa costumați, răspândiți pe un teren plat, sunt o adevărată infanterie a Domniței Primăvara.

14 martie 2014

Acele dureri abdominale de acum două zile s-au rărit, sunt mult diminuate, dar faptul că încă există mă face să le cred ca fiind abia un început, ceva care va persista. Deocamdată nu știu ce să fac, până nu voi consulta un medic. Poate că va trebui să

renunț la regimul alimentar cu lapte dulce și acru, cam opt sute de ml. pe zi, deși aceste cantități le consum de foarte mulți ani.

Iată că am alte motive de reflecție asupra stării de sănătate, nu neapărat ca o îngrijorare deosebită, dar nu pot să le evit. Nu mă sperie, nu simt un alt atac pervers, dar am ținut să menționez aceste simptome în ideea da a ilustra cum orice manifestare poate să creeze neliniști în plus, ca și când altele s-ar fi epuizat...

15 martie 2014

Nu trăiesc într-o stare de liniște. Vreau, nu vreau sunt cuprins în atmosfera tulbure a evenimentelor politice cu interes de securitate națională. Se cere tot mai insistent autonomia *Ținutului Secuiesc* de către forțe extremiste maghiare din țară și din Ungaria. Autoritățile române nu reacționează corespunzător, ba chiar le tolerază! Oare acestea dorm?

Laslo Tokes se exprimă cu un puternic sentiment de ură antiromânesc, ca și alți reprezentanți ai maghiarimii. De fapt, această pretinsă autonomie a *ținutului* inexistent vizează toată Transilvania, refacerea Ungariei Mari, dar n-au, deocamdată, curajul să o spună clar, însă au lașitatea de a ponegri România. Nu au rațiunea de a judeca evenimentele istorice, se cred tot o hoardă barbară...

Cum îmi revin în minte asemenea gânduri ori aud comentarii la televiziuni, simt că inima îmi suferă, că mă doare, zvâcnind revoltător.

O cât de slabă ești! Țară a mea, despre tine vorbesc, căci despre cordul meu nu-i important să istorisesc nimic. Interesează-te de propria-ți existență! Îți este în mare pericol Eternitatea!

16 martie 2014

De câte ori privesc traficul mașinilor de pe șosea, mi se pare că întreaga lume se mișcă, se agită, merge spre viitor, întâmpină spațiul. Distanțele se pierd, dispar în fiecare clipă, o altă alcătuire se înfiripă. Desigur că oamenii din aceste vehicule sunt cei care au puterea de a transforma existența, ei sunt cei ce stăpânesc curgerea propriei lor vieți, înscriind-o pe traiectorii distincte și înalte.

Doar ei, ființele active, sunt prezent și vor fi viitor. Eu nu mă aflu printre aceștia, pare că sunt împietrit în Nimic. Timpul și Spațiul nu-mi mai aparțin în nici într-un fel!

17 martie 2014

Puțină mișcare și un pic de treabă fac bine organismului, inima este mai puternic irigată, iar starea generală este optimă. Cu aceste gânduri am făcut în după-amiaza acestei zile mici activități gospodărești.

După o oră, vrând să știu cât s-a ridicat tensiunea arterială, constat cu uimire și cu întristare că am tensiunea doar 8,8 cu 5,7, iar pulsul numai 60. Aceste cifre au persistat încă vreo patru ore, după care s-au ridicat abia la 9,9 cu 6,7 iar pulsul la 68.

De ce așa? Nu găsesc explicații, nu consider că ar fi o aritmie, nu am răbdarea și puterea să caut să mă documentez. Totuși revăd instrucțiunile de folosire a medicamentelor pe care le iau pentru activitatea cardiacă. Constat că deși eu sunt hipotensiv, cu 10,5-11,0, trei medicamente îmi produc și ele diminuarea tensiunii. Egilocol nu doar combate durerile pectorale și aritmiile, ci scade și tensiunea arterială. Prestariumul produce o adevărată dilatare a vaselor sangvine, ușurând activitatea de pompare a sângelui. Preductalul face și el o hipotensiune, dar, descopăr cu uimire, că poate produce unele turburări digestive, așa că durerile de acum câteva zile pot avea această explicație.

Trebuie să meditez că după lunga perioadă de când iau aceste medicamente ar putea să apară tot mai des efecte secundare neplăcute. La următorul consult

cardiologic, va fi nevoie să consult medicul, iar până atunci voi fi atent la aceste probleme.

Sper să nu se înrăutățească reacția organismului meu, îmi este destul cât am de suportat! Poate că va trebui să adopt o atitudine mai încrezătoare și să nu caut a găsi tot felul de motive. Dacă nu aș avea boala de care sufăr, cred că nici nu aș da vreo importanță unor manifestări care nu mă solicită în mod deosebit.

Încrederea este întotdeauna și ea o parte a reușitei, o componentă importantă a victoriei!

18 martie 2014

Mă întreb de ce mai scriu aceste însemnări? Cui vor folosi și cine le va citi? Au ele puterea da a încuraja, de a furniza exemple de urmat ori măcar de a amăgi pe cei disperați? Dar oare eu scriu reflecțiile mele cu acest scop sau am urmărit doar să mă apăr, să mă revolt, să nu las să treacă zilele fără nicio semnificație? Când scriu o fac pentru propria-mi liniște, ca un refugiu?

Îmi este dificil să-mi răspund, dar poate că nici nu este important. Cu siguranță, scriind mă simt mai puternic, zile capătă valoare mai mare. Povestea vieții continuă...

Scrisul este aliatul meu cel mai sincer și adevărat, prin el aflu calea de respingere supremă a suferințelor.

19 martie 2014

Ajunși la Brașov, eu și Cici, nădăjduiam că în ceastă zi să primesc rezultatul examenului histologic, dar nu a fost gata, rămânând să-l iau abia peste o săptămână. Va trebui deci să aștept până când voi afla dacă nodulii limfocitari mai sunt prezenți ori nu.

Este o întrebare care mă neliniștește. Ce a reușit Mabthera să facă? Dacă ar fi să judec după starea mea generală, atunci înseamnă că totul merge spre bine.

Nu este însă deloc rău să fiu încrezător. Încrederea este o senzație plăcută și poate că tocmai de aceea este impietată de multe împotriviri nefaste, generatoare de neliniși și de multe indoieli.

20 martie 2014

Ieri ne-am aprovizionat de la Brașov în special cu produse alimentare pentru persoane în vârstă și nu prea sănătoase: legume, fructe, ciuperci, pește, carne de vițel. De când Cici a constatat că are colesterolul ceva mai crescut, s-a hotărât să fie mai atentă la consumul de alimente bogate în grăsimi saturate, ceea ce pe mine mă bucură, căci avem amândoi aceleași opțiuni culinare. Desigur că eu țin seama că am și un diabet 2 pe care trebuie să-l stăpânesc în continuare cu un regim hipoglicemic, chiar dacă nu prea sever. Oricum, mă abțin de la deliciul unor dulciuri, fără să le simt lipsa.

Tensiunea mult prea scăzută și durerile abdominale nu mi-au mai făcut probleme în ultimele trei zile, dar rămân în atenția mea, măsurându-mi mai des tensiune și urmărind atent regimul alimentar. Parcă aș fi prevăzut că-mi vor fi de folos, încât cu mult timp înainte de a-mi face trebuință, am achiziționat un tensiometru și un glucometru pe care le utilizez acum, dându-mi o stare de liniște. Am intuit, am fost prevăzător ori ceva, ceva obiectiv mă făcea încă de pe atunci să întrevăd imixtiunea răului în liniștea vieții mele?

21 martie 2014

Încă, încă...Acest adverb cu sensul lui temporal îmi tot revine în minte. O, nu regretatul *încă* folosit de Mihai Eminescu în finalul poeziei *La steaua: Tot astfel, când al nostru dor/ pieri în noapte-adâncă, /Icoana stinsului amor/ ne urmărește încă*. Este vorba de un încă alarmant, neavenit, nedorit. Da, se spune uneori că sânt *încă* tânăr. Despre acesta am ceva de spus. Dacă n-ar fi pe lângă adjectivul tânăr și acest cuvânt,

atunci ar fi teribil. Am fi doar tineri. Și ce plăcut ar fi fără sensul îndoielnic pe care îl primește prin nefericita alăturare! Eu regăsesc acest adverb nu numai când vorbesc despre viața mea, sunt *încă* în putere, ci și când mă refer la starea de sănătate, sunt *încă* bine, *încă* nu sunt răpus de boală, *încă* mai am speranțe.

Îmi pare că are, în conștiința mea, un sens obsesiv, dezarmant și dăunător. Ce multe idei, cuvinte și fapte au ajuns să capete alte valențe, alte înțelesuri!

Viață, nu te schimba prea mult! *Rămâi*, cum spune Al. Baconski despre clipă, *căci ești atâta de frumoasă!*

22 martie 2014

Nu am găsit nicio idee despre care să notez câte ceva. Ceea ce am făcut ori gândit astăzi nu s-a alăturat deloc cu starea mea de sănătate sau mai bine spus eu nu am căutat să le aflu asemănări și interferențe. Dacă execut unele îndeletniciri, reflectez doar cum să fac unele mișcări, cum să realizez lucrarea, nicidecum să corelez cu alte atitudini, sentimente sau reacții.

Mă feresc să dau importanță gândurilor neplăcute, imaginilor umbrite de nevoi și de tristețe. Este un fel de a mă apăra singur, un tratament psihologic, căci presimt că acesta îmi va fi prescris în absența altor medicații.

Să mă lupt cu mine însumi, iată veșnica soluție a reușitei în viață!

23 martie 2014

Noi, bărbații, stăm mai mult în fața oglinzilor decât o fac femeile, deși, în aparență, ele sunt acelea care s-ar *oglinzi* mai mult. Această afirmație privește însă bărbații care își rad bărbile zilnic, căci cei ce nu se, iertat să fie familiarul, *ferchezuiesc* prea des se privesc în ochi cu mult mai rar. Aceste gânduri le raportează la obiceiul vieții mele de a mă fi bărbierit zilnic, uneori o mai făceam încă odată, dacă seara aveam vreo ședință. Mi s-a părut că este un act de respect față de cei cu care intram în contact, nicidecum ca o cochetărie ori adorație narcisistă. Constat că în ultimii ani chiar unii ambasadori ori personalități importante se bărbieresc la 3-4 zile, încât mie îmi par aceste obiceiuri ca niște veritabile neglijențe.

Personal, din motive obiective, astăzi s-au împlinit cinci zile de când nu am putut să mă bărbieresc. Mi-am văzut în oglindă fața tristă, curioasă, nefirească. Pentru întâia oară mi-am privit firele albe, parcă apărute din senin, părând că nu-mi aparțin, că însuși aș fi altcineva. Deodată, gândul m-a dus în lumea reală a bătrâneții mele și în aceea a influenței maladeive...M-am bărbierit repede, cu rușine, cu detașare!

Această imagine a propriei mele neputințe m-a făcut să-mi amintesc de chipul nedreptății victimei a unui urât proces politic, Traian Remeș, fost ministru al Finanțelor și al Agriculturii, reputat fruntaș liberal, atunci când acesta a ieșit, după mai mult de un an de zile, din pușcăria regimului Traian Băsescu. Era să scriu *președintelui României*, dar nu merită acest titlu de înalt respect. Traian Remeș nu s-a tuns și nu s-a bărbierit deloc în această perioadă de detenție. Arăta ca un pustnic, ca un sfânt chinuit pe nedrept. Între timp, și-a dat jos podoabele, afirmând că va face din ele o perucă pentru Traian Băsescu. Eu cred că va veni vremea nu doar să-i acopere chelia, ci și să-i pună barbă, să facă să-i crească la fel. Știu că o va face, fiind un om deosebit, un luptător!

24 martie 2014

Peste două zile ne vom duce, eu și Cici, la Brașov, pentru a lua rezultatele examenului histologic al măduvei și pe cel al uroculturei bacteriologice cerut de soția mea. Înarmați cu acestea, o vom consulta pe Domnișoara doctor Mihaela Lăzăroiu. Sunt, într-un fel, neliniștit. Oare se vor evidenția din nou nodulii limfocitari?

Ce grea este așteptarea! Îmi este teamă că examenul nu îmi va aduce o înștiințare plăcută. Ca să îmi acopăr timpul care lăncezește, o ajut pe Cici, căci a

început curățenia de primăvară. Mie îmi revine misiunea de a șterge geamurile de la frumosul balcon de la etajul unu. Am mai făcut de multe ori această lucrare. Folosesc o cârpă înmuiată în apă săpunată, iar apoi sterg cu un ghemotoc de ziare. Se curăță perfect, sticla strălucește, nicio umbră nu apare ca un simptom de boală peste puritate.

25 martie 2014

Iată un subiect care, în aparență, un are legătură cu starea mea de sănătate. De vreo trei ani nu am mai mâncat urzici. Primăvara, când abia au primele frunzulițe fragede, sunt un deliciu să le consumi. Gătite cu ceapă călită în puțin ulei, cu o pulbere de făină și un pic de hrean, iar când se servesc, să nu lipsească 1-2 ouă moi și mămăliguța, aceste *buruieni* sunt un veritabil rafinament culinar, fără să mai spun ceva despre valoarea lor nutritivă. Cu aceste gânduri m-am apucat să adun de prin locuri neumblate vârfurile micuțe, dar tot cu atât de vezicante înțepături, despre care se spune că au efect contra reumatismului.

Eu extind această idee și asupra celulelor canceroase cărora le va lipsi glucoza prin consumul acestei plante disprețuite pe nedrept și vor sucomba mai repede.

Și iată că totuși asociez unele fapte cu starea mea de sănătate! Nu pot să evit legătura sau chiar o caut, de nu cumva o inventez. Ce să fac? Să nu caut binele, remediu, ori însăși iluzia?

26 martie 2014

Rezultatele de la policlinică nu au fost gata la prima oră, așa că a trebuit să așteptăm, împreună cu Cici, până la orele 10,30, fapt ce a făcut să nu o mai găsim la cabinet pe Domnișoara doctor Mihaela Lăzăroiu. Am putut programa o consultație abia miercură viitoare, pe 2 aprilie.

Parcă trăiesc în prejma unei indiferențe și a unei nepăsări! Timp de trei săptămâni n-au fost destule pentru ei ori n-au contat că un om așteaptă cu infrigurare un rezultat, pentru care a plătit cât s-a cerut!

Din ceea ce am dedus, citind buletinele de analiză, reese că pentru Cici s-a evidențiat o *bacteriemie fără semnificație clinică*, iar pentru mine am reținut că prezența nodulilor limfocitari este redusă la jumătate, 10 %, față de examenul histologic precedent, de dinaintea tratamentului cu Mabthera. Deasemeni seria leucocite granulocitare- heterofile, eozinofile, bazofile- este **matură**. Într-o oarecare măsură mă simt liniștit. Chiar dacă nu este un răspuns organic ferm, cel puțin e diminuată impulsivitatea malignă.

Aștept până săptămâna viitoare când voi putea afla și o părere medicală avizată. Ca pacient, oricâtă atitudine optimistă aş avea, pasivitatea pe care o simt că se manifestă în relațiile medicale, mă supără, nu mă simt în siguranță, mă incită.

În această zi s-a întâmplat însă și un fapt plăcut, dar despre care voi scrie mâine. Astăzi ziua a fost dominată de neplăceri, așa că nu vreau să turbur imaginea a ceea ce am de spus despre cest eveniment aparte. Situațiile frumoase, pline de bucurii, cu semnificații importante sunt atât de rare în viața oamenilor, ca să nu mă refer numai la mine, încât trebuie să recunosc că merită să le acordăm toată atenția și să nu lăsăm să se stingă din memorie ca un fapt banal, lipsit de orice valoare!

27 martie 2014

Spre amiază, ieri, după ce am plecat de la policlinică, m-am întâlnit cu Domnul doctor Vasile Secașiu care m-a invitat acasă, la Dumnealui, să-mi dea o carte care s-a scris despre sine cu ocazia împlinirii vârstei de 80 de ani.

Cartea este intitulată *Cercetătorul – Dr. Vasile Secașiu LXXX*, cu o frumoasă fotografie a sa din tinerețe. Lucrarea a fost coordonată de doctorul George Pucleanu, șef de lucrări universitare și șeful Laboratorului Sanitar- Veterinar Brașov. Despre carte se poate spune că este un adevărat imn închinat specialistului, cercetătorului,

profesorului, omului Vasile Secașiu. Ea mai cuprinde înălțătoare gânduri ale unor prieteni și colegi despre personalitate acestuia. Am regăsit câteva cunoștințe și prieteni printre aceștia, care m-au făcut să fiu bucuros, alături de ei, că am putut să-i las și eu o pagină de respect și de considerație. Lectura cărții știu că va fi o desfătare. Mă simt că sunt puternic, aflându-mă printre atâtea personalități. Ce bine este că l-am cunoscut pe acest uimitor coleg de profesie! Câtă dăruire, iubire și efort! O adevărată jertfă de sine!

Apartamentul acestui om este înțesat de cărți. Peste tot: în biblioteci, pe mese, pe rafturi, pe jos, oriunde. Peste 8000 de volume de specialitate, literare, de înaltă cultură!

Am părăsit casa acestui om cu sentimentul că am vizitat un muzeu și că am stat de vorbă cu file de enciclopedie. Pretutindeni erau cărți; opt mii de volume!

Ce să mai vorbesc acum despre boala mea? Ducă-se-n pustie!

28 – 29 martie 2014

Zile călduroase, chiar dacă vântul nu prea stă locului și cam deranjează. Constat că am rămas mult în urmă cu unele treburi gospodărești, iar Primăvara mă ceartă.

Am în urgență să repar gărduțele din lemn de la unele grădinițe unde nu are voi să intre câinele curții, Karol. Deasemeni multe brazde de flori trebuie să le înconjoar cu mici împletituri de sârmă în vederea aceluiași scop protector. Apoi gărduțele trebuie date cu vopsea albă lavabilă pentru exterior, căci numai așa arată svelte, atrăgătoare, dichisite.

Cam acesta fiind conținutul proiectului, m-am apucat de treabă. Nu este greu, îmi place, migălesc să nu rămână ceva rău făcut ori uitat. Când obosesc, mai fac câte o scurtă pauză și mă delectez cu imaginile multor flori care și-au făcut apariția în ultimul timp: pâlcuri de viorele, de brândușe de grădină, primule, zambile și boboci gata să se deschidă la tot felul de narcise și încă multe alte flori cu nume neștiute ori uitate. Până și un cuib de spânz pitulat lângă un pietroi și-a desfăcut câteva flori discrete și sfioase. Spânzul acesta îl păstrăm ca pe o relictă, căci în copilărie sătenii de prin Județul Ialomița îl foloseau contra bolilor la porci, introducându-l sub pielea urechilor. Ei, copilărie, credeai că așa și este!

Am terminat! Gărduțele sunt albe, plăcute, cu personalitate, înălțate pe suporti de dulapi de scândură vopsiți în negru cu ulei ars, contrastând puternic cu albul gărduțelor.

Ce mai, treabă de bun gospodar, nicidecum făcută de mântuială de către un om bolnav!

Ce boală, Domnule?! Ia acolo o rămășiță de rele intenții! Nu este așa? Dar cum să nu fie, ce eu fabulez ori am încredere doar în medicină și în mine însumi nu?

Oare să fie chiar așa, în ceea ce spun, o exaltare inspirată de către o treabă bine făcută și nicidecum o atitudine conștientă dictată de o înțelegeră profundă a puterilor pe care organismul le are în lupta lui cu invadarea răului de orice fel?

30 martie 2014

Am primit, la rugămintea mea, de la vecinul Constantin Eremia doi puiți de vișini aduși de la Slatina. Doream de mult timp să văd acești pomi crescând în curte, așa că mă bucur să-i plantez, alegând locuri mai la vedere. Când mă uit cum răsare iarba, florile, cum se înalță lăstari de pomi tineri și cum din minunea mugurilor apare o uimitoare lume vegetală, am o senzație de victorie personală asupra stagnării existenței, un sentiment de alăturare cu forțele de izbândire ale vieții. Nu știu dacă voi ajunge să mănânc fructe din aceste firave tulpinițe și nici că voi mai bea savuroasa vișinată, dar un îndemn mă face să-i știu că vor bucura pe cineva.

E ca un act de revanșă al propriei voințe față de invazia malignă asupra organismului meu. Orice mă bucură, orice îmi stimulează creația ori se împotrivesc urâtului vieții, mă înalță în simțire, îmi dă putere de a reacționa față de răutatea care s-a infiltrat în tainele sistemului meu imunitar.

E ca un soare de primăvară ce-mi încălzește sufletul și mă vindecă de teamă.

31 martie 2014

Chiar făcând unele mici treburile, m-am gândit, fără să vreau anume, ca o obsesie, la situația mea, la nebuloasa incertitudine a evoluției bolii mele. Totuși n-am cedat unei dezarmante amenințări. În cele din urmă m-am regăsit printre rosturile și așteptările semenilor mei. Și eu sunt unul dintre ei, cu nimic privilegiat de Destin împotriva unor forțe malefice.

Orice om este tot un produs al Naturii menit să aibă același final efemer ca oricare vietate. El doar a primit sau a dobândit puterea de a-și conștientiza situația existenței sale, admitându-și limitele ciclului biologic de veșnică primenire din care derivă, e drept ca un miracol, dar nu pentru o veșnicie.

Dacă natura ar crea ceva care să nu fie supus pieirii, s-ar distruge pe sine și s-ar epuiza definitiv, s-ar sfârși în ea însăși pentru un scop sinucigaș.

Nemurirea nu poate exista! Orice este supus imperiului nemiloasei dispariții!

1 aprilie 2014

Cum este lumea? Bună ori rea? Dacă Dumnezeu există în tot și-n toate, atunci în orice lucru și-n orice faptă a firii se poate afla o parte a binelui. Trebuie doar să-l caut, să învăț a-l desluși, să mă străduiesc a-l folosi. Ce pot să-mi doresc mai mult!

Chiar dacă, în aparență, ne izbim numai de răutate și socotim că este ubicuitară, realitatea nu este deloc așa. Înțelegerea, binele, ajutorul stăpânesc cu prioritate lumea, reușind să o susțină, să o modeleze între limanuri de valori. Aceasta este adevărata față a lumii. Relele care apar vin cu teamă, dar fac cu mult mai puțin dezastru decât ar vrea și trec îndepărtate de puterile omenești. Nimic din rău nu dăinuiește!

Existența noastră își are valențele, sensurile și divinitatea spre care se îndreaptă. Eu am urmat și continui să cred în calea spre aceste nestemate, chiar dacă trec prin suferințe!

2 aprilie 2014

A fost o zi mult așteptată! Prezent la Policlinica Med Life, din discuțiile cu doctorița Mihaela Lăzăroiu nu am fost prea lămurit asupra interpretării rezultatului histologic. A fost cam evazivă, nu a făcut precizări clare, a reeșit cam ceea ce știam și eu: *Da, au scăzut nodulii limfocitari de la 20 la 10%, ceea ce este datorat medicației.* Atât despre examenul citologic. Mi-a programat un examen imunohistochimic, pe care să îl fac atunci când vor primi fonduri, spre a vedea evoluția unor antigeni. Între timp, trebuie să fac un examen PET – C.T., pentru care a făcut un referat de aprobare către Casa de Sănătate Brașov, din care să rezulte intensitatea procesului malign. Deduc că abia prin luna mai se va putea face acest examen, apoi părăsesc cabinetul oarecum derutat și dezarmat de atitudinea doctoriței, puțin comunicativă și insuficient explicită.

Deducem, împreună cu Cici, că ar trebui să-i oferim un plic cu câteva sute de lei. Probabil că așa este obiceiul Pământului pe care locuim! Nu o fi vrut să-mi spună că nu sunt bune rezultatele examenului medical, că se aștepta la mai bine?

Întrebarea persistă, mă sâcăie, deschide fereastra unor reflecții îngrijorătoare. Of, nesiguranță, nesiguranță, ce urâtă ești! Așteptare, iar mă stăpânești, iar tu umbră-mi ești!

Necunoașterea mă umilește, umilința mă revoltă!

3 aprilie 2014

E mult de când nu am mai făcut niciun tratament contra limfomului malign. Ultima cură cu Mabthera a fost pe data de cinci februarie. Între timp ce face? Se regroupează, a dat de libertate și acum pune la cale un atac decisiv? Nu știu care sunt prevederile medicale în asemenea cazuri. Pauza aceasta mi se pare nepotirvită. Este însă o pauză ori renunțare, o limită medicală?

Desigur că sunt unele posibilități de a acționa, dar probabil că nu pentru oricine. Da, nu și pentru un om bătrân și prea sărac!

De ce fac și eu pauze? Din data de 17 februarie nu am mai transcris nimic pe calculator, iar de la 20 de pagini nu am mai putut să obțin nicio copie pe imprimantă, având o defecțiune pe care nu o pot depista. Tot pauză este și faptul că de vreo trei ani nu am mai putut citi nicio carte. E ca o absență de spirit. Prea multe pauze! Parcă sunt pauze de viață! E ca un exercițiu diabolic, o obișnuire cu o trecere treptată în liniștea supremă...

4 aprilie 2014

Am făcut astăzi tot felul de mici treburile, dar nu găsesc că este important să le enumăr și nici nu le asociez vreo apropiere de starea mea de sănătate. Poate doar cu aceea de *om în vârstă*, căci una dintre cele făcute, deși este mai puțin spectaculoasă, m-a făcut să meditez asupra trecerii timpului. La gârduțele din plasă de sârmă ce delimitează ograda destul de mărișoară a câinelui Karol, toate scândurile orizontale de la sol pentru susținere au început să se degradeze, așa că le-am uns cu ulei mineral negru pentru a nu putrezi și a le prelungi durata de folosire cu mulți ani de acum încolo.

Să țină, să reziste, să dăinuiască, să alunge efemerul! Parcă vreau să spun să rămână după mine! Cui să rămână? Oare fiica mea, Alina, va păstra casa? Va locui cândva aici? O, dar ar fi nepotrivit, urât, sinucigaș să se izolez în singurătatea de aici!

Ce se va alege cu atâtea *acareturi*, cu cele câteva mii de cărți? Le va putea păstra, dărui cuiva interesat, dacă va mai exista această categorie de oameni?

O, trecut, trecut de viață, ce întristat îți este sfârșitul! Cum de ne este dat ca toată îndumnezeirea să piară?

O comandă interioară mă oprește, mă ceartă, nu este de acord cu ceea ce am scris. Ceva trebuie să fie și bine, să las tânguirea! Întristare, ești o durere, te asociezi cu suferința, completezi cu destrăbălarea Limfomului Malign Non Hodgkin! Te detest!

5 aprilie 2014

Indiferent despre ce aș scrie, zilele nu sunt limpezi, lipsite de înnegurarea oricăror griji. Uneori notez câte ceva care nu pâlpâie de importanță, tocmai pentru a ascunde clipe de nesiguranță, scenarii sumbre, închipuite pe nedrept?

Să las să treacă zilele în neștire dacă nu exalt de bucurie sau nu a apărut o tristețe urâcioasă? Pe cine să întreb? Cu mine demult nu mă mai consult, căci tot mai mult îndoiala intervine între noi. Să vorbesc cu bietul meu creion? Și acesta are cât mai puține de spus și-i pare că ar exercita o treabă inutilă. Nici ceea ce a scris altădată electrocutat de impulsurile existenței active nu și-a găsit orbita de pulsație spre inima cititorilor. Și atunci ce este, într-adevăr, de făcut?

Să dezarmez? Nu mi-ar fi o decizie favorabilă, ar fi o ascundere față de greutăți, dacă nu chiar lașitate.

Rămâne să scriu, să istorisesc orice, să mă apăr de urât, de singurătate, de boală! Este un impuls de vindecare, are efect terapeutic, crându-mi o lume mai bună, mai frumoasă și îngăduitoare cu suferințele și cu amăgirile omenești.

6 aprilie 2014

Fiind zi de duminică, Cici s-a dus la biserică, iar eu am rămas singur acasă, fără să am de făcut o treabă anume. Așa că mă apuc de transcris însemnările pe calculator, ducându-mă în urmă cu vreo trei săptămâni. Citesc, dar parcă nu le-am scris eu. Nu am alte opțiuni sau explicații, însă cred că trebuie să fiu mai puternic când ceva nu este în favoarea mea sau să mă potolesc când pare că-mi surâde viața. Subiectele tratate sunt poate prea diferite, străine chiar de scopul declarat acela de a mă cunoaște, judeca și înțelege pe mine însumi.

Nu cumva va fi în cele din urmă un amalgam din care nu se va putea trage nicio concluzie, care nu va folosi nimănui, nici chiar mie însumi? Întrevăd în cele ce am de spus anumite limite, o mărginire de simțire și de trăire care afectează valoarea sentimentală, dar acesta sunt, acesta este timpul meu, atât îmi permite statutul pe care îl am stăpânit de nefaste forțe malefice.

7 aprilie 2014

Oriunde mă duc sau ce fac, nu uit să iau telefonul cu mine. Cine știe, poate că mă vor suna mai repede cei de la policlinică, să-mi comunice că au primit fonduri și sunt programat pentru examenul imunohistochimic. Știu că pot aștepta mult timp, poate și o lună-două de zile, dar nu vreau să scap o eventuală chemare mai curândă. De nu va fi nicio veste, atunci va trebui să achit suma de 350 lei și să solicit efectuarea examenului. Niciodată nu știi când este ceva adevărat în afirmațiile personalului de la recepția policlinicii, așa că mă voi lăsa și eu *păcălit*, căci timpul nu curge în favoarea mea. Care o fi prevederea legală Dumnezeu știe, căci pacientul asigurat este neștiutor, înșălat, mințit, desconsiderat, batjocorit... Nu este nicio exagerare! Așa este în țara mea! O, scumpă Patrie ce-ai ajuns!

8 aprilie 2014

Zilele trecute au fost posomorâte, cu vânt rece și cu cer înnourat care a burnițat mai tot timpul. Dar ca o compensație darnică, dimineața de astăzi ne-a anunțat clipe frumoase. Soarele strălucește cu încântare pe un înalt nemărginit, lipsit de orice tristețe, invitând lumea să întâmpine primăvara.

Simt că sunt chemat și eu să ies pe afară, să mă bucur de razele fierbinți și să ascult îndemnul tănuț al astrului divin de a mă revigora și de a mă reintegra în lumea zâmbitoare și fericită. Oare nu cumva corpul omenesc primește chiar o poruncă de a se alătura entuziasmului, plăcerilor și puterilor de viață? Simțindu-ne bine, încântați de minunea existenței nu transmite creierului nostru sensibil la această stare, întregului organism, unor gene pe care le avem înzestrate cu misiunea de a comanda activitate, inițiativă, reacții organice potrivnice unor fapte de boală și chiar aceleia de bătrânețe?

Parcă ne simțim mai bine, mai puternici și mai tineri! Nu se poate să nu fie așa! De un milion și jumătate de ani de existență Homo Sapiens nu putea să nu-și dorească așa ceva, să nu capete această însușire divină!

Mie să nu-mi aparțină nimic din cestă dăruire? Să fiu un eludat genetic? Chiar așa? Înlături gând descurajant! Mă dezic de tine!

O, cât n-am visat și sperat de-a lungul întregii mele vieți! Pot spune cu certitudine: *Și eu am fost în Arcadia!* - Parcă mai bine sună însă în scutecul latin: *Et in Arcadia Ego!* –

9 aprilie 2014

Este prima zi de vară. Cele douăzeci de grade mă fac să lucrez pe afară, purtând în spate doar o vestă de lână. Mă simt bine, dar vechea mea entorsă nu-mi dă pace, mă sâcăie în mers, iar mișcările nu sunt prea sigure. Ca să previn o eventuală alunecare, mă apuc să fac la intrarea în curte, pe cele șapte trepte de piatră, o bară de protecție, o mână de sprijin cum se spune mai precis.

Ce vreți, orice om își ia măsuri de siguranță, dar parcă nu numai pentru mine o fac, ci ca să existe, pentru că trebuie, așa este atrăgător și frumos. Nu este păcat ca într-o atât de minunată zi să nu profit pentru a-mi stimula activitatea cardiacă și tonusul general, făcând și o treabă utilă?

Sper să tot fie de acum încolo multe, multe zile cu atrăgătoare îndemnuri!

10 aprilie 2014

Mă trezesc dis-de-dimineață, dar nu știu exact unde sunt. Prima impresie mă face să cred că mă aflu în Siberia. A nins! Totul este acoperit cu un strat de zăpadă gros de 3-4 centimetri și încă ninge, ninge!

Mă întristez. Este ca o acutizare a unei maladii latente. Pădurea, cireșii, corcodușii, mugurii de meri și toate plantele gingașe plâng, gem sub povara rece, ca o pedeapsă. E o răzbunare a iernii, care a fost mai scurtă anul acesta, dar nu este nimic de făcut, nu există niciun tratament la fel ca într-o maladie incurabilă. Știu eu bine acest fel de a ofensa viața! Există nedreptate și pentru flori, pentru tot ce are un duh de existență?!

11 aprilie 2014

Astăzi nu a mai nins, dar stratul de zăpadă are vreo 10-15 cm., chiar dacă temperatura s-a urcat la 4-5 grade. Ziua este mohorâtă, poate că o fi supărată pe ce-a pățit surata ei ieri și stă în expectativă să nu sufere la fel.

Ori poate că eu sunt cel care mă tem pentru uimitorul lume vegetală! Chiar fac o plimbare prin curte să văd ce s-a întâmplat. De sub zăpadă unele flori au început să-și descopere corolele intens colorate, ba unele primule cu inflorescențele ca niște buzdușane mov au ieșit de sub pătura albă revoltată și amenințătoare față de ce se petrece. Cel mai mult mă bucur de mugurii pomilor fructiferi care zâmbesc de aventura prin care au trecut.

Nu au suferit nimic însă picăturile acestea de viață, completează între ele când să-și arate măiestria florilor. Parcă îmi reproșează că m-am temut prea repede. Nu ei sunt forța de a regenera viața? Da, ei n-au răcit, n-au contractat nicio gripă. Ei n-au un sistem imunitar slăbit care să le ofilească speranțele! Aștept să-i văd în floare, să rodească, să se bucure în soare! Lor le atribui un prognostic de existență favorabil! Eu rămân la cel rezervat, că să nu fiu prea pesimist și să îl consider grav!

12 aprilie 2014

Ziua ne-a întâmpinat din nou cu o răbufnire a iernii. Ninsoarea a lăsat peste ce-a mai fost încă un strat de 5 cm. și mai vin de sus fulgi de nea bucuroși că pot dansa. După cum se vede, am fost norocoși că amantul iernii, gerul, a trădat-o și nu s-au mai îmbrățișat îndelung, zgribulindu-ne pe noi.

Am însă o veste de la meteorologi că spre seară se vor potoli răzvrătirile iernii și așteptăm să ne desmorțim în curând mădulele sub dogoarea razelor solare. Veste bună n-am însă de la policlinică. Diriguitorii sănătății sunt înghețați în suflet și ninși de nepăsare, pentru ei primăvara nu vine la toată lumea!

13 aprilie 2014

Este ziua de Florii, sărbătoare mult iubită de credincioși. Cici a fost la biserică și a venit cu mlădițe de salcie înmugurită. Îmi pare că ar fi un cadou dăruit de Primăvară. Da, ea oferă multe bucurii, încredere, speranțe!

Și eu mă simt astăzi mai puțin supus unor stări lipsite de elan și întristate. Nădăjduiesc să fie mai bine și pentru mine, și pentru oamenii țării mele oropsite!

14 aprilie 2014

M-am dus împreună cu Cici la Brașov să facem cumpărăturile de Paști și să ne înnoim, de parcă-am fi copii ca altădată! Cici a ales pantaloni de trening, iar mie mi-a

revenit o pereche de papuci de casă frumoși, buni, scumpi. Am luat de toate! Și curcan, și carne de miel, și ouă, și iepurași de ciocolată, și încă multe altele. Să avem când vor veni copii noștri, Alina și soțul ei, Florin.

Dar oare de ce nu tresalt de bucurie cum o făceam în copilărie? Cine mi-a luat acest drept, această sfințenie a vieții? Bătrânețea, boala, nedreptatea din țară?

15 aprilie 2014

De trei zile vremea este posomorâtă, cad stropi de ploaie sau vin fulgi de zăpadă, iar meteorologii anunță că vor coborî și mai mult temperaturile și chiar va ninge abundant.

De ce se întâmplă așa? Nu a venit primăvara, nu vine paștele? Parcă cineva fără bunătate în suflet vrea să chinuie zilele! E Săptămâna Patimilor și pentru ele? Mă disociez de această percepție! Nu cad în amăgirea de a mă considera și eu o victimă!

Știu, cred, aștept să vină și timpuri mai bune! Învierea ne-a fost dată nouă ca pe o regăsire, ca pe o supremă biruință.

De aceea aștept și eu o izbăvire, scăpare de netrebnicia malignă care a pus stăpânire pe mine.

16 aprilie 2014

Din nou, o dimineață albă înzăpezită, pretutindeni e sublim. Ninge liniștit și se depune zăpada cu temei, ca un cuceritor dispus să nu mai plece. Bolborosesc nedeslușit câteva cuvinte și indispus mă pregătesc să ies afară ca să fac unele cărări prin curte.

De ce te superi, omule, parcă aud spunându-mi iarna. Nu vezi cum gingaș fulgii cad și decorează ramurile lumii vegetale de crezi că esti viețuitor într-o țară de basm? Eu am prieteni buni, se bucură copii, poezii și schiorii. Tu cine ești de vrei doar primăvară ca pe un veșnic început de viață? Și eu sunt o creație aleasă. Sublimul meu e pentru oameni zdraveni, cu trupuri sănătoase și sufletul puternic. Tu ești cel ce te-ai îndepărtat de mine, nu eu te-am îmbolnăvit, altul ți-e dușmanul...

În cele din urmă, mă împac cu iarna. Ea a tot nins până târziu, dar temperatura a urcat spre cinci grade, încât s-a mai topit din ce s-a depus, așa că eu mi-am văzut de treburi culinare alături de soție, căci doar ne pregătim de paște.

Spre amiază am fost în oraș pentru mici târguiești, ocazie care mi-a amintit să cumpăr un bilet la loto. Cândva obișnuiam să joc săptămânal câte 2-3 variante, sperând că un noroc oarecare mă va confunda cu altcineva și va poposi la mine, căci mie mi-a cam trecut șansa, întrucât am câștigat în anul 1979 un autoturism moscovici 408, la tragerile C.E.C. cu depuneri de 5000 lei. Acum nădăjduiesc, nedeclarat, că în eventualitatea unui câștig voi dispune de sume care să-mi permită tratamente scumpe față de cancerul sistemului imunitar...

Cum îmi mai caut speranțe, cum îmi pun nădejdea în orice! Din disperare, lașitate ori aceasta este o altă imperfecțiune umană?

17 aprilie 2014

Chiar dacă s-a mai încălzit un pic și nu a mai nins, ziua s-a înveșmântat în ceață și a plâns încet cu lacrimi mărunte și reci. Stratul de zăpadă de vreo 10 cm. s-a îmbibat cu apă și amenință că se va transforma în patinoar la noapte, dacă temperatura va scădea.

Eu nu mă regăsesc nicăieri, vremea nu este de partea mea și o simt complice cu impulsurile maligne generatoare de tristețe și de tănuite comploturi.

18 aprilie 2014

Este Vinerea Mare. Niciodată în copilărie nu am lipsit de la biserică în seara acestei zile și învățasem multe cântări din Prohod. Trăiam evenimentul, simțeam cum

Iisus suferă pentru noi, purtându-și crucea pe Golgota și suportând piroanele cu care a fost răstignit. A vrut să moară pentru ca noi să înțelegem Învierea Sa!

Cred în învierea! O aștept, nădăjduiesc că în acest fel va fi răstignită și boala mea.

Spre seară, mai repede decât mă așteptam, a sosit fiica noastră, Alina, cu ginerele nostru, Florin. Nimic nu mai cunoaște stabilitate. Ne învăluim în bucuria regăsirii, uităm de restriți și de neîmpliniri. Găsim partea de existență care ne aparține și-i dăruim dragostea și credința de care suntem capabili sau cel puțin nădăjduim că mai putem fi în lumea înstrăinării generale.

Nu prea târziu, un telefon de la Policlinica Med Life îmi comunică știrea că mă pot prezenta în ziua de 23 aprilie să depun documentele pentru examenul imunohistochimic. Gestul mă surprinde, căci nu mă așteptam să se întâmple în această lună. E ca o dăruire de la așteptata Înviere ce va fi peste trei zile.

19 aprilie 2014

Nu știu despre ce să scriu. Tot ce trăiesc, ce se întâmplă, ce constituie existență au legătură cu evenimentul pascal și cu propria mea regăsire. Nu sunt în stare să mă emoționez pe deplin și nici să fac abstracție de momentul crucial în care se află încercata mea viață. Cuvioșenia pe care se cuvine să o am este invadată de neliniștea impusă de prezența cancerului amenințător.

Mă fac că nu-l aud, dar el urlă în subconștientul meu, îmi ascund teama în manifestări de curaj, dar el îmi sugrumă elanul, otrăvindu-l cu o nesuferită neîncredere...De ce nu pot să mă apăr cu puterea credinței? Cum de am pierdut, prin trecerea anilor, și din ce cauză, liniștitoarea învăluire cu pioșenie a sufletului?

Nu mai sunt demult ceea ce credeam că sunt, ceea ce voiam să fiu. Un străin mi-a luat locul în mine însumi. E un barbar? Nimic sfânt nu-mi mai aparține!

20 aprilie 2014

În această zi de paști vom încerca să ținem unele obiceiuri de altădată, dar ele nu mai au nici religiozitatea și nici farmecul care mă cuprindea până nu prea demult. M-au părăsit discretele tănuiri ale înțelegerii faptelor de credință! În afara copilăriei, cu toate că aceste ritualuri nu m-au alintat prea mult cu prezența lor, ele aveau totuși o putere asupra mea, față de care nu înțelegeam că trebuie să mă eliberez.

La scurt timp după orele zero, Cici împreună cu Alina au venit de la mănăstirea Predeal, unde au asistat la slujba de înviere. Ne-am așezat cu toții la masă pe care alături de lumânările aprinse cu care au sosit de la mănăstire, am așezat anafură, pască, ouă roșii, puțin vin cu o culoare sângerie și câțva felii de drob de miel.

N-am simțit însă că trăiesc evenimentul, a fost ca un fel de *așa trebuie*, fără să mai știu nici înțelesul a ceea ce am făcut. N-am culcat apoi satisfăcut de parcă aș fi îndeplinit o faptă de laudă...

Ziua s-a scurs în așteptarea serii când la postrul T.V. Antena 3 va fi prezent actorul Florin Piersic de la care știu că vom primi *binecuvântarea* unor clipe frumoase.

Eu chiar cred că îmi va da o doză de optimism foarte necesară stării mele de lehamite față de imixtiunile bolii în viața mea și chiar îmi va însufla nădejde în soarta țării mele.

21 aprilie 2014

Alina și Florin au plecat la București, la rosturile lor. Alina la serviciul ei cu responsabilități care vizează chiar unele șantiere din țară, iar Florin se pregătește să deschidă pe litoral un restaurant, căci cel din capitală nu este, cel puțin acum, prea rentabil. De fapt, Florin nu are nicio soluție de a avea o altă ocupație, dat fiind

calificarea lui nu prea căutată. Credeam cândva că mai degrabă Alina va întâmpina greutăți, dar cunoașterea unor limbi străine și spiritul de responsabilitate al ei i-au dat prilejul să beneficieze de aprecieri.

Noi, eu și mama fetei noastre, Alina, am rămas în permanenta noastră izolare și în singurătate sufletească.

Așteptăm bucuriile să ne viziteze, dar prea rar mărinimiile lor își îngăduie să poposească pe la casele unde atât de mult sunt așteptate.

22 aprilie 2014

Încă mai trec în coloană mașinile spre București pe, care le privesc cu nostalgie, cu tristețe, cu învinie. Da, în acest fel am ajuns să mă uit la ele! Aș vrea să mă regăsesc printre cei care se deplasează, să merg, să mă tot duc pe șosele, să o bucur pe Cici cu priveliștile care s-ar ivi. Este însă o imposibilitate. Acest capitol a murit! Dar ce numai acesta? Cine îmi tot fură din viață? Cu ce drept mă dezgolește de bucurii, de fumusețe, de măreția trăirii?

Dacă nu aș avea diagnosticul pe care îl am, desigur că aș fi gândit altfel. Dar nu mă dau învins! Chiar dacă mă doare, nu cedez, cugetul meu este în permanentă răzvrătire și se simte stimulat în opoziția lui față de orice năpastă maladivă. Da, într-un fel, a ajuns să se bucure că luptă să-și ia revanșa!

Ce tragedie m-a cuprins să ajung să-mi fie drag propriul meu cancer! Astfel pot să-i ucid prezența din viața mea, din divinitatea care i s-a dat acesteia. Iată că a reușit Limfomul malign să pară și simpatic, deși mă degustă existența lui, chiar dacă el ar vrea să mă las cucerit fără nicio împotrivire, fără obiecții, fără strădania cugetului de a se debarasa de el.

Am forța să cred că din spiritul, din puterea conștiinței și a credinței nu se poate să nu primească impulsuri de respingere, șocuri devastatoare de atacuri malefice!

23 aprilie 2014

De Sfântul Gheorghe mă bucur de multe convorbiri telefonice cu prietenii, cu unele cunoștințe ori colegi, dar parcă aș vrea să fac și eu o faptă bună. Purced deci la a o duce, cu mașina lui Gigi Drăgan, pe cățelușa noastră Pekineză, Dona, la o clinică veterinară din Brașov, la doctorul Vasile Postolache să-i trateze o iritație auriculară, să-i taie gheruțele ascuțite și încovoiate, iar apoi să-i videze de conținut glandele anale care îi produc unele manifestări cutanate alergice.

Cici a avut grijă de suferindă pe tot parcursul drumului, ca aceasta să stea cuminte și să nu mai tremure de teama necunoscutului. Și eu mai vorbesc din când în când cu Dona. Deși ea nu știe ce-i spun, cu siguranță mă înțelege că o apăr. Parcă mă duc pe mine la spital!

Tot cu ocazia acestei deplasări, am depus și actele la Policlinica Med Life pentru efectuare examenului imunobiochimic.

Cam încărcată prima parte a acestei zile, dar mă simt un victorios ca un cocoș cocoțat pe gard.

Trebuie să recunosc faptul că am fost neîncrezător în promptitudinea policlinicii, însă nu am acuzat-o chiar fără motive. Rezultatul examenului va fi gata abia pe data de 6 iunie. Până atunci poate că va veni și aprobarea pentru a face și P.E.T.-T.C. și se va avansa în cunoașterea stadiului evolutiv al afecțiunii sistemului imunitar.

Nu sunt prea alarmat, dar o stare grea de așteptare mă tot îndeamnă să meditez, să imaginez diferite variante de reacție. Dar poate că ar fi mai bine să mă rezum la gânduri mai simple.

Iată că astăzi este ziua în care îl comemorăm pe Sfântul Gheorghe *biruitorul*. Da, chiar dacă a fost executat pentru credința sa, este considerat biruitor. Purtându-i numele, aș vrea să pot să-i imit și victoria!

24 aprilie 2014

Astăzi n-am putut face niciun fel de treabă pe afară, căci a plouat mai tot timpul. M-am gândit, ca un regret, că ieri a fost Ziua Cărții, iar eu n-am mai citit demult nimic. Uneori cred că ar trebui să reiau unele lecturi mai veghi, alteori mă cert că nu sunt la curent cu ce se publică mai important în prezent. Dar oare pot? Mi-am ieșit dintr-un anumit ritm, nu mai sunt în stare să parcurg cărări noi ori să vreau a expune lumii ceea ce am scris în ultimul timp, dar stă în întunericul seratarelor și în taina calculatorului.

Cu siguranță că emoția, teama, grija față de sănătatea mea au o influență regresivă asupra elanului de afirmare și de instruire.

25 aprilie 2014

Meditez la faptul că multe griji sunt potrivnice liniștii, armoniei, fericirii. Dar oare sunt oameni fără griji? Doar cei nevoiași, cei lipsiți de bucurii și săracii lumii au această apăsare pe suflet și pe cugetul lor? N-am întrebat și de cei cu sănătatea afectată, îndurerați ori amenințați de suplicii nu doar urâte, ci și nefaste, pentru că aceștia le pot avea și pe toate celelalte nerozii.

Eu unde mă aflu? Poate că n-ar trebui să mă întreb! Sunt destule griji care mă asaltează zilnic, de tot felul de neplăceri, dar cât timp mai pot scrie, visa și spera, înseamnă că sunt un luptător, că nu sunt un învins, că am fericirea de a avea grija cea mai mare, aceea de a răzbate în orice condiții.

26 aprilie 2014

Astăzi am avut emoții pentru Ronnei. Cine este? O să spun, dar mai întâi aș dori să recunosc faptul că îmi place să joc șah, însă nu am cu cine. În lipsa acestui sport, am urmărit și îndrăgit jocul de snooker transmis de posturile T. V. Nu știu regulile la jocul de biliard, dar snookerul mi se pare a fi un șah cu bile. Piese de la ambele jocuri au o anumită valoare, mișcări impuse de reguli pe care doar o minte ageră le poate coordona pentru a câștiga o luptă imaginară.

Cum în aceste zile se desfășoară campionatul mondial de snooker, am asistat la jocurile dintre O. Sullivan, acesta fiind Ronnei, și Perry. O luptă frumoasă, tehnică, disputată cu îndârjire. Fiind un simpatizant al celui de cinci ori campion mondial, Ronnei, am fost supus unui asalt victorios al lui Perry. Timp de 20 de jocuri acesta a condus permanent, uneori cu 2-3 jocuri diferență. Ronnei a fost în mod cert mai puțin exigent cu el însuși. De la scorul de 9-11 pentru Perry, s-a produs o adevărată revenire în jocul lui Ronnei. A declanșat un adevărat mecanism, cu mișcări precise, cu ținte mereu atinse, indiferent de distanță. Perry a trebuit să stea nemișcat în scaunul lui și să soarbă câte o gură de apă pentru a se răcori de năduf. Ronnei a învins cu 13-11, luând patru jocuri la rând.

Când și când mi-am luat tensiunea arterială, puțin crescută, datorită lui Ronnei. Talentul lui, efortul antrenărilor, pregătirea psihică m-au făcut să simt puterea vieții de a învinge, de a nu ceda niciodată! După o *cădere* în atâtea jocuri a găsit forța de a scăpa de *boala învinsului*, de a se *vindeca* !

Tot timpul cât am asistat la joc, am simțit că și eu am de susținut o partidă de snooker cu limfomul malign.

Nu știu însă rezultatul, căci disputa nu s-a încheiat...

27 aprilie 2014

Pe când eram adolescent, am avut o colegă de bancă, ultima din fundul clasei, pe Ganea Aurelia. Stăteam în rândul din spate nu pentru că eram un elev *rău*, doar

eram șeful clasei, dar astfel puteam privi toți colegii, fără să-i simt că-mi stă în spate, ca celor din primele bănci, unde se așezau *tocilarii*. Aurica era fată cuminte, liniștită, ne înțelegeam bine, mă lăsa să mă uit chiar și la picioarele ei când și le dezgolea deasupra genunchilor ca să poată copia de pe fițuicile lipite în acea zonă. După absolvire a lucrat ca funcționară la centrala Alimentara din Brăila, nu s-a căsătorit, s-a izolat, era puțin comunicativă. De ce scriu despre ea? Un alt coleg, Nicu Stângă, mi-a comunicat că Aurica a decedat la acel urât azil de bătrâni din Comuna Baldovinești, aproape de Brăila. În urmă cu doi ani colegul Nicu Stângă, împreună cu alte colege o vizitaseră la căminul de bătrâni. Era înfometată, disperată, fără să aibă pe nimeni aproape de ea! Am regretul că în luna mai, anul trecut, când am avut întâlnirea de 60 de ani de la absolvire, nu am mai găsit timp să mă duc să o văd pe Aurica.

Știrea dispariției ei mă doare, mă simt vinovat că nu i-am putut alina cât de puțin întristarea ei situație! Din puterile pe care le mai am ar fi trebuit să-i ofer o nădejde, o bucurie, un îndemn!

Cât de greu știm să ne facem buni! Bunătatea și iertarea le putem dăruia oricui și oricând, dar ne zgârcim, căutând motive și scuze de parcă am suferi o condamnare la moarte!

28 aprilie 2014

Ca să se poată reîntineri și perpetua, Natura deține și caută mereu mijloace de degradare a tot ceea ce este epuizat, învechit, derizoriu.

Și eu sunt supus unui asemenea proces. Boala mea este arma prin care va fi eliberată o existență din această lume. Mai curând sau mai târziu, dar se va face!

Aceasta este orânduirea în care ne-am născut. Nu este nimic de condamnat. Prefacerea lumii continuă! Noi suntem, cu toate minunile vieții noastre, doar un atom în reacțiile ei neîncetate. Suntem o curioasă și nedreaptă alchimie!

29 aprilie 2014

Scriam ieri că natura are multiple metode de a-și distruge ceea ce nu-i convine, dar ar fi trebuit să spun de a se transforma veșnic în altceva și de a afla noi forme spre a se creaa pe ea însăși, adaptându-se oricăror condiții, uneori chiar imposibil de imaginat.

Astfel, poate exista viață chiar în absență oxigenului, fără soarele binefăcător, fără știința noastră limitată de a putea înțelege și fără încă alte minuni pe care nici nu le observăm.

Cred că ar trebui să revăd câte ceva din lucrările lui Darwin. Ar fi edificator și aș găsi eu însumi noi forțe de a ieși învingător din lupta cu netrebniciile care mi se opun. Trebuie să fiu o plus variantă de existență!

30 aprilie 2014

Conform unei programări, am fost la medicul de familie, doamna Delia Ciocianu, împreună cu Cici, în vederea recoltării probelor de sânge pentru analize complete, după cum am fost anunțați.

Ajunși la cabinet la orele 8,00, găsim lume multă, peste 20 de persoane, ritmul de recoltare al serei medicale decurgea încet, se sta în hol, în picioare. După o jumătate de oră îi spun Doamnei doctor că nu mai pot rămâne...Mirată, îmi replică scurt, direct, impulsiv: *Dar aici nu este Alimentara!*

Am amuțit! Nu i-am spus că este proastă organizare. Ar fi reacționat negativ. Mi s-a pus o durere în piept, iar în cuget am simțit o revoltă! Mai apoi m-a văzut sora medicală și m-a chemat să stau pe un scaun în camera de recoltare, luându-mi în cele din urmă probele de sânge, făcând la fel și cu Cici.

De cine o fi plătit un medic de familie și pentru ce fel de servicii în slujba pacienților? Noțiunea de medic îmi semnifică o anumită sfințenie, dăruire, apropiere

umană. Ce mulți intruși cuprinde această tagmă nobilă! Și comportamentul ei este un act medical! Blândețea, politețea, atenția și zâmbetul sunt, toate, remedii terapeutice!...

1 mai 2014

Amintirile despre această zi sunt umbrite de falsitatea unor manifestări muncitorești de altădată; încă o înșelare comunistă despre relațiile de muncă. Atunci când reușeam să am liberă această zi, mi se părea o adevărată evadare în libertate. Era ca un răsuflet după un maraton impus.

Totuși o întâmplare petrecută într-o asemenea zi, prin anii 1980, mi-a rămas în memorie ca un fapt neobișnuit al acelor vremuri. Ieșisem cu familia, Cici, Alina care avea 5-6 ani, și mama soacră, la o plimbare prin Stațiunea Lacul-Sărat. Nu era lume, de departe pe o alee laterală se vedeau un bărbat și o femeie care veneau spre noi. Alina se zbenguia plină de veselie, noi eram mulțumiți și atenți la manifestările fetei. Deodată, ne-am pomenit în față cu persoanele observate. Era primul secretar al județului, Ion Catrinescu, împreună cu soția sa. S-au oprit, ne-am salutat, am făcut prezentările, i-a sărutat mânuța fetei noastre, Alina, care s-a emoționat și înroșit până în vârful nasului.

S-a purtat, primul secretar, ca un adevărat Lord, așa cum și era poreclit. De fapt nu era pentru prima dată când se comporta politicos cu mine. Tot el a intervenit pe lângă ministrul agriculturii, Angelo Miculescu, ca să pot face vizita în America. Ce contrast izbitor față de cel care l-a înlocuit, Anton Lungu, bădăran, despot, necinstit!

Această mică istorisire am făcut-o pentru că, revenindu-mi în minte, m-am simțit îndemnat să mă lupt mai mult pentru viața mea care are atâtea și atâtea minuni ascunse în cei aproape 80 de ani. Cât de multe aduceri-aminte ne pot da noi puteri de a răzbate din răzmerițele bolilor, din supușenia și injustiția socială!

2 mai 2014

La postul de radio se aude o melodie cântată de un interpret celebru care a dispărut însă demult de printre noi, la o vârstă destul de tânără. El n-a avut cancer ori vreo boală anume și nici un accident. A murit de prea multă pasiune, de mândrie, de povara gloriei. De pe aceste culmi nu s-a ridicat în văzduh către stele cum ar fi putut să o facă, ci a coborât, s-a adâncit în înșelări, s-a prăbușit în alcool. Cici mi-a spus că a auzit cândva un comentariu cum că el ar fi spus că nimeni nu-l întreba dacă a mâncat ceva, dar toți îi dădeau de băut. De fapt nu avea nevoie să-l hrănească cineva. Avea de toate. Cumpătul a fost cel care i-a lipsit!

Mai bine ar fi avut și el limfom malign... nu un nărav, și unde mai pui unul dintre cele mai puțin pretențioase!

O concluzie s-ar putea trage. Trebuie învățat să suporti gloria ca pe orice nenorocire, căci altfel te va distruge!

Și eu trebuie să învăț mai mult ca oricând, spre cinstea vieții mele, să-mi înfrâng perfida maladie!

3 mai 2014

Au înverzit toate plantele. Pomi sunt în floare, trandafirii au muguri vegetativi puternici, zilnic apar alte și alte flori. În acest stadiu de dezvoltare se observă însă că nu toate ramurile au pornit la viață. Ceva rău, vreo boală sau un cancer le-a întrerupt existența. Au rămas ca putregaiuri urâte, ghimpoase, sterile. Deși le înțeleg, mă obligă să le retez, să însănătoșesc coroana. Înmarmat cu o foarfecă de grădină, dau roată fiecărei plante și mă bucur că le pot curăța, de parcă fac o faptă foarte importantă.

Într-un fel, parcă mă tratez pe mine însumi de orice suferință. Mă îmbărbătez singur chiar cu fapte fără valoare. Dar ce nu-i valoros în viață? Omul nu se poate lipsi de nimic din ceea ce are în preajmă sa!

Viața noastră respiră prin orice bucurie, îndemn, speranță! Acestea sunt însăși izvoarele ei. Viața se exprimă numai prin viață!

4 mai 2014

M-am trezit privindu-mi chipul într-o oglindă mare și nu m-am recunoscut. Ale cui sunt trăsăturile triste, cutele adânci și privirile pierdute? Mi-a luat cineva trupul care era numai al meu? Cu ce drept, eu unde sunt, mai exist?

De mă înșel și sunt cel ce se uită la mine descurajant, atunci cine m-a desfigurat, cine a imprimat o arătare neplăcută și lipsită de zâmbet? Inima bolnavă, cancerul ascuns sau bătrânețea indiferentă? Ori poate că toate la un loc, cu armonioasă colaborare!?

Chipul meu, atrăgător de altădată, nu mai există demult, iar eu poate că nici n-am vrut să observ cum el dispare devenind tot mai vulnerabil la orice fel de răutate.

Trupul meu nu este tot al vieții? Așa începe să se deformeze existența, când nici nu băgăm bine de seamă!?

5 mai 2014

Am scris ieri că nu mi-am recunoscut chipul, dar mă gândesc că nu este doar atât. De fapt, eu nu mai am același cuget și aceasta este marea mea pagubă. Acum trebuie să orbecăiesc în spiritul meu pentru a desluși o idee, pe când altădată izbucneau în libertate ele singure. Mă împotmolesc tot mai des în albiile secate de inspirație și întrevăd în preocupările spirituale o îndeletnicire ce se plânge de silnicie.

În acțiunile mele entuziasmul și încrederea necondiționată în reușită nu mai sunt de găsit și își face loc comoditatea și suficiența. Deși îmi mai pun încă grave întrebări, răspunsurile pe care le dau sunt nesigure, superficiale și cu răsuflăt obositor. Faptele îmi sunt minore, mă mulțumesc cu lucruri de nimic ori chiar cu fleacuri de fațadă.

Nu mai caut să dau viață aforimelor și nici nu mă mai trezesc din somn notând o rimă potrivită... Unde sunteți voi seducătoare sclipiri de cuget? Și pe acestea le-am pierdut? Nimic nu-mi mai aparține decât pustiul limfomului malign?! Ce perspective de viață! Cum să mai fie aceasta mulțumită de mine? Nu cumva vrea și ea să mă prăsească?

Ce să fac? Să o oblig, să o rog, să o implor ori poate să ajungem amândoi la o înțelegere și să ne despărțim creștinește, ca doi vechi prieteni?

De-o fi să ajung așa, chiar că nu mai merită să trăiesc! Nu-mi rămâne decât șansa de a mă apăra pe mine însumi chiar de mie însumi. Să mă lupt pentru orice picătură divină de viață!

6 mai 2014

Am urmărit finala campionatului de snooker dintre O. Sullivan și Selby. Deși Ronnei a condus în prima parte chiar cu 10-5, în final a pierdut cu 15-18. Deși mai puțin fantezist, Selby a fost mai ordonat, mai motivat să învingă. A meritat! Copilul orfan de tată și părăsit de mamă, crescut de rude, și-a împlinit visurile!

Tot timpul meciului m-am abținut să mă emoționez, simțeam că nu-mi face bine. Un gol în inimă a fost prezent mereu. De câteva ori am simțit ușoare junghiiuri cardiace, dar care nu au persistat.

Doar limfomul cred că nu s-a simțit prea bine, căci față de el am o nespusă silă! El nu reacționează urât dacă ființez în mediu spiritual potrivit răului.

7 mai 2014

Zilele trecute, și nu numai, o stare de descurajare, de lehamite s-a lăsat descoperită în micile mele însemnări. Desigur că îmi pot impune o conduită optimistă și să refuz a mă referi la unele meditații lipsite de curaj și de încredere, dar cred că ar fi o atitudine nesinceră. Intenția mea, declarată încă de la începutul acestor

consemnări, este aceea de a arăta exact situațiile prin care trec, pe care le voi trăi și cum le voi aborda.

Adică de a ști. De a mă ști! Este de precizat atunci următoarea concluzie: Dacă nu aș fi în niciun fel desnădăjduit, nu aș putea vedea speranțele care m-ar putea întâmpina!

8 mai 2014

Este plăcut să primești o veste bună! Când am deschis plicul sosit astăzi de la o S.R.L. necunoscută, credeam că voi primi poate o ofertă, vreo chemare la un eveniment cultural. O, nu a fost deloc așa! În plic se afla decizia C. N. A. S. prin care mi se comunică *neavizarea* investigației P.E.T.- C.T.

Rămân trăznit! Cum așa? De ce? Îmi tremură în mână coala de hârtie, de o tristă emoție. Observ apoi că mai este atașată încă o foaie de pe care citesc motivul: *Dosar incomplet – lipsă documentele histopatologice ce susțin diagnosticul!*

E de pomină! Doar au mai primit un dosar al meu atunci când s-a aprobat tratamentul cu Rituximabum! De, s-o fi răătăcit sau este cu totul o altă istorie!?

Să se fi grăbit cu referatul său Domnișoara doctor și poate că nici nu o fi avut toate documentele necesare ori nu a știut cum să le întocmească? Va trebui să reiau toate documentele prin care se precizează diagnosticul, de prin anul 2012 și să aștept până pe data de 6 iunie când va fi gata rezultatul la examenul imunohistologic.

Cu acestea desigur că voi merge la Domnișoara doctor și să o rog să revină cu o nouă documentație. Numai de-ar fi acesta motivul!

Cui pasă că din data de 5 februarie nu am mai făcut niciun tratament? Ia colo un bătrân prea pretențios care vrea să mai trăiască! Ce mofturi au unii...

9 mai 2014

Un telefon de la Policlinica Med Life mă anunță că pot merge să iau rezultatul de la examenul imunohistochimic, căci este gata. Întreb dacă nu este o eroare, fiind programat abia pe data de 6 iunie. Nu, îmi răspunde recepționera, *personalul nostru medical s-a mobilizat și este gata.*

Ce să mai comentez, s-a potrivit cu vestea de ieri a neavizării intervenției P.E.T.-C.P. Voi încerca să obțin o programare pentru săptămâna viitoare, pentru a vorbi cu doctorița Mihaela Lăzăroiu și să-i duc documentele incriminate că nu au fost prezentate.

Îmi tot pun întrebări, imaginez fel de fel de scenarii și pare că mă epuizez. Aș vrea să fac ceva și să obosesc, spre a mă afla într-un calm liniștitor...

10 mai 2014

Cât de mult am pățimit în lunga mea viață! Am pierdut părinții, frații, rude, prieteni, oameni de cultură care mi-au înșeninat existența, dar și o aprinsă iubire a compatrioților față de ziua națională. Toate acestea au lăsat în locul lor un loc pustiu... Am rămas din ce în ce tot mai singur, sărăcit în suflet și îndurerat în conștiință. Altădată serbam cu emoție această zi în care s-a obținut Independența Națională în urma războiului din anul 1877 condus de regele Carol I contra Imperiului Otoman. Ce străini de patrie am ajuns! Toate jertfele le-am uitat!

Această zi era un reper istoric al țării în care mă regăseam ca cetățean liber. Nimic din sfințenia zilei de 10 mai nu a mai rămas în aceste vremuri de înstrăinare națională!

De-o fi să fie și mai rău pentru patria mea, mai bine, Doamne, sfârșește-mă în desfătarea limfomului malign, căci el nu poate să-mi producă mai multă suferință decât deznăționalizarea și apatridia!

11 mai 2014

Soarele călduț mângâie câteva lalele îmbrăcate în culoarea lui aprinsă , iar acestea au renunțat la poziția lor sveltă, înălțată ca un con spre cer și-și desfac petalele într-o cupă îmbrățișându-se într-un sărut cu razele de soare. Până acum în corolă se ascundea un mister. Suvițe roșii împodobesc interiorul, iar staminele maronii înconjoară pistilul galben întreit la capăt. Cred că aceasta este clipa de extaz a lalelelor, vremea poeziei lor. Și-au ascuns până acum un vis pe care îl dăruiesc luminii. Când soarele apune, își închid petalele și vor aștepta din nou ivirea contemplațiilor lor, ținându-l în taină de umbrele întunecate. Se feresc de întuneric! Emană bucurie de viață. Aș vrea săle asemăn!

Dacă este așa, eu de ce să nu nădăjduiesc că întunericul limfomului malign nu-l voi face să dispară crezând în lumina spiritului, în speranțele credinței de a învinge!?

12 mai 2014

Pentru că nu voiam să-l anticipez, *Mâine* a venit de astăzi el la mine. Va fi o zi importantă. De la medicul de familie voi primi rezultatele examenului hematologic și de urină. De la Policlinica Med Life pe cel imunohistologic, iar pe la orele 16,00 voi fi la cabinetul Domnișoarei doctor Mihaela Lăzăroiu.

Când și când meditez cum vor fi aceste rezultate și îmi fac tot felul de calcule care de care mai optimiste sau, din contră, neîncrezătoare. Orice variantă aleg, cealaltă nu mă lasă în pace și se reinventează cum dorește.

Oricât m-am tot învârtit să fac câte ceva prin curte, tot de ziua de mâine m-am împiedicat. Are chemarea ei susținută de neliniște.

13 mai 2014

Analizele hematologice și cele urinare ale mele și ale soției au ieșit în parametri destul de normali. Desigur că fac abstracție de faptul că leucocitele mele sunt doar 2900, față de un minim normal de 4000. Acest fapt mă pune pe gânduri, dar amân să-mi fac o părere. Cele referitoare la glanda tiroidă a soției semnifică o posibilă afecțiune tiroidiană, drept pentru care va trebui să consulte un endocrinolog.

Citind rezultatul examenului imunohistologic, mi s-a întunecat privirea. Aceiași antigeni sunt intens pozitivi ca și la punerea diagnostiului malign în anul 2012! Toate tratamentele au fost zadarnice? Rituximabum în care îmi pusesem atâte speranțe a fost doar o *apă de ploaie*?

Ajung la cabinetul doctorei hematolog pe la orele 15,00, dar aveam să aștept până la orele 17,30, căci Dumneaei a sosit cu întârziere de 2,30 minute, având *probleme* la spital. În cele din urmă apare, fără să se scuze deloc față de persoanele care o așteptau. Din discuții reese că rezultatul îi era cunoscut, la fel și faptul că mi-a fost refuzată intervenția P.E.T.- C.T. Îmi promite că va face un nou referat, dar crede că motivul respingerii este fals, folosit atunci când nu vrea să se aprobe asemenea intervenție. Măi, să fie chiar așa?

Despre afecțiunea mea mi-a spus că a vorbit cu medicul chirurg, Petcu, pentru a mă consulta dacă pot suporta o intervenție operatorie de extirpare a splinei, iar în caz că nu, atunci rămâne să fac unele radiații la nivelul organului bolnav.

Nu am avut reacții emoționale. Într-un fel, eram pregătit să primesc o asemenea veste și nu mă așteptam la niciun spectacul favorabil. În interiorul meu malignitatea își continuă însă atacul ei dramatic...răceala lumii mă cuprinde!

La plecarea din cabinet, mi-a dat un bilet către doctorul Petcu, iar eu i-am lăsat un plic cu 300 de lei pe care nu a vrut să-l primească decât la a treia ofertă. E bine ce am făcut sau trebuia mai mult? Să fiu în afara obiceiurilor împământenite? Am plătit poate un efort suplimentar ori doar o iluzie a mea?

N-am curajul să comentez mai mult despre starea mea de sănătate. Mă abțin pentru a nu cădea într-o prăpastie dezarmantă!

14 mai 2014

Cici este îngrijorată și ea pentru cum i-au ieșit analizele, ceea ce mă face să fiu și eu cu atât mai alarmat. Chiar dacă mă abțin să-mi manifest în vreun fel starea mea de neliniște, în sinea mea mă afectează stadiul la care am ajuns. Ideea operației și chiar aceea a iradierii îmi par *soluții de avarie*. Nu găsesc putere de spirit să alung gândurile îngrijorate, cu toate că îmi doresc să nu mă las copleșit de evoluția procesului malign.

Și dacă, dacă aceste metode preconizate nu vor da nici ele rezultate? Desigur că se vor găsi destule recomandări paleative... Când se va ajunge aici, voi înțelege că nu mai este nimic de făcut. Până atunci însă numai înainte! Nu am de ales, trebuie să-mi ucid restriștile, pentru a nu fi eu însumi distrus!

15 mai 2014

Am obținut o programare pentru miercuri 22 mai la doctorul Petcu și la Doamna doctor Iremia ca să le aflăm părerile despre bolile noastre, ale mele și ale lui Cici. Soția mea are nădejdea că acționează din pripă și nu va avea probleme deosebite de tratament, iar eu merg la chirurg fără să am îndemnul că voi avea o reușită.

Până atunci voi număra zilele, nesiguranța mă va întrista. Răul pare mai puternic.

16 mai 2014

Dacă omului nu i-a fost dată veșnicie, de ce răul este nemuritor? Disparația lui e menirea pe care noi o avem. Va veni însă vremea în care rău cu rău, nemernicie cu nemernicie, boală cu boală vor pieri, nu vor mai urâți și sfârși viața. Au fost distruse prin jertfa umană sumedenii de alte și alte dezastre și se vor înceta toate de a mai fi!

Omul va crea un rai și pe acest Pământ. Așa va fi, chiar dacă eu nu voi mai putea afla această minune.

17 mai 2014

Am fost cu Cici la cumpărături în Brașov. S-au redus mult preferințele la unele alimente. Ne-am rezumat la legume, fructe, carne de curcan, caș dulce, pește și cam atât. Fără apetisantele mezeluri, afumături de tot felul, conserve și încă multe alte *bunătăți*... Deci vom combate colesterolul, toxicitatea unor E-uri și vom elimina grăsimile saturate de origine animală.

După cum se vede, ne pregăti mai bine să înfruntăm amândoi acțiunile unor factori nocivi stării de sănătate. În ceea ce mă privește, mai are vreo importanță? Nu prea știu cu rigurozitate interdicțiile alimentare în cazul limfomului malign, dar nici nu cred că nu acționează negativ în orice condiții culinare, că doar nu este un fleac de răutate care să înceteze chiar și la un act de respingere dictat de voință!

18 mai 2014

Nu știu dacă aceste însemnări vor ajunge vreodată sub privirile publicului și nici dacă le-am insuflat destinul de a dăinui. În mod cert, mie ele îmi dau, tocmai în clipe de restriște, sentimentul că prin ele îmi voi prelungi propria existență. Prin ele voi fi dincolo de mine, cugetul meu ieșind din ascunzișul învinsului. O nesupunere la inexistență, un afront nimicniciilor vieții!

19 mai 2014

Cum cam tot timpul a plouat în această primăvară, vegetația a crescut, iarba s-a înălțat mult, buruienile se lăfăie de plăcere. În asemenea condiții, nu am găsit niciodată momentul potrivit pentru a tunde cu o mașină tip Bosch iarba din jurul casei, încât a ajuns să ascundă brazdele de flori. Astăzi, fiind soare cald, iarba fără umezeală, m-am apucat să tund și să eliberez de vecinătatea nedorită toate florile. După numai câteva minute, mașina mea a cedat, a obosit-o iarba prea desvoltată, turația ei s-a redus, iar eu m-am trezit neputincios.

Mi-a văzut-o vecinul meu bun, Domnul Ștefan Hegeduș, care, după ce a reușit să o demonteze, a declarat că *s-au tocit cărbunii*, arătându-mi cum ies scânteii atunci când mașina este sub tensiune.

Parcă aveam mai multă putere atunci când mă apucasem de treabă! Acum văd că nu îmi mai găsesc locul, sunt nefolositor, mă supără inactivitatea, de altceva nu mă pot apuca să-mi înfrâng starea de neliniște.

20 mai 2014

De fapt nu mă supără inactivitatea așa cum scriam ieri. Evit eu să stau degeaba, ocolesc orice ocazie care nu-mi oferă o activitate, o preocupare, un cât de mic efort.

Dacă nu fac astfel, mă adâncesc în gânduri sumbre, supărătoare, dezarmante. Chiar caut cu insistență să am îndeletniciri care să mă abată de la a medita asupra a tot felul de presupuneri nepotrivite cu realitatea. Așa am descoperit într-un calendar tip carte unele calcule de a potrivi în spații de câte nouă pătrate, împărțite la rândul lor în alte nouă pe care sunt înscrise cam 20-30 de cifre de la 1 la 9 ca obligatoriu de respectat sau poate ca ajutor în a completa cifrele în așa fel ca să nu se repete în cadrul fiecărui pătrat de nouă și nici pe orizontală ori verticală. Jocul nu este deloc simplu, se numește, cred, sudoku. Dacă nu respecti regulile de logică sau nu anticipezi ce noi situații vei crea, te trezești că aproape ai terminat, dar ultimele pătrate nu mai pot fi completate. Trebuie să o iei de la capăt, ștergând totul! Este antrenant, un îndemn de a nu mă da învins, de a nu-mi obosi șederea cu tot felul de reflecții greu de purtat.

Este un fel de a uita, de a mă încuraja în urâta încheștare cu boala ce se vrea victorioasă!

21 mai 2014

Soția mea, Cici, se numește, de fapt, Elena, așa că astăzi este *Ziua ei*. Nu am putut să-i fac nicio surpriză plăcută, nu i-am inspirat nicio bucurie deosebită. Ca să-mi ierte nepolitetea, am scos de la *rezerve* o sticlă cu șampanie. Nu prea avem voie să consumăm așa ceva, dar facem o excepție, încât la masa de prânz ciocnim paharele și sorbim înspumata iluzie a veseliei.

Am mai găsit motive de a înfrumuseța ziua. Asociez că cei doi meri au început să înflorească chiar astăzi. Parcă au vrut să suplinească lipsa unui buchet de flori pe care nu l-am dăruit...

22 mai 2014

Am fost la Policlinica Med Life împreună cu Cici. Pe ea a consultat-o Doamna doctor Ieremia care i-a spus că nu este nimic grav, îndemnând-o să facă o ecografie tiroidiană și să mai repete două analize specifice glandei, după care să revină.

Eu am făcut cunoștință cu Domnul doctor Petcu, chirurgul pe care mi l-a indicat Domnișoara Mihaela Lăzăroiu să-l consult în vederea unei eventuale extirpări a splinei.

A fost o conversație apropiată, directă, fără ascunzisuri. *Da, pot face operația*, decizia îmi va aparține însă, mă va costa 5-6.000 de lei, cu o spitalizare de 3-4 zile. A rămas ca eu să revin în luna iunie pentru a programa operația în luna iulie. Dumnealui se va consulta între timp și cu doctorul Horațiu Rus.

Am prezentat succint și degajat un tablou cu totul general al perspectivei care se întrevide, dar când privesc în sufletul meu nu mă înseninez, va fi o dată de grea cumpănă. Poate fi o operație spre a nu fi...

Cum am să mă pergătesc, cum voi ști să suport până atunci *viitorul* care mă așteaptă? Să nu fac operația? Voi mai consulta și pe alți medici, dar întrebarea rămâne.

N-am curaj, mi-e frică de sfârșit? Și dacă este așa și nu o voi face se va agrava boala, nu voi suferi, nu mă va înjosi lașitatea?

Oare am vreo cunoștință care a trecut printr-o asemenea situație? L-aș întreba cu mare interes, chiar dacă știu că fiecare caz poate fi cu manifestări proprii, fără să se poată generaliza de la un om la altul, însă port nădejdea să suport bine un act medical dificil.

23 mai 2014

Unde ești speranță? Tu ești minunea care nu moare niciodată! În care văgăună te-ai ascuns? Te-ndepărtezi de mine, nu merit să-mi mai stai în preajmă, căci prea adeseori te-am renegat? Dar știi prea bine că n-am făcut-o dintr-adins, ci doar mi-am pus caracterul la-ncercare. Acum chiar că de tine am supremă nevoie, căci nu întrevăd un leac să-mi vindec fără operație malignitatea pe care o port.

De pe unde ești, revin-o iar la mine! Mi-e sufletul durere fără tine!

24 mai 2014

Oricât de mică ar fi o bucurie, ea poate oferi o mare satisfacție, poate avea puterea de a ne transmuta existența întunecată într-o senină regăsire. Sunt întristat, îngrijorat, nemulțumit. Nu neaparat din motive foarte grave, evidente, imediate, ci mai degrabă sunt copleșit de apăsarea urâtului, de vremuri, de vârstă, de starea de sănătate precară cu perspectiva unei operații incertă în suportabilitate.

În această apăsare, m-am trezit intrând sub un măr înflorit de câteva zile, atras de speranțele devenirii ale florilor, împins de dorințele regăsirii mele. Am avut senzația că toate miile de flori s-au bucurat fremătând înfiorate că le vizitez și m-au învăluit într-un parfum discret și suav, întrevăzut ca pe un vis.

Am uitat cu totul de mine! Ce boală, ce supărare! Cât de frumoasă poate fi viața cu minunile ei chiar în preajma noastră!

25 mai 2014

Este zi de alegeri pentru Parlamentul European. Campania electorală s-a desfășurat cu dominanta propagandistică a P.S.D.-ului aliat cu P.C. și cu P.U.N.R. , două minuscule formațiuni cu care a vrut să domine Partidul Național Liberal în cadrul U.S.L.-ului. Era soluția prin care îl înlătura de la putere pe Crin Antonescu și de la prezidențiale.

Rezultatele comunicate de către agențiile de sondaj au arătat o victorie categorică, peste 40% a alianței P.S.D.-istă, o cifră de 15% pentru P.N.L., 12% pentru P.D.L., 6% pentru partidul lui Traian Băsescu, P.M.P. De remarcat că independentul actor Mircea Diaconu, fostul liberal la care s-a renunțat, sub amenințarea A.N.I., de a fi trecut pe lista de candidați, a obținut 6,9%.

Ce va fi exact, voi afla mâine când se vor comunica rezultatele exacte, contestate acum de unii comentatori. Crin Antonescu își va da demisia așa cum a promis, căci nu a obținut minim 20%? A fost o eroare din partea sa, o infatuare așa cum este numită de unii ziariști. Se prefigurează o pesedizare a României, ceea ce ar fi foarte grav!

Postul T.V. Antena 3 susține alianța câștigătoare, îl înalță în slăvi pe primul ministru, Victor Ponta, și-l elogiază pe Mircea Diaconu, despre care voi avea ceva de spus mâine, după aflarea ultimelor date. Ziua nu m-a obosit, deși am fost la votare și am urmărit cu interes toată seara, până târziu după miezul nopții, felul în care a decurs votarea și comentariile făcute pe diferite posturi T.V. Am uitat de ceea ce îmi afectează sănătatea, sunt supărat pe înșuşul liberalilor. Am adormit îngândurat...

26 mai 2014

S-au mai limpezit unele agitații politice. Alianța pesedeului a obținut 37,6 % din voturi, național liberalii 15 %, pedeliștii 12,3%, iar partidul lui Traian Băsescu 6,2%. Conducerea liberalilor a demisionat în bloc, în frunte cu Crin Antonescu, iar la ședința lor, a Biroului Politic Central, a intrat, neinvitat, și Călin Popescu Tăriceanu

care, după câteva încercări de a pleda pentru refacerea U.S.L.-ului, a fost scos afară, prin vot. Această comportare a lui denotă o diversiune a lui Victor Ponta de a atrage de partea sa partidul liberalilor sau cel puțin de a desprinde o parte disidentă din el. Ceea ce și-a dorit Traian Băsescu din totdeauna vrea să realizeze Victor Ponta, că doar are un *Pact de Coabitare* cu președintele încă de când l-a numit prim-ministru.

Pretutindeni la posturile T.V. am ascultat o sumedenie de comentarii pro sau contra liberalilor, a lui Victor Ponta și a altor politicieni față de gestul lui Tăriceanu pe care atât de mult l-am apreciat pentru activitatea lui de prim-ministru, dar care prin gesturile sale din ultimul timp m-a decepționat. Cred că lovitura pe care au primit-o liberalii la aceste alegeri se datorează în bună parte și actorului Mircea Diaconu. Acesta s-a bucurat de aprecierea publicului față de nedreptatea pe care a suferit-o din partea A. N. I. și a fost intens votat, obținând 6,9% din voturi, fiind mult pentru un independent... Oare el nu a fost conștient că se va întâmpla o fugă a voturilor de la P.N.L. către sine? Dacă a văzut că a câștigat toate procesele cu A.N.I., ar fi putut să renunțe, că doar are un înalt grad de *moralitate*, la a mai candida, fără să afecteze partidul din care s-a retras. Satisfacția că a învins, așa cum declara, un sistem nedrept nu l-a mulțumit. Salariul de 8000 de euro pe care îl va avea a fost mai atrăgător decât onoarea?

Interesul față de aceste manifestări politice mă fac să mai uit de *ale mele*. Chiar vreau, îmi doresc, căci este grea apăsarea când mă gândesc la câte am de suportat într-o zi care va veni...

27 mai 2014

Crin Antonescu este în continuare ținta atacurilor Antenei 3 și a pesedeului. Acestor le este teamă de el, nu mai vor să-l știe principalul factor al opoziției și cel mai redutabil candidat la președinție. Atitudinea, principiile pe care le susține, intenția de a uni partidele de dreapta îi scot din minți, deși ideea de a fi doar două partide, unul de stâng, altul de dreapta, a fost vehiculată de mult timp și acceptată, în principiu, de către toți. Mi-am amintit de inteligența politică, și nu numai, a regretatului Corneliu Coposu care nu a fost deloc pe placul partidelor pro Iliescu imediat după Revoluție. Poziția acestuia îi revoltau, îi înspăimânta că vor pierde privilegiile. Adevărate haite de tâmpiți politic îl hărțuiau cu nescunsă dușmănie. Oarecum identic pățește astăzi Crin Antonescu. Oamenii politici care dovedesc inteligență alarmează intrușii în viața socială, zevzecii politici, urmașii vopsiți în democrație ai vechiului partid comunist.

Urmăresc cu multă pasiune modul în care se vor derula evenimentele politice. Acest fapt mă întărește, parcă sunt și eu antrenat în luptă și întrevăd izbândă.

O, de aș fi identic și în previziunile stării mele de sănătate!

28 mai 2014

Vreau să ocolesc pe cât pot ideea viitoare operații, dar îmi este greu să nu mă gândesc, oricât optimism aș avea, la faptul că în viața mea întâmpin un risc major.

Renunț să meditez, îmi alung neplăcute neliniști și fac câte ceva care să-mi distragă atenția. Cel mai adesea reușesc, e bine câtva timp, însă nu peste multe clipe asemenea scene se repetă.

Știu că dintr-un anumit moment al speranțelor, nimic și nimeni nu mai are ceva de făcut. Cedează și nădejdiile, ele însele nu se mai regăsesc și nu mă mai pot susține?!

29 mai 2014

Scriam că există un punct final când nu mai sunt speranțe. Așa pare a fi, însă astăzi deduc că va fi mult până atunci. Eu nu pot pleca din această uimitoare lume pur și simplu ca o frunză sbulberată toamna de vânt. Acestei lumi fiindu-i nu doar un aprins adorator, ci și un profund îndatorat. Mintea mea n-a scăpărat ultimele idei de care ar putea fi nevoie în largul întuneric al existenței.

Cred că există o grijă a firii care orânduiește fiecare plămadă de viață!

30 mai 2014

Aceste însemnări pe care le-am intitulat *Revanșa Cugetului* vreau să fie o rază a speranțelor care să nu se stingă odată cu mine. Atâta timp cât ea va licări, eu voi dăinui, forța spiritului *îmi va exista*. Ce altceva să îmi doresc mai mult? Facă-mi-se această voie!

De-aș fi trăit în mileniile viitoare, nu știu ce aș fi năzuit, dar moartea va fi pe atunci o uitare, ne vom regenera într-o continuă reîntinerire și supremă regăsire.

Iadul nu va mai exista!

31 mai 2014

Într-o conferință de presă Crin Antonescu a anunțat că renunță la conducerea interimară a partidului și că intenționează să nu mai candideze la președinția României. Știrea m-a bulversat! Continui să cred că ar fi un destoinic președinte și că oricine va fi în locul său nu va ilustra mai bine această funcție.

Ce dedesubturi sunt nu le înțeleg. Poate că acest *intenționez* să nu se întâmple. Întreaga zi am ascultat tot felul de comentarii pe această temă. Multe voci au fost favorabile, dar pesediștii Antenei 3 l-au blamat cu *spirit revoluționar*. Curios că aceștia au manifestat adeseori atitudini de dispreț și de ură, ceea ce contravine oricărei deontologii profesionale. Ce mult nu li se portivesc cuvintele lui Ion Minulescu: *Mă urăsc că nu sunt ca ei, îi iubesc că nu sunt ca mine!*

Am simțit că astăzi Crin Antonescu suferă și am fost alături de el, părând că am uitat de cele ce mă îngrijorează zilnic. Cred că este bine că mă pot gândi și la alții. Dar nu este oare o fugă față de mine însumi, o ascundere a gândurilor apăsătoare?

1 iunie 2014

Este ziua copiilor. Iubesc aceste minuni cărora Divinitatea le-a dat ochii mari ca să poată privi lumea în care vor pătrunde. Plâng că fiica mea, Lidia, nu va lăsa un urmaș. Poate suferă o pedeapsă pe care trebuia să o poarte părinții ei? Oare care taină s-o fi opus?

Prin ea viața mea nu va mai putea strălumi, mi-e visul întuneric. În el nu mai pot pătrunde. Spune-mi cugete pe cine să acuz, pe cine să mă răzbun?

Dar de ce să o fac? Trebuie să mă consider doar pe mine vinovat! Poate că ceea ce mi se întâmplă acum este tocmai dovada acestui adevăr!

2 iunie 2014

Întrevăd în meditațiile mele că voi fi înfrânt, că nu va pălpâi vindecător în bezna suferințelor semenilor mei umilul opaiț de însemnări potrivnice crâncenelor destrăbălări ale răului de orice fel asupra vieții.

Mi-am privit unele cărți publicate în ultimii ani și-am suspinat îndurerat. Decât să accept că n-au valoare literară scrierile mele, mai bine mă împac cu gândul că sunt nu doar necunoscute, ci și neînțelese de cei, atât de puțini, care au putut veni în contact cu strădaniile pe care le-am depus cu intensă ardoare.

Aceasta ar fi durerea mea cea mai perfidă, cancerul se va sfârși, indiferent cum, dar va fi doar o efemeră încercare a vieții, nicidecum marea intersecție a existenței.

3 iunie 2014

Scriind, am nădăjduit în supremația binelui, a faptelor de seamă, nu bănuiam nicidecum că un rău indefinit va domina peste dăruirile mele precum un iad. Iad pe Pământ? Da, nu cred că el există dincolo de noi. El ființează doar aici, mai ales atunci când ne distruge împlinirile și când părăsim viața. Și raiul este tot aici, este pretutindeni...

Este însăși existența. Fericirea de a ne simți în el este să nu îi fim datori, să ne merităm, prin fapte, suprema favoare de a fi existat în acest Univers.

4 iunie 2014

Am sunat-o pe Domnișoara doctor Mihaela Lăzăroiu, dar nu am primit răspunsul așteptat. Nu cunoaște numărul dosarului prin care se revine la cerera de a se aproba investigația P.E.T.- C.T. Mi-a mai spus că nu este necesar să fac un nou examen ecografic ambominal, spre a revedea dimensiunile splinei, decât înaintea operației.

Știind că este destul de amabilă, am sunat-o pe Doamna doctor Luminița Târziu de la C. A.S. Brașov care mi-a promis că marțea viitoare, adică pe data de 10 iunie, îmi poate comunica ceea ce îi cer. Am acceptat și această situație, convins fiind că nu este prea *Târziu* pentru a putea interveni la C.N.A.S. prin cunoștința pe care o are Lidia.

Totuși această investigație la ce oare mai folosește? Pentru cunoașterea mărimii *invaziei*? Operația nu se mai poate anula, căci celulele acelea harnice, vitale ale sângelui tot se vor înmulți anarhic, tot nu vor ajunge la maturitate împiedicate de ura cancerului și nu își vor putea împlini menirea lor de a veghe asupra imunității antimicrobiene.

Ele vor fi doar o amăgire, o iluzie de viață pe care mi-o transmite și mie. Ce hazard mă domină! La orice gest, la orice faptă mă paște o posibilă infecție, fără o reacție potrivnică din partea organismului, cu predarea lui necondiționată! Ce nemernicie, ce destrăbălare hidoasă mă amenință! Va trebui să găsesc o cale de a o înfrunta. Trebuie să existe o opreliște și pentru această pacoste! Nu pot să cred că până aici mi-a fost orânduit Destinul, că voi privi neputincios la propria mea degradare, că nu voi găsi o cale de atac.

5 iunie 2014

Da, chiar și atunci când mă cuprinde disperarea, aștept ca tocmai din ea să se zămislească o speranță salvatoare. Nu admit să mă las cuprins de brațele hâde ale neputinței. În adâncul profund al minții se decalșează revolta față de orice supunere a trupului și spiritului meu suveran. Cât de multă putere are viața! Și atunci când simt că mă sufoc de îngrijorări, ia, viața, parte a divinității, îmi află înseninarea de a mă debarasa de întunericul amenințător și chinuitor al oricăror perfidii.

6 iunie 2014

Cum să te desparți cu indiferență ori doar cu un oarecare regret de meleagurile existenței? Divinitatea frumuseților, imensitatea bogățiilor și sublimul dragostei umane ale acestei lumi nu pot fi părăsite, nu îți îngăduie ele să te desparți, le aparții și tu lor însele. Ființa umană a fost înzestrată cu puterea de a respinge răutatea cu toată infinitatea ei de manifestări. Viață, cât de străluminată ești de binecuvântarea Creatorului! Tu nu poți fi decât o dăruire supremă și de aceea nu mă pot dezice de nicio clipă a ta!

7 iunie 2014

De câteva zile nu a mai plouat, că prea a ținut-o așa în această primăvară, iar soarele e mai fierbinte. Începe să fie vară, cu întârziere, dar poate că nu va fi doar *într-o joi*. Beneficiind de razele calde, delicatele candelabre ale celor unsprezece lilioci albi și mov și-au răspândit în toată curtea parfumul seducător, cele cinci tufe de bujori roșii își plesnesc zilnic bobocii înflăcărați de parcă vor să aprindă natura de dragoste. Poate că de aceea în molizii falnici aud cântece de păsărele care se cheamă seducător...

Este o lume care mă fascinează, îmi schimbă gândurile grele în meditații limpezi. O liniște interioară pune stăpânire pe mine. Ce bine este să te simți eliberat de griji, de tristețe, de agitații! Mă simt un creator de pace, că am o datorie izvorâtă

din adâncul ființei de a spune, de a face ceva demn. Ceva, cineva al meu îmi impune să mă conduc, să-mi fiu propriul destin.

8 iunie 2014

Omul este un produs suprem al măreței Naturi pentru că are, mai presus de orice alte multiple însușiri, o conștiință! Ea nu ne este dată, ci o alcătuim, o zămislăm într-un teribil proces de desăvârșire continuă. Ea se expune, se dăruiește, acționează, nu există decât atâta timp cât se manifestă, când este încrustată în fapte proprii, altfel potențialul ei rămâne în întuneric, se stinge odată cu viața. Dar nu cumva este suflet?

Se poate spune că ea, conștiința, poate supraviețui existenței, că este mai presus decât aceasta, depășind granițele în care s-a creat. Propriul nostru trup ne susține nemurirea, este purtătorul de conștiință. Trebuie doar să alegem ceea ce vrem să facem cu viața, cu îndivinizata conștiință. Numai dacă o redăm Naturi ea dăinuiește, chiar cred că devine o undă a Universului specifică ființei care a favorizat generarea ei. Cum i se poate capta oare lungimea ei de undă? Există cuante de conștiință?!

9 iunie 2014

Înstrăinarea este distantă, neprietenoasă și este cu atât mai mult cu cât simți toate acestea față de propria ta ființă. La un moment dat, simți că nu mai ești tu însuși, nu te recunoști, nu mai ai aceleași visuri și ideluri, parcă nici numele nu-ți mai aparține.

Eu însumi mă simțeam atât de bine când mă numeam Gicule, așa cum îmi spunea mama și tata sau eram Gigi, Gică, Gigel cum mă strigau frații ori unii colegi de școală. Am fost și Gheorghită sau Gheorghe, ca să nu uit să spun Gheorghieș, așa cum mă desmierda bunica paternă, Parascheva.

Mai târziu m-am numit Domnule doctor, Tovarășe director, apoi Domnule director ori Domnule manager. Uneori mi s-a spus poetul, scriitorul și chiar maestre atunci când lansam vreo carte...

Toate acest nume au fost ale mele, aveau semnificația, apropierea sau respectul lor, îmi conturau existența. Cum de au dispărut și s-au transformat în doar Țarălungă ori în Bătrânul, Bolnavul, Pacientul sau chiar în Ala...

Mă chinui să mă înțeleg, dar o rece meditație mă îndepărtează și mai mult de cunoaștere. Parcă toate numele, diminutivele sunt astăzi denumiri care definesc un obiect, ființa mea pierzând mereu câte ceva din sine. Se descompune?

Doar boala pare că nu o va pierde...

10 iunie 2014

Așa cum mi-a spus să fac, am sunat-o pe Doamna doctor Luminița Târziu. Cineva mi-a răspuns că este ocupată la un calculator și să revin peste zece minute. Da, este posibil. Revin peste cinsprezece minute, Doamna doctor Târziu îmi spune direct că trebuie să o sun pe Doctorița Lăzăroiu, uitând că mi-a promis că astăzi îmi comunică numărul dosarului. Dacă i-am răspuns că nu-l știe, a replicat sarcastic: *Ei dacă arde acum, numărul este...507, la revedere, la revedere...* Încerc să aflu și data, dar se repetă *la revedere...*

Aș fi putut să nu redau nimic din această întâmplare, dar sunt contrariat întrucât am avut impresia că este foarte amabilă. Dacă are treabă, și cum să nu aibă, nu mai este politicoasă? Ce mult deranjăm noi, pacienții, pe unii medici cu tot felul de nimicuri când ei poate că tocmai atunci gândesc la binele nostru! Degeaba arde în mine revolta! Niște birocrați lipsiți de simțul răspunderii n-au adus în starea de a cere iarăși aprobarea procedurii P.E.T.-C.T. și acum tot eu trebuie să-mi fac sânge rău, de parcă nu aș fi destul de afectat de cancer!

Câte fețe urâte are de văzut omul suferind și cât de puțin îi este dat să admire un surâs în preajma sa!

11 iunie 2014

Nici când va fi să mor, n-am să recunosc că m-a înfrânt complotul cancerului asupra vieții mele. Chiar dacă, uneori, m-a înfricoșat, i-am fost potrivnic, cugetul meu a izbândit, i s-a opus cu îndârjire, a găsit refugii de liniște, remedii reconfortante, i-a știrbit violența și a lăsat cremenea voinței să-i stea în calea dezlănțuirii patimii lui hidoase.

Vezi, Limfom malign, cât de nesuferit ești? Și cu toate acestea, de-ai dispărea în această clipă din existența mea, parcă mi-ar pare rău. Nu aș mai avea cu cine să mă confrunt. Alți dușmani nu am, iar alte rele, câte sunt în lume, le percep oarecum îndepărtate sau cel puțin nu mă agasează direct și acum. Tu să nu dispări din mine până la o sută de ani, căci îmi dă energie confruntarea cu tine! Simțurile mele te reneagă și ți se împotrivesc, dac creierul te lasă în preajmă, spre a-ți veghea toate silniciile.

12 iunie 2014

Am sfârșit ziua de ieri într-o mare tristețe. Știu că trupul meu este destul de *sighinaș*, dar mintea și sufletul consider că le am încă zdravene. Târziu, spre miezul nopții, apreciatul comentator T.V. de la Relitatea, Rareș Bogdan, om de aleasă cultură, ne-a citit un text publicat de un scriitor din Caracal, Liviu Oprea.

N-am auzit până acum nimic despre acest condeier, dar ceea ce a scris despre Transilvania, printre alte ineptii și insulte, necesitatea actualizării Tratatului de la Trianon, mi-a îndurerat toate simțurile, toate trăirile mele de cetățean român. Nu a scris urât, căci ar fi, poate, o apreciere relativă, nu a scris ca un prost, căci ar fi de iertat, nu a scris din ură, căci poate că nu știe ce este iubirea! El a scris cu violență, conștient, diversionist, slugarnic, trădător, dușmănos! Atitudinea pe care o manifestă acest individ este un adevărat virus cancerigen ce îmi afectează spiritul!

Pentru vânzare de patrie trebuie negreșit și urgent judecat!

13 iunie 2014

Am avut o discuție cu medicul de familie, Doamna doctor Delia Ciocianu, despre posibila mea operație de splenectomie. Dumneai crede că în splină se produc 80% din nodulii limfoizi și numai 20% în măduva osoasă, așa că eliminarea splinei va împușina producerea de celule limfocite bolnave. Desigur că se poate trăi fără acest organ, dar numărul de leucocite normale va fi mai mic, cu posibilitatea de a avea o imunitate slabă, expusă atacurilor microbiene? Sigur că nu am de ales, teama operației rămâne, precum și grija ulterioară de a mă feri, de a mă apăra de rele invizibile. Cum voi reacționa, cum mă voi simți? Nu cumva voi fi tot timpul tracasat de orice factor ce mi-ar părea dăunător? Îmi voi închipui tot felul de scenarii întristate ori voi resimți o aprigă iubire de viață?

14 iunie 2014

Este o zi identică precum aceea de ieri. Tot plouă, încet, mohorât, întristător. Ce să fac? N-am putere și nici îndemn să citesc ceva, din ce în ce sunt lipsit de această pasiune. E un simptom al bolii ori al vârstei? Chiar și intensa plăcere de a simți că trăiesc cele scrise este și ea supusă dispariției? Prea multe se duc din viața omului! Până și prietenii se pierd ori se sting prin alte lumi! Cât poate să țină o prietenie omenească și cu ce amplasare se poate manifesta aceasta? Desigur, uneori este ca un dar divin.

Tot despre prietenie, am văzut un filmuleț trimis pe calculator de Domnul Ilie Munteanu, cumnat cu familia Hegeduș. Este vorba despre un câine mare, frumos care se revede cu stăpânul lui după șase luni de zile. Este un spectacol de devotament fără reținere. Se îmbrățișază amândoi, se caută, se contopesc și se despart pentru a se restrânge cu plăcere. Câinele se bucură, latră, îl linge pe obraji pe dispărutul lui

prieten, apoi începe să latre, să strige, să cânte întrerupt de silabe parcă de reproș: Unde ai fost, ce dor mi-a fost, să nu mai pleci...

Asenenea exemple sunt demne de a fi cunoscute, ne fac mai buni, mai responsabili și încrezători în noi înșine. Câinele meu, Karol, de câte ori m-a revăzut după ce am lipsit câte o zi-două s-a comportat asemănător, dar cred că ar fi în stare să facă la fel, dacă eu aș lipsi mai mult. Animalele noastre știu să se dăruiască intens și cu mai multă sinceritate!

15 iunie 2014

Soția vecinului meu din Slatina, Doamna Olga Eremia, este medic de familie. Astăzi a trecut pe la noi, așa cum face adeseori când vine la Predeal. Văzându-mă bine dispus și admirând grădina cu flori, îmi spune, ca niciodată, că *arăt foarte bine!*

Se aștepta oare să nu mă simt prea bine? Știe că urmează să fac operația de splenectomie și credea că mă va găsi într-o așteptare împovărătoare? Dânsa îmi spune că arăt bine, iar eu mă întreb de ce o face! Simte că trebuie să fiu încurajat?

Ce dilemă se ivește așteptând să o desleg! Parcă nu aș avea destule dificultăți de a răspunde din ce în ce la tot mai multe întrebări fără rezolvare!

Inimă să ai răbdare, cugete fă-ți datoria, vieții mele-i ești dator!

16 iunie 2014

Am mai scris că îmi place să privesc cum trec mașinile pe șosea, prin fața casei, și că aș vrea să mă tot duc uitând de mine prin lumea largă. Știu însă că nu se mai poate și acest regret este ca o rană sângerândă. Și mai greu suport ideea că am de mers, de a pleca, de a mă duce în depărtări fără întoarcere... Doamne, viață, cât am început să te regret! Și pentru că sunt bolnav și pentru că m-au împovărat anii. Nu îmi place bătrânețea, nu o admir și tocmai de aceea ea nu vrea să se despartă de mine, ca un reproș, ca o sancțiune. După cum văd, bătrânețea mea este mai înțeleaptă decât mine!

17 iunie 2014

Plouă. Desleg cuvinte încrucișate ori caut numerele potrivite în jocul cu nouă ori nouă pătrate. Ba mai mult, chiar concep asemenea calcule și apoi aflu locul numerelor, ca și când nu mi-ar aparține aranjamentul lor. Poate că această activitate mă obosește puțin, îmi vine să moțai pe fotoliu, dar astfel evit să mă gândesc la multe aspecte ale stării mele de sănătate.

Am scris *evit*. De fapt, mă evit, mă protejez, mă apăr de mine însumi. Ocolesc stările conflictuale cu gânduri prea realiste, prea susținute de procese biologice.

Cred că în acest mod îngădui inimii și cugetului să se regăsească, să fie ele însele așa cum au fost întotdeauna. Prezentul nefericit este doar o efemeră încercare, tremurătoare și nevolnică, supusă dispariției.

Ea, clipa grea de dureri, se va duce, eu voi rămâne!

18 iunie 2014

Este o zi destul de obișnuită, banală, fără nicio virtute în minutele ei. Am căutat să fac unele mici trebușoare, dar ceva nu mă lăsa deloc să duc intenția până la capăt.

Toate gândurile, toate ideile ori știrile pe care la aflu îmi par neinteresante și îndepărtate de situația și interesele mele.

Puțin derutat și chiar alarmat, mă afund în refuzul de a mă lăsa stăpânit de neliniște și meditez la clipele frumoase ale vieții și deodată ambianța se schimbă, inima îmi bate mai tare, amintirile îmi dau puteri de viață!

19 iunie 2014

Privesc, seara târziu, unele meciuri de fotbal de la Campionatul Mondial ce se desfășoară în Brazilia. Sufăr pentru unele, mă bucură victoria altora, dar și într-un caz și în celălalt mă simt bine dispus, mai ales stimulat de atmosfera din tribune. Ce de

lume relaxată, veselă, sănătoasă! Nu-mi doresc să fiu printre ei, căci ar fi o utopie asemenea gânduri. Modestia mea mă mulțumește și că doar pot să-i privesc. Uit de tot de ceea ce mă îngrijorează și mă transpun într-un om ager, sănătos și cu planuri de viitor care să-mi dea o perspectivă atrăgătoare.

E un non-sens ori chiar pot fi asemenea situații? Ce să fac dacă nu știu? Stau în așteptare, poate că voi afla nu prea târziu! Răbdarea are grijă de cei ce o iubesc!

20 iunie 2014

Din discuții cu fiica mea, Alina, a reeșit că nu are nicio veste de la relația ei care urma să intervină pentru a mi se aproba cel de al doilea dosar de către C.N.A.S. Mă gândesc că poate că nu s-a ținut ședința și că nu este cazul să mă impacientez. Să nu se fi aprobat? Să nu fi acționat deloc persoana cunoscută de Alina, iar eu am o neșansă?

Acestea sunt întrebări pe care mi le pun, dar încă mai am răbdare. Răbdare, desigur, căci doar ea este o virtute a bătrâneții. Chiar eu am scris cândva despre aceasta, dar parcă pe atunci vorbeam numai despre alții, nu și cu referire la mine.

Răbdare, ajută-mă! La cine să apelez, dacă nu la tine?

21 iunie 2014

Am fost la Brașov împreună cu Cici ca să facem unele cumpărături alimentare. În total s-au dus 1500 de lei. Ceea ce alegem au prețuri mai mari, căci evităm produsele de calitate discutabilă ori sunt din cele interzise de medic. Fac tot felul de calcule financiare, cu gândul că trebuie să dispun de 6000 de lei pentru viitoarea operație. Ceea ce reușim să economisim lunar cred că abia se vor putea strânge, cu ce avem acum disponibil, vreo trei-patru mii de lei.

Îmi este urât, jenă, mă revoltă să fac asemenea socoteli meschine în sinea lor, dar atâta am fost în stare să agonisesc în această viață și țară a nelegiuirilor și a nedreptăților.

Aceste ultime cuvinte mi-au amintit că Mircea Băsescu, fratele președintelui de țară, Traian Băsescu, a fost arestat pentru corupție. Se discută că ar fi posibil să fie implicat și președintele. Oricum, mare rușine, Mare!

De i-aș vedea, și pentru ceea ce au mai făcut până acum, în lanțuri! Merită pe deplin! Simt că în acest fel n-ar fi exclus să mă vindec chiar de cancerul sistemului meu imunitar! Dar mai presus de această bucurie, dreptatea are putere să vindece, s-ar însănătoși lumea chinuită și țara nedreptățită!

22 iunie 2014

Îmi este rușine cu un președinte al României ca Traian Băsescu! Îl percep tot mai mult ca pe un om nu doar nedemn, ci și lipsit de onoare, iar aceasta este o altă suferință ce mi-a fost dată la anii târzii ai existenței.

Ce de umilințe suportă omul în viața sa! În situația mea, în afară de această dezonoare națională, o mai am și pe aceea că mă va obliga maladia pe care o am să mă târăsc, să cerșesc îndurare spre a putea trăi. Dar nu pot admite așa ceva și vreau ca spitalul meu să-mi poruncească să mă ridic și să mor în poziția demnă a omului desprins de înjosire!

Să nu uiți, cugete, de ce te rog, înalță-mă față de mine însumi!

23 iunie 2014

Să fie cugetul meu o uriașă amăgire? Este el o unealtă ingenioasă prin care realizez o lume convenabilă oricăror cerințe și impun prin această născocire relațiile care mă favorizează sau care îmi permit să posed o credință de victorie în orice situație? Îmi permite el să nu simt adevărul realității și să mă comport după impresii dospite în judecăți false? Să-mi fi fost toată viața împresurată de iluzia propriilor mele puteri, voințe și creații?

În prezent ceea ce cred despre boală și respingerea ei de către ființa mea să nu fie deloc exact, ci doar o impresie vagă ori chiar fantezistă? Dacă nu ar fi așa atunci de ce ea nu este eradicată? Nu are spiritul meu superioritatea de a o repudia în orice condiții și nu dispune el chiar și de numeroase resurse materiale de atac și apărare postate în organismul care îi ascultă comenzile?

Cugete puternic și victorios, să-mi fi fost tu o amarnică înșelare? Pe unde oare răătăcești de nu pot sta de vorbă cu tine? Revin-o și învață-mă să trăiesc și să înving!

Tu ești singura mea salvare!

24 iunie 2014

Să fi cerut de la viață mai mult decât însumi i-am dat? Se pare că modestia mea a fost doar o mogâldeată în fața unui munte de pretenții. Atunci de ce să fiu nemulțumit că maladia de care sufăr o îndeamnă să se lepede de mine? Trupul meu, posesor de posibile virtuți ale cugetului și ale conștiinței, probabil că nu mai are valoare de întrebuințare...

Am vrut să mă opresc aici cu asemenea reflecții, dar un sâmbure de revoltă mă dezice, irumpe în bucuria speranțelor, aprinzându-mă de încredere.

O, cât de darnică ești totuși viață nedreptățită și persecutată!

25 iunie 2014

Conform înțelegerii avută cu Domnul doctor Liviu Petcu, astăzi l-am anunțat că nu voi putea să mă prezint luna viitoare pentru operație, întrucât posibilitățile bănești nu îmi permit decât prin luna septembrie să pot achita costurile. *Nu-i nimic, o facem atunci, ne mai auzim*, îmi răspunde acesta.

Discuția avută am comunicat-o și domnișoarei Mihaela Lăzăroiu, care nu a făcut nicio precizare în acest sens, dar mi-a confirmat că nici Dânsa nu a primit vreo veste privind procedeul P.E.T –C.T. Poate că nu este cazul să mă impacientez, birocrăția nefiind deloc operativă. Chiar și fiica mea, Alina, mi-a comunicat că persoana care a intervenit pentru aprobare nu este momentan în țară, deci tot la răbdare trebuie să apelez.

Alina mi-a mai spus că se va interesa prin intermediul cunoștinței pe care o are la Med Life dacă nu sunt posibilități mai mari de a fi acoperită valoarea operației de către Asigurările de Sănătate. Da, poate că ideea merită să mai aștept...

Am redat succint cele petrecut astăzi, dar în realitate neliniștea mea a fost îndelungă cu tot felul de scăpărări neplăcute ale spiritului îngrijorat!

26 iunie 2014

Meditex asupra existenței mele. E ca o străfulgerare care se oprește brusc în momentele acestea. Ce e cu mine? Contest ceea ce sunt. Cineva, ceva mă face un altul lipsit de pasiuni, de entuzism și de dorința unor veșnice înălțări spirituale.

Un interior nedeslușit mă afectează, un intrus, un inamic maladiv ori poate chiar dușman al permanentei afirmări.

Toate strălucirile au pierit! Acele minuni ale vieții care ne îndeamnă să aspirăm neconținut spre demnitate și spre virtuți umane.

Să nu fac această însemnare, să mă ascund de mine însumi? Cu ce scop, pe cine vreau să trădez, să-mi încalc jurămintele?

27 iunie 2014

A sosit pșoșta! De data aceasta mi-a adus adusă Decizia C.N.A.S. prin care mi se aprobă efectuarea procedurii P.E.T-C.T. După cele indicate, trebuie să fac examenul la o anumită unitate, eu alegând pe cea din București, S.C. Euromedic de pe Șoseaua Fundeni. Din discuția cu o reprezentantă a cestei societăți, reese că procedeul va dura două ore , că trebuie să mă programez imediat după 15 iulie pentru o dată către sfârșitul acestei luni.

Iată că am fost prea aspru cu *Cei Sus Puși* care se ocupă cu sănătatea noastră! Nu, nu cred că a avut vreo importanță *pila* mea! Doar sentimentul datoriei lor a fost cel care i-a îndemnat să aprobe cererea mea! Bravo acestora, rușine mie!

Of, of lume strâmbă, strâmbă!

28 iunie 2014

Congresul P.N.L. mi-a dat o satisfacție deosebită. Pe de o parte s-a aprobat o nouă conducere, cu Klaus Iohannis în frunte, cât și afilierea la P.P.E. și fuziunea cu P.D.L., probabil sub denumirea de P.N.L., iar pe de alta, candidații la președenția țării vor fi Klaus Iohannis și Crin Antonescu. Va fi bună alianța, e cam nefirească...

Neamțul, primar de Sibiu, ridicat în marea politică de către Crin Antonescu, m-a dezamăgit, căci ar fi trebuit să se retragă onorabil în favoarea Domnului Crin Antonescu. Ar fi fost un gest de aleasă demnitate. A pierdut ocazia de a intra în istorie ca un om cu un caracter puternic! Păcat! Crin l-a ridicat, el se coboară singur!

Pot conchide că astăzi inima mea mi-a pulsat mai intens, cugetul mi-a inhibat maladia! Crin, Crin, parcă rămâi fără propriul tău parfum!...

29 iunie 2014

Mă gândesc că nu ar trebui să consemnez unele evenimente care n-au legătură directă cu persoana mea, cu starea de sănătate pe care o am. O fac totuși nu pentru că nu am despe ce să scriu cu privire la percepția față de boală, dar ar însemna să mă repet, căci astfel de senzații nu lipsesc din meditațiile mele în nicio zi. Îmi sunt ca o respirație!

Ele nu sunt obsedante, chinuitoare ori alarmante, dar îmi creează un disconfort nu doar fizic, ci și psihic. Au devenit permanența exercițiilor reflexive și orice s-ar petrece de-a lungul zilelor sunt importante, dau *tonul* în comportamentul meu.

Desigur că evit să mă manifest, răspund celor cu care stau de vorbă că mă simt bine, am atitudine încrezătoare și nu acuz niciun pericol iminent.

Mă ascund față de lume, mă feresc și față de mine însumi? Ce de iluzii îmi inventez! Am juns să-mi facă bine înșelările!

30 iunie 2014

Percep o neconținută confruntare în adâncurile minții între acea atitudinea activă, energică și mobilizatoare și între inhibiția pasivă și restrictivă. Niciodată nu există o învingătoare definitivă, totdeauna intervin factori stimulatori de o parte sau alta, încât procesele opozante continuă...Ce am de făcut? Când să aflu un echilibru ori de câte ori predomină una sau cealaltă posibilitate?

Trebuie să evit nu doar neputința, teama, disperarea, ci și pe aceea a unui entuziasm exagerat sau nejustificat. Minte, minte fii mereu de partea mea, străjuiește-mi drumul de urmat! Vezi că e pândit prădalnic și insidios de boli parșive!

1 iulie 2014

De câteva zile nu am mai potrivit numere pe jocul cu pătrățele. Am evitat, căci deși este antrenant, nu îmi permite să am reflecții, să întrevăd soluții și perspective despre viață, despre mine. Totuși astăzi caut acest joc, mă cheamă, mă ademenește de parcă nu aș ști că doar puține posibilități reale de relaxare adevărată îmi produce.

Există însă o explicație care mă neliniștește: mă încântă nimicurile, fleacurile, ușurătatea trăirilor!

Este un semn că mă restrâng, o renunțare, o degradare?

2 iulie 2014

Orice am făcut astăzi, orice am gândit nu am putut ocoli ideea că mâine va fi ziua mea de naștere, acolo în comuna ascunsă, la marginea Județului Brăila, Racovița. Mi-am amintit că în monografia sa despre Județul Brăila Ioan Munteanu menționează ca personalități de seamă în această localitate două nume: Surdeanu Tudor Gheorghe,

chimist, în Cluj, și Gheorghiță Țărălungă, *autor de proză sapiențială*. O, oare numai atât în toată istoria acestei comune? Dar ce se știe despre mine în acest loc? Nimic! Cele câteva cărți oferite primarului Mărgărit, pentru sine și pentru biblioteca localității, nu cred că au fost citite. Sătenii, cu ale lor, iar eu, cu necunoașterea care mă învăluie!

3 iulie 2014

Au trecut 80 de ani de când mi-a fost dat să exist în acest Univers! O mare bucurie pentru mine, un efort uriaș pentru inima care mi-a susținut peste 3.000.000.000 de pulsații, pompând peste 2.100.000 tone de sânge pentru a hrăni trupul și spiritul meu posesor de conștiință, înaripat spre desăvârșire.

Închin un gând de aleasă pioșenie mamei mele, Ioana, căreia n-am știut destul să-i spun cât de mult merită să o iubesc. Am sentimentul că părinții mei au avut un adevărat cult pentru cei trei băieți pe care i-au avut. Și în ce vremuri de cumplite restriști!

Mama, Ioana, și tata, Stan, mi-au creat nu doar ritmul vieții, ci mai mult decât atât, au pus temelia întregii măreții a existenței în această uimitoare lume.

80 de ani! Nu fac un bilanț, dar așa cum au fost, pot spune că am parcurs un miracol. Îmi pare atât de rău că am îmbătrânit! Am ajuns prea repede la această vârstă! Parcă a venit dintr-o dată, nechemată, nedorită! De-aș mai avea doar 75 de ani, când încă simțeam că exist pe lume, că viitorul îmi aparține, că el este departe în fața mea, că mă așteaptă să-l cuceresc, să ne cunoaștem, să-i spun cine sunt și ce-am făcut cu viața mea.

Fiecare an care trece este ca o rană sângerândă produsă ființei mele. Clipele ce vin sunt adevărate desfătări, cele ce se duc sunt dureri ca niște scântece înfricoșate și înfundate.

Având mulți ani înapoia mea, pot desluși toate nuanțele vieții, dar tot nu pot înțelege destinul nefericit pe care îl are această zidire a Divinității!

De ce chiar și unii copaci trăiesc sute sau mii de ani, iar omul, ca supremă dăruire, se veștejește după o infimă trecere de vreme?

Poate că tocmai de aceea viața este atât de minunată?!

4 iulie 2014

Ziua de ieri a trecut simplu, ca de obicei, fără clipe deosebite. Câteva urări, o convorbire seara cu fiica mea, Alina, apoi m-am răvășit în uitarea mea, gândind la unele împrejurările ale vieții. Puține imagini faste, multe datorii față de existență!

Când nu voi fi primit în tinerețe impulsurile care să mă plaseze pe câmpuri de luptă, care să-mi solicite dăruire până la sacrificiu?

Doza de comoditate a fost prea mare, prea ucigașă de cunoașteri. Trebuia să devin un altul, altceva? Ar fi fost bine? Nu, nu regret totuși felul în care mi-am petrecut viața! O simt ca a fost o luptă aprigă, reconfortantă, victorioasă. Da, pot folosi acest cuvânt! Nu am fost un lăaturalnic, un indiferent, un învins!

Am deranjat nepăsarea, nu am admis sărăcia de idei și am răzvrătit prostia, dar cel mai mult n-am opus nedreptății, chiar dacă n-am îndemnat direct la răzvrătire.

Viață, viață cât de dator îți sunt, vezi că un inamic pătruns în adâncurile trupului se opune, vrea să ne despartă!

5 iulie 2014

Viața are o deosebită putere de a renunța. Este bine, este rău? În permanență la ceva anume renunțăm fără să știm sau fără voie. Renunțăm la ce nu ne place ori este rău, dar renunțăm și la ceea ce ne trebuie, la ceea ce ne susține. Când este în favoarea noastră ne bucurăm, când este potrivnică nu știm să o evităm, dacă nu chiar o îngăduim, o acceptăm ca pe un dat căruia nu putem să ne împotrivim.

Până la urmă, tot renunțând, ajungem la bătrânețe, aceasta fiind un cumul al veșnicelor rețineri de a mai poseda ceva util ori înălțător.

De ce nu învățăm să refuzăm, să renunțăm la ceea ce este urât și dăunător? Boala nu este și ea o dovadă a acestui fel de indiferență? Dacă spiritul nostru are puterea să ne conducă existența, nu are și forța conștiinței de a comanda debarasarea de ceea ce îl va reduce pe el însuși?

Vreau cu disperare să cred că nu mă înșel, că voi găsi oameni care să mă susțină în a găsi calea directă de a ataca răul care mă amenință tot mai mult și pare că se simte capabil să reziste rațiunii umane!

6 iulie 2014

Multe idei îmi cer să le dau viață. Unele revin de mai multe ori, dar nu le găsesc o apropiere de starea mea de sănătate, ba chiar sunt destul de indiferente și nu le fac loc în însemnările mele.

Totuși nu cumva este o eroare cum procedez? Faptul că am posibilitate de a medita nu denotă o atitudine activă, degajată, îndepărtată de poziția mai reținută pe care o manifest adeseori?

Ar trebui să le consemnez aparte? Să încep un proiect nou, o confesiune, o carte? Recunosc că îmi este teamă. Cum să o intitulez? *Reflecțiile unui om afectat de cancer* ori *Iluziile că pot învinge o maladie incurabilă*?

Știu că trebuie să apelez la înțelepciunea răbdării și mă las în grija acesteia...

7 iulie 2014

Atunci când gândurile mele își croiesc drum prin tot felul de greutateți, dureri și nedreptăți, întregul organism suferă, se află într-o ambianță urâtă de stres. Dacă în cele din urmă cugetul se eliberează și află soluții victorioase, desigur că se instalează o stare de mulțumire, un sentiment plăcut de izbândă.

Da, spiritul este fericit, dar nu uită că pentru a fi astfel a trebuit să treacă prin iadul deziluziilor.

Mă gândesc că boala mea este și ea asemănătoare tărâmului lui Hades. Dar încrezător, apărât de speranțe mă fac nevăzut de Cerber și reies în lumea atrăgătoare.

8 iulie 2014

Văd tot mai mult că ar exista o asociere între boală și bătrânețea mea. Vârsta a favorizat apariția maladiei ori aceasta a grăbit procesul de îmbătrânire? Și una și cealaltă se simt bine împreună, se stimulează, se înfrățesc? Nu-mi plac întrebările mele. Cum adică bătrânețea trădează viața, se descompune pe sine, nu se iubește? Parcă ar trebui să-i cer iertare! Atâția ani ai mei m-au deservit cu devotament și s-au dedicat existenței, încununând-o cu fala vârstei ca pe o izbândă. Tu lupti cu atâta sărăcie de existență încât cred că ești bogată în alese virtuți pe care încă nu le cunosc! Te rog, ajută-mă să văd, să înțeleg, să te iubesc mai mult! Împreună reușim!

9 iulie 2014

Cu o mică săpăligă, tai cât pot de jos tulpini de bălării, care cresc mai repede decât iarba, în curtea de curând cosită. Am sentimentul că elimin un rău, o agresiune împotriva fumuseții, căci ele degradează peisajul, îl urătesc, violând privirile, părând ca o boală, ca o formațiune canceroasă.

Deși nu am obosit, mă dor totuși mâinile, căci sap cu putere, întrucât partea de jos a tot felul de mătrăguni este destul de lignificată. Oare un efort intelectual consumă mai multă energie decât cel fizic? Atunci când citesc, scriu sau execut o activitate intensă de acest tip, cu siguranță că risipa de efort o simt superioară celei pe care o cere asemenea muncă pe care o îndeplinesc acum. Desigur că astfel contrazic ideia pe care o exprimau *secera și ciocanul* de pe steagurile comuniste, că numai clasa muncitoare este aceea care muncește, adică cei care dau cu barosul...

Mă gândesc la ideea că dacă aş fi avut maladia canceroasă, pe care o am acum, de mult nu aş fi mai fost prezent în această lume frumoasă. Comunismul se asociază cu toate relele de pe faţa Pământului!

10 iulie 2014

Am scris, acum câteva zile în urmă, că afecţiunea mea este incurabilă. Incurabilă faţă de ce, de un tratament anume? Aşa este, o susţin medicina, faptele. Dar boala are acelaşi succes şi faţă de o decizie a cugetului, a întregului sistem nervos, imun şi cognitiv al existenţei?

Nu ştiu cât ştiinţa răspunde la această întrebare şi nici câţi oameni au reuşit să aibă o atitudine profund contrară acţiunii bolii şi încrezătoare, dar în ceea ce mă priveşte deduc, intuiesc, descopăr mereu că această barcadă a organismului îmi poate reda starea de beatitudine a existenţei.

Aş vrea ca în fiecare clipă să atac prin spirit acea idee falsă a neputinţei.

11 iulie 2014

De la medicul de familie, Doamna Delia Cioceanu am luat, pentru orice eventualitate, o trimitere către S:C. Euromedic Bucureşti pentru a efectua examenul P.E.T.-C.T., la data pe care o voi afla după 15 iulie. Am discutat despre ablaţia splenică. Mi-a precizat că se poate trăi fără acest organ, dar voi fi mai expus infecţiilor. Va trebui să mă feresc de orice este dăunător, să nu fac eforturi, să evit aglomeraţia de oameni, să...dar câte încă nu mi-a mai spus! Parcă ar fi vrut să zică precum că ar fi mai bine să nu fac operaţia...Nimic nou n-am aflat, dar dilema s-a mai accentuat, o grijă apăsătoare şi-a mărit presiunea.

Poate că ar fi mai bine să am în vedere ca acest obiectiv să nu devină un punct de referinţă, o obsesie!

12 iulie 2014

Spre seară a venit fetiţa noastră, Alina, să-mi ureze încă odată la mulţi ani, căci nu a putut să fie la Predeal atunci când am împlinit cei 80 de ani de existenţă.

I-am spus că-mi pare rău că am îmbătrânit, dar ea mi-a răspuns că nu arăt deloc că am această vârstă, fiind atâţia oameni care chiar şi la cinzeci de ani sunt bătrâni şi fizic, şi spiritual. Comparăţia nu mă linişteşte, deşi însumi până acum trei-patru ani nu consideram că bătrâneţea este o noţiune care mă priveşte, nu o simţeam, nu o acceptam să mă adopte.

Fetiţa noastră dragă va împlini anul viitor vârsta de patruzeci de ani, având deci jumătatea etatei mele. Ce mare îmi pare această diferenţă, dar regret că nu este şi mai mare, pentru ca Alina să aibă mai puţini ani, mai lipsiţi de griji, de responsabilităţi grele de viaţă, deşi onorante şi de admirat.

Toată ziua mea s-a cuibărit în gândurile la fiica noastră. Ce minune, să ai la cine să te gândeşti, să te raportezi, pe cine să te sprijini, pe cine să iubeşti!

Boala mea se teme de o asemenea puternică apropiere sufletească! Ce bine îmi pare! Simt că se zgâlţâie din temelii!

13 iulie 2014

Sunt oare astăzi cel de ieri? Sunt eu însumi? Aş crede că da. Nu mă pot despărţi în două părţi oricât de diferite, de antagoniste ar fi unele realităţi ori idei care îmi solicită atitudini, reacţii potrivite şi poziţii sentimentale.

În permanenţă sunt supus unor chemări şi îndemnuri contrare. Meditez, aleg, despart şi adun până rămâne o conduită pe care o accept ca făcând parte din viaţa mea. Nu ţin cont că sunt bolnav, parcă nici nu există suferinţa...

14 iulie 2014

Cugetul nu se vrea supus şi nici învins. El este o plămadă, o strădnie şi o victorie. Nu se dă răpus la nicio încheştare care nu are discernământ şi se lăfăie în

nedreptate și în neștiință. Eu așa cred. Tocmai de aceea nu mă las răpus nici de mizeriile sociale și nici de cele ale bolii. Nu mă voi preda niciodată indiferent de sfârșit! Sper să nu mă ademenească în nici într-un fel iluziile! Cancerul meu nu cade și el, precum Bastilia, ca și eu să mă bucur în această zi întocmai ca Franța?

15 iulie 2014

O reprezentantă a S.C. Euromedia, cu care am vorbit astăzi la telefon, m-a programat pentru P.E.T.-C.T. pe data de 23 iulie la orele 15,00, după ce mai întâi m-a chestionat despre diagnostic și cine este medicul care a întomit referatul.

În finalul discuției mi-a precizat recomandări privind conduita pe care o am de urmat: Cu o zi înainte, pe 22 iulie, să nu consum pâine, paste făinoase, dulciuri, fructe, ceaiuri. Pot să mănânc legume, carne, lactate, ouă, pește. În ziua de 23 iulie pot mânca ceva numai dimineața. Deasemeni, mi-a făcut precizarea că trebuie să am la mine dosarul medical, decizia C.N.A.S., talonul de pensie și actul de identitate. Simplu, clar, de pus în aplicare! Cu ce mă voi alege? Medicul meu curant va putea cunoaște în amănunt dimensiunile *invaziei*, dar eu știu să folosesc aceste cunoștințe pentru a inhiba lăfăirea maladiei?

16 iulie 2014

Are viața puteri pe care nu le cunoaștem? Am mai scris despre modul în care în crăpătura betonului pe un drum se ivesc plante care nu se înmulțesc prin semințe. De la distanță de 1-2 metri rădăcinile unei fori pe care o numim Flox au parcurs pământul rigid de sub stratul gros de beton și s-au ridicat spre soare, profitând de o chemare mai mult băniută a luminii.

A răzbit, s-a dezvoltat, a înflorit! Este strigătul ei că există, se face cunoscută în adevăratul ei Univers din infima crăpătură!

Cât am de învățat, ca om, de la o plântuță! Conștiința, cugetul meu nu pot învinge întunericul pe care îl presupune boala? Nu pot afla ele *crăpătura* prin care să-și înfigă în inima agentului cauzator de boală un stilet al rațiunii?

Suferințele plămădesc minunea speranțelor!

17 iulie 2014

Toată viața învățăm! Învățăm de la părinți, de la școală, de la lume. Dar de la cine nu învățăm? Poate că de la noi înșine nu învățăm destul sau chiar nimic. Repetăm cu dezinvoltură greșelile, ne cocoloșim îngăduitori excesele, ne ascundem temători defectele. Exemplele minunate ale unor semeni de-ai noștri le minimalizăm, motivând că nu ni se potrivesc, că am fi un caz special, unic, nefericit. Însăși boala de care suferim, deși este precum aceea a altor oameni, o categorisim că este particulară, parcă anume apărută pentru noi. Ne place să spunem că există bolnavi, nu boli...

Ceea ce am scris nu cumva mi se potrivește și trebuia să folosesc persoana I-a?

18 iulie 2014

În permanență viața trebuie să fie o victorie, o prezență necondiționată, un impuls spre viitor. Atunci când trupul omenesc se chinuie să poarte virtuasa dăruire, ca pe o imensă povară, atunci lumina vieții pâlpâie...

Deprecierea nu este un accept al spiritului. Ba este chiar împotriva lui, îl degradează, îl stinge. Întunericul irumpe!

Nu am de ales decât să caut cu disperare lumina! Lumină, tu ești viață!

19 iulie 2014

Fiind zi de cumpărături, am fost la Brașov, de unde pe lângă alimentele necesare, am luat de la Brico Stor un trimer, adică o mașină de cosit tip Bosch, pe care am dat 200 de lei. Ustensila veche, defectându-se am preferat una nouă decât cine știe ce cârpaci se va face că o repară...

Lăsând deoparte această neîncredere, nu chiar lipsită de adevăr, n-am apucat în după-amiaza zilei să cosesc în grădina din fața casei. Mândra iarbă cade fulgerător în fața firului nemilos. Eu parcă sunt un adevărat invadator otoman blestemat și neiubit, dar știu că dacă nu aleg acest rău, peste puțin timp grădina va fi cotropită de buruieni și atunci voi fi considerat eu trădător de către Zâna Florilor.

Iată că trebuie să mă întreb care este limita dintre bine și rău. Fiecare dintre ei își pot inversa atitudinea? Așa gândind, mă aștept ca răutatea maladiei să se transforme într-o mimoză nevinovată?

O, ce iluzie dăunătoare spiritului! Răul rău rămâne, ba chiar se amplifică!

20 iulie 2014

Indiferent ce am făcut în viață, fapte mai de seamă, idei nemurite în cărți ori gesturi cu atitudini demne, nu am fost niciodată mulțumit pe deplin de mine. În permanență am simțit nevoia aprigă de a mă perfecționa, de fi mai bun, de nu mă opri la limite inferioare.

Am ales, astfel, o cale niciodată comodă, dar demnă și înălțătoare. A fost ca o suferință minunată!

21 iulie 2014

Un telefon primit de la S.C. Euromadia mă anunță că s-a modificat ora la care trebuia să fac examenul medical și să fiu prezent la orele 10,30, nu la orele 15,00.

Ce să fac? Mă voi executa! Am și discutat cu șoferul Gigi Drăgan că trebuie să plecăm pe la orele 6,30, pentru a nu întârzia dacă se vor ivi neprevăzute.

Ziua de astăzi nu s-a încheiat deloc bine. După ce am cosit cu noul trimer partea stângă a grădinii, pe o vreme călduroasă, în maeu, nu m-am simțit deloc bine. Pulsul a crescut de la 70 la 95 bătăi pe minut, iar în zona cardiacă am simțit timp de câteva ore dureri neplăcute, dar nu alarmante.

Situația aceasta m-a făcut să meditez mai mult la faptul că trebuie să evit asemenea eforturi. Nimic nu este de neglijat ori chiar desconsiderat, mai ales răul sadea! Se spune că unde intră soarele nu intră doctorul, dar și prea multă căldură și expunere la razele fierbinți nu este de luat în seamă!

22 iulie 2014

Vrând să fac ordine în dosarul medical, pentru a ușura o eventuală discuție cu medicul de la S.C.Euromedic, am dat de o însemnare pe care am făcut-o în timp ce mă aflam internat la Spitalul Oncologic. Nu știu dacă nu am și notat-o deja, căci nu ar trebui să mă repet, însă un mic comentariu tot am să fac. Iată ceea ce am scris atunci: Încep să mă împiedic din ce în ce mai mult de propria mea limită!

Mi se pare astăzi că ar fi un fel de avertisment: Până aici! Unde vrei să ajungi? Ai mers destul, totul are un sfârșit! Nu poți spera mai mult! O asemenea interdicție este stipulată într-o frumoasă sintagmă latină: *Nec plus ultra!* Da, desigur, nu mai departe! Dar este valabilă și pentru mine? Nu admit așa ceva!

CLIFE DE IZBÂNDĂ

23 iulie 2014

La orele 6,30 am plecat cu șoferul Gigi Drăgan la București, pentru a efectua testul P.E.T.-C.T. Ajunși la destinație, am fost consultat de către Domnul doctor Tudor Ciprut, care mi-a explicat procedeul și mi-a făcut recomandări ca după ce voi părăsi spitalul să evit contactul cu femei gravide, copii și animale mici, căci timp de șase ore eu însumi voi iradia, întrucât mi se va injecta un analog al glucozei, F.D.G. iradiat cu un izotop.

După ce am ingerat un litru de apă cu adaos de o substanță de contrast iodată, mi s-a injectat i.v. dintr-un recipient de plumb substanța radioactivă. Sub aparatul tip C.T. am stat 30 de minute, timp în care un medic de la pupitru a urmărit modul în care se prezintă organele interne și intensitatea absorbției de reactiv de către organe. Urmează ca în curând să primesc rezultatul prin poștă...

Iată că s-a împlinit realizarea acestui important mijloc de diagnostic! Ce va spune el? În ce stadiu al bolii mă află? Îmi este foarte greu să fac pronosticuri. Mai bine mă ascund în brațele înțelepteii răbdării...

24 iulie 2014

Surpriza cea mai plăcută din ultimul timp a fost aceea că astăzi am primit vizita a trei colegi de profesie de la Brașov: Domnii doctori George Pucleanu, șeful laboratorului sanitar-veterinar, Vasile Secașiu, pensionarul de 80 de ani pe care l-au sărbătorit anul acesta, cercetător de seamă, și Alexandru Necula, coleg de an cu mine. Timp de trei-patru ore am depănat amintiri, iar eu am fost îndemnat să-mi expun unele întâmplări mai deosebite din viața mea. Cred că toți, împreună cu soția mea, Cici, ne-am simțit foarte bine, căci fiecare a manifestat multă vervă în discuții. Toată lumea a servit înghețată, cornulețe și chec, fără nici un fel de băutură alcoolică, căci la cei în vârstă....Desigur că am făcut și politică, toți exprimându-ne dezacordul față de multe personalități importante, mai ales față de primul-ministru, Victor Ponta.

Simt că sistemul meu nervos s-a revigorat, am perceput optimist toate alte gânduri care s-au perindat până când am adormit mai devreme, fără să mă amăresc de evoluția unor evenimente referitoare la Crin Antonescu...

25 iulie 2014

Poate stimulată de vizita de ieri, mă întreb dacă fiecare om simte că are un înger al său? Eu știu că am unul numai al meu, iubitor, grijuliu și foarte protector. Oare ce va face când eu voi pleca...Eu cu siguranță că îl voi implora să nu mă părăsească, chiar dacă intuiesc că va fi obligat să respecte un ordin al Orânduirii Supreme al acestui Univers!

Ce mult mi s-a dăruit de-a lungul vieții această creație divină! În fugă, îl revăd atunci când rătăcit în întunericul unei nopți, copil fiind, l-am simțit că are grijă de mine, auzindu-mă plângând și chemându-mi câinele să mă apere de necunoscut, el mi l-a trimis în mare goană pe Hary, la o distanță de mulți kilometri de casă, să mă întâmpine salvator...

Și când am căzut de pe un pot, la Călărași, de la o înălțime de cinci-șase metri înălțime, nu mi-am spart decât puțin capul, cu toate că jos am fost primit de pietre mari...Dar când nu a fost prezent îngerul meu? De ce să mai exemplific, căci nu mi-ar ajunge clipele pe care le mai am...

Și acum, când cancerul sistemului imunitar mă afectează, simt că îngerul meu este prezent, că nu m-a părăsit și-mi furnizează speranțe încrezătoare. Oare îngerii au un nume al lor? Al meu are unul, este identic cu cel pe care îl am eu. În idealuri, în toate faptele bune, ca și în orice suferință suntem aceiași, nu ne despărțim, nu ne deosebim. Doar în faptele rele, în gândurile urâte ne despărțim, nu mă mai susține și mă ceartă, mă ceartă atât de mult...

26 iulie 2014

Într-un plic voluminos trimis de S.C. Euromedic am primit Raportul medical, imaginile cu organele examinate și un C.D. suplimentar cu acestea. Iată câteva precizări ale Raportului: ***Nu s-au evidențiat imagini de adenopatii metabolice active supra sau subdiafragmatice. Pulmonul, ficatul, pancreasul, glandele suprarenale sunt cu aspect morfologic normal, fără leziuni metabolice active. Excreția fiziologică a F.D.G. la nivelul rinichilor și vezicii urinare.Tractusul gastro-intestinal - normal.***

Splenomegalie moderată, dimensiunile, 18/10,5/14 cm., cu captare ușor crescută a F.D.G. Concluzii: Splenomegalie. Activitate metabolică reziduală la nivel splinei – aspect splenic pledant pentru Limfom stadiul II.

Citind și recitind cele prezentate în Raport, nu pot să nu constat că evoluția bolii este oarecum staționară, dacă nu chiar regresivă. Masa ganglionară nu mai este efectată, ca și celelalte organe, cu excepția splinei, iar aceasta are o dimensiune mărită și alte două micșorate față de un examen anterior, fără să știu precis ordinea măsurătorilor splenice. Deasemeni, este foarte important faptul că se apreciază că limfomul este de gradul II, ci nu de gradul IV, așa cum s-a precizat anterior acestui examen.

Va trebui să prezint acest raport atât la Med Life, cât și Damnei doctor Alina Roșca, urmând să obțin în acest sens programările necesare.

Cedează nemernicia ori face o pauză pentru a-și opinti mai bine forțele asupra organismului amăgit? Sau poate că a primit poruncă de la instituția conștiinței mele să-și înceteze existența! Este în agonie? Îi este teamă de îngerul meu?!

Nu am curajul să mă entuziasmez și nici măcar să răsuflu ușurat. Dar să nu fiu nedrept. Mă temeam de mai mult rău! Da, îngerul nu m-ai părăsit nici de această dată!
27 iulie 2014

Prietenul meu din Brăila, Aurel Furtună, cercetător la Biblioteca Județeană, m-a sunat să mă întrebe despre unele versuri pe care le-am scris despre ecologie, fiind la rândul-i chestionat de Ioan Munteanu, scriitor brăilean, care le-ar fi citit cândva într-un ziar local. Mi-am amintit doar că am scris unele aforisme despre natură, dar a rămas să caut și să-l sun eu mai târziu. Da, a fost publicat în anul 2007 în ziarul *Brăila* poemul *Spațiul apelor*, publicat și în volumul *Poeme răzvrătite*, Editura Edmunt, 2008, Brăila. Poemul urmează a fi exemplificat într-o carte despre lipovenii Brăilei.

Este vorba despre îndiguierea Insulei Mari a Brăilei, care a însemnat o crimă ecologică, ci nicidecum un avantaj pentru agricultură. Titlul acestui poem l-am preluat din lucrarea *Spațiul Bărăganului* de filosoful brăilean Vasile Băncilă.

Cu această ocazie, am citit din volumul menționat poemul *La Tine mă gândesc, Părinte*, căreia îi gasesc astăzi o oarecare alăturare de poezia *Bătea la poarta cerului o rază*, de Vasile Voiculescu, pe care o consider o capodoperă a literaturii noastre. Cu Domnul Ilie Munteanu, având o convorbire telefonică, a rămas ca atunci când va veni la Predeal să facem o lectură despre acest poem. Până seara târziu am tot citit și m-am gândit la acest poem în care am cerut Nemurire și mă consideram un învingător. După ce am primit putera de a-mi decide singur chiar și destinul, crezându-mă formidabil, m-am trezit în durerea singurătății și apoi am cerșit cu disperare viața înapoi, așa cum a fost ea, deloc nu prea bună. Iată cum am scris ultimele opt strofe:

**Ce vreau să fac nu știu prea bine? Mă lași s-aleg, Părinte Mare,
Să-mi hotărâsc chiar și Destinul? O câtă sfântă înălțare!
Emfaza prezentării mele n-a fost motiv de-a mă respinge;
Îmi cade-o lacrimă fierbinte ce, parcă, vrea a mă convinge
Că nu am să dispar din viață fără să las nimic de seamă
Și am să trec în Nemurire, n-am să plutesc în vid ca scamă.
Am să la veacurile-n urmă, se vor petrece generații...
Doar eu voi fi o împăcare cuprinsă în divine grații...
Îmi voi privi distinsa-mi Soartă cum în vecie-naintează
Și-oi admira propriul meu cuget cum pe el însuși se creează;
Voi fi puternic totdeauna și nimeni nu mă va învinge,
Voi căpăta raze de geniu, lumina mea nu se va stinge.**

Mă va privi lumea uimită și fiecare om va crede
Că sunt de partea lor aievea, chiar un alt rost vor întrevede...
Am spus de oameni și de lume? Dar totu-i, parcă, o părere;
Toate s-au dus, vremea-i trecută, singurătatea-i o durere...
Eu m-adresam cândva doar clipei; ce caut oare-n veșnicie?
Aici nimic nu-mi aparține, lumea eternă nu e vie;
În Timp e rece și tristețe. Vreau moartea înapoi, Părinte,
Să nu rămân eu numai, singur. Mă lasă cum am fost -naintea!
Îmi vreau cu disperare viața, aceea searbădă, amară,
Lipsită de noroc și pace, săracă și-n vise avară;
Așa-ncărcată de neliniști, așa prea plină de păcate,
Cu ale ei aprinse patimi, cu lacrimile nesecate...
Rămân în vremea mea fugară doar ca o simplă fulgerare,
Căci simt că ea-i minune vie în care-mi port dragostea mare;
Am înțeles, cu greu, povăța cu care mi-ai pătruns în fire;
Tu ai creat ființa noastră să nu fie fără iubire!
Oftând, îți mulțumesc, Părinte, că n-ai înfăptuit cerința
De a mă pierde-n nemurire și a-mi pietrifica credința
În mituri reci și-nstrăinate de sentimentele umane,
Uitate-n veșnicii de haos, pe câmpuri de iubiri orfane!

Predeal, sep. 2002

Până târziu în noapte am uitat de boală, de griji, de planuri! M-am simțit aproape de anii mai tineri, bogați în gânduri frumoase, fermecați de iluzii...

28 iulie 2014

De la colegii mei, medicii veterinari, care m-au vizitat zilele trecute, am primit două cărți, una fiind intitulată *Mintea de dincolo* de Dumitru Constantin Duncan. Am început să citesc, dar noțiunile expuse mă fac să stau numai cu creionul în mână și să conspectez. Toate cunoștințele pe care le am despre materie, lume, om îmi sint anulate, răvășite, puse la index. Am să dau pe parcursul timpului exemple care îmi par mai edificatoare, folosind sau nu chiar cuvintele autorului. Iată câteva pe care le consemnez în această zi, unele mă ajută în lupta mea cu boala pe care o am:

*În funcție de ceea ce gândim creierul nostru se modelează biochimic și anatomic cu repercursiuni benefice sau nocive asupra sănătății noastre.

*Puterea propriei convingeri poate vindeca.

*Există o relație de determinare între mintea noastră și genele pe care le avem. Boala se naște din minte și poate fi vindecată prin minte. A.D.N.-ul- tipar al structurii și fiziologiei noastre, poate fi controlat în sensul benefic al sănătății și evoluției spirituale prin voință, prin capacitatea de coordonare a minții noastre.

*Conștiința poate preîntâmpina ca cele 90% din genele apreciate ca inactive să nu devină patogene, generatoare de boli sub acțiunea mediului, a alimentației, poluării, stresului, ci să ia o turnură benefică. O mulțime din genele inactive așteaptă să fie activate, printr-un dialog constant, în gene favorabil sănătății.

Am făcut câteva notări cu privire la starea sănătății, iar în următoarele zile, mă voi referi la conceptul de conștiință. Este o concepție fabuloasă!

Este adevărat că am mai citit lucrări care vor să împace știința cu religia, aducând tot felul de argumente, dar de data aceasta mi se pare mai mult decât atât!

29 iulie 2014

Am continuat lectura cărții, considerând că descopăr elemente inedite, că lectura îmi creează o atmosferă favorabilă sănătății. Și, într-adevăr, ideile deosebite își fac repede apariția și continuă pe multe pagini ale cărții în felul următor:

*Universul funcționează și este ordonat în forme, părând a fi efectul unei rațiuni, al unei gândiri, a unei Conștiințe.

*Conștiința este axul esențial și primordial al Universului.

*Elementul care ordonează toate dimensiunile Universului este Conștiința Cosmică, din care face parte și conștiința noastră.

*Gândul, respectiv conștiința, este cel mai incifrat mister al Universului.

*Gândul este informație, este cuvânt, este logos, este știință.

*Apariția Universului, neexplicată științific, ar aparține Conștiinței – o inteligență. Deci nu a fost un Bing- Bang, ci a fost puterea unei Conștiințe – ar fi Dumnezeu!

*Omul ar fi singurul care a primit o conștiință, el a devenit co- creator de Univers.

*Cu toții suntem aici în misiune! Avem o responsabilitate, întâi față de noi înșine, față de semenii noștri, de natură, de planetă, de Univers, de Dumnezeu.

*Izbăvirea omului nu se va mai face prin moarte, ci prin *spiritualizare*.

*Conștiința – capacitatea de a ne gândi pe noi înșine, de a raționa, de a vorbi, nu este o *secreție* a creierului; cum se obține minte din materie, adică din ceva care are masă apare, ceva fără masă.

*În natură există conștiință care are alt suport decât creierul uman. Unii cred că creierul este doar instrument de exprimare a conștiinței, și nu invers! Creierul ar fi doar un *receptor* pentru conștiință.

*În actul de exprimare a conștiinței participă întregul organism, nu numai creierul.

*Și celulele, și animalele unicelulare, plantele, fără sistem nervos, au o inteligență care le asigură autoconservarea și reproducția.

*Fiecare om are o inteligență proprie. Fiecare ființă își ajunge sieși!

*Instinctul este o teaurizare de inteligență a naturii.

**Gândim* sau suntem *gândiți*? Omul nu este pedepsit pentru că gândește, ci pentru ceea ce gândește. Mă opresc, deocamdată, aici. Țin să transcriu unele idei din carte pentru că mă simt revigorat, capăt energie, stimuli pentru propria-mi conștiință de a impune supremația intereselor primordiale ale existenței.

30 iulie 2014

Înarmat cu tot materialul privitor la examenul P.E.T.-C.T., m-am prezenta la cabinetul Domnișoarei doctor Mihaela Lăzăroiu. A fost foarte surprinsă că am obținut aprobarea și că am făcut procedura fără să am trimitere de la Dumneaei. Părea chiar supărată, a uitat și că a făcut al doilea referat care a avut succes de data aceasta. Destul de sumară în explicarea raportului, a optat că trebuie să fac operația de splenectomie, și că nu este de gradul II, ci de IV. Ceva nu este în ordine, cred că vrea să nu o mai vizitez, că și-a îndeplinit menirea sa...

Între timp, am reușit să vorbesc cu Domnișoara doctor Alina Roșca, convenind să o sun marțea viitoare, căci acum este la volan și în concediu...

31 iulie 2014

Pentru mine a scrie aceste însemnări înseamnă a sta de vorbă cu mine însumi. Mă întreb, îmi răspund ori nu știu ce să spun, mă judec sau mă iert, simțind întotdeauna că am o datorie, că trebuie să fac un lucru necesar, cum cred, nu numai mie, ci și altora la fel de agasați ori violențați de multiple răutăți. Această activitate, căreia nu doresc să-i dau extindere, mă menține pe o plută de salvare de pe care zăresc pământul primitiv.

Desigur că evit, așa cum am mai spus, să abordez teme care nu au o legătură directă cu situația mea de pacient al medicilor oncologi, deși acest fapt face ca notele

mele zilnice să pară mai puțin atrăgătoare, fără o diversificare interesantă și detașată de realitatea nu prea plăcută.

Astăzi nu mai fac referiri din cartea *Mintea de dincolo*, căci vreau să se sedimenteze unele noțiuni pe care le-am aflat sau care sunt argumentate într-un anume fel...

1 august 2014

Și ieri, și astăzi am consumat agrișe. Niște fructe mici, verzui, dulci-acrișoare, dar banale și nu prea atrăgătoare ca aspect. Avem în grădină trei tufe, din care una face fructul roșietic, iar în plus de acestea, avem și un agriș cu tulpină unică, sveltă și cu o coroană radială de ramuri la înălțimea de 1,5 m. înălțime, plin, plin de agrișe mai mari, care se coc ceva mai târziu. El promite că va fi un adevărat arbust bogat roditor.

De ce scriu despre această plantă? Pentru că am constatat că mi-a scăzut glicemia la un nivel de 80-90. Oare să fie cauza consumul de agrișe? De pe internet am afla că aceste fructe au vreo 56 de însușiri benefice organismului uman, printre care acelea de a stimula celulele responsabile de producerea insulinei, ba scade și colesterolul, și stimulează întregul sistem imunitar.

Desigur că mă întreb direct: Nu cumva dăunează și celulelor limfocite canceroase și le pune în vedere să se predea, să părăsească organismul, căci mediul le-a devenit potrivnic? Tare îmi vine să cred că așa va fi! În următoarele zece zile le voi amenința cu porții duble de agrișe, îmi voi măsura cu glucometru cum se comportă diabetul 2, dar îmi pare rău că nu există și un *limfometru* cu care să aflu că i-am venit de hac...

2 august 2014

Mă gândesc că o atitudine reflexivă trebuie să fie întotdeauna încrezătoare, energică și inspiratoare de speranțe! Ea este singura care ne poate ajuta, ne scoate din orice ambianță întunecată, postându-ne pe un făgaș demn de urmat. La ce ne-ar folosi descurajarea, gândul sugrumat de neliniști? Nu am face decât să vedem cât mai aproape de noi, cât mai puternic acel fenomen inexorabil, implacabil care este sortit oricărui proces biologic.

Marele regret nu trebuie să fie însă acesta, ci, dacă a existat, absența faptelor de seamă, uitarea menirii în această lume, stingerea spiritului – nicio vibrație pentru viitor a conștiinței! Pe lângă toate aceste valori, ce poate însemna, oricât ar fi de grav, o boală, un accident, un trăznit? Doar propria noastră implozie a cugetului este aceea care are de dat explicații Conștiinței supreme!

Și cu siguranță, nu vom fi crezuți, acceptați, iertați! Veșnicia nu ne va recunoaște! Existența ne-a fost nulă, o pată de întuneric.

Un rătăcit în existență îmi poate replica și mă poate întreba: Aceste-s vorbe, vorbe, baliverne, ce mai contează dacă mori?! Îi răspund doar că n-a făcut nimic în viață, că nu lasă moștenire nicio idee și că nu are conștiință!

Oare a fos, într-adevăr, om?

3 august 2014

Trăind mulți ani la țară, prin județele Ialomița și Brăila, am melancolia prispelor din fața casei. În aceste locuri am ascultat, adeseori, povești, întâmplări, m-am adăpostit, copil fiind, de arșiță ori de ploaie. Astăzi am stat cu Cici pe scara din fața casei, ca pe o prispă, și am depănat amintiri, am lăsat gândurile să se întoarcă în timp. A fost ca o retrăire a tinereții, o reintrare în nădejile anilor fremătători.

Astfel, m-am simțit distanțat de bătrânețe, de boală, de tristețe! Cât de ușor te poți debarasa de urât și de răutate!

4 august 2014

Despărțirea! Ce cuvânt cu înțeles neplăcut! Nu prea îl folosim când ne îndepărtăm de lucruri urâte, de fapte deplorabile, ci în situații cu totul opuse. Da. Ne despărțim, fără voia noastră, de ceea ce iubim, de ceea ce apreciem și le dăm importanță. Aceste despărțiri sunt, de fapt, o părăsire, suntem eliminați din relații apropiate, pline de sentimente înălțătoare.

Suntem despărțiți de părinți, de frați, de atâtea și atâtea minuni ale existenței. Este suficient să privim în jurul nostru și parcă ne cuprinde regretul că tot ceea ce vedem urmează să nu mai constituie o parte din propria noastră viață.

Pe mine nu teama de ceea ce mi se va întâmpla mă înspăimântă, ci despărțirea de frumusețile vieții, de dumnezeirile ei! De ce nu am eu puterea să decid despărțirile?! Să mă descotorosesc de rele, de mizeriile trăiri și de boli. De nedreptate, nerozie și nemernicie!

5 august 2014

Vreau să mai scriu câte ceva despre cartea *Mintea de dincolo*. De câteva zile am trecut la partea a II-a: *Experiența morții clinice*. Pe măsură ce înaintez în lectură, mă simt tot mai dezarmat. Nu am pot nota nimic, nu împărtășesc deloc ideile discutate de autor. Chiar dacă lucrarea se bazează pe o bogată bibliografie, mă văd silit să neg de la bun început toate expunerile. Unele deși abordează teme din religia creștină, sunt continuate cu susțineri pretins științifice, bazate pe aprecieri și mărturisiri subiective, cărora le dă importanță de profund adevăr. Foarte adesea, se recurge la analogii din fizica cuantică, cu scopul, nemărturisit, de a convinge cu orice preț. Chiar dacă în lumea infinită a subdimensiunilor, se pot deduce însuși contopiri de spațiu și timp, nu pot extrapola aceste adevăruri în lumea de dincolo...

Oare cât or fi de reale, de verosimile cele descrise de cei care au trecut prin procesul unei morți clinice? Cartea le dă crezare, le susține, le motivează cu valori ce se doresc științifice.

Personal, am avut neșansa unui accident de circulație în iarna anului 1987. Veneam, cu alți trei colegi, de la o ședință din București, îmbarcați într-o asistență tehnică, condusă de bunul meu șofer, Petrică Pană. Aproape de Pogoanele, pe o șosea cu polei ca sticla, mașina a pătruns pe contrasens, lovindu-se de un camion. Cum mă aflam pe scaunul din față, am fost proiectat cu capul în parbriz și apoi în fața mașinii, pe asfalt. Am simțit o izbitură puternică în frunte și atât! Atât! Timp de două ore nu am existat. Nu am nicio amintire, nicio senzație, nicio străluminare a spiritului. Totul a fost un întuneric, neconștientizat, din care m-am trezit pe o masă de operație în Spitalul din Pogoanele, în timp ce un medic îmi puneă două copci la rana din frunte.

Unde am fost în tot acest timp? Eu de ce nu am beneficiat de nicio întâlnire cu acea *Conștiință de Lumină* sau cel puțin să fi perceput un refuz de a fi primit, încă, în acea lume imaterială? Nu a fost o moarte clinică? Atunci starea de inconștiență timp de două ore ce este? Nici măcar de Purgatoriu nu am dat. Dar poate că voi mai reveni.

6 august 2014

Conform înțelegerii, astăzi am fost prezent la cabinetul Domnului doctor Horațiu Rus. Fiind programat la orele 11,45, ne-am dus mai devreme, dintr-o eroare de calcul, dar cabinetul era închis. O clipă mi-am amintit că, zilele trecute, am aflat vestea că ar fi fost condamnat la șapte ani de detenție, cu executare, pentru niște relații, se spune, de ordin moral... Să se fi produs evenimentul?

Deodată, apare pe bicicletă zâmbind amabil și invitându-ne, eram și cu Cici, să intrăm pentru a fi consultat. După efectuarea electrocardiogramei, ca și altă dată, mi-a spus că *inima este foarte bine*, că îmi va înlocui plavixul cu aspirină cardiacă, și că îi place cum arăt, ca stare generală. Este de acord cu efectuarea operației de

splenectomie, accentuând că nu este un mare pericol fără splină. Nu mi-a făcut nicio precizare despre producția de leucocite în absența splinei.

Va trebui să mai întreb, să mai învăț, să mă încurajez, să desfid cu toate puterile răul sub orice formă s-ar manifesta!

7 august 2014

După cum m-am înțeles marțea trecută, am mers la Doamna doctor Alina Roșca, noua șefă a Secției de Hematologie, pentru un consult privind Raportul P.E.T.-C.T. Cici, prezentă și ea, i-a oferit un frumos buchet de frezii, iar eu i-am urat bun venit din Anglia și succes. Amabilă și zâmbitoare, ne-a mulțumit și a citit Raportul, menționând că doar splina este afectată și că optează pentru ablația acesteia.

Totuși mi-a făcut precizarea că ar trebui să mai facem un examen histologic de moduvă osoasă, ceea ce s-a și întâmplat pe la orele 16,00. Proba am dus-o chiar eu la laboratorul Med Life, iar rezultatul va fi gata peste cinsprezece zile.

M-am bucurat pentru că am simțit că sunt tratat cu atenție și cu operativitate, scutindu-mă să fac această recoltare de măduvă altă dată...

În aceste condiții cred că nu mă voi mai duce la Med Life, ci voi păstra legătura cu Doamna doctor Alina Roșca, optând ca și operația să o fac tot la Spitalul Județean Brașov.

A fost o zi cu multă luminozitate de sentimente, fără limite de încredere și de prietenie.

8 august 2014

Curtea de Apel București a hotărât: Dan Voiculescu este condamnat la 10 ani închisore cu executare, confiscarea banilor, a clădirilor, inclusiv sediul Antenei 3. În acest caz emisiunile postului de televiziune au devenit incendiare. Oarecum voalat, reporterii invită lumea să iasă în stradă. Poate că este bine! În Constituție este prevăzut interzicerea unei asemenea manevre judecătorești, prin care se afectează libertatea presei.

Deși multe posturi *băsis*te salută această măsură, cred că procesul a avut un caracter politic. Trăim într-un regim dictatorial, într-o țară a procurorilor, la fel ca pe timpul comunistei securități. Alături de Dan Voiculescu au mai fost condamnați încă 10 persoane, unele fără nicio legătură cu privatizarea Institutului de Cercetări Agricole. Nedreptatea trebuie să aibă odată și odată un sfârșit! Cei care execută comenzi politice trebuie să plătească!

Eu nu mai iubesc atât de mult Antena 3 de când critică, nedrept, liberali, în special pe Crin Antonescu, dar nu pot admite o decizie vădit persecutantă. Și eu aș ieși la o plimbare prin fața Cotroceniului. Simt că mi-ar fi ca o doză terapeutică antilinfom, antibăsescu, contra adormirii nepermise a parlamentarilor!

9 august 2014

Față de cum involuiază economia, cultura și politica României, nu mă simt deloc împăcat, ci profund indignat, stresat, chiar revoltat!

Mă întreb cum de pot suporta, răvășit de boală, asemenea degradări. Cred că la un moment dat, m-am împăcat cu mine însumi, asumându-mi suferința pe care mi-a dat-o maladia fără iertare, dar nu și pe acele împuse de starea Națiunii Române. Faptul că am găsit puterea să-mi înțeleg, să admit condiția de bolnav, mă fac să mă chinui mai puțin, să-mi transform suferința în virtutea de a învinge, de a descoperi căile spernțelor de vindecare.

Doar pe cele ale țării mele nu le văd ivite prea curând. Suntem un popor al suferințelor!

10 august 2014

Am văzut la televizor *Plimbarea de libertate* care a avut loc în fața Cotroceniului. Mai multe mii de oameni au participat alături de vedetele postului Antena 3. Lumea era sincer atașată, manifesta revoltă față de ce se întâmplă acestui post T.V., a libertății presei. Adeseori, se auzeau și strigăte anti Bănescu, chiar și împotriva lui Laura Codruța Kovesi, șefa D.N.A.

Posturile T.V. adversare au arătat secvențe cu foarte puțini oameni care mergeau pe lângă gardul palatului și au lansat ideea că Mihai Gâdea a organizat această manifestare pentru a strânge semnături în scopul de a candida ca independent la alegerile prezidențiale. Da, diabolică diversiune!

Am putut vedea, și de data aceasta, cât de opuse sunt relațiile, cât de departe sunt de obiectivitate. Mă rezum, deocamdată, la aceste descrieri, întrucât cred că evenimentele se vor precipita și vom asista la fapte grave.

Eu rămân cu problemele mele, dar și cu grija că țara mea e divizată, că prea mulți oameni au rămas tributari ori au devenit dependenți de interese politice meschine.

Voi mai apuca să văd o renaștere spirituală a României?

11 august 2014

Aș vrea ca micile mele însemnări să se refere numai la starea mea de sănătate, la modul cum evoluează boala și cum mă simt eu. Să nu apelez deloc la unele teme fără legătură directă și imediată cu poziția de pacient. După cum văd însă, nu reușesc să mă concentrez numai asupra afecțiunii, nu îi găsesc elemente noi, nu am alte reacții, totul îmi pare o stagnare, o pseudoliniște; era să spun o involuție, însă aș greși, întrucât ascunzișul mecanismelor patogene nu prea le cunosc, nu le pot măsura, putând fi active și nocive într-un mod insidios, cu bătaie lungă...

12 august 2014

Nu mai vreau să continui ideea de ieri, căci am revăzut astăzi rezultatul ultimului examen hematologic efectuat pe data de 30 aprilie. Față de cel precedent din 5 februarie s-a continuat scădere leucocitelor și a trombocitelor, fiind mult sub limita inferioară a normalului. Acestea fiind faptele, îmi propun ca săptămâna viitoare să mai fac un examen al sângelui. Voi putea ști cum a decurs procesul malign și totodată voi prezenta datele și Doamnei doctor Alina Roșca, atunci când îi voi duce și rezultatul de la examenul histologic al măduvei osoase.

Iată că mi-am conturat gândurile în perimetrul meu îngust al suferințelor. Acesta pare să îmi fie Universul! Mic, urât, descurajant! Să nu mai încerc să evadez din el? Nu există o galaxie a simțămintelor, idealurilor și speranțelor?

Există, cu siguranță că există! Trebuie să mă transmut în ea!

13 august 2014

Chiar dacă de prea multe ori mă simt descurajat, găsesc în cele din urmă o cale de a mă îndrepta spre un izvor cu limpezimi de speranțe din care sorb cu nesăț. Numai așa pot spune hotărât că deși sunt un bolnav și un bătrân împătimit în durere, sunt pururea în ofensivă!

În ofensivă! Ce exprimare înnobilită de încredere am găsit în bagajul vocabularului meu! Numai repetând acest cuvânt am sentimentul că sunt cu mult mai puternic.

Parcă am regretul că nu am găsit acestei voroave un loc în cugetările mele!

14 august 2014

Deocamdată, am renunțat să mai citesc din cartea *Mintea de dincolo*, dar cred că voi mai reveni asupra ei, deși moartea clinică nu este un subiect pe care îl accept în sensul arătat de autor.

Din motive poate subiective, adică părtinitoare, recitesc poeme din cartea mea *Poeme răzvrătite*, Editura Edmunt, 2008, Brăila. Mai precis, cele 24 de poeme din partea *I Libertate trădată*. După ce am frunzărit câteva pagini, m-am hotărât să consemnez în următoarea perioadă unele idei despre poeme, nu pentru că doresc să le fac publicitate, ci pentru că ele îmi inspiră o puternică ofensivă de viață, mă fac să simt că mă opun cu îndârjire cancerului malign care îmi stăpânește sistemul imunitar.

Ar trebui să mă exprim că însăși poezia mi se alătură. Motto-ul acestui prim capitol este scris astfel: ***Murim dar vom fi liberi a fost un vis și este doar zădărnicié?! Completarea pe care o fac faimosului îndemn revoluționar cred că spune destul cât de desnădăjduit sunt față de cum s-au împlinit idealurile Revoluției!***

Acesta este și motivul pentru care am început să scriu aceste versuri. Pe fiecare dintre ele am convingerea că le-am compus ca pe o străfulgerare de cuget. Am început în septembrie 2002 și până în anul următor am alcătuit unsprezece poeme, cu peste tei sute de strofe, iar până în iunie 2005 am continuat cu încă treisprezece, într-un ritm mai puțin alert, fiind neîmpăcat cu lumea strâmbă și cu propria-mi menire în această viață.

Primul poem intitulat *Cine oare...* nu a fost o încercare, am simțit că pot, că trebuie, că am ceva de spus. Versurile se opun celor care fără merit conduceau țara noastră, au viciul necinstei și al tupeului că *emană* din spiritul Revoluției: Voi reda câteva strofe, din cuprinsul poemului, prin care cred că pot convinge:

***Cum,atunci, de toți aceeaia care-au frunzărit doar traiul
Stăpânesc puteri înalte și li se supune Raiul?
Ce secret poartă sub frunte când arar i-au șters sudoare,
Iar în cugetul molatic nu au scăpărat amnare?***

***Orice faptă care doare pentru cei dotați o lasă,
Dar tot ei pretind ofrandă și poziție aleasă;
Li se pare că au dreptul chiar nimic să nu-ntreprindă
Și să ia totul de-a gata - de nevoi să se desprindă!***

Viața fiind grea, lumea săracă și revoltată mi s-a părut că se potrivesc aceste versuri:

***Pe la colțuri cerșetorii ori prin săli pensionarii,
Toți sperând o alinare, alungați sunt ca tâlharii
Ori ca pe copiii străzi care dorm prin catacombe,
Căci aici le e norocul și aici or să sucombe...***

Urmează după alte câteva strofe o revoltă a mulțimilor, de *fug Ionii și toți lașii*, apoi spun că:

***Nu mai e nicio urgie, toate-s scrum, toate-s cenușă!
Doar o singură speranță: Un alt ev bate la ușă...***

Când, după mai multe zile de meditații și unele nopți de reluări, de ștergeri ori adăugiri, am reușit să sfârșesc, bucuria faptului de seamă a venit ca o binecuvântare!

Măine voi vorbi despre poemul următor pe care îl consider că îmi abordează, într-un fel, propria mea existență. Până atunci, cancerule, n-ai nicio șansă la îndemână să mă turburi, căci mă aflu în lumea mirifică a idealurilor mele.

15 august 2014

Am transcris în data de 27 iulie ultimele opt strofe ale poemului *La Tine mă gândesc, părinte...* având pe atunci alte motive pentru care am făcut-o. Cred că nu ar fi lopsit de importanță dacă aş reda unele idei de pe întreg parcursul poemului, mai ales cu scopul de a ilustra emfaza, tupeul, pretenția mea, dar și disperarea care mă cuprinsese.

Poemul imaginează o discuție pe care aş fi avut-o cu Prea-Înaltul. Astfel că de mai multe ori repet ca întrebări cuvintele care mi-ar fi fost adresate. Prima strofă am conceput-o în acest fel:

*La Tine mă gândesc, Părinte, şi-ţi cer umil îngăduinţă
Să nu sfârşesc din existenţă...Este suprema mea dorinţă
Să-mi fie cugetul o pildă deapururi peste-ntinsa lume,
Iubire să îţi spun în versuri şi-amarul să îl sting anume...*

După alte explicații ale mele, parcă sunt întrebat şi răspund:

*O! Cer prea mult? Nu-mi ştiu măsura? Dar eu din dragoste mă dărui
Şi cu nelinişti mă amestec, că doar pentru sărmani eu stărui...
Am renunţat la stime proprii, la bogăţie şi la glorii;
Mă regăsesc în sărăcie şi în pretenţii derizorii.*

Şi tot astfel, înşirui multe merite timp de mai multe strofe, după care parcă aud:

*Nu am dovezi? Nu las în urmă niciun îndemn, nicio chemare?
E drept, nu ard ca o făclie; cuprins mi-e glasul de-ntristare
Şi n-am o fire optimistă să-mbărbătez doar prin exemplu,
Eu dau minciuna deoparte ca adevărul să-l contemplan...*

Din nou, după alte câteva strofe, repet ceea ce sunt întrebat şi continui lauda:

*Îndemnuri dai celor destoinici pe care jertfa îi distinge?
M-am strădui de-a lungul vieţii s-adopt destinul de-a învinge
Şi n-am cedat nicio secundă poziţia înălţătoare,
Chiar dac-am suspinat adesea şi-am plătit scump orice mişcare.
În frunte-am fost întotdeauna când importanţa a cerut-o
Şi-am înfruntat pe cei nemernici, iar ziua grea am străbătut-o;
Nu m-am codit la treburi grele şi unde-a fost mai grea povara
M-am oferit pe mine însumi, chiar dacă-am suportat ocara...*

Ca o adevărată replică, sunt chemat să recunosc şi poate să dau înapoi:

*Îmi ştii isprăvile, Stăpâne? Dar fapte strâmbe nu am oare?
N-am fost, Părinte, prea cuminte, o recunosc cu-nfrigurare,
Dar n-am greşit cu răutate, având adeseori regrete...
Şi, pe cât mintea mi-a fost demnă, am vrut să nu se mai repete.*

Şi în continuare, enumăr multe alte fapte şi chiar recunosc unele greşeli, cum ar fi:

*O! Aş fi vrut, chiar fără merit, să dobândesc faimă şi glorii,
Să-mi fie viaţa mai uşoară, să sorb ambrozii din podgorii
Şi să trăiesc cu nepăsare, uitând de lume şi de lege,
Iar tot ce-i frumos şi falnic doar să am dreptul de-a alege.*

Mai continui acum doar cu strofa de dinaintea celor opt deja transcrise, precum am mai spus, şi pe care le consider cele mai edificatoare privind rugămintea mea de la începutul poemului, ca pe o lecție utilă, aspră, demnă de viață.

*Din tainele nemărginirii să desluşesc vreau a mea cale,
Spre a culege-un pumn de stele, să umplu sufletele goale;
Nu cer o rază pentru mine, ci doar suspin de fericire
S-aud din fiecare viaţă – atunci eu intru în neştire...*

Desigur că eu nu vreau şi nu voi face nici pe viitor interpretări, analogii ori deducții explicative a ceea ce am intenționat să scot în evidență, să le amplific importanța. Acestea, socot, că trebuie să se regăsească de la sine în însăși exemplele pe care le-am dat.

Mai are oare rost să scriu ceva despre senzațiile ori simptomele pe care le-am avut astăzi? Deși n-au fost minore, le-am putut neglija, desconsidera. Spiritul m-a ajutat pe tot parcursul zilei să am clipe frumoase de viață.

16 august 2014

Atunci când va fi să nu mai pot scrie, nu cugetul meu va fi cel neputincios, ci doar trupul meu mă va trăda. El nu va mai fi în stare să înlesnească gândurilor să ordoneze ideile, impulsurile lui negative vor dezordona simțirea și nu va mai fi nicio cale de acces liberă spre conștiință. Aceasta nu va mai putea dicta conduita, va fi o sclavă a suferinței.

Da, așa cred că va fi, dar până atunci e o mare fericire că mă pot adresa mie însumi și celor ce vor să mă audă, având, poate, nevoie aprigă de un îndemn. Scriu, dar parcă vorbesc, țin un discurs în fața oamenilor, adresez chemări și imnuri de iubire și de libertate. Ce minune este să comunici cu cei din jurul tău! Chiar dacă nu întotdeauna găsesc cuvintele pentru a fi înțelese, însăși simpla strădanie că vreau să o fac este o binecuvântare.

17 august 2014

Sunt multe momente în care mă simt îngrijorat sau mă aflu într-o stare de indiferență față de evoluția maladiei ce s-a ascuns în corpul meu. Pe cele mai multe din aceste clipe nu vreau să le consemnez, ba dimpotrivă, încerc să scriu cu totul altceva care să însemne o atitudine activă, de respingere a unor asemenea poziții psihice, însă nu reușesc. Am nevoie întotdeauna de un imbold, de o comandă a minții, care nu se produce niciodată la simpla dorință. Este necesară o infimă străfulgerare care să lumineze un cuvânt, o propoziție capabile să declanșeze cascada înțeleșurilor; un gând care stă nerăbdător în așteptare, având încuviințarea conștiinței spre acces în lume! Eliberarea lui instituie o stare de bine, mă simt îndreptățit să spun, să cred că mă pot considera în tranșeele de luptă ale vieții.

18 august 2014

În ungherul meu întunecos... este titlul celui de al treilea poem despre care vreau să fac câteva precizări. Cândva am făcut unele referiri la dificultățile financiare pe care le-am avut, cu mult mai mari decât cele de astăzi, mai ales pentru că primul-ministru de atunci, Adrian Năstase, nu a vrut să aplice legea privind principiul contribuției la pensie, eu și Cici pierzând cam 200.000 lei. Desigur că mai târziu noul prim-ministru, Călin Popescu Tăriceanu, a instituit aplicare legii și am putut beneficia de triplarea pensiei, având și Cici o creștere importantă a drepturilor bănești.

Poemul, cu siguranță, a ținut seama de propriile mele sentimente, dar și de cele ale lumii nemulțumită și sărăcită. Prima strofă este directă, clară despre cum am perceput acea perioadă dificilă:

*În ungherul meu întunecos civilizația-i absentă;
Viața e doar pe jumătate , iar sărăcia-i insistentă;
Avid, urâtul mă înghite cu largă gură de mizerii,
Singurătatea-și coace zgura și vin tristețile puzderii.*

După doar două strofe continui cu mărturisiri limpezi și dureroase:

*Pe lângă mine trec speranțe și tot ce este noutate,
Mă ocolește bunăstarea , iar neputința-i răutate;
Majore trebuinți sunt lipsă, de-mi îmbrâncesc visele-afară,
Și-n golul care mă absoarbe nimicnicia mă-nconjoară!
Orice nevoie mă încruntă, iar ridurile-mi sunt insignă,
Căci bătrânețea progresează ca o formație malignă;
Singurătatea, sărăcia și goliciunea de speranțe
Sunt germei care m-afectează și separat, și-n alianțe...*

Desigur că nu m-am simțit răpus de asemenea tragedii, de fapt, generale ale lumii:

*Să mă predau fără de luptă? Să-mi leg de gât eu însumi ștreangul?
Dar nu fac jocul nebuniei, căci demnitatea-mi este rangul;*

*Ar conveni nu doar Puterii și vremurilor chinuite,
Ci și hidoasa degradare s-ar bucura pe...nesimțite
Nu mă târăsc la uși meschine, nu-ngenunghez la false glorii
Și nu aștept nicio pomană de la destine provizorii,
Ce-au abuzat de crezul lumii, nesocotindu-i orice vrere,
Spre a puntea, prin înșelare, să se mențină la putere.*

Am înțelegerea să întrevăd o răzbunare contra hidoasei nedreptăți cocoțată la putere:

*Înlături de de la cârma țării slugarnice rosturi haine,
Ce otrăviți nu doar speranțe, ci patria ce ne-apartine!
Impuneți crezuri dușmănoase, înnegurându-ne iubirea,
Că smulgeți inima din mine când viața-și pierde strălucirea!*

Continui să sper cu disperare, după câteva strofe, că se va face dreptate și se va vindeca strâmba orânduire:

*Vă veți primi pedeapsa dreaptă, nu ca ajungeri de blesteme,
Nu ca sentință a Revoltei- la toate-a dat Dumnezeu vreme:
Dar când în voi nemernicia n-o mai lăsa nicio lumină
De-nțelepciune și iubire pentru creația divină,
Pe drumul greu al vieții simple, cu visele încătușate,
Se va ivi un aprig Jude și peste voi se va abate
Cu toate zbaterile noastre și cu tot focul din durere,
Căci orice crimă săvârșită numai pe limba ei ea piere!
Predeal, oct. 2002*

Da, naiv, neștiutor, amăgit speram, în sinea mea, că soluția ar fi posibilă și curândă; Se va ivi un aprig Jude, dar n-a fost să fie așa, chiar continuăm și acum să așteptăm pe un Vlad Țepeș...Mai ales eu îl doresc pe acest fel de domnitor, căci ar face ordine, cu siguranță, inclusiv în lumea sanitară...O, sancta simplicitas!

19 august 2014

Deși am avut cândva fantezia de a îndrăzni să-mi înalț gândul la Părintele Ceresc, astăzi sunt pe deplin fericit că nu mi-a fost ascultată ruga. Reiau această temă expusă acum câteva zile pentru a mai face mențiunea că doar astfel m-am putut regăsi pe mine însumi în aceste locuri, în această viață. Ce voiam, de fapt? Nemurirea, iertarea că nu las nimic în urmă, o cruce mai ușoară de purtat în viață? Doar refuzându-mi-se infatuarea mi-am putut căuta drumul existenței mele, nu cel mai neted, lipsit de griji și împresurat de plăceri, dar împresurat de virtuți, de idealuri frenetice și de speranțe înaripate de libertate.

Mi-am aflat cadența de om, i-am oferit conștiinței mele șansa de a se face cunoscută, descoperind că numai în această lume putem însemna ceva și doar atât timp cât existența noastră se evidențiază prin fapte meritorii, iradiind lumină.

20 august 2014

Am mers cu Cici la Brașov și am dat probe de sânge la Policlinica Med Life, eu pentru examen hematologic, iar soția pentru observații privind glanda Tiroidă. În acest fel, săptămâna viitoare vom duce toate rezultatele la medicii specialiști. Desigur că am profitat de ocazie și am făcut cumpărăturile lunare obișnuite de alimente. Nu este nimic deosebit de semnalat. Drumul făcut prin două supermarketuri a fost relaxant și antrenant, chiar dacă mai repetăm unele trasee, tot căutând, oarecum bănuind, unde ar putea fi obiectul dorit. Este de notat faptul că în după-amiaza zilei, acasă fiind, m-am simțit slăbit, obosit, îmbătrânit. Am dormit două ore, percepând efortul mai mult ca altădată, iar absența unui bucuriei, unui fapt împlinit m-a întristat. De ce? De ce niciun entuziasm nu mă vizitează? Deși cauza nu o atribui bolii, îmi este

greu să găsesc vină anilor, pentru că nu-mi dă voie cugetul meu. El mă veghează întotdeauna. Oare astăzi a fost prea pretențios, prea preocupat de amănuntele zilei?

Da, parcă mai repede îl solicită micile activități decât intensitatea unor meditații. Sau poate că acestea îi sunt îndemnurile firești, de la sine înțeles, ci nicidecum sâcâiala mărunțișurilor de trai.

21 august 2014

Am cules astăzi ultimele coacăze și agrișe, având un mic regret că s-au terminat. Anul acesta, ca niciodată în alți ani, au avut un rod foarte bogat. Aceste mici fructe *sălbatic*e îmi dau senzația și chiar certitudinea că sunt adevărate izvoare de sănătate. Desigur că finețea gustului și bogăția de vitamine sunt adevărata lor valoare, chiar dacă suculența și aromele altor fructe *domestice* nu sunt deloc de disprețuit.

Îmi propun ca la primăvară să preiau unii lăstari de la aceste fructe de pădure și să le înmulțesc, spre a savura mai mult timp dăruirile lor.

O, îmi fac planuri de viitor! E un optimism justificat? De ce n-ar fi, ce nu așa îmi spune cugetul meu?

Dar ce-ar fi dacă mi-și face un program de perspectivă al preocupărilor spirituale? Să încep să scriu un roman despre virtuțile umane ori chiar să aștern pe hârtie memoriile care îmi mai sălăsluiesc în conștiință. Am mai scris despre o asemenea intenție zilele trecute și văd că revine ideea...

Ar fi un efort prea mare, care îmi este interzis ori nu aş mai găsi filoane bogate în modul de expunere sau chiar curajul nu și-ar mai putea etala bravura lui? Va trebui să mă mai gândesc, dar nu prea vreau să stagnez, să fiu ascultător. Mai tot timpul am fost un rebel, de ce m-aş potoli tocmai acum, când viața pare că mi-o cere cel mai mult?

Eu simt că nu pot exista pe acest Pământ decât arzând pentru fapte deosebite ale cugetului. Altfel totul este doar o obscuritate, o lăncezeală de viață!

22 august 2014

Ieri seară, târziu am ascultat la Antena 3 o emisiune despre regele Mihai. Chiar dacă interviul este luat mai demult, la Versoix, de Doamna Mariana Rotaru, monarhistă convinsă și prezentă în emisiune, este din anul 1994, l-am simțit actual, în povărat cu adevăruri și înnobilit de o aleasă distincție a suveranului. A fost un prilej de a mă bucura și de a-mi aminti câteva momente din viața mea când am luat cunoștință despre faptele sale.

Cea dintâi sclipire a fost atunci când tatăl meu, plutonier de jandarmi fiind, a explicat în casă că regele a dat ordin ca armata să întoarcă armele, trecând de partea aliaților. Desigur că în familie tot timpul auzeam cuvinte de apreciere la adresa regelui. Tocmai de aceea atunci când în 1947 am ascultat la radio cum Majestatea Sa a citit actul de abdicare de la tronul României, am primit înștiințarea ca pe o dureroasă suferință a patriei.

De atunci rarele vești din timpul perioadei comuniste, îmi înlesneau ivirea unor speranțe de libertate. După Revoluție refuzul de a i se permite intrarea în țară mi-a întărit convingerea că Ion Iliescu este un vânzător de țară. Am avut bucuria sa-i trimit la Versoix prima mea carte apărută în 1994, primind de la Casa Regală o scrisoare de mulțumire. M-am entuziasmat mai apoi de venirea în patrie și de impresionantul miting din București când regele s-a adresat unei mulțimi de un milion de oameni.

Odată cu venirea Sa la Brăila i-am putut înmâna, într-o sala de protocol, primele trei volume de cugetări și aforisme pe care le scrisesem până atunci, primind autografe pe o frumoasă fotografie a Sa și pe poezia mea *Cer timp și-o liră*.

Aceste momente mi-au permis să pot conversa direct, în prezența unei selecte audiențe, cu Majestate Sa timp de zece minute, putând să-mi exprim nădejdea că va rămâne în țară și că am convingerea unui viitor monarhic. Nu a comentat acest fapt, dar mi-a mulțumit pentru gânduri și pentru cărți. Păstrez de atunci unele imagini foto.

Sentimentele retrăite în seara trecută m-au făcut să uit, să reneg, să desfid orice cancer. Chiar că a meritat cu prisosință!

23 august 2014

Refuz să mă gândesc cum sărbătoreau comuniștii această zi confiscată pe nedrept. Niciodată nu i-am crezut! Adevărul aflat nu doar acum două zile, ci și mai demult, chiar din spusele Majestății Sale regele Mihai, m-a făcut să mă simt mai întremat și mai încrezător că țara mea va avea un viitor pe care îl merită. O monarhie constituțională! Personalitatea deosebită a regelui a lăsat urme în istoria lumii și va întrona, poate mai curând decât sperăm, o altă viziune despre cum trebuie condusă România.

Îmi doresc o stare fericită a patriei mele tot atât cum vreau deplină sănătate inimii și cugetului meu, la fel cum cred că nădăjduiește însuși regele Mihai și precum, cu siguranță că a întrezărit-o și a așteptat-o Marele Rege Carol I care i-a și zidit temelii de înălțare.

24 august 2014

Nu mai pot citi cartea *Mintea de dincolo*. Nu mai aflu niciun imbold care să mă ajute să înțeleg, să fiu de acord cu autorul față de temele prezentate. În ultimul capitol chiar se face precizarea, în majuscule: DUMNEZEU EXISTĂ! Acesta este întregul mobil al cărții. Da, știam. EXISTĂ pentru că așa îl conferă propria mea conștiință. Toate argumentele aduse de autor sunt doar veștminte subiective, cu pretenție științifică, când, de fapt, sunt în mod, chiar declarat, presupuneri.

Cum colegii mei de la Brașov, care m-au vizitat de curând, mi-au adus două cărți, cea de a doua intitulându-se *Veșnica mea pomenire* de Radu Iftimovici, fiind un exemplar tras la xerox ce cuprinde aproape 500 de pagini pe un format mai mare decât A4. După cum observ, lecturând câteva pagini, este o carte de memorii al unui om erudit. Tocmai când cochetam cu ideea de a-mi scrie memoriile, iată că apare această adevărată lucrare de referință! Nu-mi va fi ușor să o citesc și îmi va fi dificil să-mi depăn amintirile și să le ordonez într-o ținută demnă de acest predecesor.

Este ceea ce vreau să fac un efort, un curaj, ori un afront adus maladiei mele?

25 august 2014

Chiar dacă nu sunt prea convins că pot să și sfârșesc, alcătuiesc un plan general de scriere a memoriilor. Pe măsură ce enumăr diferite etape ale vieții și fac precizări pe care să nu le uit, constat că trebuie să mă rezum, multe aduceri-aminte, deși sunt limpezi, nu ar fi de interes general, cu toate că pentru mine ele au un farmec deosebit. Deduc că ar fi cel mai bine să fac referiri mai mult la evenimentele care au avut un impact social, moral sau politic, lăsând deoparte pe cele intime spre a le lua cu mine într-o lume viitoare...

Și cu aceste ultime precizări îi pot spune limfomuli meu că *Alea iacta est!* Nu mai dau înapoi. Fiecare pagină să-i fie, alături de însemnările zilnice picături de otravă care să-l șubrezească și să-l spulbere din organism ca pe o stingere de lumină.

Adio, maleficule hidos!

26 august 2014

Costel Țapu și cu un prieten al său au venit să taie lemnele cu drujba, apoi să le crape și să le așeze în șopron. Trebă de vreo trei zile. Știind de ieri, le-am pregătit niște antricoate de porc pentru un grătar și niște mititei de la Selgros pe care să îi pun pe jar pe la orele 12,00. Până atunci îmi fac de lucru pe lângă ei, îi tratez cu rachiu și

cu o cafea, că așa este obiceiul locului. Desigur că este pregătită și o sticlă cu bere de 2,5 l., căci cu siguranță le va fi sete...

Între timp, mă sună cineva cu un număr necunoscut. Da, cine-i? – Salut, sunt Nicu Udrea și pe la orele 11,00 venim să vă facem o vizită. Suntem la Poiana Brașov cu o prietenă, tot brăileancă.

Și iată că pe la orele 12,00 apare Nicu, soția lui, Adriana, și o prietenă a ei. Cu soții Udrea sunt prieten de când eram studenți și mergeam adeseori la câte un mic restaurant, căci doar eram studenți cu bursă-salariu. Ne-am bucurat, am povestit ce am mai făcut în ultimul timp, iar apoi când Cici i-a servit cu înghețată eu le-am citit poemul *La Tine mă gândesc, Părinte...* versuri pe care le-au apreciat cu o deosebită vervă. Soții Udrea ne-au povestit pe unde au mai colindat prin lume, ultimul loc fiind Africa de Sud, iar în curând vor aniversa într-o insulă exotică cei 80 de ani pe care îi va împlini Nicu.

Ei nu au copii, se plimbă mult, dar sunt prea grași și *dărmâți*, cum spune Cici, deși manifestă entuziasm...

Puțin mai târziu, tăietorii de lemne au fost ospătați cum se cuvine, au primit câte 100 de lei, căci au scurtat cei zece metri steri de fag, restul când va fi totul gata...

S-a sfârșit ziua, mă simt obosit și turburat de vizita avută, dar cu speranța că neliniștit este limfomul meu malign...

27 august 2014

Astăzi am făcut unele corecturi la aforismele nepublicate, ca făcând parte din volumul II *Cristale de cuget*. Mi-au atras atenția două cugetări despre clipă. Cea dintâi poartă numărul 10.281 și este redată astfel: *Când ne vom sfârși trăirea îndelungă, putem spune că aceasta ne-a fost clipa vieții!* Desigur că m-am simțit eu însumi vizat, căci doar am împlinit de curând 80 de ani, *îndelungă* trăire. Da, simt această aprigă decizie! Cea de a doua cugetare, cu numărul următor, este scrisă în acest fel: *Singurul vis al clipe este acela de a seduce veșnicia*.

După multe pagini scrise, după mii de cugetări și aforisme scrise, pot mărturisi astăzi, la un apus de viață, că, da, aceasta am așteptat de la clipe, să mă posteze în zboruri înalte, nu doar în spațiu, ci și în Timp, în această divină invenție care ne permite să ne regăsim ori nu după cum am știut să ne identificăm noi înșine.

Dacă m-am gândit la Timp, cred că ar fi momentul să mă debarasez de maladia malignă, nu să se înveșnicească în organismul meu precum comunismul într-o țară cotropită.

28 august 2014

Am început să scriu pe un registru primele pagini din *memoriile* mele. Deocamdată nu i-am găsit un nume, căci nu vreau să se intituleze în acest fel, chiar dacă l-aș putea lăsa ca subtitlul și pe acesta.

Am ales calea de a nu scrie direct pe calculator, ci folosind mina de creion deasupra paginii albe care îmi creează o anumită ambianță intimă. Scriind direct pe instrumentul electronizat, mi se pare o acțiune distantă, rece, înstrăinată!

Pe parcursul zilei am mai făcut unele mici trebușoare prin curtea mare și am continuat să curăț de rugină și să dau cu ulei ars o parte din gardul care împrejmuiește curtea, lucrare pe care am abandonat-o mai demult, fiind prea cald pentru organismul meu, aș scrie pretențios...

Desigur, ziua putea să treacă fără să mă gândesc la *ale mele griji*, cu toate că nu scap deloc ocazia să mă încurajez în tot felul că voi căpăta odată și adată *dezlegare* de boală!

29 august 2014

Precum mi-a fost indicat, m-am prezentat, împreună cu Cici, la cabinetul Doamnei doctor Alina Roșca, după ce am trecut mai întâi pe la Policlinica Med Life ca să iau rezultatele examenelor de sânge și de cel histopatologic de măduvă osoasă. Citind rezultatele, Doamna doctor, politicoasă ca întotdeauna, observă că leucocitele sunt în număr de 2710, la fel ca în data de 30 aprilie, neutrofilele 1440, și acestea identice, iar trombocitele ușor scăzute, 85, față de 94. Desigur, toate acestea fiind sub minimul normalului, fără să fi scăzut față de perioada când făceam tratamente.

Surpriza a venit de la examenul histopatologic al măduvei, unde se face precizarea diagnosticului:

Ușoară hipoplazie medulară.

Fără infiltrate tumorale.

Deci măduva osoasă nu mai produce celule canceroase! Hipoplazia, o explică Doamna doctor, ca fiind datorată tratamentului cu Mabthera care are o influență, un fel de remanență, timp de șase luni de la ultima doză administrată.

A rămas ca pe data de 4 noiembrie orele 13,15 să mă prezint din nou la o verificare după ce repet examenul hematologic și fac și o ecografie abdominală, interesând mai ales mărimea splinei. Atunci se va decide dacă fac operația, *acum nu este grabă*, având pentru mine *un excelent medic chirurg*.

Ne-a zâmbit, de-am despărțit, Cici lăsând-i o cutie cu bomboane, căci a fost tare *dulce* vizita...

Ce să spun? Da, sunt mulțumit! Nemernicia știu că nu cedează, dar este pipernicită!

30 august 2014

Ziua de ieri mi-a adus o stare de liniște oarecum nefirească felului meu de a fi. Parcă nu-mi venea să cred, să pun această senzație pe seama diagnosticului *Fără infiltrate tumorale*. Nu știu dacă îmi voi păstra acest sentiment mult timp, adică să ajung a crede că sunt pe cale de a mă vindeca sau cel puțin să se fi produs o puternică acțiune distructivă a imperiului canceros. Este atenția care mă va solicita în viitor!

Spre seară am fost vizitți de familia Hegeduş care sunt de mai mult timp la Predeal și chiar ne-am mai văzut și vorbit. Cum *butelca* aceea cu afinată nu s-a mai golit de multă vreme, i-am servit cu delicioasa băutură, alături de cornulețe, de vorbe bune, de politică, de griji, de dorințe nesigure că pot fi realizate...În cele din urmă, le-am spus despre liniștea mea și ca să evidențiez contrastul, le-am citit poemul *Neliniște* din același volum din care am lecturat deja trei poeme. Pot spune că de-a lungul vieții am receptat neliniștea în mod diferit, când considerând că este nevoie de această atitudine, când am respins-o cu îndârjire. Iată câteva strofe din acest poem contradictoriu:

***În orice fapă-mi ești prezentă, chiar te strecoari prin sentimente,
Pătrunzi în gândurile-ascunse, în vis și-n clipe confidente,
În poezii îmi faci ravagii; pui rimele la îndoială,
Iar versurile schiopătează și trag concluzii cu sfială.***

Și continui, mai apoi, cu toată convingerea că este atitudinea care mă domină:

***Nu-mi dai răgaz nicio secundă, de te confund cu Infinitul;
Cu tine îmi încep lucrarea, cu tine îmi brodez finitul;
Chiar dacă vântur optimismul, ești Universul meu de teamă
Și-ți lași rigida ta amprentă să-mi zgâlțâie ce iau în seamă.***

Am puterea chiar să o caracterizez poate că nu tocmai potrivit, dar o fac hotărât:

***Neliniște, ești o povară; neliniște, ești o minune;
Cu tine nu simt fericirea, prin tine vreau perfecțiune;
Prin tine cugetul respiră, cu tine freamăt de sințire;***

*Fără de tine nu sunt slobod, prin tine sorb nemărginire.
M-ai ajutat să văd, să judec, să nu mă-ncante orice fală
Să cântăresc ce mi se spune, să deslușesc ce e spoială,
Să dau minciuna la o parte când se ivește-nșelătoare,
Să nu cred lauda de sine, să fug de dogme trădătoare.*

În cele din urmă începe să mă cuprindă îndoiala și reacționez în mod direct:

*Mă-ntreb: ce vrei tu de la mine? Ești oare viciu sau virtute?
Din viața mea ești nelipsită; vreau să rămâi, dar spun și: du-te!
Când îmi ești de folos temeinic, când fără rost îmi tulburi clipa;
Tu-mi ești cea mai bogată stare – de mulțumiri tu-mi ești risipa!*

Curând am considerat că trebuie să o acuz mai puternic, să o alung:

*Ești un pericol, uneltire; dispari mai repede din viață;
Nu-i turbura desăvârșirea cu firea ta – ești o paiată!
Te crezi un sculptor de Destine, chiar un profet, o-nțelepciune!
Dar n-ai nimic blând și cucernic; în visul meu ești un tăciune!*

Astfel, ajung să cred că este cu mult mai bine fără neliniște:

*Adio, căci mă simt puternic, distins, comod, fără complexe,
Îndepărtat de acuzare, stăpân pe gând și pe reflexe,
Plutesc deasupra vremurilor, nesocotesc argumentarea,
Dețin trufia siguranței, mă fericește izolarea!...*

Foarte curând însă deslușesc eroarea și par disperat, văzând, trăind realitatea:

*Privesc în urmă existența: sunt ancorat în zile-aprinse,
Mă lupt cu răul, cu urâtul, am idealuri neînvînse,
Țin piept la orșice durere, scriu și visez desăvârșire,
Neliniștea mi-e stare pură: mă-nalță și îmi dă-mplinire.*

O implor apoi să nu mă părasească și explic bucuria de a o avea:

*Neliniște, rămâi cu mine; cu tine viața-i mai intensă
Desăvârșirii-i dai o șansă, erorii îi aduci ofensă,
E bucuria mai curată, gândul mai clar, trăirea vie;
Pui frumusețe în simțire și-n cugetare armonie.*

*Îmi dai, neliniște, putere când îmi verifici caracterul
Și-mi controlezi orice pornire, stându-mi de veghe ca străjerul
Atent la orice dușmănie ce atentează la persoană,
Alungi tentații înrăite de parcă ești Sfântă Icoană!
Predeal, dec. 2002*

Păstrez credința că ar merita să fie cunoscute asemenea versuri, nu pentru că ar fi geniale, ci pentru că sunt scrise cu pasiune pentru noi, oamenii obișnuiți ai multor neîmpliniri și tristeți, dar luptători cu ei înșiși și cu neliniștile vieții!

31 august 2014

Am destule treburi de făcut și, în plus, unele gânduri mă îndeamnă să mă documentez mai mult despre bolile mele, dar nu pot să fac nimic. Am început să scriu memoriile și doar ele își fac loc în preocupările zilnice. Este un examen dificil pe care trebuie să-l iau însă și cu o notă cât mai bună.

Nu scriu mult, dar meditez îndelung despre ce să scriu și mai ales cum să scriu. În mod cert, îmi propun să nu romanez, să fiu exact, corect, sobru, obiectiv.

Când și când mă întreb dacă nu mă aflu în situația de a face un efort, de a nu putea rezista. Îndoiala mă vizitează, e prezentă întotdeauna și destul de nesuferită, de aceea o elimin, o desfid!

1 septembrie 2014

A venit un om la poartă și m-a anunțat că vine preotul cu feștania. I-am spus că poate veni, căci Cici, bisericoasă cum este, se va bucura. Și a apărut peste cinci minute preotul Lucian însoțit de nelipsitul său dascăl. De departe îl văd schiopătând și se sprijină în baston; de, ce nu face un bun duhovnic pentru credincioșii săi, că doar e început de an bisericesc ortodox!

Desigur că ne-am închinat și am sărutat o cruce de lemn pe care ne-a apropiat-o de gură, după ce mai înainte a înmuiat un mănunchi de busuioc în căldărușa dascălului, stropind încăperile, închipuind o cruce.

După ce ritualul cu busuiocul s-a petrecut la camerele de sus și la cele de jos, l-am invitat să ia loc, ca și altădată, spre a-i răspunde ce mai fac, ce mai scriu...

Cred că are de la mine mai toate cărțile pe care le-am publicat, dar nu cred că a citit vreuna. Mi-a răspuns la o întrebare a mea că poate asculta zece minute să-i citesc poemul *La Tine mă gândesc, Părinte...* În timp ce doar citeam prima strofă mi-a precizat că nu stă decât cinci minute, așa că trebuie să spicuiesc din conținut... Întocmai am făcut; părea nerăbdător, nu am mai continuat nici cu ultima strofă, ca o concluzie, căci s-a ridicat în picioare, asigurându-mă că el îmi citește și îmi recitește cărțile...

Am rămas cu un sentiment de tristețe, căci nu a înțeles că era vorba despre un dialog cu Divinitatea...Pe drumul de ieșire din curte, Cici i-a pus în buzunarul larg, doar zece lei, nu cincizeci ca altădată...Se grăbea, sfetnicul meu, spre arginți, nu de aramă ca la mine...

Acesta a fost evenimentul zilei cel mai important. Cred că limfomul meu splenic, fiind chiar duh al *Necuratului*, la acceptat pe slujitorul bisericii!

2 septembrie 2014

Am tot stat pe lângă Costel Țapu care a venit să taie lemnele. Ba să-l servesc cu o o cafeluță și cu o afinată veritabilă, ba să văd dacă mai are nevoie de ceva, ba să-i susțin moralul până când vom sta împreună la masă. Costel nu e pretențios, mănâncă orice, dar îi oferim, după încă o țuiculiță, salam și cașcaval cu roșii, apoi o friptură din carne de purcel, alături de o sticlă de bere de doi liti, sfârșind cu niște fursecuri...De, muncă grea...plus 100 de lei/zi. Ce să spun? Face! Eu nu mai am curajul să mă apropiu de lemne...Cum se spune: *Vine o vreme...* Nu mă vait, dar e frumos și înălțător să ai putere, să nu apelezi uneori chiar și pentru niște fleacuri.

Întrebarea rămâne: Cât o fi bătrânețea, cât maladia, inima, înșelarea?

3 septembrie 2014

În urmă cu doar câteva zile scriam despre poemul meu *Neliniște* și mă văd nevoit, nu să-l rescriu, ci îmi manifest oarecare incertitudini privind aceste însemnări și memoriile pe care am început să le scriu. Ele nu sunt un același fapt? La care să renunț? După o clipă de agitație, parcă vin de acasă! Desigur că la memorii, dar nu acum, ci abia atunci când istorisirile mele vor ajunge în punctul în care am început să notez reacțiile față de diagnosticul care mi-a bulversat existența. *Neliniște, ești o povară; neliniște, ești o minune...*

4 septembrie 2014

Uneori e bine să te întrebi, oricât ai fi de indiferent, ce ai realizat în trecerea ta prin minunata lume. Acest fapt se întâmplă nu neaparat când ai o vârstă înaintată, ci mai ales atunci când te afli la o răscruce a existenței, când îți este amenințată propria ta ființare.

Cred că oricine și-ar pune asemenea întrebări trebuie să poată spune că se simte vinovat nu pentru că a greșit, ci pentru că nu are niciun merit pe care oameni să-l poată folosi. Dar chiar și atunci când ți-ai primit răsplata pentru ideile sau faptele tale, există îndoiala dacă nu puteai cumva mai mult.

Da, în ceea ce mă privește sunt un profund vinovat, spunând aceasta și pentru că am o lungă viață trăită și pentru că mă amenință urgia unei maladii perfide.

5 septembrie 2014

În parcare din fața casei s-a oprit mașina lui Gigi Drăgan, șoferul familiei, din care au coborât un Domn și o Doamnă, care voiau să intre în curte, însă câinele Karol îi lătra nemulțumit că i se încalcă teritoriul. După ce rezolv agresiunea, sunt întrebat direct dacă știu cine sunt ei. Nu pot da un răspuns. Este un bărbat mărunț, slab, merge nesigur și face pauze mai în vorbire. Îmi spune: *Doctore, veterinarule, sunt Grasu de la Brăila, fostul tău coleg de directorat la Trustul de I.A.S. Eu eram la Dedulești.*

Îl examinez atent și deodată îl recunosc după un anumit zâmbet și unele trăsături ale feței. Mă bucur și îi invit să urce în camerele de la etaj. A aflat întâmplător de la șofer că mă cunoaște și, astfel, a decis să-mi facă această vizită. Are o casă la Predeal, unde stă iarna, iar vara se duc la Dedulești având grijă de o vie pe care a plantat-o pentru cineva. Mi-a amintit că în anul 1987 i-am făcut o vizită, la invitația sa, în Com. Bărăganu unde locuia atunci. Într-adevăr, m-am bucurat de o primire nu doar caldă, ci și fastuoasă, cu o masă de pomină! Ce să spun? Un om pe care îl uitasem complet, a venit să mă vadă, cum a spus, că merit să-mi facă o vizită.

Este un fapt care în anii aceștia târzii, aduce un crâmpeli din tinerețe. Dacă s-ar întâmpla mai des asemenea scene nu ne-am simți mai puternici, nu am învinge multe neplăceri?

6 septembrie 2014

Astăzi nu am nimic, cât de cât interesant, despre ce să scriu. Ce să explic, că am fost cu Cici la cimitir să mai îngrijească de florile de acolo, de pe mormintele familiei sale? Să descriu ce nepăsare se află pe multe morminte, peste care au năpădit o sumedenie de buruieni și câtă indiferență s-a așternut peste sufletele iubite cândva?

Mă gândesc că ar trebui să nu mai scriu aceste însemnări decât atunci când va fi ceva important despre starea mea de sănătate. Cât timp procesul maladiv stagnează ori poate că dospește el ceva nemernic, nu ar mai fi cazul să fac alte comentarii.

Totuși nu mă împac cu această idee. În fond, tot ce fac, tot ce scriu și ceea ce gândesc are legătură cu situația în care mă aflu. Nu există fapt care să nu îmi exprime reacția mea, bucuria sau tristețea, căci indiferența nu mai există în cugetul meu. Tot timpul simt că trebuie să stau la pândă, chiar dacă nu îmi sunt, uneori, propriul veghetor intransigent.

Prin tot ce fac și mă exprim vreau să îmi construiesc în permanență un postament solid de existență.

7 septembrie 2014

Doar ce scriam că trebuie să mă refer numai la starea mea de sănătate și iată că am un motiv să o fac. Mai multe ore am simțit dureri cardiace, nu evidente, alarmante, dar destul de neplăcute, incomode cărora nu le-am găsit vreo cauză în eforturile făcute, căci nu am executat nimic care să mă solicite. Îmi fac griji, meditez și îmi dau seama că s-ar putea să am aceste manifestări cardiace datorate consumului unor legume granulante concentrate. Acestea desigur că au un conținut de sare și de E-uri care nu fac bine afecțiunilor inimii. Concluzia o trag imediat: lă le elimin, să mă obișnuiesc cu un consum minim de sare, chiar dacă toată viața nu am avut convingerea că îmi este dăunătoare.

Mai am de tras un învățământ: Cum am simțit că nu mă mai supără o afecțiune, cum încep să neglijez unele prescripții. Parcă ar trebui să am un agent de poliție care să mă oprească atunci când nu-mi conduc bine mașina corpului!

8 septembrie 2014

M-am uitat pe volumul meu *Sonete din Neunde*, Brăila, Editura Edmunt, 2007, și am constatat că multe versuri se referă la viață. Scriind această carte, nu am avut intenția de a o dedica acestui subiect, dar se poate deduce că m-am străduit să-i închin, cu modestele mele mijloace, adevărate imnuri de iubire și de slavă.

Observând acest fapt, consult și volumul *Confesiuni îndurate*, constatând același lucru. Într-un anumit fel, măreția vieții m-a obsedat și în alte scrieri, fără să fac referiri și la aforisme și cugetări, ori în prefața cărții *Prietenii eterne* unde am făcut precizări despre evoluția vieții până la Homo Sapiens.

Dar este ceva mai important decât viața? Nimic! Tocmai de aceea, de acum înainte îmi propun până când voi mai putea să scriu aceste însemnări zilnice, să exemplific, indiferent de felul consemnărilor, câte un sonet sau catren, renunțând, cel puțin momentan, la a continua, poate, într-o addendă aforisme despre viață din *Cristale de cuget*.

Cum astăzi nu am ce referiri să fac despre bolile mele, am să redau chiar primul sonet cu care începe cartea:

Mi-e dor...

Mi-e dor să mușc din viață ca din pâine:

Să știe c-o iubesc cu-nflăcărare,

S-o srtâng la piept ca pe o fată mare

Și să o sorb cum vreau ziua de mâine.

Mi-e silă de trăiri înșelătoare,

Cu izul fad de iarbă putrezită,

Presată în vreo urmă de copită,

Cu gândul ferecat ca-ntr-o-nchisoare.

Vreau toate desfătările virgine

Să le despoi de pudice veșminte,

Spre-a deslega întâietăți depline

Cu zile-naripite în cuvinte

Sortite încântărilor senine

Ce-n marea lor virtute să m-alinte.

9 septembrie 2014

Nu am de ales, trebuie să scriu, să comentez, să fiu activ, să simt cum spiritul se neliniștește de starea de apatie, de indiferență. În caz contrar mă voi tângui, mă voi lăsa biruit de orice netrebnicie maladivă. În fapt, mă consider un gânditor care are ceva de spus, nu că slove de geniu m-ar îmbia să le aduc la cunoștința lumii, ci doar sentimentul unui om nu doar ademenit de lucruri deosebite, dar și încercat de atâtea întristări ale vieții.

Pentru astăzi redau catrenul cu numărul 7, care mi se pare chiar potrivit cu ceea ce am arătat mai sus:

Eu sunt fântâna din pustiu

Ce-așteaptă-un însetat să treacă,

Spre-a oferi balsamul viu

Al dorurilor ce mă-neacă.-1996

10 septembrie 2014

În imediata apropiere, pe străduța *Pârâul Ursului* Domnul Mihai Voinea a început să construiască în fundul curții, unde are o pensiune micuță, dar cochetă, o casă pentru fiul său, Robert, care s-a căsătorit în urmă cu doi ani. Cei tineri sunt acum la muncă, în străintate, așa cum și tatăl lor a fost până de curând în Germania. Am privit cum doar câțiva oameni îl ajută pe vecinul meu să toarne fundația și mi-am amintit cum părintele meu a făcut o casă din chirpici în cel mai nevoiaș cartier din

Brăila, Lacul-Dulce, unde am locuit și eu câțiva ani. Atunci când mă întorceam seara de al serviciu, îl ajutam pe tata, care lucra singur mai întotdeauna, întrucât mama se ocupa cu grădina de zarzavat. Într-o zi, suiți în pod unde băteam grinzile, tata face o pauză și își aprinde o țigare, ca imediat să-mi spună: *Hai mă, Gicule, ia și tu una, căci știu că ai început să fumezi, că te-ai făcut băiat mare!* Ce vremuri! Aveam douăzeci și cinci de ani și nu îndrăzneam să-mi arăt nepolitețea în fața părinților! Trebuie să mai spun că tata s-a lăsat repede de fumat, spunându-mi că valoarea unui pachet de țigări este mare și treizeci de zile pe lună ori douăsprezece luni fac o sumă care îi trebuie pentru nu știu ce parte a casei. Așa au știut părinții mei să strângă bani toată viața, ca după război să se devalorizeze toată truda lor! De fapt a fost un jaf național...

Scriu toate acestea pentru că și eu, speriat de un simptom cardiac, am lăsat în anul 1979 obiceiul acesta barbar, protajându-mi, cu siguranță, inima. Astfel, chiar dacă am introdus pe arterele coronare două stenturi, ar fi fost astăzi mult mai suferindă.

Sonetul următor ar vrea să spună ceva chiar despre ceea ce am scris:

*Aș vrea din nou să-ntineresc...
Aș vrea din nou să-ntineresc, Stăpâne;
Să sorb iar năzuință și putere:
Nu-Ți cer mărire, glorii și avere,
Ci forță să mă lupt cu griji hapsâne.
S-aprind a patimei învăpăiere,
Uitând cum neputința mă îngână
Și să-mi înfig tristețile-n țărână
Spre-a retrăi iluzii de-nviere...
Tu mi-ai lăsat atâtea visuri încă,
Să-mi caut veșnica neîmplinire;
Chiar dacă Timpul clipele-mi mănâncă,
Prin Tine cred mereu în regăsire,
Căci îmi oferi, din inima adâncă,
Nemărginită pace și iubire.*

11 septembrie 2014

Nu pot să scriu nimic. Nicio faptă de geniu nu se arată unui muritor de rând, iar despre fleacuri cred că nu este cazul să fac vreo mențiune, căci și așa mare importanță nu are nici ce scriu zilnic. Lumea are nevoie de senzational și de mari bucurii.

Încerc să mai dreg busuiocul cu vreun catren, dar mă fac eu însumi curios: Ce o fi însemnând, de unde vine această vorbă cu busuiocul? Nici asta nu știu, deci să las loc pentru catrenul pe care îl găsesc cât de cât potrivit:

*În momentul în care mă gândesc la nimicuri,
În clipa aceea și veșnicia dispăre:
Toate speranțele mari făcute sunt tizicuri –
Viața pe care-o trăiesc n-are nicio valoare!*

12 septembrie 2014

Programat să mă duc la cabinetul medical, m-am executat. I-am arătat Doamnei doctor Delia Cioceanu rezultatul examenului histopatologic al măduvei osoase. Citește, se miră și începe să râdă, spunând: *E bine, e foarte bine! Nu?* Desigur că da, îi răspund, dar întreb dacă nu este posibil să se reia activitatea nefastă în măduva osoasă. Nu știe să-mi răspundă, căci îngână ceva de tipul *nu cred, nu se poate, chiar așa...*

M-am dus să mă tund, am făcut unele târguieli și m-am dus acasă. Cici a început curățenia de toamnă și eu trebuie să o ajut, căci mă simt întremat, chiar puternic...

O, ce sonet am găsit pentru astăzi! Este plin de energie:

*Exist în tine, viață...
Exist în tine, viață, și nu sunt prea târziu...
Am primenite gânduri și îți pot fi speranță;
Nu sunt adus de valuri ori rupt din aroganță,
Ca să pretind putere sau să cerșesc să fiu.
Eu urc din seva gliei prin dor și cutezanță
Și-aduc daruri bogate în cugetul meu viu,
Să-mpărtășim durerea din sufletul pustiu,
Căci bântuie Pământul și lumea - Ce-s o zdreanță!
Ia-mi inima ca jertfă și dragostea zălog
Și dă-mi nefericirea amarnicelor glasuri,
Să le strecur nădejde în traiul lor pârlog:
Mă-nham la soarta tristă, mă-njug și la impasuri,
Dar stinge-ți necredința, atât doar te rog,
Și lasă-mi libertatea să scriu câteva ceasuri...*

13 septembrie 2014

Evit, refuz să mă mai gândesc la bolile mele. Caut un refugiu, o altă existență în cărțile publicate sau în unele manuscrise la care urmăresc să văd dacă nu trebuie făcute anumite corecturi. Așa este cazul celor 2.221 de cugetări și aforisme, ca fiind volumul II al cărții *Cristale de cuget* – 10.000 de cugetări și aforisme. Nu știu dacă voi avea vreo șansă să-l public și poate că tocmai de aceea cred că ar fi bine să însăilez unele aforisme în însemnările zilnice. Această acțiune doresc să-mi fie un îndemn de a îmbrățișa încrederea și bucuria de a trăi. Chiar simt că așa se și întâmplă exemplificând, în ordinea temelor pe care le-am scris, ele fiindu-mi adevărate pulsații de viață pe care le dăruiesc lumii.

10.001 *Abuzul este dospit de către o stare de inferioritate; forță distructivă contra cugetului creator!*

10.014 *Din abuz în abuz ajungem în dictatură, pătrundem în teroare și ne sfârșim în comunism.*

10.017 *Orice abuz generează nedreptate, orice silnicie întreține dictatura.*

14 septembrie 2014

Micile treburi gosodărești îmi cuprind zilnic o bună parte din timp, unele emisiuni de la posturile T.V. de obicei îmi fură și ele câteva ore, cu regularitate dorm o oră după masa de prânz, iar ce mai rămâne, dacă mai rămâne timp, citesc câte ceva chiar din propriile mele cărți și continui să strecur printre aceste preocupări imagini din trecut în caietul în care înșir memoriile. Nu am experiența textelor lungi, renunț să arăt multe întâmplări și nu știu ce extindere voi da acestora pe viitor, întrucât planul general nu l-am întocmit și cu detalii ori cu dimensiuni de spațiu.

În concluzie, zilele sunt scurte, prea ordonat nu sunt, propriul meu viitor parcă mă împinge din urmă să mă grăbesc! Cât mai pot așa o să fac, întrucât am de construit ceva, la invitația vieții. Chiar și sonetul următor confirmă ceea ce am spus?

*Pe drumul aspru-al vieții...
Pe drumul aspru-al vieții îmi construiesc un nume:
Mă folosesc de rime, de vers și de sonete,
Pun fundament din gânduri, din vis și epitete
Și-nlătur umplutura din silnicele hume.*

*Din clipe de simțire și a iubirii sete,
Însemne las de doruri și sens de mers spre lume:
La-nalta ei putere, când dor mi-e să mă-ndrume,
Îmi ard patima-n mine și-n aprige versete;
Mă-ndrept spre-o rază pură: Să mergem împreună!
Vă spune vouă, oameni, poetul Țarălună:
Acolo e speranță și nu este minciună!
Porniți cu mine-odată, căci este cale lungă;
Din depărtări uitate visarea se adună,
Ne naștem înc-o dată în liniște prelungă...*

15 septembrie 2014

Am fost la o înmormântare. A murit Vasile Toma, în vârstă de 82 de ani, unchi al soției mele, Cici, tații lor fiind frați. Am ținut să mă duc pentru că de câte ori ne întâlneam avea o vorbă de duh, era un pic mucalit, ceea ce dovedea o inteligență nativă. Mai avea o clitate: nu lipsea în nicio zi de la...cârciumioară. Ne se îmbăta, dar tot timpul era bine dispus. Era un om simpatizat, multă lume conducându-l pe ultimul său drum.

Printre atât de mulți oameni, erau mai ales oameni bătrâni. Mă întrebam: Ne pregătim, vrem să știm? O, dar ce mă privește și pe mine? Nu cred. Nici nu se poate!

*Plecarea mea din lume nu-mi sărăcește neamul:
Nu-s piatră prețioasă, nu-s minte luminată;
Mă tem doar să nu-i supăr, căci sunt în spiță ramul
Ce-a crescut strâmb sub vremuri și rod n-a dat vreodată.*

16 septembrie 2014

Este ziua în care poștașul mi-a adus pensia: 2640 lei. Fac socoteala la viitoarele cheltuieli:

20 lei poștașului...
100 lei datorie la farmacistă, căci nu am putut scoate bani pe card.
260 lei plată factură apă și electrica
260 lei plată rata a două la asigurarea casei.
200 lei plată restantă pentru tăiat lemnele de către Cosel Țapu.
400 lei plată gaz, telefon mobil, Romtelecom.
150 lei plată transport la Brașov în următoarele zile.
1250 lei alimente până la pensia următoare.
2640 lei Total. Rămas = zero.

Totuși pensia lui Cici, de 1496, ar trebui să rămână intactă, căci nu mai am chemări la examenele medicale. De mult timp nu am mai avut această economie. Uneori cheltuiam câte 1000 lei pentru problemele mele de sănătate. Cici spune că mai are unele cumpărături de făcut, dar nu le mai iau în seamă...

Dilema este următoare, căci de aceea am făcut toată înșiruirea meschină: Ne putem permite să cheltuim 500 de lei ca să ne ducem cu mașina lui Gigi Drăgan să vedem Transfăgărășanul? Am tot sperat să fie ca un bonus pentru cei optzeci de ani ai mei...

10.018 *Adevărul este bogăția, speranța și virtutea civilizației; aripile ei de zbor.*

10.029 *Omul nu inventează niciun adevăr; el preexistă ca un act al creației.*

10.041 *În jurul adevărului sunt multe cimitire de ignoranță.*

17 septembrie 2014

Nimic la orizont! Nu zăresc niciun țarm, încât nu pot striga: Pământ! Plutesc în neștirea prezentului, căci bâjbâi cu sănătatea printre valuri de neliniști, iar cu politica

vremurilor sunt într-o silnicie desgustătoare. Mai toată ziua am scris memorii, care nu mi se par chiar lipsite de interes și străine de orice farmec. Totuși nu cred că timpurile le vor acorda puțină atenție, fiind nepăsătoare față de vibrațiile inimilor omenesti.

Catrenul notat cu numărul 50 vrea chiar să spună ceva în această privință?

*De-ar trebui ca viața să mi-o schimb,
Nu aș dori o soartă mai ușoară;
Doar veacului i-aș căuta alt nimb
Și l-aș muta-ntr-o epocă barbară...*

18 septembrie 2014

Nu mai scriu că am fost cu Cici la Brașov pentru cumpărături, căci ar însemna să mă repet lună de lună. Totuși astăzi am fost la Trezoreria Brașov să verificăm ce valoare mai au certificatele de trezorerie luate de prin anul 2002. Da, o notă scoasă de calculator confirmă o sumă de 9.620 lei, cu o dobândă acum de 3,5%. Deduc că mai bine aș fi schimbat acești bani în euro și la cursul de astăzi ar fi fost mai avantajos. Dar cum spiritul de afaceri și cunoștințele nu m-au ajutat, nu mai am ce comenta.

Ne-am dus și la banca noastră care ne-a eliberat cardul, căci acesta a expirat de luna trecută. Și aici am terminat repede, mergând apoi la piața Astra. O frumusețe de mărfuri expuse pe tarabe, cu vânzători calmi, liniștiți, în permanență așteptând clienții. Prețurile sunt destul de mari: 5-6 lei un kilogram de roșii, doi lei kilogramul de pepeni galbeni scofâlciți...

O, Doamne, țara legumelor și a tuturor bucatelor nu poate produce atât cât este nevoie! Am ajuns a importa până și faimosul usturoi oltenesc!

Sosit acasă, constat că pe extractul de cont de la bancă sunt reținute unele mici sume, reprezentând impozitul pentru infima dobândă de 1,5% aferentă sumelor depuse pe card. Pot considera că guvernul României contează și pe amărătele sume deținute de pensionari. Să nu-i dea Dumnezeu multe zile! Cum se spune: bolnav, bolnav dar am putere opozantă, căci este o rușine, un atac la existență!

Am dat de un sonet despre care nu știu ce să spun. Este descurajant?

Mi se afundă viața...
Mi se afundă viața în neagră văgăună,
Uitarea mă zidește, iar glasul mi se stinge;
Niciun oftat de înger tristețea nu-mi atinge...
Doar focul meu de gânduri se-mprăștie-n furtună.
Arzând în cugetare, revolta mă încinge
Și vreau să-mi spun durerea cu patima-mpreună,
C-așa e scris în lege, din datină străbună,
De-a-L întreba pe-Acela ce toate le învinge!
Iar dac-o fi să-mi aflu deplina împăcare,
Din adâncimi de vremuri voi suspina lumină,
Zdrobind cu versuri lespezi de lungă nepăsare.
Astfel, sub scrum de veacuri, voi fi eternă vină,
De-a fi-ncercat osânda ce-i dată spre purtare
Doar celor ce au harul din Pronie Divină.

19 septembrie 2014

Mă gândeam să nu mai consemnez nimic în zilele în care nu constat că se întâmplă ceva privind sănătatea mea, că nu ar fi potrivit să apelez la îngăduința de înțelegere a nimănui, tot descriind cine știe ce fapte lipsite de orice importanță cât de cât educativă.. Tindeam să cred că acestea nu fac parte din opoziția, din lupta mea. Dar oare să fie așa, mi-am spus? Și zilele acestea sunt tot ale mele și ele îmi sunt

sprijin, prin ele se constituie poziția din prima linie a altora care se vor înfrunta direct cu teama și cu violența când voi fi supus unui proces cu impulsuri morbide.

Da, toate zilele au importanță, au valoare, sunt ale mele, îmi sunt existență, sunt definitorii pentru lanțul cu care strâng apucăturile expansioniste ale limfomului malign.

10.064 *Aforismele nu sunt doar nestemate de cuget, ci sunt și dăruiri de suflet.*

10.069 *Din nisipul uitării aforismele au vraja de a sclipi oricărui priviri.*

20 septembrie 2014

Astăzi este o zi cu totul și cu totul deosebită. Existența mea se poate defini în alți termeni. Primul catren din cartea *Confesiuni îndurerate* este dedicat fiicei mele, Lidia, astfel:

*Am fost și sunt mereu prezent,
Ființei tate-s astăzi suma...
Iar tu, prin cei ce încă nu-s,
Eternă ești de-acuma! - 20 februarie 1975*

Este scris chiar de ziua ei de naștere în care nădăjduiam că, astfel, urmașii ei o vor înveșnici. Cum anul acesta a împlinit 39 de ani, iar din ce știam de la soțul ei, Florin, erau puține șanse să mai aibă vreun copil. Minunea însă a fost să se întâmple: Chiar astăzi Alina ne-a comunicat că este gravidă în șase luni, așa că prin luna decembrie va fi mămică, voi fi bunic! Mă reîntreb: Unde un există Dumnezeu?

Prin diferite însemnări mă tânguiam că nu-mi este dat să am această bucurie, că draga mea copilă va rămâne singură... Un înger a ocrotit-o! Așteptăm să aflăm amănunte! Lumea se preschimbă, viitorul mă asaltează, capăt aripi de zbor!

Confruntarea mea cu limfomul malign îmi este și prin acest fapt favorabilă. Va mai fi o persoană în plus de partea mea!

21 septembrie 2014

Scriindu-mi memoriile, când am prezentat unele date din cărțile pe care le-am publicat, am constatat că sunt multe referiri la propria mea ființă. Chiar mi-am notat ca unele considerații să le transcriu, întrucât ele pot contribui la creionarea mai evidentă a potențialului pe care l-am avut în viață și a explicării unor evenimente trăite.

Deși unele din aceste notări nu îmi sunt favorabile ori transmit un sentiment de descurajare, nu le evit pentru că au o mare încărcătură sentimentală și de sinceritate. Da, cărțile spun ceea ce am fost. De aceea aceste însemnări vor evidenția cum sunt acum, ce a mai rămas din ceea ce am fost.

Mi-o fi luat ceva din comportamentul meu maladia? M-a despiuat de ceea ce aveam bun? Căci de rele, cu siguranță, nu s-a atins, fiind de aceeași parte.

10.097 *Vicleană amăgire, câtă putere ai de a alinta până reușești să înșeli!*

22 septembrie 201

Am vorbit la telefon cu Alina. I-am spus cât de mult mă bucur că va fi mămică și că intru de acum în rândul... bunicilor fericiți. Mi-a explicat că a făcut examenul aminocenteză și că este totul bine. Dar mi-a mai spus ceva foarte important că va fi fetiță... Ca tată, ca bărbat ar trebui să doresc un băiat? Nu. Cred că fetele sunt mai apropiate de părinți, mai calde la suflet. Comentez cu Cici și cu mine însumi: Ce bine este că ne mărim familia! De-ar fi ca eu să o pot vedea mărișoară! Trebuie să mă opun cu vehemență limfomului perfid!

12.125 *Numai truda faptelor noastre ne clădește propriul viitor!*

12.130 *Gândul la viitor ne ține în brațele lui pe noi înșine.*

23 septembrie 2014

Este vreme urâtă, est frig, sunt șapte grade, plouă și bate vântul. Ce să fac pe afară? Mi-am făcut de lucru prin casă, iar spre seară am aprins focul în soba din bucătărie. E cald, citesc, scriu, nu am griji despre starea mea de sănătate. Dar oare ce o fi făcând nemernicul de limfom? Stagnează sau progresează încet și pervers? Nu îmi mai răspund însă, căci îmi neliniștesc clipele pe care le dedic memoriilor.

Lucrarea aceasta avansează cam repede și-mi este teamă să nu o sărăcesc de multe imagini, așa că voi încetini recitind ceea ce am scris până acum.

10.104 *Acceptă amorul propriu doar ca pe o emblemă a modestiei, nu-i înlesni trufia!*

10.109 *Atunci când pretinde a fi elevat, amorul propriu nu este decât o deghizare a prostiei; o anexă a ei cu altă firmă.*

24 septembrie 2014

Noaptea cerul a fost senin, stelele și-au expus intens vraja licăririlor, așa că dimineața ne-am trezit cu o brumă deasă care a băgat spaima în mai toate florile și mlădițele tinere de la copaci. M-am încărcat cu o clipă de tristețe rece care m-a făcut să mă gândesc la gerul aprig al limfomului meu, îngheța-i-ar pe veci nemernicia!

Peste zi m-a mai bucurat soarele călduț, fără să fie supărat că și-a pierdut din dogoare. N-am moțait la vreo umbră, ci am scris amintiri.

10.119 *Că avem multe virtuți, în mod sigur, doar ni se pare; aparența greșește!*

25 septembrie 2014

O mai ajut pe Cici care s-a apucat de curățenia de toamnă. Bat un covor și îl perii, apoi mă uit la câinele Karol cum se așază alături și îl păzește, căci așa face cu lucrurile care îi apar nou în teritoriu. Când am vrut să iau covorul, nu m-a lăsat, a mârâit nemulțumit. Iată că prietenul meu pe care îl mângâi zilnic nu mă iubește oricum. Ce să fac, nu trebuie să mă supăr, căci ne vom reîmprieteni. Cu un singur câine nu pot să fac pace: Limfomul malign.

10.133 *Ești dator să te aperi singur; nu te supune umilinței de a cere îndurare!*

26 septembrie 2014

De două zile nu avem ton la telefonul fix și nici acces la internet. Sun la deranjamente, dar aici îți răspunde un robot care îți tot cere să apeși niște taste. Cum nu prea aud și nici vocea pe care o aud nu pronunță clar, după mai multe reluări am renunțat. Am aflat, în cele din urmă, că pe traseu s-a produs o ruptură de fire și că va dura multe zile până se va putea remedia. Oare cât câștigă Romtelecomul pentru apelurile pe care le tot faci și timpul lămuririlor de tot felul care nu te interesează nici cum unele informații! Dar oare de ce întreb, ce aștept vreun răspuns? De nebunia asta nici Dumnezeu nu vrea să știe! Poate doar medicii să-i consulte pe responsabili serviciilor publice...

10. 146 *Un argument științific n-are nicio valoare în fața ignoranței; ea este dictatura epocii.*

10.148 *Argumentul este o virtute, negarea lui – o înjosire.*

27 septembrie 2014

Au venit la noi soții Eremia, vecinii *gard în gard* cu noi dinspre Azuga. Ei abia au revenit dintr-o excursie în Grecia de zece zile, dar nu prea ne-au povestit cum au petrecut și ce au văzut. Cu siguranță că nu au vrut să ne trezească regrete, știind că noi nu avem o asemenea posibilitate. Știu că Cici își dorește o călătorie în țara aceasta, iar eu sunt un admirator al fabuloaselor mitologii și a lui Homer.

Ce clipe! Să amintesc de marele poet orb, dar care a știut să vadă peste veacuri! Nu știu pe ce lume trăiesc? Doar vecinii mi-au adus două kilograme de arpagic, așa

cum îi rugasem, căci vreau să îl plantez încă din toamna caldă. Acesta îmi este orizontul! Nu mai departe! Să-mi gospodăresc sărăcia și să-mi oblojesc sănătatea! Atât! Nu-i destul? Cât cred că merit?

10.158 *Fii iubitul credincios al artei și te va ajuta să zbori către stele!*

10.165 *Arta nu este nicidecum o minune; este doar jertfă de cuget, de suflet și de fericire.*

28 septembrie 2014

Despre ce să scriu, despre ce? Nici în casă, nici prin curte nu mă împiedic de nimic interesant și chiar limfomul nu pare că ar comite vreo diversiune. Când grijuliu îmi cotrobăiesc prin minte, nicidecum o muză a ideilor nu îmi inspiră cugetul. Atunci ce-i de făcut? Ia să încerc a mă distra puțin! Și cum este duminică, iar circulația pe șosea este blocată de traficul prea intens, întreb, fiind la poartă, pe conducătorul mașinii oprite, având pe număr literele BR, dacă înseamnă că este din târgul acela amărât de pe malul Dunării? Ce credeți că mi-a spus? – *Da, Domnule, Brăila înseamnă!* Eroare, i-am zis. Eroare! Nu este un târg. Este un oraș de legendă! De 65 de ani îl iubesc și îmi amintesc de toate pietrele lui. M-a întrebat ce am făcut în Brăila și i-am răspuns că nimic de seamă, că de aceea sunt posac, sărăcăcios îmbrăcat și bătrân. M-am jenat să-i spun că am fost, cum se spune acum, conducător de mari companii. Nu m-ar fi crezut. Dar oare eu mai cred sau mă înșel eu însumi, amintirile fiindu-mi amăgiri?

Și eu care credeam că mă voi amuza...parcă aș vrea să plâng!

10.183 *Trăirile bătrâneții sunt profunde, dar lipsesc speranțele care să le înflăcăreze.*

10.185 *Păcat că abia la bătrânețe deprindem taina să ne vindecăm rănilor existenței!*

29 septembrie 2014

Lucrând în grădină să pun arpagic, nu mi se pare că obosesc ca altădată. Deasemeni, pe parcursul zilei nu mai simt nevoia să mă așez puțin în pat. Oare ce să fie? Ce? O stare normală, nu sunt bolnav, m-am vindecat!

Stai, stai nu te grăbi, mă strigă o voce a răbdării! Vezi că ai de făcut luna viitoare unele analize și abia apoi vei ști ce să crezi!

10.193 *Buna-cuviință este ca un pașaport de intrare în societate; necuviința te întoarce de la graniță pe maidanul tău.*

10.200 *Necuviința nu omoară prin comportament, dar parcă te lovește cu o bâta în moalele capului.*

30 septembrie 2014

Am vorbit la telefon cu viitoare mămică, fiica mea, Alina. Printre altele i-am spus că scriu memoriile, dar că fac și filosofie. Cum, mă întreabă, ce fel de idei te poartă în acest domeniu? Nu sunt idei, îi spun, sunt îndemnurile pe care le primesc de la niște făpturi mici, numite arpagic. Lor le potrivesc locuri în brazdă, lor le asigur un viitor pentru anul viitor. Adevărată preocupare pentru existență! Ce altceva să filosofez? La ce-mi mai trebuie când multe gânduri de acest fel s-au pierdut prin vremuri pe sub praful pus pe cărțile mele!

Acum aceasta-mi este puterea: arpagicul! Trăiască arpagicul!

10. 209 *Suntem ceea ce gândim și ceea ce înfăptuim, stabilind în mod riguros arhitectura caracterului nostru.*

10. *Frumusețea caracterului se exprimă prin puterea de a suferi, de a ierta și de a crea.*

1 octombrie 2014

Am făcut unele trebușoare, mă simt bine și un gând mă duce la prognosticul doctorului care mi-a spus că mai am de trăit cinci ani, adică să nu fiu îngrijorat... Justifica această proastă și necerută informație, acum vreo doi ani, că așa este precizat statistic. Oare statistica o fi ținut cont și de ultimele tratamente? Este luat în calcul și pe acela cu Rituximabum? Cred că nu! Atunci ducă-se-n pustiu gândurile temătoare!

10. 224 *A citi o carte înseamnă a-ți oferi ambrozie sufletului.*

10. 229 *Fila unei cărți e ca o zi de viață; are multe de spus!*

10. 239 *Fiecare carte pe care o scrii este o spovedanie în fața lumii; fericită umilință!*

2 octombrie 2014

Faptul că scriu memoriile pe care mintea a binevoit să le mai păstreze este un program de viitor. Nu pot realiza așa ceva în câteva zile sau chiar luni, având de trecut și pe calculator paginile scrise aproape ilizibil pe caiete. Totuși ideile mă grăbesc, nu vor să fie uitate. O întrebare mă incită însă. De ce să-mi fac doar un program de viitor privind activitatea, ci nu ținesc ceva mai mult? Să vreau a trăi cu intensitate, să viețuiesc timp îndelungat, nu de azi pe mâine și cum mi-a spus medicul, neîntrebat, doar cinci ani.

Da, program lung de a nu ceda nimic din măreția existenței. Mi-am și făcut un obiectiv de viață: Secolul să-mi aparțină! Să trăiesc un veac! Ce tot griji așa de măntuială!

10. 266 *Faptele noastre sunt pulsații de existență dincolo de existența noastră.*

10. 286 *Clipele care vin își pleacă frunțile în fața noastră; depinde numai de noi dacă le încoronăm ori le umilim.*

3 octombrie 2014

Scriu memoriile mele și mă îngrijorez, că nu am ce fapte deosebite, extraordinare să expun ori unor idei importante să le las cale liberă să-și emită strălucirea. Totuși mă întreb dacă lumea dorește numai așa ceva, ci nu și simple istorisiri desprinse din trăirile vieții înnobilate de adevăruri și de puterea de a izbuti să înlăture împotririile absurde.

Ori toate acestea sunt fragmente din propria mea ființă. Ele sunt mai valoroase decât o idee chiar genială, dar care n-a trecut prin arșița căutărilor, a dorințelor aprinse de înălțare, ci s-a ivit din sclipiri de cuget ori din ofertele inspirației.

10.247 *Pentru orice hoție cinstea este duhul rău; se teme ca de Satana!*

10.258 *Odată comisă, necinstea este veșnică; onoarea a murit!*

4 octombrie 2014

Alina mi-a anulat de la distanță, folosind înlesnirile programului Team Viewer 7, unele erori din calculator care nu îmi mai îngăduiau să scriu nimic. Ori instrumentul meu este de vină ori eu îl bruschez când apăs pe taste. Încă odată regret că nu știu limba lui Schachspeare măcar atât cât să înțeleg sumedenia de oportunități pe care le arată calculatorul.

Eram îngrijorat, căci de vreo treizeci de zile nu mai scrisesem nimic de pe caietul de lucru și eu simt că sunt în competiție cu Timpul, pe care nu îl voi mai putea învinge, dar măcar mă străduiesc să nu-l las să-și facă de cap...

11.993 *În prietenia timpului să nu crezi niciodată; cândva tot va trăda!*

12.002 *Cu iluzii și cu mândrie nu mituim îngăduința timpului; tot vom fi uitați!*

5 octombrie 2014

Am reînceput să scriu pe calculator și, astfel, mi-am putut transcrie primele pagini din memorii pe care le-am intitulat *Amintiri răzlețe*. Deocamdată nu știu cum

vor rodi istorisirile mele, căci nu sunt deloc detașat de aprecierile subiective, adică părtinitoare.

Graba va trebui să renunțe la comoditate și să se apuce insistent de treabă. Timpul mă zorește!

10.291 *Comoditatea începe cu o vagă plăcere, dar induce durerea neîmplinirilor.*

10.302 *Comoditatea ajunge, cu siguranță, o veritabilă slugă!*

6 octombrie 2014

Doar ce am scris în urmă cu patru zile că îmi propun un adevărat plan de perspectivă, acela de a viețui 100 de ani, că am și primit o lecție, un avertisment că emfaza mea nu are niciun suport obiectiv, material, puteri înalte de spirit. Am răcit lucrând cam mult în grădină, unde m-am confruntat cu două brazde de arpagic. O, iar arpagicul este primordial în existența mea? Capul mă doare, nasului nu-i ajung câteva batiste, extremitatea picioarelor este rece, strănut mereu, strigând că mi-e frig.

Ca și altădată, draga mea doctoriță, Cici, m-a doftoricit, dar toată noaptea m-am zbatut și scăldat în transpirație, dar nu mi-am pierdut conștiința de a rezista, de a învinge!

10. 306 *Conștiința este o stare de veghe prin care omul se exprimă cu îngăduință divină.*

10. 317 *Uneori chiar și conștiința poate fi înșălată; la început patimile se deghizează în virtuți.*

7 octombrie 2014

Răceala mea a mai durat până spre după-amiază, când abia am putut ieși să iau puțin aer oxigenat cu sănătate. A venit apoi un gând, ca un reproș: Dacă vrei să trăiești un veac, să nu te lupți cu uragane, cu titani, cu violenții de balauri ori cu teribile nemernicii. Evită-i, fii atent și ia seama încă de la prima boare de vânt; la forță opune-i înțelepciune, la tot ce-i parșiv și pervers răspunde-i cu experiența de viață!

Tranșeea existenței trebuie să-ți fie cumpătarea, rațiunea, îndepărtarea de nedreptate!

10. 327 *Cine poartă Coroană fără să o merite va pierde soclu pe care este așezată!*

8 octombrie 2014

Este o zi însorită de toamnă. Pădurea își expune suferința într-un curcubeu de culori ca pe o chemare în ajutor. Nu o va auzi nimeni! În curând vântul și gerul o vor înnegri, iar întunericul de neviață o va acoperi până la primăvară când soarele își va aminti de ea.

Meditez la veșnicia pădurii și la îndurerarea ei, dar mai ales la măreția reînvierii ei! Noi, oamenii, avem parte mai mult de netrăiri, de strigăte de ajutor; fericirea reînvierilor ne milostivește foarte rar. O, și cât de mult avem nevoie să renaștem din cumplite suferințe!

10.360 *Credința este cea mai mare speranță a neputinței umane.*

10.364 *Orice victorie este purtată pe brațe de propria ei credință*

9 octombrie 2014.

Dacă am văzut că ieri pădurea plânge, m-am apucat astăzi să protejez unele plante care să suporte vântul și depunerile mari de zăpadă. La multe leg ramurile între ele, altora le fixează câte un pop care să le susțină poziția verticală. Nu mai învelesc în hârtie groasă pe unele mai plăpânde, întrucât nu trebuie să le protejeze mereu cineva. Curând cine o va mai face? Trebuie să-și adapteze rădăcinile și tulpinile, căci tot ce nu are verticalitatea puterii de a se opune răului este sortit efemerității, la fel ca și noi,

oamenii. Este adevărat că și noi beneficiem de multe ori de sprijin, de ajutor și de îngrijorare, dar cel mai adesea înfruntăm singuri uraganele existenței.

Eu oare unde mă aflu, aștept cărja celor apropiați ori îmi este indiferentă poziția mea?

10.342 *Despărțirea de minunile creației este sfârșit de existență.*

10.353 *Omul este menit numai pentru a crea, altfel existența sa ar rămâne în veci sterilă.*

10 octombrie 2014

Am fost programa ca astăzi să fac o vizita la medicul de familie la orele 12,30, dar am stat la rând până la orele 13,00. Nu fac niciun reproș, ci spun doar o constatare, că am putut să-mi dau seama cât de bine sunt pătruns în lumea pacienților. Câteva persoane cunoscute le-am revăzut, iar eu le-am părut *de-al lor*. Da, acest aspect l-am întâlnit și la farmacie. Doar ce mă zărește că intru și nu apuc să spun bună-ziuă, că Doamna Nedelcu, patroana, mă și întreabă, zâmbind: *Ce mai faceți, Domnule doctor, cum vă mai simțiți?* Desigur, ca întotdeauna îi spun că bine, că tratamentul a avut rezultate...

Altădată făceam parte din lumea șefilor, a directorilor, chiar a scriitorilor brăileni, acum aparțin clienților cabinetelor medicale!

O ascensiune și o decădere! Viață parcă nici nu te străduiești să pari încă frumoasă!

10.377 *Pentru a nu vătăma, critica trebuie să nu desconsidere!*

10. 503 *Critica părtinitoare este un desfrâu de conștiință.*

11 octombrie 2014

Vecinul meu de la Slatina, Domnul Constantin Eremia, m-a sunat la telefon să mă roage ceva, iar apoi mi-a spus că se duce la Băile Felix pentru un scop preventiv, timp de șaisprezece zile. Desigur, este foarte bine să ne îngrijim sănătatea! Eu de ce nu o fac? În însemnările zilnice am menționat diagnosticele ce mi-au fost puse, dar în afara lor mai sunt și altele, cum ar fi sensibilitatea lombară încă din tinerețe, ceva care seamănă cu reumatismul la un genunchi...Nu o pot face din motive financiare, ori poate că sunt un fel de Hagi Tudose a lui Delavrancea? De ce să nu cheltuiesc din micile rezerve, nu este sănătatea primordială?

De ce scriu despre acest fapt, sunt invidios pe vecinul meu? Nu, nicidecum! Sunt supărat doar pe mine însumi. Nu am știut să agonisesc! Să fi fost chiar și neom? Să fi furat?

Potolește-te fire nemulțumită, îmi spune conștiința! Atâți oameni o duc cu mult mai rău și nu se vaită! Vrei să ai insomnii de spaimă, muștrări de cuget?

10.949 *Hoția nu este o buruiănă a maidanelor, este o educație schingiuită – un viciu al demnității.*

10. 959 *Pe măsură ce fură de la alții, hoțul sărăcește de toate comorile demnității.*

12 octombrie 2014

Este o după-amiază cu soare cald a căror raze cad tot mai pieziș, inundând curtea cu văpaia luminii. Umblu peste tot, dar nu mai este nimic nou de observat, toate plantele se pregătesc să-și lepede frunzele ori florile dacă le mai au. Vine timpul friguros, singurătatea mă amenință, ideile nu mă vizitează, rândunelele s-au dus demult...

Chiar și șoseaua este pustie, doar o pereche de tineri îndrăgostiți trec ținându-se de mâini. Mă privesc în treacăt, zâmbindu-mi cu un anumit înțeles și se sărută-n fugă fericiți, ducându-se în lumea lor frumoasă...

Au lăsat în urma lor o împresurare de nostalgie. Ce de miracole ascunde în ea viața! O simplă atingere de mâini poate declanșa o dogoară de simțiri, un sărut desferecă lumea altui Univers. Curtea mea nu este chiar tristă...

10. 822 *Dragostea poate schimba lumea și poate să-l cucerească pe însuși Dumnezeu.*

13 octombrie 2014

Aseară, târziu, am rămas fără curent electric. O defecțiune la un stâlt de legătură ne-a întors în timp, la lumânare. Mi se pare o adevărată pedeapsă. Fără lumină, fără emisiuni de radio și T.V., fără apă caldă, fără alte încă multe, viața pare imposibilă...Și totuși Omenirea a izbutit, a găsit drumul către strălucitoarea civilizație!

M-am culcat devreme și i-am citit lui Cici, folosindu-mă de o lanternă, versuri din cartea mea *Sonete din Neunde*. Nu am avut nevoie de prea mulți luxi, căci re trăiam strofele în văpaia timpului în care le-am scris.

Abia după miezul nopții am adormit liniștiți și fericiți. Ce bine o duceau la opaițul lor strămoșii noștri! Ei aveau multă lumină în suflet. Pe când noi avem astăzi în trup vicii și boli, iar sufletul la marile chemări răsună a gol!

10.548 *Orice culme cucerită descoperă mereu o alta de înfruntat.*

10.561 *Nu dorințele ne cuceresc, ci numai propriile noastre fapte.*

14 octombrie 2014

Am cules mărul! Mărul cel mare, de la care am recoltat anul trecut vreo sută de fructe. S-a îmbolnăvit imediat după ce a înflorit și nu a prea rodit, iar frunzele s-au pătat pe fața inferioară și au căzut devreme. Mărul cel mic, situata la o distanță de cinci-șase metri, a rodit pentru întâia oară treizeci și cinci de mere, unele destul de mici și cu pete cenușii, semn că și ele au luat boala de la fratele mai mare...

Astfel că livada mea de mere, de la care mă gândeam, la înflorire, să contractez cu soția mea că-i voi livra câteva coșuri de mere, m-a lăsat sărac.

Biata plantație, fără tratament n-a putut să mă ajute, la rândul meu suferind, așa cum speram pe când florile visau...

Au, ca și noi, oamenii, speranțe, încrederi, dureri!

10.567 *Prin necunoaștere chiar și faptele de geniu pot deveni zădărnice.*

10.579 *Necunoscutul este veșnica provocare a cugetului uman.*

15 octombrie 2014

La bătrânețe oamenii visează mai mult despre cunoștințele pe care le-au avut. E ca un regret, ori ca o chemare a acestora? Desigur, este cam neplăcută situația. Eu visez uneori anumite persoane care dispăruseră demult din memoria mea. Oare cum o fi explicând Freud asemenea imagini? Prefer visurile tinereții mele când datorită unor polipi nazali eram obligat să respir mai mult pe gură atunci când dormeam. Mă luptam în visurile mele cu tot felul de amenințări ca în poveștile cu balauri, probabil lipsa de aer, dar întotdeauna zburam, eram victorios. Desigur că respiram și pe gură, iar oxigenul primit îmi asigura izbânda.

Astăzi arareori mai am această senzație, poate și pentru că victoriile nu mă mai susțin, iar dorințele de înălțare, de zbor spre idealuri nu mai au același curaj ca atunci când imposibilul era abia de întrezărit.

12.168 *Putem avea multe visuri, dar cel puțin cu unul dintre ele să putem zbura peste vremuri!*

12. 170 *Un vis împlinit are sfințenia de a renaște altelea și mai minunate; e ca un emisar divin!*

16 octombrie 2014

Scriindu-mi memoriile, am făcut și unele referiri la cărțile pe care le-am scris, căci socotesc că și ele fac parte din existența mea. Ele fiindu-mi nu doar prezent,

pentru că le văd, le consult, ci sunt și trecutul meu. Și gândesc, ca pe o proprie mângâiere, că dacă s-ar aprinde cu jarul din scrierile mele vreo luminiță în cugetul cuiva, ea îi poate fi o adevărată văpaie de existență.

10. 598 *O, prietene Cuvânt! Totdeauna faci să ne fie dor de tine!*

10. 611 *Blazonul distinct al cuvintelor este cartea; emblemă, conștiință, monument.*

17 octombrie 2014

Mă întreb dacă nu cumva însemnările mele nu au devenit plictisitoare și nu ar mai interesa pe nimeni sau că s-a și lăsat din mână cartea mea, eu pierzându-mă într-un trecut amorf în care nu scânteiază niciun interes, niciun îndemn.

Poate că ar trebui să mă consult cu cineva, căruia să-i citesc ori să-i dau o copie a notelor mele. Dar cu cine? Sunt izolat, retras, uitat, dar nici nu fac nimic pentru a fi activ, prezent, cu spirit atrăgător. De ce oare? În subconștientul meu aștept ori mă reține data de patru noiembrie, când se va decide sau nu operația de extirpare a splinei? Desigur, curajul, neliniștea, speranța, toate țin cont de aceasta.

Și e rău, e bine? Nu trebuie pus întotdeauna răul în față ca să poată fi supravegheat mai atent?

11. 605 *Cine nu se observă pe sine nu-și poate desprinde scarii răutăților care îl însoțesc.*

11. 612 *Răul n-are un loc al lui anume; își face pretutindeni culcuș unde sălăsluiește omenia.*

18 octombrie 2014

Cu puțin timp în urmă scriam că am un plan de perspectivă asupra vieții, că trebuie să trăiesc 100 de ani. Este deja o emfază? N-am niciun motiv obiectiv care să-mi demonstreze că este posibil? Să fie oare suficient opțiunea, dorința, speranța, comanda pe care a dat-o conștiința cu puteri nemuritoare asupra trupului efemer? Un gând însă bântuie prin minte cu rafale de îngrijorări. Nu aș fi mulțumit nici dacă aș trăi atât cât mi-am propus. De ce doar 100 de ani, ci nu 1000? Cu cât viața este mai lungă, cu atât este mai minunată și tocmai de aceea nu vom putea accepta nicicum destinul nostru de oameni muritori.

Dar nu cumva tocmai limita îi dă vieții măreție? Dacă am fi avut veșnicia apelor, a munților, a cerului nu se deduce că nu mai cunoșteam marea frumusețe a existenței?

Amenințarea sfârșitului pare că imprimă în trăirea noastră miracolul de a fi.

12.074 *Viața este pe deplin măsurabilă prin realizările ei – prin ideile generate!*

12.092 *Marele regret al vieții este că nu o cunoaștem îndeajuns; câte ne-ar mai fi putut oferi!*

19 octombrie 2014

Șaptezeci și unu de ani a împlinit astăzi soția mea, Cici. Și ea, și eu credem că ne bucurăm mai mult altădată când sărbătoream o anumită vârstă. Acum însăși Cici nu manifestă nici cel mai mic entuziasm. Chiar și orhideea mea de culoare mov este trecută la indiferență. Preferăm de la o anumită etate să stăm pe loc?

Ne înviorăm de scurgerea vremii doar când așteptăm ora de pensie, fără să ne aducă orice zi plăcerea de a întâmpina ivirea unor speranțe ori a unei invitație din partea existenței la acțiuni meritorii.

Și totuși în străfunduri de cuget deslușim voința că așteptăm ceva important să se întâmple în viața noastră.

11.875 *Încrederea în tine însuși pulsează speranțe de viață.*

11. 898 *Împlinirea speranțelor; atâta vrem!*

20 octombrie 2014

Nu voi scrie nimic despre astăzi, căci *Mâine* iar a venit mai devreme și mă tot îndemnă să mă gândesc la ce va fi în ziua următoare. Am presimțiri neplăcute, așa că frâng mina creionului! Într-un fel, vreau să par curajos, să nu mă trădez nici față de mine însumi.

10.583 *Nu există nicio zonă de neutralitate între curaj și lașitate; ori demnitate – ori înjosire.*

10. 586 *Curajul nu așaptă laudă; doar lașitatea se venerează pe sine.*

21 octombrie 2014

Am fost la Policlinica Med Life pentru un examen hematologic și pentru a efectua o ecografie abdominală, acestea fiindu-mi cerute de Doamna doctor Alina Roșca pentru data de patru noiembrie.

Rezultatul ecografic nu m-a bucurat deloc! Nădăjduiam să se constate o diminuare a dimensiunilor splinei, dar acest fapt nu s-a produs, ba, din contră, valorile au crescut. La ultimul examen P.E.T.-C.T. mărimea splinei era înscrisă cu cifrele 18/10/14, iar acum se obțin datele de 19,5/10,5/20,0, având o formă oarecum rotundă.

Desigur că această evoluție a splinei va impune să suport operația de extirpare, ceea ce nu mă bucură. Mă așteptam la o reacție similară cu aceea de la măduva osoasă și din ganglioni, în care s-a oprit procesul patologic. Sau cel puțin așa reiese din datele medicale.

Și dacă dispare splina se sfârșește evoluția limfomului malign? Ar fi prea frumos să fie așa! Eu știu însă că răul este perfid, având rădăcini ascunse și nu iubește viața!

10.603 *Izvorul răutăților n-are origine omenească; are înfrățire diabolică.*

10.615 *Răutatea nu se recunoaște ușor, căci n-are un chip al ei anume; se sulemeneste în infinite ipostaze să nu o poți recunoaște.*

22 octombrie 2014

Doamna Lizi este o coafeză instruită, plăcută și foarte amabilă. Pe când lucra la *Orizont*, chiar am scris un sonet despre ambianța de acolo...Acum este angajată la un nou salon de frizerie-coafor destul de prezentabil unde ne aranjăm frizurile și eu, și Cici.

Astăzi când m-am dus să mă tund, deși eram destul de abătut după stările medicale de ieri, am fost întâmpinat de Doamna Lizi cu urări de bine și de mult noroc pentru viitoarea mea nepoțică...Cici, desigur că i-a povestit, acum câteva zile când și-a aranjat coafura, despre ceea ce urmează să se întâmple în viața noastră.

Mi-a dispărut imediat propria mea grijă și am simțit că mă întâmpină clipe din viitor. Chiar am provocat discuții despre acest subiect; parcă mă vedeam povestind fapte meritorii ale nepoatei mele...

10.069 *Ce puțin învățăm să trăim în scurta noastră viață!*

23 octombrie 2014

Consider că este o zi fără o însemnare anume. Nu mă gândesc, pentru a mă proteja, nici la boala mea, nici nu dezvolt vreo idee rătăcitoare prin minte.

Ziua să rămână albă, senină, fără înnoirări de cuget!

10.570 *Necunoașterea este suferința permanentă a cugetului.*

24 octombrie 2014

Zi plină de reflecții, de amintiri, de dragoste! Acum cinzeci de ani a avut loc la Brăila, într-o frumoasă clădire de pe malul Dunării, nunta noastră, a mea și a lui Cici. Părinții au vrut să ne facă surpriza unei petreceri frumoase, nu doar ca un act de dragoste, ci și de oarecare mândrie.

Nu ne-am făcut vereghete pentru *Nunta de aur* și nici nu am desfumat măcar o șampanie, abținându-ne din motive nu de *chiverniseală*, ci de sănătate...

Alina ne-a sunat seara și ne-a felicitat pentru alegerea pe care ne-a înlesnit-o destinul. Cinzeci de ani de viață plină, înnobilită de dragoste, de înțelegere, încoronată cu darul dumnezeiesc – fiica noastră, Alina!

10. 807 *Și iubirea are vârstele ei; abia după ce le cunoști pe toate poți spune că ai fost fericit.*

10. 817 *Marile iubiri niciodată n-au cale de sfârșit, au doar început precum Divinitatea!*

25 octombrie 2014

M-a sunat la telefon vecinul meu, Domnul Constantin Eremia, și m-a rugat să-i pornesc centrala termică, întrucât vine la Predeal. Ca și altădată, având cheile casei, am intrat, am aprins lumina, dar centrala nu a pornit. După o altă conversație, a venit un instalator care a apăsât pe un termostat alăturată și a rezolvat problema. Da, ignoranța este prezentă în atitudinea mea, dar nici nu am fost instruit, centrala fiind nouă. Nu scriam despre acest fapt, dar mi s-a spus că vor să instaleze un dispozitiv care să pornească de la distanță centrala. Nu știam că există această posibilitate, deci nu va mai fi nevoie de mine ca să le fac acest mic serviciu pe care l-am executat de vreo doisprezece ani. Vor să mă protejeze? Nu mai sunt în stare nici pentru atât de puțin efort? Ori ei se gândesc, în ceea ce mă privește, la ceva cu mult mai rău?

Gestul de a se moderniza le trădează îngrijorarea! Iată-mă-s în antiteză cu înnoirea, cu progresul, cu viitorul!

10. 897 *Nu-i destul ca fapta să dovedească precum că exiști; unii te recunosc numai dacă îți admit ei creația.*

26 octombrie 2014

Recitesc și fac unele corecturi în memoriile pe care am reușit până acum să le transcriu pe calculator. Parcă ar trebui să mă opresc mai mult asupra unor etape din viață și să le adaug unele secvențe pe care le-am evitat, dar care ar putea să coloreze, să autentifice cu amănunte evenimentele trăite. Cred că după terminarea lucrării, la o altă recitare, voi ști mai bine cum trebuie procedat.

Va fi lipsit de importanță ori chiar prea târziu? O, rămâi încremenit gând de tristețe! Nu știi ce mi-am propus despre viața mea? Ori ești potrivit?

10.905 *De n-am avea minunea gândurilor, am fi oameni – piatră; bolovani mișcători.*

27 octombrie 2014

Omul gândește tot timpul, nu există pauze în laboratorul elaborării ideilor. Dar ce înseamnă a gândi? O simplă senzație care pătrunde în creuzetul fermecat este intenția unui gând ori nu se poate înscrie decât ca niște amărâte, ca nevolnice și firave încercări? Cred că gândul se fabrică, se elaborează, i se recunoaște rațiunea de către propria noastră conștiință și abia atunci undele sunt emise în împresurarea realității. Ca să poată primi girul suprem al conștiinței, gândul are de înfruntat controversa altor idei și să suporte verdictul adevărului.

Fără toate aceste cazne, gândul nu capătă puterea de a fi înțeles și de a dăinui. Dar când nu mai avem forța de a construi gânduri producem doar iluzii, amăgiri?

Speranțele sunt și ele creații ale gândurilor?

10. 901 *Orice gând este o expresie a conștiinței și a sufletului; eliberare lui e o decizie a acestora!*

10. 906 *A se regăsi gândurile peste vremuri aceasta ți-a fost menirea, aceasta-i nemurirea!*

28 octombrie 2014

De ce suntem noi, oamenii, mult prea diferențiați atât timp cât avem chipuri asemănătoare? Nu am găsit o altă explicație decât aceea că prea mulți dintre noi purtăm măști care ne desfigurează comportamentul, chiar dacă vrem să părem integri și în armonie cu demnitatea. Poate că în fața durerilor suntem cu adevărat noi înșine, desbrăcați de orice falsitate...

10. 873 *Educația determină inegalități de cuget; zboruri întrerupte, dureri nemărturisite.*

29 octombrie 2014

Cred că mi s-a comunicat, azi-noapte, știrea că splina mea are dimensiuni normale, lungimea fiind de 11 centimetri, iar lățimea de 5 centimetri. În aceste condiții se poate spune că sunt pe deplin vindecat. Limfomul Malign Non Hodkin cu celulă mică B, stadiul IV, a fost înfrânt, eliminat din ființa mea de către tratamentele efectuate și de către deciziile conștiinței mele de a-l supune și topi în inexistență.

De mai mult minute m-am trezit din somn și meditez profund la această situație, căci nu pare de crezut. Cine mi-a adus la cunoștință aceste amănunte despre boala mea?

Care boală? Nu înțelegi că te-ai vindecat? Fac apel la logică, la adevăr, la rațiune: Nu mă simt în situația de a nu fi coerent în gândire! A fost noapte, nu s-a întâmplat nimic deosebit. Să fi visat? Nu-mi pare. Vestea primită a fost puternică, limpede, precisă. Un vis este mai confuz, puțin convingător. Ori vor fi fiind și vise înșelătoare, dotate cu puternică persuasiune? Iată-mă victimă a propriilor mele amăgiri, a visurilor. Nu e nimic advărat. Fotografiile ecografice sunt fără dubii! Ce să cred despre visul meu? În Talmud se spune că: *Un vis neinterpretat este ca o carte necitită.*

30 octombrie 2014

Oricât ar fi de importante, ideile nu insistă să le memorezi. Ele străbat cugetul ca o cometă și dacă nu le-ai însemnat prezența se vor pierde în întunericul uitării, fără să-și fi lăsat în lume propria lor strălucire.

Oare la câte semenea învăpăieri putem spune că am fost orbi? Cine știe câte nu purtau în ele știința de a cunoaște mai bine viața! Vor fi avut și taine despre cum să ne apărăm eficient de atacurile infinite ale răutăților?

10.980 *O idee se ivește ca începutul unei zile; n-o lăsați să apună în întunericul nopților de neîmpliniri!*

31 octombrie 2014

Ne pregătim cu bunătați, căci mâine vin copiii, Alina și Florin. Em am ajutat-o pe Cici să prepare ciocolată de casă și o cremă cu zahăr ars și miez de nucă pentru foi napolitane. Nu redau amănunte, căci nu vreau să intru în polemică, precum Păstorel Teodoreanu, despre cozonaci, cu vreo distinsă Doamnă foarte pricepută, dar îmi place să observ și după ce se răcește să le tai în pătrățele potrivite. Desigur că mă feresc să public rețeta și ca să nu ia cunoștință de ea senatorul Călin Popescu Tăriceanu, un maestru al preparării ciocolatei și al dulcețurilor, așa cum a declarat de mai multe ori.

Am să degust și eu, în speranța că doctorul nu...află, iar bolile nu vor simți.

Fac, de data aceasta, referire la un aforism publicat în *Cristale de cuget*, volumul I, care este redat astfel: *În casa părinților Măria Sa este copilul!*

1 noiembrie 2014

Desigur că au venit copii de la București plini de afecțiune și cu un buchet de crizanteme...Ca întotdeauna lumea capătă în asemenea ocazii alte valori, mai umane, încrezătoare. Fiica noastră, viitoare mămică, se simte bine, este optimistă și mă îndeamnă să fiu la fel, în ceea ce mă privește. Am întrebat-o cum se va numi...-*I-am*

ales numele de Teodora. Cici pare că se miră, mie îmi place, este interesat, mai rar, cu rezonanță istorică. Nu i-am spus lui Alina, dar eu i-am și găsit diminutive...Teora, Tedora!

10132 *Avem ce apăra: nu doar patria și viața, ci și nevoile, iubirile și speranțele credințelor.*

2 noiembrie 2014

Copii au plecat spre seară, după ce au fost la Bran, de unde ne-au adus kiurtoș, pe care îl savurăm, eu și Cici, de câte ori avem ocazia să-l putem cumpăra. Eu i-am servit la masă cu saramură de crap cu mămăliguță și cu o ciulama de bureți, gălbiori, culeși abundant din împrejurimile curții noastre, după care câteva dulciuri nu prea au avut căutare, fiind suficiente *dozele* de calorii...A fost ca o masă de sărbători, căci de Crăciun nu vor mai putea veni, intervenind clipa minune..

Eu mă voi pregăti, i-am spus Alinei, de operație, sperând că va fi bine. Ea mă ceartă și-mi reproșează că nu sunt încrezător. Ba sunt, altfel nu aș face operația. Dar eu privesc și din alt punct de vedere. Dacă va fi să nu suport traumele unei operații, nu va fi nimic grav; poate fi doar un schimb de generații. Eu trebuie să plec, ea, Tedora, trebuie să vină! Dar de ce uit că am promis că voi trăi o sută de ani? Și mai demult gândeam astfel:

*Chiar dacă viețuiesc de-aproape-un secol
Și-am prețuit cu grijă fiecare clipă,
Niciunei patimi nu i-am dat ocol,
Iar viața-mi pare doar c-abia se înfiripă...*
(Confesiuni îndurate)

3 noiembrie 2014

Ieri, către seară, am fost la secția de votare și am pus ștampila pe...Klaus Iohannis. De Ponta să nu aud, dar nici în opțiunea mea nu am mare încredere; nici că va ieși cu siguranță președinte, nici că este pe deplin capabil. Lumea are de ales între două incertitudini, ca valoare, ca merit? Cu Ponta va fi însă o imensă farsă!

Într-un anumit fel, votarea unui președinte bun este ca o alegere între a trăi demn și a nu trăi deloc. O distanță ca între sănătate și boală. Avem nevoie de un tratament demn și eficient; un geniu!

10.932 *Emblema geniului este distincția perseverenței de a crea desăvârșire – sfințenie!*

4 noiembrie 2014

Am preluat rezultatul analizelor hematologice și am mers la Doamna doctor Alina Roșca, la Spitalul Județean. Zâmbitoare, ne-a primit, eram cu Cici, și a examinat datele prezentate, inclusiv pe cele ecografice abdominale. Concluzia a fost cea bănuită, știută: operația!

A rămas ca Dumneaei să vorbească cu medicul chirurg și să mă anunțe telefonic ce a stabilit cu acesta, poate că o întrevedere cu mine este necesară în următoarele zile. Între timp, eu am să fac vaccinarea antipneumococică, absolut obligatorie în perspectiva operației. După cum văd, se restrânge timpul, a venit vremea...faptelor.

10.887 *Vremea faptelor importante vine cu mult mai târziu decât ne așteptăm.*

5 noiembrie 2014

Gândurile mă tot duc spre operație. Am comandat la farmacie vaccinul necesar. Pe ai mei i-am făcut să creadă că nu am emoții, ei fiind alături de mine.

Da, oamenii suferinzi au nevoie nu doar de ajutor, ci și de multă dragoste. Aceasta îi tămăduiește, le întărește puterea, îi face să simtă mai puțin infirmitatea care îi afectează.

De ce o fi așa? Poate pentru că iubirea n-are scopuri, ea doar există prin ea însăși.

10.806 *În orice împrejurare iubirea poartă hainele supremelor speranțe!*

6 noiembrie 2014

Am preluat vaccinul antipneumococic și am fost la Doamna doctor Delia Ciocianu care, după ce mi-a palpat splina, mi-a luat temperatura și a examinat amigdalele, a încuviințat ca sora, Doamna Teodorescu, să-mi facă vaccinul prezentat într-o seringă preumplută cu 0,5 ml. de produs.

Doamna doctor nu mi-a putut explica dacă după extirparea splinei, mă pot considera un om vindecat, întrucât în ganglioni și în măduva osoasă nu mai sunt procese neoplazice. A îngânat ceva, apoi mi-a spus că nu mă pot vindeca, fiind o boală genetică!

Am reacționat, nefiind de acord cu această explicație a cauzei.

Mai bine mi-ar fi spus că este de vină Scaraoschi! Toți stămoșii mei au murit de bătrânețe, nu de cancer!

10. 826 *Durerea – dușmanul de neînțeles al vieții; e ca un blestem!*

7 noiembrie 2014

Am tot meditat la ceea ce am reușit în viață, la unele realizări literare. Mi-aș fi dorit să fi lăsat ceva de seamă Omenirii, dar așa ceva este doar menirea geniilor.

Deduc că nu întotdeauna, ba chiar foarte rar, cei care crează ceva sunt acceptați, înțeleși ori înseamnă o bucurie pentru lume. Cel mai adesea, faptele de seamă sunt recunoscute atunci când pentru realizator nu mai reprezintă o împlinire sau este cu mult prea târziu, ivirea acestuia sfârșindu-se!

10.340 *Tot ceea ce creăm nu-i sortit nouă înșine; e o dăruire de suflet pentru lumea pe care o iubim.*

8 noiembrie 2014

Creațiile mai pot avea o soartă diferită față de cele arătate în ziua precedentă. Ele trebuie să fie cunoscute de mulți oameni care să fi avut ocazia să intre în contact cu ele. Și dintre aceștia să fie dispus vreunul, impresionat, liber de alte obligații, chiar interesat de ceea ce a aflat și care să trudească în a expune o critică constructivă, de a elimina ceea ce consideră că nu reprezintă o valoare, dar mai ales de a evidenția ceea ce trebuie reținut.

Și toate acestea la timpul potrivit, altfel trecutul este foarte greu de redescoperit de sub pulberea uitării. Vor fi murit pe nedrept multe creații ale Omenirii? Ideea că adevăratele valori nu dispar niciodată poate că ar trebui să fie regândită!

10. 345 *Creația este o zămislire ivită din experiența de viață într-un zbucium de suflet și de cuget.*

9 noiembrie 2014

Mă uit la metamorfoza unor lemne care ard și mă reconving de legea lui Laviosier, l-am uitat pe Lomonosov, că într-o reacție chimică totul se transformă. Materia pe care o vedem este și nu este! Dar oare de ce există Universul, materia pe care astăzi le vedem, la constatăm? Cum or fi fost altădată? Din ce s-a creat? Ce a fost înaintea ivirii ei? Este dintotdeauna, nu are un început? Materia pe care o cunoaștem se autoperfecționează pe sine, înșine suntem o parte a ei. Să fie ea decizia unei rațiuni, a unei Conștiințe Supreme, a unui duh imaterial? Dar și acestora li se pot atribui aceleași întrebări ca și materiei. În plus de ce această teribilă forță creatoare a avut nevoie, dorință, pasiunea de a fi și de a nu fi, de a se mișca și transforma veșnic?

Am tot întrebat, m-am tot întrebat! Niciodată nu se va ști nimic! Mă opresc cu asemenea raționamente, căci nu vreau să spună careva că o iau razna cu bolile mele, chiar dacă în sine mea mă bucur că am puterea de a judeca, de a-mi pune întrebări.

12.132 *Ideile mari penetrează teritoriile viitorului mai înainte ca el să se nască.*

10 noiembrie 2014

De mai mult timp sunt zile frumoase, de toamnă primăvărată. Mai sunt încă frunze prin copaci și unele flori prin grădină, căci diminețile cu brumă au fost rare. Mă îndeamnă clipele călduroase, însoțite cu dărnice să ies la plimbare, să mă duc prin țară.

Ce de orașe, de ape, de munți și de văi roditoare îmi sunt necunoscute! Le simt chemarea lor, dar și regretul că nu le-am vizitat. Nu-mi doresc alte minuni prin țări străine, destul prin cele puține pe unde am fost, ci doar cele ale patriei, de care mă voi despărți, îmi învăpăiază sufletul.

11. 373 *Patrie, patrie să n-ai glas să mă plângi, că atât de puțin te-am slujit, deși îndurerată ești!*

11 noiembrie 2014

Constat că scriu tot mai puțin despre faptele la care mă gândesc cel mai mult. Totuși în orice fel de situații, vreau, nu vreau, se săgetează câte o reflecție către ce este și ce va fi în tainele organismului meu în care a pătruns o nevrednică impostură ucigătoare. Pare că un paznic, dar mai bine foloseam cuvântul înger, are grijă de mine, menținându-mi trează atenția.

11.096 *Și activitatea vegetativă, și aceea de relații se întrețin cu informații; cugetul ca și conștiința au nevoie de a ști!*

12 noiembrie 2014

Aștept un telefon de la Doamna doctor Alina Roșca, dar nu mă sună așa cum a promis. Trebuia să vorbească despre operație cu un medic chirurg și să-mi comunice când pot avea o întâlnire cu acesta.

Deși este timp suficient până se va instala imunitatea antipneumococică, sunt neliniștit cât timp nu port o discuție despre amănuntele operației. Am nevoie de mai multă încredere în zilele ce vor veni.

11.140 *Neîncrederea în noi înșine ne îmbracă în veșminte subțiri pe vremuri geroase și ne înfofolește în paltoane când e caniculă.*

13 noiembrie 2014

De ce oare mă tot gândesc la operație? De ce nu am o atitudine degajantă și chiar indiferentă? Cred că ar trebui să-mi fixez în minte unele coordonate generale și doar acestea să mă preocupe. Este un semn de slăbiciune, de retragere de pe câmpul ofensiv?

11.881 *Orice înfrângere se consolează sub blazonul speranțelor.*

14 noiembrie 2014

De câteva zile simt în partea stângă abdominală o ușoară durere, o sensibilitate, căreia nu-i pot asocia o similitudine cu aceea a unei colite. Desigur, fac legătura cu splenomegalia. Chiar dacă aceasta nu ar produce dureri, nu cred că se exclude o eventuală compresiune pe care o exercită în jur, deși nu-mi dau seama pe ce organ anume, dat fiind poziția splinei deasupra stomacului.

Caut să evit să mă gândesc și rămân în așteptarea operației. Mă retrag în lumea speranțelor...

11.888 *Speranța se ivește ca o minune, născându-se pe sine din sine însăși.*

15 noiembrie 2014

Niciun gând nu se naște, nicio idee nu mă vizitează, ziua-mi pare tristă, vremurile nu permit un altfel de viață. Ce fel? Aproape că nu știu cum anume, dar în urma mea am lăsat un timp urât al comunismului, iar acum parcurg o tranziție nesfârșită...

Și n-am răbdare să îi tot îndur înșelătoarele promisiuni! Ce neșansă a avut existența mea de a fi contemporană cu tot felul de indivizi care au acaparat puterea și au deturnat mersul firesc și prosper al istoriei!

Cum parcă nu ar fi fost îndeajuns, mai trebuie să suport și amenințările bolilor! Or fi colaborând aceste nemernicii cu indivizii neoameni? Omenirea suportă de prea mult timp aceste forme de viață barbară!

10. 852 *Un om care dușmănește se simte de la distanță; un iubește, nu se înfioară, emană ură!*

16 noiembrie 2014 Alegeri pentru turul doi: Victor Ponta - Klaus Iohannis. Ca și data trecută, am votat cu *Neamțul*. Am așteptat cu nerăbdare rezultatul: Dezastru! Ponta a fost umilit, zdrobit de adversarul său! În final cam 54 la 45 în favoarea lui Klaus Iohannis.

În străinătate au fost aceleași probleme. Diaspora a votat, aproape 380.000, în proporție de nouăzeci la sută cu Iohannis, dar foarte mulți oameni nu au putut vota, deși au stat la coadă câte șapte-opt ore și chiar mai mult, pe o vreme nefavorabilă, în cele mai multe localități, cu ploaie, vânt și frig. Nemulțumirile acestora s-a transmis și în țară, dovedind că Guvernul nu s-a ținut de cuvânt să asigure condiții de votare pentru toți cei ce vor să voteze. Cei aproape două milioane de oameni care au ieșit în plus la vot l-au preferat pe Klaus, sancționându-l pe Ponta. Iată că românii dovedesc forță civică. Poate că ne este dat să avem parte de un nou început ca pe vremea lui Carol I!

Se poate spune că Ponta și-a încheiat cariera politică! A vrut să fie președinte, l-a înșelat pe Crin Antonescu și a fost pedepsit!

12. 195 *Fiecare vot este un glonț tras împotriva a ceea ce este nedreptate!*

17 noiembrie 2014

Este o emfază sau chiar o imprudență că îmi doresc să viețuiesc o sută de ani? Dar oare ce este mai important să trăiești mulți ani ori cum anume o faci? Ce voi lăsa urmașilor? Cât de repede voi fi uitat? Poate că peste o lună ori peste un an nu se va spune decât că am murit în urmă cam cu un veac...

Să dăruim ceva acestei lumi, să o îmbogățim și să o ajutăm să se înalțe! Aceasta este, într-adevăr, misiunea de seamă, tot ce este important, ci nu vremea irosită.

10.629 *Dăruiește-ți singur virtutea de a înfăptui.*

18 noiembrie 2014

După cumpărăturile făcute astăzi la Brașov, venind acasă, am avut o surpriză ce m-a determinat să uit de orice griji. Cici mi-a arătat ce i-a luat viitoarei noastre nepoțele: Un combinezon-costum de culoare roșu-aprins și unul alb pur care mi-au îngăduit să-mi imaginez că și văd fetița purtând aceste îmbrăcăminti. Am sentimentul că mă duc dincolo de existența mea. Este o împăcare cu Timpul, cu tainele viitorului!

12. 130 *Gândul la viitor ne ține în brațele lui pe noi înșine.*

19 noiembrie 2014

Chiar dacă aș trăi un secol, nu cumva să fi murit pentru lume în aceeași clipă în care m-am născut! Această idee este la fel cum intitulează Radu Iftimovici un capitol din memoriile sale *Veșnica mea povestire* că: *Am fost condamnat la moarte...și spune ziua în care s-a născut. Viața are de înfruntat, atâta cât îi este dat a fi, permanenta ei negare de către ea însăși. Viața trebuie să cucerească lumea!*

11.227 *Lumea nu respinge pe nimeni dintre cei care o iubesc.*

20 noiembrie 2014

A venit iarna! Dorită ori nu, s-a instalat pretutindeni cu siguranță și temeinic. Stratul de zăpadă are vreo cinci centimetri, temperatura a scăzut sub zero grade, lăpeștile au intrat în funcțiune, iar noi facem focul zdravăn!

Neliniștea mea cardiacă îmi temperează efortul, căci până prin luna aprilie am de luptat cu nămeții și cu mine însumi. Cici mă va certa, iar eu îi voi reproșa că nu-i cazul să mă ajute...

Ei, dar până când mă voi înfrunta cu zăpada, am de făcut o operație și încă nu știu când anume. Am nevoie de a cunoaște, de a ști nu doar ce e în lume, ci mai întâi ce va fi cu mine...

10.570 *Necunoașterea este suferința permanentă a spiritului.*

10.575 *Cunoașterea poartă minunata vrajă de a ne putea recrea.*

21 noiembrie 2014

Am luat de la medicul de familie, Delia Cioceanu, o trimitere către Spitalul Județean- chirurgie, pentru a fi pregătit din vreme în cazul că mă va chema într-un timp scurt Doamna doctor Alina Roșca.

Grijuliu, am pus deoparte vreo două mii de lei, căci nu știu cum se vor comporta medicii chirurg și anestezist. Ce nu face omul pentru sănătatea-viața sa! În fața acestor cerințe, morala unor asemenea gesturi se deghizează în eleganța și în noblețea recunoștinței!

11.660 *Sufletul este acela care dictează cugetului recunoștința.*

22 noiembrie 2014

Desprinde-te de obișnuința zilnică, de banal, de gânduri mohorâte! Este suficient să ieși din casă, să privești pe stradă, să vorbești cu cineva, să vezi cum strălucește soarele ori cum râd copii și deodată realitatea este mai frumoasă, interesantă și neobișnuită.

Acesta este un sfat pe care mi-l dau mie însumi, căci simt această nevoie de a mă deconecta de urât și de absența îndemnurilor frumoase.

11.830 *Sfatul pe care ți-l dai singur este cel mai nimerit.*

11. 838 *Un sfat bun capătă aripi de speranțe.*

23 noiembrie 2014

Sunt îngrijorat. Ar fi trebuit să am chemarea pentru operație și săptămâna care vine este limita în care o mai pot face în această lună așa cum era prestabilit...

Neliniștea mă face să nu reacționez corect la realitatea din jurul meu. Parcă e o altă lume, anormală, indiferentă.

11.092 *Chiar despre noi înșine avem nevoie de informații, nu doar pentru a putea exista, dar și de a ști cine suntem și încotro margem!*

24 noiembrie 2014

N-am mai așteptat telefonul...Am sunat eu. După unele explicații, Doamna Alina Roșca mi-a spus că este mai bine să amânăm operația după Anul Nou, căci va fi plecată în perioada 1-15 decembrie în străinătate, precizând că nici nu trebuie să ne grăbim...

A rămas să o mai sun pe data de șase ianuarie, ca să stabilim amănunte. Este bine, este rău că tot se amână? Cel puțin de voi avea liniște până atunci, mai ales că vor fi evenimente importante: va veni pe lume nepoțica noastră, se va instala un nou președinte al țării, Crăciunul, Anul Nou...

Nu pot să spun decât că trebuie să triumfe liniștea răbdării!

25 noiembrie 2014

După înfrângerea rușinoasă la președențiale și după vacanța de după alegeri petrecută în țări exotice, am început să-l văd tot mai mult pe Victor Poanta ca în cioburile de oglindă: mic, neînsemnat și fără nicio valoare! Chiar dăunător!

12.157 *Sărmanele nevoi poartă cele mai înălțătoare visuri!*

26 noiembrie 2014

Atunci când grandoarea-i și invidia s-au întronat într-o viclenie perversă, a fost decisă prăbușirea politică a lui Victor Ponta. Crin Antonescu a devenit inamicul de care se ferea ca *acelea* de tămâie! Câtă diversiune i-a trebuit să-l înlăture din Uniunea Social Liberală în care își juraseră credință!

11.054 *Impostorul se vrea a fi un vârf de putere și de decizii, se măsoară cu pretenții, nu cu fapte de competență.*

27 noiembrie 2014

Îmi conduc gândurile către reflecții politice, căci cele medicale nu se lasă a fi judecate. Se vor pitite în zile viitoare liniștite. În aceste clipe de neliniște chiar mă imploră să le evit, întrucât nu are ce veste bună să-mi anunțe.

11.069 *Nu regretăm certitudinile pe care le-am avut în viață, deplângem necunoașterea adevărului!*

28 noiembrie 2014

Se observă la toate posturile T.V. că redactorii își reorientează poziția comportamentală față de viitorul președinte, Klaus Iohannis. Cei mai mulți și-au armonizat glasul critic, dar cei de la Antena 3 mai persistă în acuzații îndoielnice, cu toate că manifestă o oarecare jenă. Ca mâine vor fi cei mai îversunați apărători ai noului președinte!? Ce mult i-am iubit, cât de aprig îi compătimesc! Îi voi ierta când vor recunoaște că au greșit, deși nu cred! Nici nu merită să le dedic măcar o cugetare !

29 noiembrie 2014

Toată natura s-a acoperit de un strat de polei strălucitor și alunecos, pe care dansez prin curte când mă duc să fac diferite treburi. Cred că par ca un comic de circ care tot întinde mâinile lateral să se sprijine de ceva inexistent. Altădată mă dădeam ca pe ghiață când cădea polei, acum mă gândesc să-mi leg niște feșe pe vârful bocancilor. Nu? Cred că am găsit soluția salvatoare și nu mai am atitudine de bătrân neputincios! Doar tot ce nu-i potrivit poate fi modelat, iar ce e rău trebuie desconsiderat și respins ca pe o boală.

10.190 *Tocmai atunci când ești mai înțelept și dispui de experiență de viață, bătrânețea vine să îți aducă neputința; și câte nemernicii nu îi sar în ajutor!*

30 noiembrie 2014

Drama istorică a ținutului dintre Prut și Nistru, Basarabia, poate continua sau nu. Astăzi în Republica Moldova au loc alegeri Parlamentare. Dacă vor predomina socialiștii ultranaționaliști pro ruși și comuniștii lui Voronin, drumul european poate fi blocat definitiv. Întotdeauna în momente cruciale se ivesc trădători de națiuni, slugarnici ai unor mari puteri economice și militare devastatoare de popoare și de culturi.

Abia aștept să aflu rezultatul votului, de parcă l-aș aștepta pe cel medical!

12.190 *Ca și în urna de votare, în viața democratică pătrund mulți intruși și abuzuri sociale, dându-i chipuri strâmbe și înșelătoare.*

1 decembrie 2014

Așa cum m-am exprimat și altădată, rămân la părerea că ziua națională a României trebuie să fie ziua de zece mai. Dobândirea independenței statale este esențială și definitorie în existența unei națiuni. Desigur că unirea cu Transilvania este un act foarte important și reprezintă înlăturarea unei nedreptăți de veacuri, dar dacă nu ar fi fost precedată de eliberarea de sub ocupația Otomană, nu ar fi avut de cină să se

alipească Ardealul. Actul de unire al Transilvaniei este deci secundar celui de independență.

Stabilirea datei de 1 decembrie ca zi națională are ca substrat poziția de respingere a unor manifestări separatiste, revanșarde maghiare, dar nu este destul, trebuie acționat ferm și radical ca într-o boală acută, pentru a înlătura acest nărav.

11.388 *Nu-ți părăsi niciodată patria, umblând să cucerești himere; nu te vei regăsi niciunde!*

2 decembrie 2014

Mă lupt cu zilele iernii pe afară, o ajut pe Cici la treburile gospodărești și cam atât! Ce existență searbădă! Nu mai scriu, nu mai scormonesc în ascunzișul gândurilor să deslușesc vreo idee timidă care nu îndrăznește să iasă în lume. Vorba aceea: cine am fost și cine sunt! Dar cine sunt? Acum la vârsta împovărată, când înfăptuirile sunt ilizibile, pot spune că **sunt ceea ce am fost!**

Și dacă doar mi s-a părut cândva că realizez fapte importante, nu este nimic în spiritul meu fără valoare. Chiar de au fost pentru lume doar amăgiri, pentru mine ele rămân o comoară a existenței. Deci sunt ceea ce am fost! Am această conștiință și ea mă situează de partea învingătorilor. Prin ea pot spera că nu voi fi acaparat definitiv de nicio răutate, chiar dacă s-ar numi boală malignă...

11.039 *Orice are legătură cu viața este foarte important; are supremația de a fi!*

3 decembrie 2014

Acum două zile nu am vrut să mă refer deloc la semnificația monarhică a zilei de zece mai. Dar astăzi mi-am amintit despre o poziție lașă, meschină a premierului Victor Ponta, pe care l-am auzit de două ori spunând că ar vrea să organizeze un referendum național privind oportunitatea revenirii la monarhie. Ce fățarnicie! El știe foarte bine că în momentul de față lumea nu este pe deplin informată, ba chiar este derutată de propaganda ostilă făcută începând cu anul 1947, așa că referendumul nu ar face decât să îngroape definitiv perspectiva monarhică a României!

Că nu este monarhist, îl înțeleg pe Victor Ponta, dar că ne consideră proști și că nu îi înțelegem manevra este degradant pentru sine.

Ponta acționează ca un cancer asupra conștiinței naționale! Mie îmi produce metastaze.

11.051 *Impostorii sunt sterili de fapte de seamă; ei înșală nu doar lumea, ci chiar pe ei înșiși, crezându-se învingători!*

11.279 *Ca o nedreptate să existe ea nu poate fi singură; coexistă în haita de rele sub multiple chipuri, sfâșiind pretutindeni.*

4 decembrie 2014

Dacă cineva vrea să cunoască viața unui om bătrân, să îl caute în singurătate, în uitare, în sărăcie și în desconsiderare. Desigur că îl va găsi foarte repede gârbovit de atâtea nedrepte poveri. Să se întrebe ce idealuri îl vor fi susținut în viață, ce virtuți ascunde în sufletul său și ce iubiri îl fac să nădăjduiască în puterea renașterii veșnice.

10.179 *Până la bătrânețe, fiind cel mai important pisc al vieții, avem de înfruntat tot felul de lighioane ale existenței care amenință urcușul.*

5 decembrie 2014

Am făcut astăzi vaccinarea contra gripei. Niciodată nu am avut această grijă, căci consideram că sunt imunologic puternic, rezistent, înzestrat cu forță de reacție față de invazii microbiene. S-au dus însă acele vremuri încrezătoare! Acum evit chiar să am contact cu lumea, cu o potențială mulțime contaminată cu un agent transmisibil.

Este teamă? Cum să recunosc așa ceva? Îi spun că e grijă, protecție, rațiune!

11.598 *Rațiunea ne conduce existența, dar ea are nevoie de acceptul conștiinței pentru desăvârșire.*

6 decembrie 2014

Ghetuțele în noaptea lui Moș Nicolae s-au pregătit, ca un simbol pentru viitoarea noastră nepoțică, despre care am aflat că se va naște pe date de 22 decembrie. Ce zi cu atâtea semnificații în viața mea: Se va naște ființa ce va îmbrățișa viitorul, a avut loc Revoluția Română, Traian Băsescu nu va mai fi președintele României! Această ultimă situație nici nu se putea să nu se întâmple; ar fi umbrit ivirea în Univers a nepotei mele!

12. 077 *Calea vieții duce întotdeauna spre țeluri greu de atins; nu ne putem opri la hanurile ademenitoare din drum!*

12.138 *Trăim în intensitatea prezentului, dar sperăm a înainta în viitor; țintim nemurirea!*

7 decembrie 2014

În tinerețe măsuram etapele importante ale vieții în perioade lungi de zeci de ani. Era o perspectivă optimistă, încrezătoare în propriile forțe și chiar în destinul pe care mi-l simțeam favorabil. Ce îndepărtate și sigure îmi păreau toate acele trepte ale existenței!

Acum când orice faptă la care m-am gândit altădată s-a scurs, mai rar cu voia mea, dar cel mai adesea cu cea a hazardului, am alte dimensiuni de a previziona. Unitățile de măsură cele mai frecvente sunt ziua de mâine, săptămâna, distanța dintre pensii, anotimpurile și mai rar anii. Parcă s-a condensat viața! Ea nu mai este atât de plină de încredere în ce va fi, nefiind în ea însăși o putere a sorții. Ce pedeapsă ne dă viitorul! Nu ne mai primește în Universul lui de oferte. Nici iluzii nu ne mai furnizează, ca un păcat.

11.139 *Încrederea făurește fapta; neîncrederea ucide!*

8 decembrie 2014

Îmi alung gândurile descurajante, nici nu comentez ideile, căci mă incită o întrebare justificată de starea mea de om cu sănătatea afectată. Oare o boală cu potențial perfid poate induce o filosofie malignă? Pot să nu simt că realitatea este deformată și cu putere de a determina reacții de apărare false și chiar favorabile acțiunilor dăunătoare organismului?

Am ajuns să mă confrunt nu doar cu efectele agentului cauzator de suferințe, ci și cu propriile mele idei contrare!

10.981 *Confruntarea de idei este o îmbrățișare frățească; dușmănia dintre ele – o degradare de ființe.*

9 decembrie 2014

Ce dacă sunt bătrân și bolnav? Am acum intensa bucurie de a trăi, de a simți că timpului îi pot înțelege mai bine valoarea. În tinerețe el îmi părea un dat de la sine înțeles, fără a-i desluși curgerea și importanța așa cum o fac acum, chiar dacă și pe atunci simțeam că mă confrunt cu o sfârșire de permanente virtuți. În versurile Aniversarea îmi meditam mie însumi gânduri de încurajare:

Un sfert de veac! O nesfârșită jale

Haotic plânge în urma Dumitale

Și totuși nu-ți alegi o altă cale

Cât clipele nu sunt târzii...

Cândva vei crede viață un eres,

Păreri de rău te vor cuprinde-ades

Și-abia vei înțelege rostul ne-nțeleș

Din viața ta dintâi...-3 iulie 1959

Responsabilitatea acțiunilor proprii mi-a fost întotdeauna o exigentă călăuză și nici acum nu evit să mă întreb dacă mă străduiesc suficient să mă îndepărtez de mediocritate.

11.998 *Avem o putere în noi pe care timpul nu o poate supune; ne împlinim existența cu fapte nemuritoare.*

10 decembrie 2014

Gândindu-mă la boala mea, am un sentiment de recunoștință că nu am dureri și-i mulțumesc Proniei ca a avut grijă de mine. Deduc însă că suferința nu înseamnă numai un chin fizic, așa cum am avut atunci când s-a manifestat Zona Zoster, ci și una morală, intimă, de conștiință. Simt că mă dor gândurile, scâncesc ideile și perspectivele.

10.830 *Durerile rănilor se văd, dar trec; cele ale sufletului nu se văd, dar rămân.*

11 decembrie 2014

A trecut această zi fără se se fi întâmplat nimic deosebit și nici vreo idee nu m-a vizitat. Este o zi goală. Absentă de conținut. Pare că nu a interesat-o nimic.

În asemenea situații nu forțez creionul să scriu totuși ceva. Nu caut subiecte, nu implor gândurile să-și manifeste vigoarea. Atâta pot fi, la asemenea tristețe am ajuns!

11.086 *Starea de inferioritate este o inconștiență de sine; este o inexistență a aspirațiilor umane!*

12 decembrie 2014

Demult soarele nu ne-a mai privit, fiind, parcă, supărat pe noi. Astăzi însă strălucește, atmosfera se încălzește, iar zăpada plânge terorizată de razele fierbinți. Am spus că este supărat pe noi? Dar de ce n-ar fi! Atâtea răutăți sunt în lume. Atâtea corupție populează organele statale și parlamentare, încât el nu poate fi indiferent așa cum a fost justiția țării. De ce vorbesc despre soare? Păi toate planetele nu sunt incriminate de către toate horoscoapele că ar interveni în viața noastră? Soarele să nu aibă nicio influență? Sper că le-am dat o sursă de inspirație și de veșnice descoperiri demult inventate tuturor acelor care pretind că se ocupă de *probleme științifice*...

Oricum, eu mulțumesc astrului ceresc, căci știu că este o sursă de sănătate, cum se spune, inepuizabilă.

11.340 *Toate opiniile se cern prin sita exigentă a adevărului; impuritățile cad, deasupra rămân valorile!*

13 decembrie 2014

Am târguit de la Brașov tot felul de produse pentru a întâmpina sărbătorile ce vor veni și așteptata ivire a copilei pe care Pronia o trimite. După cum previzionăm este posibil ca în prejma Crăciunului să mergem la București.

Anul acesta pentru noi nașterea lui Iisus va fi însoțită și de aceea a nepotei noastre, Teodora-Maria. Ce Destin!

Mă mulțumesc cu această apropiată naștere și mă îndepărtez de gânduri rele și nesiguranță. Am un alt orizont...

11.361 *Orizontul pare ceva minunat, ca ceva de dincolo de viață situat în Eden.*

14 decembrie 2014

În dormitorul de apartamentul de la etaj, cele două costumașe-salopetă pregătite pentru Teodora sunt puse pe umerase și fixate de șifonier. De câte ori le văd, am impresia că îmi surâde fetița, ca o întâmpinare fericită și sfântă.

Cât de multe motive avem în viață se ne bucurăm, uitând cu totul de orice griji neplăcute! Înșine putem să ne stăpânim răul, tristețea și teama!

11.292. *Ne bucurăm că putem fi noi înșine în fiecare moment de cumpănă și de înălțare.*

15 decembrie 2014

Cici vorbește la telefon cu Alina, folosind întotdeauna persoana a doua plural: Ce faceți voi, cum vă simțiți, v-ați plimbat, ați mâncat? Să fiți sănătoase!

Desigur, este corect. Alina nu este singură mai demult. Viața copilei s-a aprins din tainele divine luând ființare din viața ei, așa cum spuneau latinii: *Orice viața se naște numai din altă viață!*

16 decembrie 2014

Acum douăzeci și cinci de ani a început, la Timișoara, Revoluția Română. Cât de mult am așteptat-o, cât de puțin aveau să se îndrepte ororile unui regim politic inuman- criminal! Nu s-a reluat viața socială din momentul îndepărtării de la tron a regelui Mihai! S-a continuat, pe căi ocolite, să se păstreze vechile privilegii pentru neo- nomenclatura ce a împânzit toate domeniile importante de activitate.

Până când nu ne vom întoarce la monarhie, poporul român nu va cunoaște progresul, libertatea, demnitatea! Acceptăm o stare socială maladivă ce produce metastaze fizice și sufletești!

11.680 *Regalitatea este marea durere a așteptărilor poporului român; reînvierea națională!*

17 decembrie 2014

În Parlament s-a comemorat douăzeci și cinci de ani de la Revoluția Română. Un grup de revoluționari au protestat de la balcoane. Aprigul Dincă striga din răspuțuri: *S-au furat o mie cinci sute de miliarde de euro! Unde sunt, unde sunt banii!?*

Cât de mult suntem datori Revoluției! Trebuie spus celor tineri că cine a suferit ororile comuniste are datoria de a avertiza generațiile viitoare că doctrina ucigașă poate reînvia! Ea își ascunde spori de rezistență printre oamenii fără minte, precum bacilii de antrax, buba neagră, în toate mizeriile.

11.785 *Suprema revelație a secolului douăzeci a fost Revoluția Română ivită ca o străfulgerare de timp; păcat că deziluziile ei continuă de câteva decenii!*

18 decembrie 2014

Mă gândeam să scriu unele amintiri din timpul desfășurării evenimentelor Revoluției, dar nu am reușit, întrucât în memoriile pe care le scriu tocmai despre acest capitol mă ocup în prezent. Parcă aș reduce din îndemnul pe care îl am, scriind în două părți. E ca și cum aș împărți doza zilnică de medicament pentru mai mult timp. Toate la vremea și la rostul lor! Acum este momentul să mă rezum la banala mea ființă îngândurată și nesigură în înfăptuiri.

10.888 *Vremea faptelor importante vine cu mult mai târziu decât ne așteptăm.*

19 decembrie 2014

Fiind în oraș să mă tund și să cumpăr bilet la loto, iluziile au și ele farmecul lor, m-a acostat un tânăr de vreo cinsprezece ani care mi-a cerut să-i dau niște bani, *să cumpere ceva de mâncare...* Ca un prim gest l-am refuzat, considerând că nu trebuie să-i stimulez acest obicei. Când m-am răzgândit și l-am strigat să revină, nu m-a mai auzit! Mi-am amintit de cuvintele, cred că sunt ale lui Șiller, că din zece cerșetori nouă ne înșală, dar să ne lăsăm păcăliți de nouă ori decât să-l nedreptățim pe al zecilea care are, într-adevăr, nevoie de ajutorul nostru! Copilul pe care tocmai l-am refuzat poate că a fost cel de al zecilea!

Dacă mă gândesc bine și eu cerșesc îndurare să mă vindec, și eu sunt un al zecilea!

10.123 *În aparență părem buni, căci nu facem rele, dar suntem de condamnat, pentru că nu facm ceea ce trebuie.*

20 decembrie 2014

Au venit la noi soții Eremia, originari din Slatina, ocazie care i-a înlesnit lui Cici să le spună că la Alina va venit barza în zilele următoare. Această veste ne-a făcut să ne simțim foarte bine, tot timpul discutând despre acest subiect.

A fost o adevărată regăsire de liniște, de mulțumire și de înălțare sufletească, bucurii pe care atât de rar la mai aflu în realitatea în care mă agit îngrijorat.

11. 648 *Puterile vieții izvorăsc numai din realitate; iluziile secătuiesc speranțele și încrederea.*

21 decembrie 2014

Avem un nou președinte al României! Klaus Iohannis a depus jurământul de credință în fața Parlamentului!

În cuvântarea sa am recunoscut un gânditor, un om politic responsabil. Cred că țara noastră va pași pe un drum de progres, de demnitate și de prestanță națională.

Îmi doresc să semene cu un distins compatriot al său, Regele Carol I! Eu nu mai pot încăpea în această zi, nu scriu nimic despre mine; timpul îi aparține *Înaltului Îndemn* pe care îl avem: Klaus Iohannis.

11.988 *Împlinirea speranțelor, atâta vrem!*

22 decembrie 2014

Președintele țării i-a acordat Domnului Octav Bjoza, președintele Asociației foștilor deținuți politici anticomuniști, în prezența a unor membrii ai Asociației, cea mai înaltă distincție a țării, Steaua României în grad de cavaler. Este un prim act de aleasă distincție a lui Klaus Iohannis, cu atât mai mult cu cât nu a fost făcut niciodată un asemenea gest de către ceilalți președinți. Totodată, președintele a promis că dorește înființarea unui muzeu al luptei anticomuniste!

Și când credeam că ziua se sfârșește cu aceste gânduri, un telefon primit de la ginerele nostru, Florin, ne anunță că: *A apărut pe lume Prințesa!*

Ce minune: s-a ivit mult așteptata noastră nepoțică, Teodora- Maria! Toată existența mea și cea a soției mele, Cici, se va înscrie pe altă orbită, de pe care trebuie să întâmpinăm în cât mai mult timp viitorul oferit de această ființă-îngerăș!

Astăzi nu mai scriu niciun aforism, căci ar trebui să scriu ceva despre îngeri, dar deja am făcut-o!

23 decembrie 2014

Desigur că mi-am transmis bucuria că sunt bunic la multe rude și cunoștințe. Simt că mi-am împlinit cu adevărat misiunea în viață sau mai corect spus că mi-a fost dat să am și această cunoaștere umană. Atunci când nu mai speram să se întâmple acest fapt, greșeam împresurat de necredință!

10.368 *Credința a apărut pe lume ca o minune a cugetului; o însușire divină a chipului de lut.*

24 decembrie 2014

Am fost la București și am văzut, la maternitatea Polizu, familia fiicei noastre întregită cu o gingașă fetiță, liniștită, frumoasă, o adevărată păpușică divină. Am tot privit-o îndelung, abținându-mă să o ating, din motive de protecție.

Și fetița, și mama ei se simt bine, au bune condiții într-o rezervă în care Florin este cel care asigură tot ceea ce este necesar. O soră medicală i-a dat micuței puțin lapte, iar o alta i-a făcut două vaccinuri, antihepatită B și B.C.G., după care i-a luat și probe de sânge din înțepăturile făcute în călcâi. Mămica ei, după operația de cezariană, are o întârziere în declanșarea secreției lactate, ceea ce pe mine mă

îngrijorează, întrucât după trei zile sunt dificultăți în absorția intestinală a anticorpilor din colostru.

Am simțit-o pe fiica mea, Alina, că este îngrijorată ca mamă și întrevăd că și pe viitor va fi la fel, fiind o ființă iubitoare.

10. 811 *Iubirea este o religie universală a lumii ca o pulsație a Divinității.*

25 decembrie 2014

Crăciunul a venit nu doar cu bucuria nașterii Mântuitorului, ci și cu aceea a ivirii nepoatei noastre Teodora-Maria. Cici îi spune Doroteia, căci a fost atât de mult dorită... Eu știu că numele ei în limba greacă înseamnă dragoste de Dumnezeu, iar Mari, la fenicieni, însemna războinic.

Am făcut pomul de Crăciun, împodobindu-l cu o sumedenie de globuri și de tot felul de figurine, care mai degrabă mai strălucitoare și mai frumoase, ca peste toate să troneze beteala argintie și instalația electrică cu multiple leduri diferit colorate. Tot timpul cât am aranjat pomul, m-am gândit la ființa cea mică, Teodora-Maria, închipuindu-mi că le-ar vedea... Am fost într-o stare de euforie, de viață aprinsă de bucurie. Ce bine că mai pot fi simțitor! Mai sunt! Poate că și până când voi încheia veacul meu de existență, așa cum mi-am propus, să fiu la fel!

11.294 *Toată viața ne căutăm pe noi înșine, dar când nu ne aflăm cu adevărat, nu ne mai putem despărți de cel care am fost.*

26 decembrie 2014

Am mai dat telefoane pe la cunoștințe și le-am spus vestea mare, dar după ce-i întrebam dacă știu ce eveniment foarte important a avut loc în data de douăzeci și doi decembrie. Desigur că toți se refereau la cel din 1989, însă eu îi corectam și le spuneam că a venit pe lumea aceasta nepoata mea Teodora-Maria!

Au fost momente de bucurie de fiecare dată când am purtat asemenea discuții. Vreau să știe lumea că mă înalță acest fapt, că nu mă simt un bătrân bolnav stăpânit de nesiguranță!

11.660 *Sufletul este acela care dictează cugetului recunoștință.*

27 decembrie 2014

Este ziua de Sfântul Ștefan, zi în care și tatăl meu, Stan, își aniversa numele său. Ce grijulii părinți am avut! Le simt și acum lipsa, și îmi pare rău că ei nu mai pot fi prezenți la marea bucurie a ivirii unei strănepoate!

Meditez că familiile trebuie să fie înfăptuite mai din tinerețe, spre a putea avea o întâlnire memorabilă și chiar conviețuire între generații, dar rosturile acestea nu ne sunt întotdeauna la voia noastră.

Mă mulțumesc cu un gând de pioșenie față de părinții mei și am liniștea că nu le-a fost dat să mă știe bolnav îngândurat...

10. 918 *Spune-i generației tale tot ce ai de mărturisit, spre a-i dovedi iubirea; cele viitoare te vor înțelege tot mai puțin!*

28 decembrie 2014

Ne-au vizitat soții Hegheduș, care vor rămâne la Predeal, în frumoasa lor vilă, până după Anul Nou. Desigur că a fost un motiv să discutăm și despre nepoțica noastră, arătându-le și câteva fotografii pe care le-am postat și pe calculator pentru ei. Prima poză o arată pe mica ivire chiar în momentul operației când ea a prins cu mănuta o pensă hemostatică. În altă imagine este îmbrăcată în costumul-salopetă roșu aprins, de pare că se pregătește pentru un zbor cosmic.

Așa și îi doresc: să aibă idei mari și gânduri înalte, chiar dacă eu nu voi mai putea avea nicicum de știre!

10.912 *Fără gânduri viața nu s-ar face înțeleasă, iar sensul desăvârșirii ei n-ar exista.*

29 decembrie 2014

A continuat să ningă liniștit, frumos, insistent și cu fulgi mari, decorând cu haine albe crengile pomilor. E o lume a purității în care este respins tot ce-i urât, rău și brutal. Privesc și inspir aerul curat ce-mi pătrunde în ființă cu extazul oxigenului. Sunt convins că nu va prii niciunei răutăți maligne care m-a acaparat!

Dar voi avea de dat zăpada de pe aleile de acces, voi asuda, voi obosi, mă va atenționa pulsațiile cardiace; acesta este reversul admirației de a vedea și simți frumusețea. Și bine, și rău. Un echilibru universal pe care trebuie să-l acceptăm.

10.203 ***Buna cuviință nu se evidențiază cu nimic pe sine, doar evită vulgaritatea, aroganța și tupeul ignoranței, ca și pe cel al avuției.***

30 decembrie 2014

Un țigan care vine adeseori să ceară ceva de mâncare ori câțiva bănuți a venit, ca și ieri, să dea zăpada de pe drumul de la intrare. O treabă de vreo cincisprezece-douăzeci de minute. Când i-am dat zece lei, mi-a reproșat brutal: *Iar îmi dai, ca și ieri, tot zece lei?! Dar cât vrei pentru ce ai făcut? – Măcar douăzeci de lei, să iau și eu ceva de mâncare, de sărbători...* I-am dat încă zece lei și l-am rugat să nu mai vină niciodată. El nu este un cerșetor de care să îți fie milă. El este unul din cei nouă de care pomeneam zilele trecute, care vor să ne înșele.

Ar trebui să fiu mai înțelegător? Să mă fac că nu înțeleg comportamentul abuziv? Și bolnav, și bătrân, și neputincios, și tot pretind corectitudine...

10.222. ***Caracterul este ca o închisoare a patimilor și a răutăților de care am putea fi capabili.***

31 decembrie 2014

Este foarte frig, dimineată au fost minus douăzeci și două de grade Celsius, și chiar dacă a apărut soarele strălucitor, tot nu reușește să încălzească ultima zi a anului; o lasă înfrigurată, așa cum au fost mai toate zilele anului, înghețate de speranțe.

Vom întâmpina Anul Nou, eu și Cici, împreună cu singurătatea care ne-a devenit destul de *intimă*... Cici a pregătit multe bunătăți, dar nu acestea sunt așteptate, ci o atmosferă de înălțare, desprinderea de trecutul datornic cu bunăstare și cu deplină libertate, cu iubire și cu sănătate multă.

Seara am vorbit cu Alina și cu Florin, le-am urat fericire, înțelegere și desăvârșită apropiere față de minunea pe care au adus-o pe lume! De la ei am primit două imagini cu Teodora-Maria, dormind cu mânuțele libere, neînfășate, părand a fi un îngerăș ce se pregătește să prindă în brațe viitorul.

În final, am ascultat cum *clipa* anului s-a sfârșit, iar artificiiile au aprins cerul, arătând calea Noului An care a venit!

12.005 ***Timpul nu dă nimic din bogățiile lui, dar prin străduință și puterea minții îl putem obliga să cedeze cam tot ceea ce dorim***

1 ianuarie 2015

În prima zi a noului an nu îmi propun să fac un bilanț al anului 2014, dar trebuie să spun că a adus oarecare liniște. Tratamentul anticancer a avut ceva rezultate, inima a fost cuminte, am definitivat cartea *Amintiri răzlețe* și am primit un dar divin, nepoțica, Teodora-Maria. Pot spune că nu am fost oropsit de nicio răutate în anul care a trecut.

Ce îmi doresc pentru anul care a venit nu țintește mari înfăptuiri, ci doar să trec cu bine hopul unei operații și să continui a spera în a-mi păstra puterea de a cugeta. Blazonul de noblețe al acestui an va fi, desigur, imaginea nepoatei mele care își va afirma tot mai mult *personalitatea*.

În acest an vreau să renunț în a mai reda aforisme din cartea nepublicată, *Cristale de cuget*, volumul II, intenționând, deocamdată, să mă concentrez asupra modului în care voi aborda reacția față de viitoarea operație de splenectomie.

2 ianuarie 2015

Am fost invitați la familia Hegeduș unde erau veniți și soții Munteanu. A fost o seară de rememorat evenimentele de seamă petrecute în anul care s-a scurs. Am făcut însă și o lecturare a poemului meu *La tine mă gândesc, Părinte...* publicat în *Poeme răzvrătite*, Domnul Munteanu fiind un iubitor de literatură și un bun povestitor, dăruit cu modestie și cu o distinsă personalitate. Eu am istorisit și unele momente pe care l-am scris în *Amintiri răzlețe*.

M-am bucurat că pot expune unele clipe trăite cândva! Parcă le redau viață, recâștig tinerețe!

3 ianuarie 2015

În zilele acestea mașinile au mers pe șosea bară la bară în ambele sensuri. Lumea se mișcă, oamenii sunt bucuroși, se plimbă, vizitează, sunt în permanentă efervescență de viață în expansiune. Nu sunt invidios pe nimeni, nu dușmănesc, nu găsesc nimănui motive de critică. Mă bucur, îi admir și am uitat grijile, rosturile, tristețile.

Aș vrea să fiu ca ei, să alerg, să merg, să conduc o mașină, să zbor spre voioșie! Se opune bătrânețea, boala, teama? Cu cine să mă lupt? Poate doar cu mine însumi!

4 ianuarie 2015

Revăzând prima imagine cu Teodora-Maria exact în momentul ieșirii din operație, meditam dacă atunci când un copil se naște zâmbește că a venit pe lume ori plânge? Dacă socotesc că a părăsit un mediu cald, liniștit, protector și a pătruns într-o viață ostilă, neprietenoasă, chiar potrivnică, răspunsul nu poate fi decât că emite un scâncet așa cum o va face în toată existența. Bucuriile nu se vor grăbi să o adopte, trebuie să le cucerească!.

Dacă mă gândesc la situația mea, aș putea spune că am ajuns în momentul în care nici să suspin și nici să plâng nu mai pot.

5 ianuarie 2015

În lucrarea *Aeterna latinitas*, Iași, Editura Polirom, 1996, autorii Eugen Munteanu și Lucia-Gabriela Munteanu traduc din hainele nobile ale limbii latine expresia *Consummatum est!*, folosind traducerea: *Totul s-a sfârșit!*

Totuși conform Ioan, 19,30, Iisus a spus: *Sfârșitu-s-a!* Ceea ce cred că este mai potrivit, căci nu totul s-a sfârșit. Au urmat Învierea, Înălțare, Eternitatea prezenței Sale!

Mântuitorul a spus *Sfârșitu-s-a!*, referindu-se doar la acele chinuri ale răstignirii Sale!

Din această considerație pe care am făcut-o trag concluzia că noi, oamenii, nu ne putem niciodată asemăna suferințele cu acelea sfinte...În ceea ce mă privește se poate spune *Consummatum est!*

6 ianuarie 2015

Conform înțelegerii, am sunat-o pe doamna Doctor Alina Roșca, dar abia după multe reluări am reușit să o contactez. A rămas să mă sune Dumneaei atunci când va putea lua legătura cu medicul chirurg.

Ziua a trecut, dar nu m-a sunat. Sunt neliniștit, poate că vor trece multe zile?

7 ianuarie 2015

Când credeam că ziua se sfârșește *goală*, iată că primesc un telefon de la Doamna doctor Roșca Alina care îmi comunică știrea că pe data de 12 ianuarie, la

orele 8,00 trebuie să fiu la Spitalul Județean, la Domnul doctor Dan Colceriu, pregătit pentru a mi se face operația de splenectomie.

Deodată, mă cuprind îngrijorările, mă *dezmořesc* dintr-o stare de apatie, de lungă așteptare și îmi fac tot felul de calcule și de presupuneri. S-a apropiat ziua dorită, decisivă, ziua care trebuie să rezolve manifestarea răului, a incertitudinilor și a temerilor de viitor.

8 ianuarie 2015

Aș vrea să nu par că mă neliniștesc, că mă agită și caut refugii, dar întrebarea esențială este alăturată atitudinii de încredere ori de teamă. Dacă am admis că trebuie să fac operația, cu riscurile ei la vârsta și starea mea de sănătate, înseamnă că am ales calea siguranței, a curajului. Într-un fel, sfidez lașitatea, spaima, înfrângerea.

Am ales mai demult: Sănătate ori nimic!

9 ianuarie 2015

Actele teroriste din Franța au luat sfârșit! Teroriștii au fost executați, dar o teroristă a reușit să fugă...Au murit oameni nevinovați! Libertatea de expresie nu poate fi suprimată de asemenea gesturi ale unor extremiști islamiști! Cum poate fi insultat un profet de niște vorbe ori de o caricatură când el se află *deasupra* înțelegerii obișnuite? Numai cei ce se află *dedesubtul* rațiunii pot crede așa ceva și se consideră *îndreptățiți* să facă ordine în gândirea altor oameni.

Comentariile făcute de posturile de televiziune cât și de către multe personalități au condamnat atacul armat asupra redacției revistei de umor Charlie Hebdo, făcându-mă să uit de ale mele *mici fleacuri* de sănătate și să vreau să port și eu inscripția: *Je suis Charlie!*

10 ianuarie 2015

Oricât evit să mă gândesc la viitoarea operație, nu pot să pun frâu unor idei îngrijorătoare ce se ivesc când nu este cazul ori se confruntă cu unele cugetări potrivnice lor. Cu siguranță, sunt hotărât să mă supun operației, dar și eu sunt tot un biet om. Am griji, asociez tot felul de posibile fapte care n-au legătură între ele, ceea ce îmi creează o stare de disconfort, nu străină de oarecare împotrivire, de revoltă față de neputință.

11 ianuarie 2015

Mă voi duce mâine la Spital. Mi-am făcut bagajul cu strictul necesar și mi-am luat dosarele medicale. M-am *dotat* și cu două mii de lei pentru cei ce vor contribui la buna desfășurare a operației, fără să am sentimentul că în acest fel fac, încurajez un mare viciu. Am luat și o carte, *Jertfiri labirintice*, care cuprinde 2.322 de cugetări și aforisme, ca o selecție din alte cărți, publicată în 2008, pe care o voi oferi medicului chirurg. Am scris ca dedicație cuvintele: *Vă rog să primiți un dar de cuget și de suflet pentru oferta speranțelor de viață pe care mi-o faceți.*

Deci pot spune că sunt pregătit să mă înfrunt, mai ales că gesturile mele mă ajută și ele...

Nu mai am putere să mă judec, aștept să treacă noaptea care știu că nu va fi odihnitoare...

La spital voi continua a scrie pe câteva foi volante pe care, sper, că le voi putea transcrie în continuarea acestor pagini. Cândva am intenționat să scriu o addendă, care să fie atașată eventual acestor însemnări, dar am renunțat, întrucât anticipam o atitudine descurajantă...

Să spun cuiva adio? Da, numai durerilor, bolii, descurajării! Dumnezeu fie cu mine!

12 ianuarie 2015

Sunt la spital. Aici zâmbetele și politețea sunt mai rare. După o birocrație lasată la voia unor slujbași amărâți, dar care se cred importanți, m-am cazat într-o rezervă cu două paturi, ca o *favoare* făcută de asistenta șefă, onorată cu o sută de lei. Este cald, curat, există baie, toaletă și televizor.

Abia spre seară am putut vorbi cu doctorul Dan Culceru căruia i-am oferit cartea *Jertfiri labirintice*, care era *dotată* în interior cu o mie de lei. A rămas ca pentru ziua de miercuri să-mi facă operația de splenectomie directă, nu laparoscopic.

Am încheiat ziua privind un ecran întunecat și ascultând știri despre corupție. Masa de seară a fost compusă dintr-o porțioară de griș, ca o completare a supei de la prânz. Atât!

13 ianuarie 2015

Am făcut o radiografie pulmonară și o electrocardiogramă. M-am întâlnit cu doctorul Horațiu Rus care mi-a dat un aviz pentru efectuarea operației. Deci pot să merg cu încredere spre orice risc, căci *ce e rău nu pierde prea repede...*

Aproape de prânz m-a vizitat medicul chirurg, Dan Colceriu, care s-a arătat destul de politicos și mi-a explicat cum să mă pregătesc de operație.

Când credeam că ziua se va scurge monoton, iată că intră pe ușă Doamna doctor Alina Roșca, voiaosă, zâmbitoare și parcă bucuroasă că mă vede, urându-mi *La mulți ani!* M-a consultat și a apreciat că operația este oportună, explicându-mi că este soluția prin care nu se vor mai produce și depozita celule canceroase. A menționat că va veni și după operație, căci vrea să preleveze probe din splina extirpată, considerând că o va face în scop didactic.

Desigur, mă abțin să comentez ce se va putea întâmpla mâine. Nu am de presupus decât că voi relua scrierea însemnărilor mele, că poate voi adăuga un addendo încrezător și voi sfârși de comentat marea încercare prin care am trecut și am ieșit învingător ajutat și de îngerul meu salvator, căruia îi voi spune cândva că l-am întrevăzut ca pe un mesager al Divinității.

14 ianuarie – 11 februarie 2015

Sunt pregătit pentru operație. Anestezia s-a instalat repede, nu am avut timp să fac nicio presupunere. Reacțiile de împotrivire, de apărare ale organismului au dispărut, m-am cufundat în necunoaștere ca într-o lungă neștire...

A fost să mă trezesc după vreo nouăzeci de minute operat, cu o incizie paralelă cu arcul costal stâng lungă de optsprezece centimetrii, mascată de un pansament care îmi dă iluzia că el este acela care mă doare...

Au urmat trei zile de un foarte rău disconfort. Senzațiile de greață și chiar de vomă însoțite de cefalee și de ușoare amețeli alăturate durerilor cauzate de incizie m-au făcut să nu gândesc decât la starea mea, la dorința de a ieși mai devreme din situația de grea trăire.

În una din zile am avut bucuria de a fi vizitat de Doamna doctor Alina Roșca, aducându-mi parcă putere de regenerare. Mi-a spus că trebuie să fac un examen hematologic la treizeci de zile după operație, iar apoi din șase în șase luni să merg spre a fi consultat de Dumneaei. A plecat încrezătoare că mă voi simți bine, însă nu a pronunțat cuvântul vindecăt, dar nici eu nu i l-am cerut, amintindu-mi că mi-a spus cândva că de o asemenea boală nu te desparți nicodată...

Și Domnul doctor Dan Colceriu m-a vizitat zilnic de două ori, examinându-mi plaga operatorie. Mi-a spus că operația a decurs bine și nu a fost nevoie să folosească, precum în situații deosebite, canula montată pe artera carotidă și că mă pot considera ca și Carreras, fiind practic vindecăt. Chiar a făcut și unele glume, spunându-mi că *Dumnezeu râde doar atunci când ia cunoștină de programele noastre de viitor...* Și eu i-am spus cel mai scurt roman de groază: *Ultimul om care mai trăia pe Pământ stătea*

liniștit într-o cameră. Deodată, cineva a bătut la ușă...O, spuse doctorul, să-ți spun și eu una mai puțin tristă: Un medic întreabă pacientul: tataie, câți ai ai Dumneata? Păi, răspunde acesta, săptămâna viitoare împlinesc optzeci de ani! Dar doctorul replică sec: O, ce optimist ești!

M-am externat după șapte zile de la data operației, având o stare generală oarecum acceptabilă, continuând să iau medicația prescrisă de medicul chirurg. Dar după trei zile au început dureri în zona gastrică stângă, chiar în dreptul inciziei, manifestări pe care însă le confundam cu cele produse de plaga operatorie. Când mi-am dat seama că Aspmterul prescris mi-a produs leziuni gastrice, a fost deja prea târziu ca să mai pot opri procesul digestiv. Am renunțat la medicamentul în cauză și am început un regim alimentar adecvat.

Deși durerile abdominale au mai diminuat în ultimele zile și chiar dispar după o masă dietetică, starea generală nu este prea bună, iar reacțiile secundare cauzate de diferite medicamente îmi dau dureri de cap și stări de greață silnice...

Ulcerul acesta gastric a venit ca o răzbunare a Răului, revoltat că mă scapă din ghearele lui! Nu mă lasă nicicum să mă bucur de izbânda asupra unei boli urâte. Credeam că am să exalt de entuziasm, că voi așterne în acest caiet rânduri de înaripate reflecții!

Sau poate faptul că trebuie să fac încă un examen hematologic mă reține, îmi încremenește zborul ideilor ca o strictă neîncredere, până când voi vedea rezultatul. E un fel de teamă ascunsă în spatele unei atitudini învingătoare. Oare în măduva osoasă nu există, undeva în străfundurile ei greu accesibile, un potențial intrus devastator și expansionist? Trebuie să mă înarmez cu informații mai amănunțite și să-mi reaprind dorința de a îmbrățișa cu putere de cuget zilele ce vor veni...

12 februarie 2015

În această zi se sfârșesc însemnările mele pe care le-am intitulat *Răzvrătirea cugetului!* Cu rezultatul examenului hematologic, efectuat la douăzeci și șapte de zile de la data operației, m-am dus la Doamna doctor Alina Roșca. Dumneai cunoștea deja datele examenului, așa că a comentat direct: *Numărul leucocitelor este de 9.950, limfocitele 2.330, neutrofilele 6.010, iar trombocitele 474, deci toate sunt la limita superioară a normalului. Se poate concluziona că în acest moment nu se mai recomandă niciun tratament specific.* Urmează ca din șase în șase luni să fac unele analize medicale și să mă prezint pentru consultații clinice.

La neliniștile mele privind unele posibilități de a se continua procesul patologic, mi s-a spus că eu mă aflu într-o stare nu de vindecare, ci de **remisiune**, adică de ameliorare sau de dispariție temporară a manifestărilor bolii. Precizarea mă împacă liniștit cu tumultul neliniștilor mele. Și de data aceasta buna doamnă doctor Alina Roșca a găsit balsamul potrivit pentru cugetul și sufletul meu! Dăruirea Sa mă îndatorează!

Iată că temerile mele au fost justificate. Am câștigat o bătălie, dar nu și eradicarea maladiei. Dușmanul se află ascuns, slăbit și dezorganizat, însă nerăpus!

Nu pot însă a nu considera că îndelunga mea neliniște, începând cu data precizării diagnosticului, 18 septembrie 2012, nu a cunoscut și o stare de izbândă. În prezent mă aflu nu într-un armistițiu cu dușmanul și nici de pace negociată, ci de regres, de retragere a invadatorului și de situare a puterilor cugetului meu pe poziții înalte de luptă.

Ghiar dacă la începutul bolii vedeam cum însuși norii au chip de fiară ce se năpustește peste viața mea, atunci când am descoperit, încet-încet, resurse în conștiință să mă opun stării de disperare, tristețea zilelor nu a mai avut curajul de a mă întâmpina pretutindeni oarecum devastator.

Tratamentele efectuate și administrarea zilnică a unor doze de optimism mi-au fost benefice în această primă etapă de împotriviri față de nemernicia bolii. În bună măsură cred că am putut rezista pentru că am știut a descoperi în tainele cugetului meu forța de a își lua revanșa contra răului, a nesiguranței și a spaimei indefinite, dar urâte. În fond, nu sunt o parte din Conștiința Supremă, nu am în arhetipul meu înscrisă puterea de a mă opune răului oricare ar fi acesta? Nu am fost oare susținut de forța aceea invizibilă, plină de iubire pe care o numim Dumnezeuire!? O, pe cât de puțin am știut să mă rog pentru demnitatea existenței mele, dar cât de mult am primit îndurarea supremă!

Mai am de închinat vieții fapte demne și visuri de înălțare! De ea nu pot să mă despart dator! Oricât de puțin îi va fi dat să mai pulseze, merită să-i dăruiesc sufletul și cugetul, chiar jertfindu-mi ultima clipă de răsuflăt pentru măreția ei de existență.

Viața mi-a fost un sublim de frumusețe, de aceea i-am împodobit imaginea cu cele mai devotate și măiestrite gânduri pe care am fost capabil a le zămisli!

POSTFAȚĂ

Însemnările mele, derulate timp de opt sute șaptezeci și nouă de zile, s-au referit, de cele mai multe ori, la condiția mea de sănătate, la felul în care m-am manifestat față de diferite imixtiuni care mi-au solicitat o multitudine de reacții aprobatorii sau de respingere. Dar toate acestea nu au avut ca substrat decât protecția propriei mele vieți, această însușire cu adevărat divină care mi-a fost oferită pe această planetă îndumnezeită.

Așa cum eu am perceput existența în Univers a fenomenului vital, a fost ca o chintesență a unor experiențe trăite și asupra cărora mi-am îndreptat atenția, priceperea și dragostea. De-a lungul a câtorva zeci de ani gândurile m-au călăuzit spre a desluși minunile din care este alcătuită măreția vieții. Am putut, astfel, să încrustez pentru clipele viitoare multe idei, reflecții, aforisme și cugetări despre sau în legătură cu viața. În cartea *Cristale de cuget*, vol I, - 10.000 de cugetări și aforisme- Brăila, Editura Edmunt, 2008, am conceput peste o mie de asemenea expresii sapiențiale, iar în volumul II, nepublicat, încă două sute.

Asemenele străduințe le-am scris și în partea de început a însemnărilor, dar, așa cum am comentat anterior, majoritatea au dispărute în calculator, fără să reușesc a le afla dacă mai există ori nu. Am socotit, dat fiind întinderea pe o perioadă lungă de timp a însemnărilor, să renunț a le mai căuta, nădăjduind că, poate, vor fi cândva găsite și publicate toate reflecțiile îngândurărilor mele.

După mai mult timp am simțit că nu mi-am exprimat unele meditații cu privire la viață, la anumite aspecte ale biologiei și apariție a acesteia. În cartea *Prietenii eterne*, Brăila, Editura Olimpiada, 2013, am găsit de cuviință să înlătur această lipsă și am dedicat o parte din introducere acestui subiect. Am ținut să o fac și ca o completare a atâtor daruri de suflet pe care le-am închinat vieții ce ne dă sentimentul că se manifestă ca o fabuloasă legendă divină. În acest fel, am conceput secvențele în cartea de care aminteam:

...Uimitoarea plăsmuire a Universului, petrecută în urmă cu peste cinci miliarde de ani, o planetă răzleață dintr-o galaxie oarecare și un sistem solar la fel de anonim a avut teribila șansă de a cunoaște o poziționare și un sistem material specific, propice ivirii unor procese biologice superioare, unice, greu de descifrat, aproape de neconceput.

Acest fapt singular, cel puțin așa se crede după câte putem ști până astăzi, a înlesnit apariția unui miracol, parcă inexplicabil fără o intervenție supremă, pe care abia putem să-l înțelegem – VIAȚA.

Ce șansă! Din cele câteva trilioane de asemenea planete Terra a fost favorita!

Apariția vieții s-a întâmplat târziu, încet-încet, ca un adevărat coșmar prin câte încercări nu va fi trecut. Astfel că după o nesfârșită și chinuită trecere a timpului, însingurată și în afara rosturilor de înțeles, în curândul ce, la scară geologică, parcă abia s-a dus, acum aproape trei miliarde de ani, încă din era arhaică, în mările și oceanele atât de întinse ale Terrei se desăvârșește sublimul fenomen biochimic de apariție a vieții: viața din neviață! Uluitor! Sfânt!

La început a fost acel microcosmos sublim pe care îl cuprinde infinitul unei formațiuni celulare. Spus simplu și oarecum fantezist, o formațiune proteică a căpătat nu doar însușirea de a asimila și dezasimila, ci și pe aceea de a se înmulți, de a lăsa urmași identici. Înmulțirea, reproducția, această fantasmă definește în esență viața, viața născută în primitivele ape ale oceanelor. Da, destinul apei este viața, al vieții-omul, al acestuia-desăvârșirea. Fără miracolul vieții Universul ar fi o absurditate! Din materia inertă, sterilă, din înfrigorătoarea neviață un sistem entropic universal s-a oprit din propria lui pieire și a permis un salt evolutiv potrivit sieși spre rostul unei mișcări biologice a materiei. În acest sens viața pare o dumnezeire! Ori poate că și este!

Apoi, treptat-treptat, în următorii 570 de milioane de ani, în erele paleozoică, mezozoică și neozoică planeta aceasta norocoasă și fertilă devine leagănul unei naturi vegetale și animale cu milioane și milioane de feluri de plante și animale, de o complexitate din ce în ce mai mare și mai diferențiată, cu forme distincte existente în biotopuri cât mai variate. Viața a învins pretutindeni!

Așa apar tot mai evoluat: protozoarele, moluștele și artropodele. Apoi urmează fără nicio întrerupere: tentaculatele, echinodermele, peștii și amfibienii, sfârșind cu reptile, păsări și mamifere. Ce de ființe! Ce desăvârșire de viață! Dacă omul ar fi singur în Univers, existența sa n-ar fi avut niciun sens; deversitatea eternizează, pe când singurătatea ucide!

În cea mai complicată Clasă, cea a mamiferelor, în ultima perioadă de timp a erei neozoice, în cuaternar, acum un milion și jumătate de ani apar și primele forme de hominide care, treptat-treptat, vor evolua către o supremă formă – OMUL! Actualul homo sapiens. Adică omul înțelept al cărui spirit înobilează întreaga natură, în care a reușit să se integreze discret și armonios.

În primitivitatea imensitate a Pământului omul a îndrăznit să creeze o adevărată altă lume; aceea a spiritului său. Poate că nu prea târziu va reuși să făurească și unelte capabile să se autoreproducă, lăsând omului libertatea de a-și cunoaște mai mult propria sa viață. Și cine oare s-ar împotrivi chiar ideii că întrgul edificiu al spiritului omenesc, ca produs emis de o energie abia întrezărită ca potențial de o putere cosmică certă: conștiința, nu va persista și nu va străbate eterul spre lumea altor planete și galaxii ce ar putea să-și schimbe orbitele de uimire, descifrând minunile noastre de cuget.

Chiar dacă mii și mii de ani lumină vor picura în clepsidra eternității, forța cugetului uman are virtutea să aștepte! Rațiunile se caută, rațiunile se atrag! Sunt capabile chiar să treacă dincolo de spațiu, fiind cea mai înaltă autoritate umană și universală.

Oricât și orice aș scrie despre viață, nu aș putea să cred că este îndeajuns. Ea este cea cuceritoare și înălțătoare iubire pe care o primim ca pe un dar dumnezeiesc

și de care nu ne putem despărți niciodată, chiar dacă ajungem să nesocotim rosturile divine, căci de prea multă durere ne pierdem pe noi înșine!

La sfârșitul neliniștitoarelor mele însemnări, eu pot spune cu toată convingerea că: **Așa cum a fos și cum îmi este viața, ea merită evlavie unei profunde rugăciuni!**

